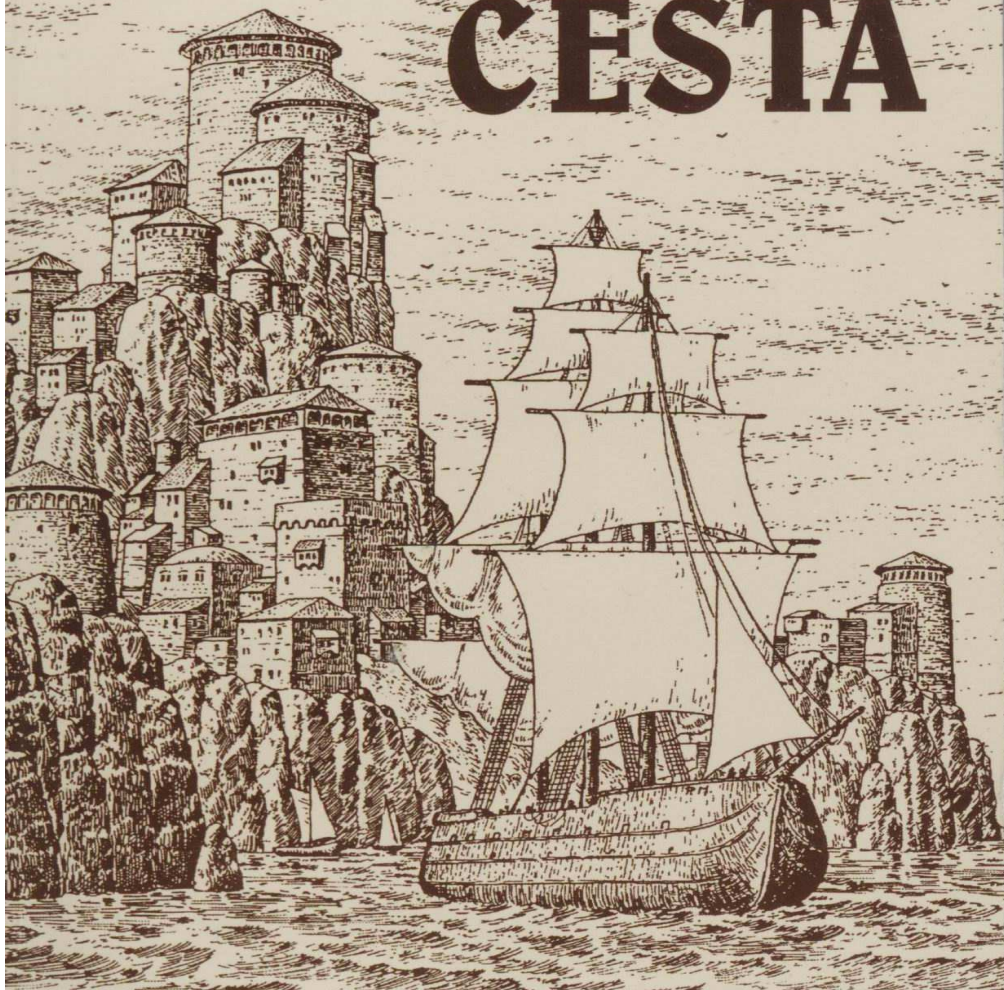

Paul Kearney

**HAWKWOODOVA
CESTA**

Začíná válka proti svatému městu Aekiru.

Čtvrt milionu merduků ho obléhá a posádka pětatřiceti tisíců obránců nakonec nemá šanci. A tak Aurungzeb Zlatý, třetí sultán Ostrabaru, vítězí. Nejsvětější a nejlidnatější bašta ramusianů byla pokořena, vyplněna a armáda Johna Mogena poražena.

Celá západní civilizace je ohrožena přílivem pohanských bojovníků. Šáhr Baraz vede největší armádu, jaká kdy byla postavena. Vládci Pěti království musí čelit strašlivé hrozbě, ale nedovedou se spojit. Kontinent se chvěje v základech.

Z přístavu Abrusio vyplouvají dvě lodě na výpravu spíše zoufalou než objevitelskou napříč Západním oceánem. Kapitán Hawkwood není nadšen, že musí velet kromě námořníků také vojákům, ale je to jediná možnost, jak zachránit sebe i posádku před upálením na hranici...

Sága o boji, lásce, zradě a dobrodružství, napínavá a čtivá od první do poslední stránky. Dílem historický, dílem námořní román s bohatým dějem a dokonalým stylem vyprávění.

Prodejní cena 179 Kč

ISBN 80-7193-101-2

Paul Kearney

HAWKWOODOVA CESTA

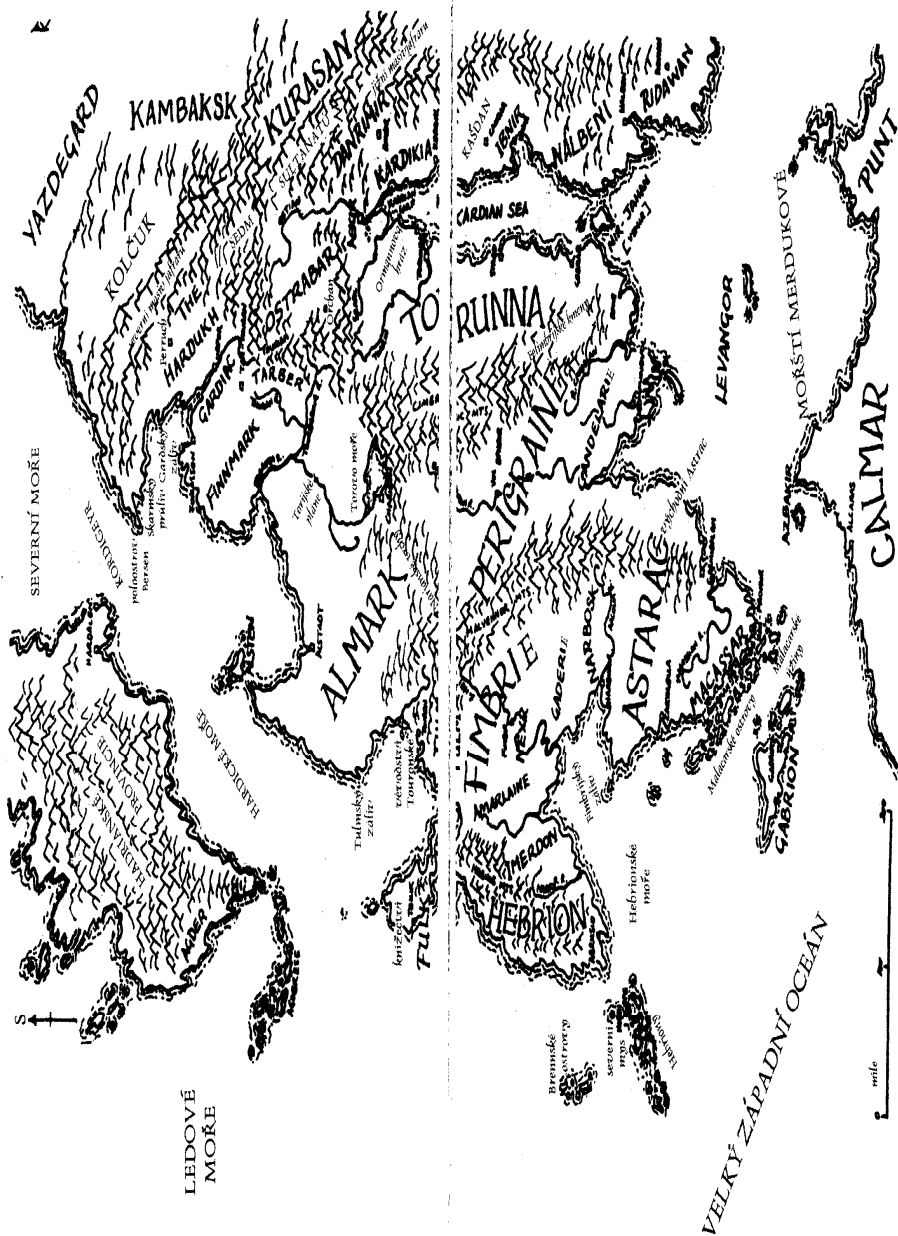
Začíná válka proti svatému městu Aekiru.

Čtvrt milionu merduků ho obléhá a posádka pětatřiceti tisíců obránců nakonec nemá šanci. A tak Aurungzeb Zlatý, třetí sultán Ostrabarů, vítězí. Nejsvětější a nejlidnatější bašta ramusianů byla pokořena, vyplněna a armáda Johna Mogeny poražena.

Celá západní civilizace je ohrožena přílivem pohanských bojovníků. Šáhr Baraz vede největší armádu, jaká kdy byla postavena. Vládci Pěti království musí čelit strašlivé hrozbě, ale nedovedou se spojit. Kontinent se chvěje v základech.

Z přístavu Abrusio Vyploouvají dvě lodě na výpravu spíše zoufalou než objevitelskou napříč Západním oceánem. Kapitán Hawkwood není nadšen, že musí velet kromě námořníků také vojákům, ale je to jediná možnost, jak zachránit sebe i posádku před upálením na hranici...

Sága o boji, lásce, zradě a dobrodružství, napínavá a čtivá od první do poslední stránky. Dílem historický, dílem námořní román s bohatým dějem a dokonalým stylem vyprávění.

Prolog

Roku Svatého 422

Posádka jólu zahlédla loď mrtvých poprvé v předvečer svátku svatého Beynaca. Lehká severozápadní bríza ji tlačila k pobřeží, košové plachty byly ještě napnuté, ale ráhna zůstala natočena do dávno utichlého oceánského větru. I v nepřítisť silném příboji se loď těžce nakláněla ze strany na stranu a když vítr na chvíli umlkl, zbytky oplachtění hluše pleskaly kolem lanoví.

Panovalo nádherné počasí - obloha i moře byly dokonale modré a jedna obrovská pláň se odrážela v druhé. Kolem stříbrem naplněných vlečných sítí, které posádka jólu vytahovala na palubu, nedočkavě poletovalo hejno racků a podél pravoboku se vlnami proplétala lesklá těla delfínů, což se pokládalo za nešťastné znamení. Říkalo se, že v každém delfínovi je uvězněna duše utopeného námořníka. Ale vítr byl mírný, mělčinu znali rybáři jako své boty - dno viděli v hlubině jako temný stín, na jehož tmavém podkladu se jen občas zaleskly šupiny unikající ryby - a koneckonců tu byli už od polední hlídky; čára hebrion-ského pobřeží se ztrácela napravo nedaleko za obzorem.

Kapitán jólu si zastínil tvář a zahleděl se na moře očima, které se v ošlehané pokožce jeho obličejce leskly jako modravé drahokamy. Na bradě mu rašilo stniště bledé jako chloupky na listech kopřivy. Odlesky vody mu tančily v panenkách očí.

„No to mě podržte," zamumlal.

„Co je to, tati?"

„Karaká, chlapče, a podle toho, jak vypadá, vyplula na dalekou cestu. Ale plachty jí z ráhen visí jako kusy hadrů a ráhnové otěže volně vlají. A jak to vidím já, tak nabrala nejmní tunu vody. Někde musí mít díru. A co posádka? Banda lenochů."

„Možná jsou mrtví nebo vyčerpaní," nadhodil kapitánův syn dychtivě.

„Možná. Nebo se možná nakazili tou nemocí, která prý zuří ve východních zemích. Kletba, kterou Bůh uvrhl na nevěřící."

Nato ostatní muži na jólu ustali v práci a podezíravě se zahleděli k blížícímu se plavidlu. Na tváři ucítili, jak vítr mírně změnil směr a podivná loď se jim před očima stočila lehce doprava. Byla už docela blízko a nepohodou zmrzačené ošlehané stěžně se černaly proti neurčitému pásu

obzoru, který mohl být jak mořem, tak oblohou. Mužům z rukou stékala voda; ryby se slabě plácaly v sítích, zapomenuté a umírající. Rybářům se na nosech sbíraly kapky potu, pálily je v očích: sůl byla všudypřítomná. Podívali se na kapitána.

„Jestli je celá posádka mrtvá, je tohle naše kořist," řekl jeden muž.

„Lod', která si to jen tak přišněruje od západu bez jediné známky života, přináší jen neštěstí," zamumlal druhý. „Tamtím směrem není nic než tisíce lig neznámých vod a za nimi leží jen kraj světa."

„Na palubě můžou být námořníci, kteří potřebují pomoc," poznamenal kapitán ostře. Jeho syn se na něho napjatě zadíval. Na okamžik se na ně upíraly pohledy všech mužů na palubě. Cítil je stejně jako teplé paprsky slunce, ale zatímco se rozhodoval, nebyla mu na mořem poznamenané tváři znát jediná stopa nejistoty.

„Podíváme se na ni. Jakobe, změň kurs přímo k ní a obepluj ji. Gorme, všechny sítě vytáhnout na palubu a zavolej na ostatní lodě. Ať zůstanou tady. Je tu dobré loviště; příliš dobré na to, abychom odpluli všichni."

Posádka se rozběhla splnit jeho rozkazy, někteří zamračeně, jiní nadšeně. Jako u všech jólů byl malý zadní stěžň až za hlavicí kormidla. Pomůže jim probít se proti pobřežní bríze až ke karace, aby mohli vystoupit na její palubu. Rybáři na ostatních lodích na okamžik ustali v práci a sledovali, jak jól míří ke svému cíli. Větší plavidlo stálo bokem k příboji, a jak se vlny tříštily o návětrnou stranu, ztěžka se naklánělo na pravobok. Když se k němu jól přiblížil, opřeli se rybáři do těžkých vesel, aby nenarazili, zatímco kapitán s několika muži stál na lubu, připraven k nebezpečnému skoku na bok karaky.

Temně se nad nimi tyčila jako zmrzačený obr: lana spouští volně vlála ve větru, z ráhna latinské plachty na zadním stěžni zbyl pouhý pahýl a silné pažení po stranách trupu bylo rozštípáno a rozlámáno, jako by se loď snažila proplout příliš úzkým prostorem. Na kapitánovo volání se neozvala žádná odpověď a nikdo neviděl na palubě jedinou stopu života. Muži u vesel ustali v práci, aby se mohli přezehnat na hrudi znamením Svatého.

Kapitán skočil; zamručel, když narazil na bok karaky, pak se přehoupl přes zábradlí na palubu, doskočil a ztěžka oddychoval. Ostatní ho následovali: dva s dýkami v zubech, jako by Čekali, že si cestu na palubu budou muset proklestit bojechtivým davem. Pak jól odrazil a kapitánův pomocník s nírůn vyjel pravobočným úsekem. Lod' nastavila příd' větru a odplouvala. Kapitán posádce zamával.

Karaka se pohupovala hluboko pod čarou ponoru, vítr se opíral do příďového i zádového kastelu. Z lodi se neozýval žádný zvuk kromě syčení a pleskání vln, sténání dřeva, drnčení lanoví a dunění prázdného sudu, který se převaloval po palubě od jednoho palubního odtoku ke druhému. Když kapitán ucítil pach rozkladu, zvedl hlavu. Očima se setkal s vědoucím pohledem starého Jakoba. Oba přikývli. Na palubě se nacházela smrt a někde se tu rozkládala mrtvá těla.

„Chraň nás, svatý Ramusio, jen ať to není ta nákaza," zaprosil jeden muž chraptivě a kapitán se ušklíbl.

„Zavři klapačku, Krestene. Běžte se s Danielem podívat, jestli s ní dokážete odpadnout od větru. Počítám, že tyhle vlny jejím spárám moc nesvědčí. Zkusíme ji dostat do Abrusia dřív, než to vyplaví všechnu koudel a ona půjde ke dnu."

„Takže ji chceš vzít s sebou?" zeptal se Jakob.

„Pokud to půjde. Musíme se podívat dolů, zjistit, jak to tam vypadá." Loď se zakolébala a on sebou trhl. „Zvedá se vítr. Jestli s ní dokážeme pohnout, tak se nám bude hodit. Pojd', Jakobe."

Otevřel dveře zádového kastelu a vstoupil do příšeří. Jas dne zmizel. Slyšel, jak za ním bosky kráčí Jakob a ztěžka přitom oddechuje. Zastavil se. Loď se mu pod nohama vzpínala jako umírající zvíře - puch rozkladu byl nyní silnější a zvedal se nad povědomými mořskými pachy soli, dehtu a konopných lan. Ucpal si ústa dlaní a druhou rukou nahmatal kliku dalších dveří.

„Milosrdný Svatý!" vyjekl, když je otevřel dokořán.

Roztříštěnými okny hlavní kajuty proudila dovnitř sluneční záře. V široké kajutě stál dlouhý stůl, nad nímž byly zavěšeny zkřížené šavle. Pod nimi seděl mrtvý muž a pozoroval je prázdnými důlky očí.

Kapitán vykročil.

Pod nohama se mu s každým zhoupnutím lodi převalovala vrstva mořské vody. Pronikla sem nejspíš rozbitými okny. V přední části kajuty byla hromada oblečení, zbraní, map a malá, mosaznými pásy okovaná truhlice. Ale mrtvý muž seděl ve vysoké židli před zádovými okny a hnědá kůže se mu na lebce napínala jako starý pergamen. Ruce se změnilly v zakřivené pařáty. Už se do něho pustily krysy. Židle byla dřevěnými klíny upevněna k podlaze a on k ní byl přivázán lněným provazem. Zdálo se, že to udělal sám, protože ruce měl volné. V jedné shnilé pěsti svíral otrhaný kus papíru.

„Co si o tomhle všem myslíš, Jakobe?“

„Nevím, kapitáne. Na téhle lodi se nejspíš museli rojit démoni z celého pekla. Ten člověk byl určitě kapitán - vidíš ty mapy? - a je tu i zlomená Jakubova hůl. Ale co se tu muselo stát, aby něco takového udělal?“

„To zatím nevíme - zatím. Musíme sejít dolů. Zkus tady najít nějakou lucernu, nebo alespoň svíčku. Musím se podívat do podpalubí.“

„Do podpalubí?“ Stařec se zatvářil pochybovačně.

„Ano, Jakobe. Musíme přece zjistit, kolik už tahle loď nabrala vody, a chci vědět, co veze za náklad.“

Paprsky slunce, které proudily do kajuty oknem, se přesunuly a pohyb lodi se změnil, jak ji muži na palubě stočili od větru. Jakob s kapitánem jólu se ještě naposledy podívali na mrtvého velitele a odešli. Nemuseli se přesvědčovat o tom, že myslí na totéž: kapitán této mrtvé lodi sešel ze světa s tváří znetvořenou děsem.

Vystoupili znovu do záře slunce a do čerstvého mořského vánku. Ostatní lodníci, kteří se na karaku vylodili, pracovali u spouští a ráhnových otěží a přesouvali ráhna daleko těžší, než na jaká byli zvyklí. Kapitán houkl několik rozkazů. Budou potřebovat nová lana a plachtovinu. Upínačky hlavního stěžně byly na levoboku rozcupovány na cáry; to, že se stěžně nesvalil, byl vlastně malý zázrak.

„Tohle nemohla udělat žádná bouřka,“ Jakob přejel mozolnatou dlaní po lodním zábradlí. Dřevo bylo rozštípnuto, proraženo. *Prokousnuto*, pomyslel si kapitán a ucítil, jak se mu v žaludku pohnul mrazivý červ strachu.

Ale na Jakobův tázavý pohled nijak neodpověděl.

„Jsme námořníci, ne banda filozofů. Naši starostí je, aby loď plula. Tak co, půjdeš se mnou, nebo mám raději říct někomu mladšímu?“

Plavili se spolu podél hebrionského pobřeží už přes dvacet let, přežili víc bouří, než si pamatovali, a vylovili v sítích miliony ryb. Jakob beze slova přikývl; vztek spálil poslední zbytky strachu.

Dehtované plachty, které zakrývaly palubní jícny, byly potrhané a volně se plácaly ve větru. V nitru lodi panovala tma a oba se spouštěli dolů opatrně. Jeden z námořníků našel na palubě lucernu, rozsvítil ji a podal jim ji dolů. V jejím slabém světle kolem sebe rozeznávali tvrdé obrysy beden, sudů a pytlů. Ve vzduchu cítili zatuchlinu a slabý puch rozkladu. Z hlubin podpalubí se ozývalo bublání a šplouchání vody, rachocení uvolněného nákladu, praskání

přetíženého trupu. Zápach podpalubí, který byl u všech velkých lodí skoro stejný, nyní silně přebíjela vůně mořské vody.

Pomalou kráčeli uličkou mezi nákladem a slabá záře svítily kolem nich vrhala podivné a beztvaré stíny. Nacházeli napůl snědené mrtvé krysy, ale ani jednu živou. A stále ještě nezahlédli nikoho z posádky. Kapitán ve své kajutě možná kormidloval celou loď, dokud si pro něho nepřišla smrt.

Další jícen a mezipalubový žebřík je vedl hlouběji do naprosté tmy. Loď jim pod nohama sténala a skřípala. Hlasy přátel k nim už shora nedoléhaly, svět slaného vzduchu a tříště byl daleko. Před sebou měli jen tento průřez, jenž se otevíral do nicoty. Okolní dřevěné stěny trupu obklopovalo jen moře.

„Je tam dole voda, docela hluboká,“ hlásil Jakob, když spustil průřezem lucernu a podíval se. „Vidím, jak se převaluje, ale žádná pěna tam není. Nejspíš sem někudy zatéká, ale moc rychle ne.“

Chvíli stáli a dívali se do zšeralého místa, kam žádný z nich nechtěl sestoupit. Ale byli námořníci, jak podotkl před chvilkou kapitán, a nikdo, kdo si vydělával na chleba na moři, se nemohl se založenýma rukama dívat, jak umírá loď.

Kapitán se natáhl k žebříku, aby sestoupil, ale Jakob ho zastavil a se záhadným úsměvem začal sestupovat jako první; v hrdle mu slyšitelně rachotil dech. Kapitán viděl, jak se světlo roztříštilo a odrazilo na zčeřené hladině. Něco v ní plavalo, odlesk ve stínohře světla a tmy.

„Jsou tu těla,“ ozval se Jakobův hlas - slabě, přiškrceně, vzdáleně. „Myslím, že je tu celá posádka. A u Boha, u všech svatých -“

Ozvalo se zavrčení a Jakob zaječel. Lucerna zhasla a z temnoty prudce vystříkla voda. Kapitán zahlédl žlutě zářící oko, jako by někde v dálavách černočerné tmy zaplál divoký oheň. Rty se snažily vyslovit Jakobovo jméno, ale z hrdla nevyšla ani hláska. Jako by se mu jazyk proměnil v písek. Couvl a bokem narazil do ostré hrany bedny. *Utíkej*, zaječelo mu něco v hlavě, ale morek mu v kostech ztuhl a on nebyl schopen pohybu.

Pak se ta věc vyřítila po žebříku z nitra loď, a než se stačil nadechnout k modlitbě, sevřela ho v ostrých zubech; a jen žluté oči netvora byly svědkem toho, jak mu duše prchla z těla.

ČÁST PRVNÍ PÁD AEKIRU

Kapitola první

Roku Svatého 551

Město boží stálo v plamenech...

Dlouhé jazyky ohně se hnaly ulicemi jako větrem rozvíjené praporce, pohlcovaly samy sebe a ztrácely se v temných oblacích neproniknutelného dýmu, který se táhl nad celou šíří požáru. Po celé délce několika mil podél Ostijské řeky město plálo a budovy se hroutily; tříštění kamene se ztrácelo v neuvěřitelném řevu ohně. Dunícím peklem byl pohlčován i zvuk boje u západních bran, kde se stále ještě bil zadní voj.

Carcassonská katedrála, největší na světě, se tyčila nad plameny černá a holá jako osamocená stráž s rohy věží a přilbami kupolí. Tlusté žulové stěny žáru odolávaly, ale olovo na střeše se roztékalo, v potůčcích proudilo okapy a masivní trámy plály po celé délce. Na schodech ležela těla knězi; Ramusio, obklopený skupinou nižších svatých, truchlivě shlížel popraskanýma očima na krvavou řež a bronzové hole, které držely sochy v rukou, se žářem roztékaly. Ze zdí shlížely chrliče, obklopené šarlatovou září.

Pontifikův palác přetékal drancovníky. Merdukové strhali tapiserie, z relikví odsekali ozdobné drahokamy a zatímco čekali, až na ně přijde řada při znásilňování zajatých žen, popíjeli víno z posvátných kalichů. Ahrimuz k nim byl dnes skutečně milostivý.

V západní části města se v ulicích tlačili prchající lidé s vojáky, kteří je měli bránit. Stovky byly v panice ušlapány, děti byly zapomenuty, starci a pomalí odstrčeni. Několikrát jich desítky pohřbily trosky domu, který se v lavině rozžhaveného kamene zřítíl do ulice, ale zbytek si toho sotva všímal. Mířili na západ, na západ k bránám, které stále ještě držely ramusianské jednotky, poslední zbytky Toruňanů Johna Mogeny, kdysi nejobávanější vojáci celého západu. Nyní se i oni proměnili v zoufalou chátru a jejich čest odplavilo dlouhé obléhání a šest útoků, které předcházely pádu města. A John Mogen byl mrtvý. Právě nyní ho merdukové ukřižovávali nad západní branou, kde padl s mečem v ruce a kletbou na rtech.

Merdukové proudili do města jako hejno nečistých švábů; ve světle ohňů se jejich těla leskla, vousy jim trčely na všechny strany, tváře vlhly potem a

ruce, v nichž třímali meče, měli až po lokty zalité krví obránců. Bylo to dlouhé obléhání a dobrý boj a nyní bylo konečně největší město západu jejich a mohli si je užít. Šáhr Baraz jim slíbil, že jakmile Aekir padne, vydá jim je v plen, a oni teď mysleli jen na kořist. Nebyli to oni, kdo zapálil město, ale ustupující jednotky. Mogenův poručík Sibastion Lejer přísahal, že nenechá do rukou neznabohů padnout jedinou nedotčenou budovu a stále ještě se svými muži metodicky zapaloval paláce, arzenály, skladiště, divadla a chrámy Aekiru, a zabíjel všechny - merduky i ramusiany - kteří mu v tom chtěli zabránit.

Corfe sledoval, jak se k temnému nebi vzpínají vysoké jazyky plamenů. Dým požárů přinesl předčasný soumrak, který pro obránce Aekiru znamenal večer dlouhého dne; pro mnohé z uich konec posledního dne života.

Stál na ploché střeše, vysoko nad vírem ječících lidí na ulicích. Jejich křik se k němu vznášel jako přílivová vlna. Strach, hněv, zoufalství. Připadalo mu, jako by ječel samotný Aekir, zmučené město ve smrtelné křeči, jemuž vnitřnosti spalují plameny. Kouř štípal Corfeho v očích; otřel si je. Cítil, jak se mu popel usazuje na čele jako špinavě šedý sníh.

Byl zakrvácený, otrhaný a popálený - už dávno ne upravený poddůstojník, ale otrhaný dezertér. Své plátové zbroje se zbavil během útěku ze zdi a nyní ho chránila jen vycpávaná brigantina a v ruce svíral jílec těžké šavle, znaku Mogenových mužů. Byl malý, pružný a měl pronikavý pohled. Střídalo se v něm zoufalství s krvavým hněvem.

Někde tam dole byla jeho žena a buď si právě nyní užívala pozornosti merduků, nebo ležela ušlapána v nějaké dlážděné ulici, nebo ji olizovaly hladové plameny v trosce jejich domu.

Znovu si otřel oči. Zatracený dým.

'Aekir nemůže padnout', říkal jim Mogen. 'Jeho zdi jsou nedobytné a na nich stojí ti nejlepší válečníci západu. Ale to není všechno. Je to svaté město boží, domov blahoslaveného Ramusia. Nemůže padnout.' A všichni jásalí.

Čtvrtmilion merduků je přesvědčil o opaku.

Jako vojáka - nyní už bývalého - ho napadlo, kolik příslušníků městské posádky asi dokázalo uniknout. Když utekl, bojovala Mogenova osobní stráž až do posledního muže. V Aekiru bylo posádkou pětaticet tisíc mužů. Pokud se jich k Ormannově Hrázi dostane desetina, bude to zázrak.

'Nemohu tě přece opustit, Corfe. Jsi celý můj život. Mé místo je tady.'

Přesně takhle mu to řekla s tím svým smutným úsměvem, který mu vždycky málem utrhł srdce, a černé havraní vlasy jí spadly do tváře. A on - hlupák, hlupák, hlupák - ji poslechl a poslechl i Johna Mogeny.

Nikdy ji už nedokáže najít. Jejich domov, pokud se tomu tak dalo říkat, se nacházel ve stínu východní bašty - a ta padla jako první. Snažil se tam probít třikrát, než to nakonec vzdal. Žádný muž, který se neklaněl Ahrimuzovi, tam nepřežil, a ty ženy, které nezahynuly, byly sháněny do stáda jako dobytek. Stane se z nich válečná kořist, otrokyně merduckých polních nevěstinců.

Zatracená hloupá ženská. Říkal jí nejméně stokrát, aby odešla, aby odsud zmizela dřív, než se kruh obležení sevře kolem města úplně.

Podíval se k západu. Dav se prodíral po silnici jako sražená krev v tepně padlého obra.

Říkalo se, že silnice k Ormannově Hrázi na březích řeky Searil, kde už před dvaceti lety Toruňané vybudovali druhou opevněnou linii, je stále otevřená. Také se říkalo, že merdukové nechali tuto úzkou cestu z obležení otevřenou úmyslně, aby vylákali městskou posádku k evakuaci. Civilní obyvatelstvo ji ucpe po délce dvaceti mil. Corfe už to viděl dřív - v tom nekonečném proudu bitev, které Mogen s merduky sváděl, když poprvé překročili Jaffarský masiv.

Byla mrtvá? Nikdy se to nedozví. Jeho Heria.

Paže, v níž svíral meč, ho bolela. Ještě nikdy se takové řeže neúčastnil. Případalo mu, že se takhle bije už věčnost a přitom obléhání trvalo jen tři měsíce. Ve skutečnosti o takovém způsobu obléhání v žádné vojenské rukověti nečetl. Merdukové město prostě odřízli od zbytku světa a pak se je rozhodli srovnat se zemí. Nesnažili se je nejdřív vyhladovět a přimět ke kapitulaci. Prostě na ně s bezstarostnou lehkomyšlností útočili a až do dnešního útoku ztráceli pět mužů výměnou za jediného obránce. Na zdech se divoké boje přelévaly z jedné strany na druhou, až přišel ten kritický okamžik, kdy pohár konečně přetekl, Toruňané se začali trousit z hradeb a následovala naprostá porážka. Trpké napětí obléhání a neustálý proud útoků, to vše je oslabilo a unavilo a oni byli nahlodám jako zrezlá čepel meče. Při té vzpomínce se Corfe zastyděl. Hradby Aekiru nebyly proraženy; obránci z nich prostě utekli.

Snad proto se tady zastavil a nyní přihlížel zkáze města jako nestranný divák? Možná tak chtěl odčinit svůj útek.

Nebo se v něm nějak ztratit. *Někde tam dole je moje Žena, živá nebo*

mrtvá.

Ozvaly se dunivé výbuchy, které rozechvěly dýmem zhoustlý vzduch. Sibastion se dostal k arzenálům. Následovala ostrá palba hákovnic. Někdo se postavil na obranu. To ale není jeho problém. Byl nejvyšší čas opustit město se všemi, které tu miloval. Ti hlupáci, kteří se rozhodnou bojovat dál, zaplní stoky Aekiru svými mrtvolami.

Corfe vykročil po schodišti ze střechy a vztekle si přitom otíral oči. Když sestupoval, máchal před sebou šavlí jako slepec holí.

Na ulici panovalo dusivé vedro a z palčivého vzduchu ho rozbolelo hrdlo. Hlasitý řev ho udeřil do tváře jako pevná vlna. Skočil do ulice a nechal se davem unášet jako plavec spodním proudem. Lidé páchli hrůzou a popelem a jejich tváře v ďábelském přísvitu hořícího města už dávno ztratily poslední stopy lidskosti. Viděl kolem sebe bezvědomé muže a ženy, udržované tlakem zástupu ve vzpřímené poloze, viděl, jak malé děti lezou po hlavách ostatních jako po koberci. Lidé byli rozmačkáváni o nároží a rozpálené zdi domů. Cítil pod chodidly bezvládná těla mrtvých, ale nemohl se zastavit. Cítil, jak mu podpatek boty sklouzl po tváři dítěte. Už dávno přišel o šavli, tlak davu mu ji vykroutil z ruky. Zvrátil tvář k temné obloze, k planoucím budovám, a bojoval o svůj díl páchnoucího vzduchu.

Dobrý Bože, pomyslel si, dostal jsem se do pekla.

Aurungzeb Zlatý, třetí sultán Ostrabarů, si pohrával se svůdnými řadry své nejnovější konkubíny, když mezi závěsy na konci komnaty proklouzl eunuch a uklonil se tak hluboce, že mu na vyholené hlavě zazářil odlesk světla lamp.

„Výsosti.“

Aurungzeb se zamračil a černé oči zabodl do troufalého vetřelce, který se chvěl v úkloně.

„Co je?“

„Posel, Výsosti, od šáhra Baraze, položeného táborem u Aekiru. Tvrdí, že přináší z hlavního stanu zprávy, které nepočkají.“

„Že nepočkají?“ Aurungzeb vyskočil z polštáře a smetl svou krásnou společnici na zem. „Takže už jsem k službám každému vyholenému eunuchovi a vojákovi v paláci?“ Nakopl eunucha, který se natáhl na zem. Holá tvář se mlčky zkroutila bolestí.

Aurungzeb se zarazil. „Z hlavního stanu, říkáš? A jsou ty zprávy dobré, nebo špatné? Prolomili naše obléhání? Nebo ten pes Mogen mou armádu

rozdrtil na prach?"

Eunuch se zvedl na všechny čtyři a zasípěl do nádherně zbarveného koberce: „To neříkal, Výsosti. Prý seznámí s novinkami jen tebe osobně. Říkal jsem mu, že je to velice neobvyklé, ale -" Další kopanec ho znovu umlčel.

„Pošli ho sem - a pokud budou jeho zprávy špatné, udělám z něho také eunucha."

Pokynem hlavy poslal konkubínu do kouta. Z drahokamy vykládané truhlice sultán vytáhl prostou dýku s odřeným jílcem. Použil ji už mnohokrát, ale schovával si ji jako něco neuvěřitelně cenného. Strčil si ji do šerpy u pasu a tleskl.

Posel byl Kolčuk, příslušník národa, který merdukové při svém pochodu na západ už dávno pokořili. Kolčukové pojídali sobí maso a spali se svými sestrami. Mimoto stál tento muž před Aurungzebem i přes varovné syčení eunucha vzpřímeně. Aby se dostal tak daleko, musel se nějak vyhnout vezírovi a komořímu harému. Tak to skutečně musel mít důležité zprávy. Pokud budou špatné, sultán ho velice rychle zkrátí o hlavu.

„Nuže?"

Muž měl stejně jako všichni příslušníci národa Kolčuků neproniknutelné oči; vypadaly jako dva našedlé oblázky, skryté za nehybnými škvírami v bezvýrazné tváři. Ale i přesto, že stál naprosto uvolněně, jako by v něm něco žhnulo. Aurungzeb z něho cítil prach a zpěnění koně a se zájmem si všiml, že se mu na lemu prsního plátu černá zaschlá krev.

Konečně muž klesl na jedno koleno, ale tvář, lesklou potem, měl stále pozvednutou.

„Pozdravy od šáhra Baraze, nejvyššího velitele druhé armády Ostrabarů, Výsosti. Prosí, abys ve své milosti přijal poníženou zprávu o tom, že dobyl Aekir, město nevěřících, a nyní je čistí od posledních zbytků chátrý západu. Armáda je ti k dispozici."

Aekir padl.

Do komnaty vrazil vezír, kterého následovali dva strážníci s tasenými meči. Něco zařval a vojáci popadli klečícího Kolčuka za ramena. Ale Aurungzeb zvedl ruku.

„Aekir padl? "

Kolčuk přikývl - nevyzpytatelný voják a sultán, oblečený v hedvábí, se na sebe chvilku usmívali: dva muži, kteří spolu sdílí triumf, jehož velikost

dokáží ocenit jen oni. Pak Aurungzeb našpulil rty. Nyní by nemělo smysl ždímat z tohoto muže další informace; to by zavánělo dychtivostí a rozhodně by to bylo netaktní.

„Akrane," štěkl na svého zamračeného, nejistého vezíra. „Ubytuj tohoto muže přímo v paláci. Postarej se o to, aby se najedl, vykoupal a dostal cokoli, oč si řekne."

„Ale Výsosti, obyčejný voják -"

„Udělej to, Akrane. Tenhle obyčejný voják mohl být nájemný vrah, ale ty jsi ho nechal proklouznout až do samotného harému. Kdyby tu nebyl Serrim," - nato se eunuch začervenal a usmál - „úplně by mě překvapil. Myslel jsem, že tě můj otec vychoval lépe, Akrane."

Vezír se zatvářil zlomeně a na okamžik vypadal staře. Strážní nervózně přešlápli na místě, jako by se jeho vina přelila i na ně.

„Ted' běžte, všichni. Ne, počkat. Tvé jméno, vojáku. Jak zní a s kým sloužíš? "

Kolčuk se na něho zahleděl a na okamžik se znovu zatvářil nepřístupně. „Jsem Harafeng, pane. Jsem jedním ze šáhrových osobních strážných."

Aurungzeb zvedl obočí. „Pak, Harafengu, až se najíš a umyješ, tě vezír přivede zpátky ke mně a pohovoříme si spolu o pádu Aekiru. Tímto vám povolují odejít."

Kolčuk jen stroze přikývl - Akran se nad tím pobouřeně zamračil, ale Aurungzeb se usmál. Když ve své komnatě osaměl, úsměv se změnil ve vítězoslavný smích a sultánova tvář omládlá; bylo skoro možné zachytit podobu mladíka, který svého času velel vítězným armádám.

Aekir padl.

Ostrabar byl pokládán v Sedmi sultanátech za třetí nejmocnější, hned za Harduchem a starobyrou Nalbeni, ale tímto skvělým vítězstvím, tímto hrdinským činem, se vyšvihne na první místo mezi merduckými sultanáty a Aurungzeb bude stát v čele. Ještě celá staletí se bude mluvit o sultánovi, za jehož vlády byla pokořena nejsvě-tější a nejlidnatější bašta ramusianů a jenž porazil armádu Johna Mogeny.

Nyní se před ním otevírala cesta do samotného Torunnu; jedinými překážkami zůstávaly jen pevnost Ormannova Hráz a řeka Searil. Jakmile je překonají, nebude jim ležet v cestě až ke čtyřista mil vzdáleným Cimbrickým horám jediná překážka.

„Ahrimuzi, chvála tobě!" zašeptal sultán s úsměvem, a pak ostře zvolal:

„Ghegu!"

Zpoza jednoho bohatě vyšívaného závěsu se vykradl pidimužík, zapleskal malými kožnatými křídly a usadil se na stolku.

„Gheg," ohlásil se tenkým, chraptivým hláskem a na tváři se mu objevil škleb vychytralé zlomyslnosti.

„Chci hovořit s tvým mistrem, Ghegu. Povolěj mi ho."

Pidimužík, který byl menší než holub, zažíval a v rudých ústech se zaleskly zoubky, ostré jako jehly. Jednou rukou s párátky se nepřítomně poškrábal v rozkroku.

„Gheg hlad," zavrčel rozladěně.

Aurungzeb se zamračil. „Včera v noci jsi dostal k jídlu to nejlepší nemluvně, jaké jsme ti mohli najít. Teď mi povolěj svého mistra, zplozenče pekel."

Pidimužík se na sultána zamračil a pokrčil ramínky. „Gheg unavený. Hlava bolí."

„Splň můj rozkaz, nebo tě zaškrťm jako holoubě."

Pidimužík se usmál a byl to strašný pohled. Pak se mu v zarudlých očích rozzářilo jiné světlo. Hlubokým lidským hlasem řekl: „Jsem zde, sultáne."

„Ten tvůj mazlíček je poslední dobou nesnesitelný, Orkhu - to je jeden z důvodů, proč jej tak nerad používám. "

„Omlouvám se, Výsosti. Už stárne. Brzy jej uložím do nádoby a pošlu ti nového... Co si přeješ?"

„Kde jsi?" Bylo zvláštní slyšet podrážděná slova z úst malé, vousaté postavičky.

„Na tom nezáleží. Jsem dostatečně blízko. Chceš mě požádat o laskavost?"

"

Bylo jasné, že se Aurungzeb musí hodně snažit, aby udržel nervy na uzdě.

„Chci, aby ses podíval na jih, k Aekiru. Řekni mi, co se tam děje. Dostal jsem zprávy. Chci je potvrdit nebo vyvrátit."

„Samozřejmě." Následovala krátká odmlka. „Vidím Carcassonskou katedrálu, zahalenou plameny. Obléhačí stroje stojí podél vnitřních hradeb. Vidím velký požár, slyším řev ramusianů. Blahopřeji, Výsosti. Tví vojáci roz-sévají po celém městě smrt."

„Šáhr Baraz. Kde je?"

Další chvilka ticha. Když se hlas ozval znovu, bylo v něm patrné mírné překvapení.

„Prohlíží si ukřižované tělo Johna Moga. Pláče, sultáne. Prolévá slzy na prahu vítězství."

„Je jedním z těch starých hraib. Truchlí pro svého nepřítele, ten romantický hlupák. Takže město je v plamenech, říkáš? "

„Ano. Ulice vrou nevěřícími. Zapalují město na útěku."

„To bude Lejer, ten pes. Nenechá nám nic než popel. Proklínám ho a jeho děti. Pokud ho zajmou, nechám ho ukřižovat. Je silnice na Ormann otevřená?"

Pidimužikovi se na čele zaleskly kapky potu. Zachvěl se a špičky křídel mu poklesly. Nicméně o chvílku později promluvil nezměněným hlasem.

„Ano, Výsosti. Je ucpaná vozy a těly - je to skutečné stěhování národů. Rod Ostrabarů vládne tvrdou rukou."

Ještě před osmdesáti lety sestával rod Ostrabarů pouze z Aurungzebova děda a trojice jeho konkubín. Nad východní stepi se povznesli vojenským uměním, ne rodovým původem. Pokud nedokázali Ostrabarové vyhrávat bitvy sami, najali si někoho, kdo to provedl za ně. Z toho důvodu stál v čele hlavního voje šáhr Baraz, který sloužil jako chediv už Aurungzebovu otci. Aurungzeb v mládí vodil své vojáky do pole sám, ale nedokázal v nich vybudit patřičnou jiskru. Dodnes se za ten nedostatek styděl. Šáhr Baraz, přestože býval původně cizím divochem, nomádkým náčelníkem z dalekého Kambaksku, sloužil třem generacím Ostrabarů dovedně a čestně. Nyní se tento strašlivý muž dožil osmdesátého léta věku a nacházel zalíbení v poezii a modlitbách. Bylo dobře, že Aekir padl právě jeho rukou; dlouhý život šáhra Baraze se chýlil ke konci a s ním také pomine poslední pouto mezi sultány a náčelníky stepních kmenů, narozenými na hřbetě koně, kteří vládli před nimi.

Právě šáhr Baraz doporučil, aby byla cesta k Ormannu ponechána otevřená.

Příval uprchlíků oslabí a demoralizuje obránce u řeky Searil, tvrdil. Aurungzeb přemýšlel, jestli s touto radou nemá něco společného jistá zastaralá rytířskost. Ale na tom nezáleželo.

„Řekni -" začal, ale umlkl. Pidimužik se mu před očima roztěkal a vyčítavě se na něho mračil, zatímco se mu tělíčko s bubláním a zápachem rozpouštělo do malé kaluže.

„Orkhu! Řekni chedivovi, aby pokračoval přímo na Searil!"

Pidimužikova ústa se otevřela, ale sultán neslyšel jediný zvuk. Rozpouštěl se a z hmoty jeho těla se zvedal páchnoucí kouř. V odporné hutné kalužině, v

niž se proměnil, bylo možné rozeznat zárodek nenarozeného dítěte, kostru ptačího křídla, ocásek ještěrky. Aurungzeb se odvrátil a tleskl, aby přivolał eunuchy. Gheg žil déle, než měl, ale Orkh mu bezpochyby brzy pošle další ze svých stvoření. Měl i jiné posly - možná ne tak rychlé, ale stejně spolehlivé.

Aekir padl.

Sultán se rozesmál.

Kapitola druhá

„U milosrdného Boha!“ křikl Hawkwood. „Co se to děje?“

„Co se to tam mlátí?“ zahřměl loďmistr a pohledem spaloval uvolněnou plachtu. „Dotáhněte tu přední košovku, vy Bohem zatracení eunuchové. Kde si myslíte, že jste, v měďákovém bordelu nebo co?“

Milost Boží, karavela s příčným oplachtěním, tiše vplula do Abrusia o šestém zvonu dopolední hlídky; kolem boků jí tiše splývala zrcadlově klidná voda, posetá přístavními odpadky. Sluneční záře se odrážela v některých místech od hladiny tak, že samotný pohled na vodu bolel. Díky lehkému severozápadnímu vánku - říkalo se mu 'hebrionský pasát' - vklouzla karavela do přístavu jako labuť a posádka se (i přes loďmistrův hněv) stěží musela dotknout jediného lana.

Abrusio. Už během dvou posledních otočení přesýpacích hodin slyšeli zvony katedrály, jejichž ozvěna pronikala daleko nad moře jako důkaz zbožnosti.

Abrusio, hlavní město Hebrionu a největší přístav Pěti království. Bylo na pohled krásné i při návratu z krátké příbřežní plavby, jakou za sebou měli námořníci na palubě *Milosti*; nejistá cesta podél pobřeží Macassaru, smlouvání s Pány moří o výši poplatku za průjezd s jednou rukou na dýce a pomalu hořícím šňůrovým doutnákem u zámku pistole. Ale plavba byla výnosná - i přes všechno to vedro, mouchy a divoké říční ještěry, i přes to, že ucpávka se sypala ze spár. Přes neustálé noční dunění lidojedských bubnů na pobřeží, ozářeném velkými hranicemi, a navzdory felukám s hranatými plachtami, naloženými až po okraj korzáry. V podpalubí byly bezpečně uloženy tři tuny slonoviny z koster tamních obrovských zvířat, a stovky liber vonného limianského koření. A přitom ztratili jediného muže: neopatrného

zelenáče, který se příliš vyklonil přes zábradlí, aby si prohlédl mělčinového žraloka.

A nyní se konečně vraceli zpět do Království božích, kde lidé žehnali pokrm znamením jediné víry a sochy svatého Ramusia stály na každé křižovatce a tržišti.

Abrusio bylo pro polovinu z nich domovem a zde se také nacházela loděnice, kde byl před třiceti lety položen kýl *Milosti*.

Když člověk připlouval k Abrusiu od západu, všiml si na první pohled dvou věcí: lesa a hory.

Les se rozprostíral na skelnaté pláni zálivu - obrovská rozlehlá plocha stěžňů, ráhen a čnělek, která působila jako hustý les bez listů, dokonalá svou geometrií a vzájemně propojená miliony lan. V Abrusiu byly po stovkách ukotveny lodě každé národnosti, tvaru, tonáže, oplachtění a účelu - od příbřežních hojů a rybářských jolu, jejichž paluby pokrývaly sítě a stříbrolesklé šupiny, až po oceánské karaky, zdobené pyšnými praporci. Nacházely se tu i loděnice hebrionského královského námořnictva, takže zde bylo možno spatřit vysoké válečné karaky, galéry a ga-leasy, na jejichž palubách a v poklopech se každou chvíli zablýskala naleštěná přilba a prsní pláty, zatímco z hlavních stěžňů vlála královská standarta a z bezanů praporce admirálů.

A ještě dvě věci byly na tomto plovoucím lese, na tomto vodním městě, na první pohled patrné: hluk a pach. Obchodní plavidla stála u mol s otevřenými jícny a přístavní dělníci kladkostroji vytahovali z jejich útrob zboží: krev a morek kostí obchodu. Vlnu z Almarku, jantar z Forlassenu, kožešiny z Fimbrie, železo z Astaracu a dříví vysokých stromů, které rostly v Gabrionu a byly tím nejlepším materiálem na světě ke stavbě lodí. Správci a faktoři navigovali přístavní čluny a bezpočet vozů do skladišť s dunivým hlukem, řinčením, sténáním kol, praskáním dřeva a konopných provazů, které se neslo půl míle na moře.

A páchli, všichni. Za takových dní se nesl ještě dál nad moře pach desítek tisíc zpocených námořníků, ryb, hnijících v nemilosrdném žáru slunce, vnitřností, které zpracovatelé ryb házeli do špinavé vody, kde se o ně rvala pokřikující hejna racků, pach dehtu z doků, čpavku z koželužen; a z této hutné směsice vystupovaly jako příslib dalekých zemí vůně koření a čerstvého dřeva, slaneého vzduchu a mořských travin, elixír samotného moře.

To byla zátoka. Ani hora nebyla tím, co původně připomínala. Z dálky

vypadala jako směs prachu a okrového kamene, tvarem zhruba pyramidová a obklopená modravým kouřem. Postupem času ale připlouvající námořník rozeznal v kopci, který se tyčil nad přístavem, jenž tvořil jeho základnu, jednu řadu úzkých a spletitých ulic za druhou, samotné město; zdi domů byly nabíleny a střechy pokrývaly cihlově rudé tašky z vnitrozemských dílen ve Feramunu. Tu a tam vyčnívala z davu světských budov hlava a vzdušná ramena chrámu, jehož hrotité věže se vypínaly k hluboce modrému nebi. A tu a tam bylo možno zahlédnout masivní kamenné zdi domů bohatých obchodníků - Abrusio bylo město obchodníků stejně jako námořníků. Ve skutečnosti někteří tvrdili, že muž, který založil původní Hebrii, si vydělával na živobytí jako námořník, obchodník nebo mnich.

Na vrcholku nízkého kopce, který díky ní vypadal vyšší než ve skutečnosti a působil daleko strměji, se tyčila citadela a palác krále Abeleyna IV., vladaře Hebriou a Imerdonu, admirála pěti set korábů.

Temné žulové zdi pevnosti byly vztyčeny fimbrianskými řemeslníky už před čtyřmi sty lety a přes vysoké zdi bylo možno zahlédnout nejvyšší z králových cypřišů, klenotů soukromých zahrad. (Městem kolovaly řeči, že na jejich pěstování padne ročně pětina vody, kterou Abrusio spotřebuje.) Stromy byly zasazeny Abeleynovými předky, když se Hebriou konečně zbavil drtivého fimbrijského jha. V děsivém vedru se nyní jejich větve mihotaly a samotný palác se chvěl v horkém vzduchu jako fata morgána v Calmarské poušti.

Na druhé straně města, naproti královskému paláci a zahradám se zachvíval i klášter řádu zakladatelů. Nazýval se tak proto, že byl prvním řádem, vzniklým po vizích svatého Ramusia, který přinesl světlo do temnot modlářského západu. (někteří lidé dodnes věřili, že jej založil Ramusio samotný); zakladatelé byli hlídacími psy náboženské čistoty všech ramusianských království.

Palác i klášter se mračily na rozlehlé, páchnoucí město Abrusio, plné života. Mezi nimi dřel, smlouval a hýřil čtvrtmilion duší - obyvatel největšího přístavu v celém známém světě.

„U milosrdného Boha!“ zvolal Richard Hawkwood. „Co se to děje?“

A měl důvod se podívat, protože ve žhnoucím vzduchu nad Abrusiem se vznášel oblak hustého černého dýmu a z přečpaného přístavu mířil k lodi ještě horší puch. Škvířící se maso. Šibenice zakladatelů byly plné podlou-

hlých tvarů a smrad hořících těl překrýval čerstvý mořský vzduch daleko hůř než ta nejhorší shnilotina stok.

„Zase posílají kacíře na hranice," řekl loďmistr znechuceně a s hrůzou. „Boží Havrani se do toho zase pustili. Ať nás svatí ochraňují!"

Starý Julius, první důstojník, muž z východu s tváří černou jako dehet, se polekaně podíval na kapitána a temná tvář mu zešedla. Pak se naklonil přes zábradlí a zavolal na přístavní nákladní člun, který právě proplouval kolem, naplněný až po okraj paluby ovocem; u kormidla stál ošklivý jednooký chlap se širokými plecemi.

„Ahoj člun! Co se tady peče, příteli? Vracíme se po měsíci z království Pánů moří a nemůžeme se dočkat čerstvých zpráv."

„Co se peče? Copak máš nos naruby, že to necítíš sám? Už čtyři dny se ten smrad drží nad městem, nad naším starým dobrým Abrusiem. Vypadá to, že jsme přístav čarodějů a nevěřících a každý z nás je tady sultánův špeh. A boží Havrani nás chtějí tohohle neštěstí milosrdně zbavit." Odplivl si přes lub do špíny přístavní vody. „A s tím tvým černým ksichtem bych dával pozor, kam lezu, příteli. Ale počkat - říkáš, že jste pryč měsíc. To jste ještě neslyšeli zprávy z východu? U Boha, to už určitě víte!"

„Co máme vědět, chlape?" zvolal Julius netrpělivě.

Nákladní člun pomalu zaostával za zádí *Milosti*. Už byl půl kabelu za levobočním brlením. Jednooký za nimi zavolal: „Jsme ztracení, přátelé! Aekir padl!"

Sotva je jeden z abrusijských vlečných člunů s pleskáním dlouhých vesel vtáhl na volné úvaziště, čekal už na ně na molu přístavní kapitán. Vánek už úplně ustal a strašlivé vedro se nemilosrdně sneslo do bludiště lodí, mužů a doků, ubíralo na trpělivosti a povolovalo lanová. A navíc se ve vzduchu vznášel ten strašný puch spáleného masa.

Jakmile přístavní dělníci dotáhli lana k pacholatům před přídí a za zádí, sebral Hawkwood lodní papíry a vykročil jako první na souš; mírně se zapotácel, když poprvé nohou, přivyklou pravidelnému pohybu paluby, vstoupil na pevnou zemi. Julius a loďmistr Velasca se postarají o to, aby vykládání zboží proběhlo v pořádku. Mužstvu bude vyplacena mzda a posádka se nepochybně roztrouší po městě, aby našla trochu rozptýlení, i když Hawkwood si pomyslel, že dnes asi příliš neuspějí. Sice se zdálo, že se Abrusio pohybuje svým obvyklým rychlým krokem, ale připadalo mu trochu

zaražené. Na tvářích přístavních dělníků, kteří přišli pomáhat s vykládáním, viděl zamračené výrazy a občas dokonce neskrývaný strach; a posádku *Milosti*, kterou nejméně z poloviny tvořili cizinci z různých přístavů, si prohlíželi s jistým podezřením, Hawkwood cítil, jak v něm horko, ruch a nejistota budí špatnou náladu. To bylo zvláštní, protože ještě před několika hodinami se nemohl dočkat, až konečně zakotví. Podal ruku Galliardo-vi Ponterovi, přístavnímu kapitánovi, kterého dobře znal, a oba vykročili k budovám přístavní správy.

„Ricardo," vyrazil ze sebe přístavní kapitán udýchaně, „musím ti říct -"

„Já vím, u Boha, já to vím! Aekir padl a Havrani hledají obětní beránky, proto ten smrad." Tomu strašlivému zápachu, který označoval smrt kacírů, se někdy říkávalo 'kadidlo zakladatelů'.

„Ne, o to nejde. Jedná se o prelátův přímý rozkaz. Nemůžu s tím dělat vůbec nic - nic s tím nenadělá ani král."

„O čem to tady blábolíš, Galliardo?" Přístavní kapitán byl skoro stejně malý jako Hawkwood samotný a kdysi patřil k nejlepším námořníkům na celém pobřeží. Byl sice rodilý Hebrionan, ale pokožku měl temnou jako mahagon a když se usmál, zářily mu v ní bělostné zuby. Ted' měl ale k úsměvu daleko.

„Vrátili jste se z Macassaru a z Malacarských ostrovů?"

„No a? "

„Máme tu nový zákon, mimořádné opatření, k jehož podepsání zakladatelé bůhsámvíjak krále přinutili. Poslal bych ti zprávu, varoval tě, abys zamířil do jiného přístavu -"

Ale Hawkwood už se zastavil. Přímo proti nim po molu pochodovalo demitercio vojáků hebrionské námořní pěchoty v čele s bratrem zakladatelem, na jehož krku viselo znamení 'A' na zlatém řetěze, který se v záři slunce oslnivě leskl. Byl ještě mladý a ve své těžké sutaně vypadal zchváceně, ale z tváře mu jasně vyzařovala namyšlenost. Před Hawkwoodem a Galliardem zůstal stát a vojáci za ním se ulehčeně zastavili také. Hawkwoodovi jich bylo kvůli jejich těžké zbroji líto. Seržant zachytil jeho pohled a mírně zvedl obočí k nebi. Hawkwood se navzdory vážné situaci usmál, pak se uklonil a podle zvyku políbil mnichovi ruku.

„Co pro tebe mohu udělat, bratře?" zeptal se vesele, i když veselí vůbec necítil.

„Jsem zde v záležitostech božích," řekl mnich. Z nosu mu ukápala krupěj

potu. „Je mou povinností tě informovat, kapitáne, že se prelát hebrionský ve své nekonečné moudrosti pod vedením Boha rozhodl k bolestnému, ale nutnému opatření; cizincům, kteří nejsou poddanými Pěti království západu, příslušníky národů vazalských nebo poddanými říší v těsném spojení s ramusianskými veličenstvy, bude zapovězen přístup na území království, aby svou pohanskou vírou neznečistili nebohé duše našeho lidu a nepřivolali na naše národy další pohromy."

Hawkwood ztuhl vztekem, ale mnich pokračoval v proslovu monotónním hlasem, jako by jej držel už stokrát.

„Tímto jsem oprávněn k prohledání tvé lodi a pokud na palubě naleznu jakoukoli osobu, jíž se týká prelátův výnos, mám ji odsud odvést na bezpečné místo, na němž setrvá, dokud naši duchovní strážci v čele vznešeného řádu, jehož jsem nepatrným článkem, ve své nekonečné moudrosti nerozhodnou o jejím dalším osudu." Mnich si otřel čelo a na tváři se mu objevil výraz ulehčení.

Hawkwood se předklonil a procítěně si odplivl přes okraj mola do nehybné vody úvaziště. Zdálo se, že to mnicha nijak neurazilo. Námořníci, vojáci a příslušníci nižších sfér společnosti se tak podle něho nejspíš chovali pořád, „Takže pokud budeš tak laskav a ustoupíš mi z cesty, kapitáne..."

Hawkwood se napřímil. Nebyl příliš vysoký - řádový bratr ho převyšoval o půl hlavy - ale byl široký v ramenou a ruce měl velké jako dokař. A něco chladného v jeho šedivých očích zakladatele zastavilo.

Za mnichem se mezitím ve svých zbrojích trpělivě pekli vojáci námořní pěchoty.

„Já jsem Gabrionan, bratře," pronesl Hawkwood tiše.

„O tom jsem byl uvědomen. Tvým krajanům byl přiznán zvláštní dispens jako uznání za zásluhy o Pět království u Azbakiru. Nemusíš se bát, kapitáne. Ty jsi všech obvinění zproštěn."

Galliaro položil Hawkwoodovi ruku na paži.

„Tímhle jsem ti chtěl dát najevo, *bratře*, že většina mých mužů, i když nejsou poddanými království ani nepochybně dobrých vazalských národů, jsou vynikající námořníci, poctiví muži a skvělí přátelé. S některými se plavím celý svůj život a jeden z nich se dokonce účastnil té bitvy, o které ses tak milostivě zmínil a která zachránila jižní Normannii od Mořských merduků."

Promluvil zprudka a myslel přitom na Julia Albaka, který tajně uctíval Ahrimuze, ale jako chlapec stál na palubě gabrionské válečné karaky toho

dne, kdy zaútočila na tři merducké galéry a jednu po druhé poslala ke dnu. To bylo u Azbakiru. Gabrioňané, od nepaměti vynikající námořníci, ale zároveň lidé hrdí, svéhlaví a tvrdohlaví, toho dne bojovali sami a odvrátili útok flotily Mořských merduků od calmarského pobřeží; odtud se přívrženci Ahrimazovi snažili zahájit invazi do jižního Astaracu a Candelarie, zranitelného podbřišku západu.

„Kde jsi byl v době Azbakiru, bratře? Pořád ještě v otcově rozkroku? Nebo už jsi běhal po světě a dělal sis do plenek?“

Zakladatel se temně zarděl a Hawkwood viděl, jak seržant námořní pěchoty za mnichovými zády všemi silami bojuje, aby na tváři udržel tvrdý výraz.

„Nic jiného jsem nejspíš od gabrionského korzára čekat nemohl. Tvůj čas přijde, kapitáne, stejně jako čas tvých zatvrzelých krajanů. Nyní ustup, nebo budeš velice brzy sdílet osud nevěřících z našeho středu.“

A když se Hawkwood nepohnul, mnich dodal:

„Seržante, zbav mé tohoto nevěřícího psa!“

Seržant zaváhal. Na okamžik se zahleděl Hawkwoodovi přímo do očí. Skoro to vypadalo, jako by spolu o něčem hovořili. Pak Hawkwood s rukou na dýce ustoupil.

„Kdybys na sobě neměl tyhle hadry, cucáku, tak bych tě vykuchal jako černé kuře bez jater - ve skutečnosti ani nic jiného nejsi,“ zavrčel Hawkwood a v hlase mu zavily mrazivé vichřice bouří severního moře.

Zakladatel se zachvěl. „Seržante!“ zaječel.

Voják odhodlaně vykročil, ale Hawkwood zůstal stát stranou a nechal ho, aby se svými podřízenými přešel kolem k lodi; mnich šel těsně za nimi. Jakmile prošli, ještě jednou se k Hawkwoodovi otočil.

„Znám tvé jméno, Gabrioňane. A slibuji ti, že co nejdřív se s ním seznámí i prelát.“

„Odleť, Havrane,“ ušklíbl se drze Hawkwood, ale Galliardo ho chytil za ruku.

„U všech svatých, Ricardo, pojď pryč. Tady to můžeš jen zhoršit. Copak chceš skončit na šibenici?“

Hawkwood se pohnul ztuhle jako mořský tvor, vyvržený ze svého živlu. Pořád ještě byl temné rudý.

„Pojď do mé pracovny. Probereme to. Možná něco vymyslíme.“

Vojáci mezitím vystupovali na palubu *Milosti*. Hawkwood znovu zaslechl

nafoukaný tón zakladatelova hlasu.

Pak se ozvalo hlasité šplouchnutí, když jeden muž z posádky přeskočil zábradlí a co nejrychleji plaval kalnou vodou pryč od lodi. Zakladatel vykřikl a Hawkwood jako v noční můře sledoval, jak jeden z vojáků pozvedl arkebuzu.

Zdálo se, že ten ostrý zvuk výstřelu na okamžik zmrazil život v celém přístavu; zábradlí zahalil hustý oblak kouře a muž už nikam neplaval, ale ležel nehybně s tváří ve vodě.

„Nejsvětější Bože!“ zašeptal Galliardo v hrůze. Práce kolem kotviště ustala a muži se dívali, co se děje. Tichem zněl jen vzteklý řev seržanta námořní pěchoty.

„Ať je Bůh zatratí,“ Hawkwood pomalu proklínal hlasem, jenž překypoval zármutkem a nenávistí. Ať Bůh zatratí všechny černé Havrany, kteří takovéhle věci Jeho jménem provádějí.“

Muž, kterého voják zastřelil, se jmenoval Julius Albak.

Galliardo ho násilím odtáhl a po tváři se mu přitom řinul v lesklých krupějích pot. Hawkwood se nechal z mola odvléct, ale potácel se jako stařec a oči měl zamlžené slzami.

Ani Abeleyn IV., král Hebrionu, nebyl zrovna šťastný. I když podle zvyku poklekl, aby políbil prelátův prsten, byla v tom gestu patrná křečovitost, jistá nechuť, která jeho pocity prozrazovala. Prelát mu položil ruku na temné vlasy, na nichž spočívala koruna.

„Přál sis se mnou hovořit, synu.“

Abeleyn byl hrdý mladík v rozpuku života. Navíc byl jedním z Pěti králů západu; přesto se k němu tenhle starec choval jako k chybuujícímu, umíněnému, ale vcelku docela příjemnému děcku. To ho dokázalo podráždit spolehlivě.

„Ano, svatý otče.“ Napřímil se. Byl se svým doprovodem v prelátových soukromých komnatách. Vysoké, silné kamenné steny a klenutý strop zadržovaly většinu horka venku. Odněkud zdálky Abeleyn slyšel, jak se mladší bratři připravují k jídlu za zpěvu primy. Možná načasoval svou návštěvu špatně: prelát bude netrpělivě čekat, až se dostane k obědu. Nu, ať si čeká.

Výjevy ze života svatého Ramusia na gobelínech, rozvěšených po stěnách, alespoň trochu omezovaly strohost komnaty. Na podlaze ležel tlustý koberec,

v kadidelnicích hořel vonný olej a z lamp u stropu se občas zablesklo zlato. Po prelátových bocích seděli na sametem pokrytých stoličkách dva bratři zakladatelé. Jeden třímal pero a pergamen, protože veškeré rozhovory musely být zaznamenány. Abeleyn slyšel za zády zašoupání podrážek vojáků svého doprovodu, když také poklekli. Meče museli nechat přede dveřmi: ani samotný král nemohl vejít ozbrojen do prelátových komnat. Po pádu Aekiru a poté, co v jeho troskách a zmatku útěku zmizel nejvyšší pontifex, převzalo úlohu nejvyšších představitelů božích pět prelátů, po jednom z každého západního království. Abeleynovi zacukalo kolem rtů. Říkalo se, že nejvyšší pontifex Macrobius IV. si přál opustit Aekir už od samého začátku obléhání, ale John Mogen a jeho Toruňané ho přesvědčili aby setrval se slovy, že pokud by nejvyšší pontifex opustil město, přiznal by tím porážku. Říkalo se dokonce, že ho takto museli přesvědčovat zamčeného ve skladišti jeho vlastního paláce.

Abeleyn si povzdechl. V nadcházejících těžkých časech bude západ potřebovat víc mužů, jako byl John Mogen. Ten měl větší cenu než půltucet králů.

Když Abeleyn vstal, přinesl mu jeden z bratrů zakladatelů nízkou stoličku, aby se mohl posadit prelátovi k nohám jako učedník ke svému mistrovi. Abeleyn polkl hněv a když promluvil, zněl jeho hlas hladce jako hedvábí.

„Hovořili jsme spolu o ediktu, který se týkal kacířů a cizinců, přebývajících v našem městě, a shodli jsme se na tom, že je nutné vykořenit a vymýtit neloajální, nevěřící, zrádce...”

Prelát sklonil hlavu a milostivě se usmál. S velkým nosem a přimhouřenýma očima připomínal orla, který se po dobrém lovu vrátil do hnízda.

„... ale otče, všiml jsem si, že jsi do tohoto ediktu zahrnul také veškeré vykladače osudu, Čtenáře z ruky, uživatele způsobů dweomeru po celém území království - všechny, kdo mají jakékoli teurgické schopnosti. A mí vojáci společně s tvými bratry tyto lidi zatýkají. K čemu? Určitě je přece nechceš všechny uvrhnout na hranice?”

Prelát se usmál. „Ale samozřejmě že chci, synu.”

Abeleynovy rty se rýsovaly jako tence nakreslená čára; králova tvář vypadala, jako by kousl do nějakého trpkého ovoce.

„Ale to by znamenalo uvěznění každé kořenářky, která léčí bradavice, každého bylináře, který připravuje nápoje plodnosti, každého -”

„Čarodějnictví je čarodějnictví, synu. Všechna teurgie pochází z jediného zdroje. Ze Zla." Prelát se už zase choval jako svatý učitel, který poučuje obzvlášť přihlouplého žáka. Jeden z Abeleynových tělesných strážných se vztekle ošil, ale pohled jednoho ze zakladatelů ho utišil.

„Otče, takovým výnosem ale pošleš na hranici tisíce lidí - včetně členů mého dvora. Vždyť přece Golophin Mág, jeden z mých nejbližších rádců..."

„Boží práce není nikdy lehká. Žijeme v časech zkoušky - to ostatně víš z nás nejlépe ty sám, můj pane a králi." Abeleyn, kterého prelát přerušil už podruhé v jediné minutě, se ze všech sil snažil nezvyšovat hlas. Napadlo ho, jestli by nebylo lepší preláta zvednout ze židle a otlouct mu tu namyšlenou palici o zeď.

Raději se jen usmál. „Ale rozhodně musíš uznat praktické problémy, spojené s naplňováním podobných ediktů, obzvlášť v těchto obtížných časech. Toruňané volají po posilách, aby zastavili tlak merduků a udrželi linii podél Searilu. Nejsem si jist" - Abeleynův úsměv nyní obzvlášť zesládl - „jestli dokážu ke splnění nároků ediktu vyšetřit dostatečně velký počet mužů."

Prelát se nepřestal usmívat. „Tvá starost tě šlechtí, synu. Víím, jak těžké starosti tě nyní musí sužovat, ale nemusíš se obávat. Boží vůle si najde cestu vždy. Požádal jsem, aby sem byla z domova našeho řádu v Charibonu převedena jednotka rytířů církve. Ta poněkud uleví břemenu, které spočívá na tvých bedrech. Tví vojáci pak budou moci sloužit Koruně na jiném místě a bránit ra-musianská království a pravou víru."

Abeleyn zbledl a zdálo se, že i samotný prelát se před pohledem jeho očí schoulil.

„Dělám pro dobro království co je v mých silách, můj pane a králi."

„Vskutku." Prelát hrál daleko vyšší hru, než si Abeleyn představoval. Zatímco by královští vojáci odjeli na východní hranici pomoci Toruňanům, rytíři církve - řád, podřízený přímo prelátovi - by měli v Abrusiu volnou ruku. Špehové ho o tomto plánu uvědomili už dnes ráno, ale zakladatele bylo vždy těžké odposlouchávat. Byli stmeleni stejně těsně jako oka drátěné košile. Abeleyn spolkl hněv a další slova volil pečlivě.

„Otče, jsem dalek toho, abych se ti - jedné z hlav naší milované církve - snažil radit, co je a co není nezbytné nebo žádoucí v očích božích. Ale jsem ti povinen sdělit, že tvůj edikt - náš edikt - nebyl obyvatelstvem přijat příliš příznivě. Abrusio je přístav, jak sám jistě víš, a to ten nejdůležitější na celém

západě. Žije díky obchodu -obchodu s jinými královstvími, jinými národy a jinými lidmi. Z tohoto důvodu se zde pohybuje vždy poněkud vyšší počet cizinců, kteří si tady v Hebrionu vydělávají na živobytí. Stejně tak v dalším tuctu zemí na celé Normannii žijí Hebriané - dokonce až v Calmaru a vzdáleném Ridawanu."

Prelát neodpověděl. Jeho oči vypadaly jako dva mořem omleté oblázky. Abeleyn pokračoval.

„Obchod přežívá díky dobré vůli, díky shodě obou stran, díky kompromisům. Bylo mi řečeno, že tento nejnovější edikt může velice omezit náš obchod s jižními královstvími a městskými státy Levangoru jistě, jsou to území pod vlivem merduků, ale už čtyřicet let, od Azbakiru, proti nám nezvedli prst a jejich galéry nám pomáhají v čištění Malacarských úžin od korzárů."

„Synu," řekl prelát hlasem hřejivým jako křemen, „rmoutí mne, když tě slyším mluvit tak, jako by tvé starosti a zájmy byly starostmi a zájmy obchodníka a ne ramusianského krále,"

V místnosti se rozhostilo náhlé a smrtící ticho. Z písarova pera odstříkla na pergamen kapka inkoustu. Takto ještě nikdy nikdo s králem v jeho vlastní říši nehovořil.

„Je mi to opravdu líto," ozval se Abeleyn do ticha, „ale obávám se, že nemohu poslat do Torunny ty vojáky, které tam tolik potřebují. Chápu, svatý otče, že pravá víra musí být chráněna mými muži zde stejně jako na hranici. Jak jsi mi kdysi tak přiléhavě vysvětlil, ohrožení koruny může přijít z jakéhokoli místa - ať už leží mimo naše hranice, nebo v nich. Nejlepší a nejmoudřejší bude, když budou mí vojáci pokračovat ve své práci ve spojení s církví zde v Abrusiu; a i když jsi mi to ve své laskavosti nepřipomněl, mám pocit, že bych se měl co nejdříve ujmout dostatečně odpovědné úlohy v celé záležitosti. Proto mi budou seznamy podezřelých, kacírů, cizinců - a samozřejmě i čarodějů - předávány, abych je mohl potvrdit. Pak je pošlu přímo do tvých rukou. Jak říkáš: žijeme v dobách zkoušky. Rmoutí mne pouhé pomyšlení na to, že by měl být muž tvé zbožnosti a pokročilého věku na sklonku života zatěžován tak nechutnými záležitostmi. Budu se ti snažit tvé břímě ulehčit. Alespoň to pro tebe mohu vykonat."

Prelát, temperamentní muž, který se ještě nedožil padesátého roku, sklonil hlavu - ale Abeleyn si stačil všimnout plamene v jeho chladných očích. Oba odhalili zbraně, rozestavěli figurky na šachovnici a provedli zahajovací tah.

Nyní budou moci začít skutečné rozhovory, handrkování o výhody, jemuž lidé říkali diplomacie. A Abeleyn měl výhodu. Prelát prozradil svou strategii příliš brzy.

Takže se musím dohadovat s tímhle starcem, pomyslel si Abeleyn ponuře, bojovat o výhody ve svém vlastním království. A ještě k tomu ti nešťastní Toruňané; budou muset stát v poli ještě nějakou chvíli osamoceni, protože tenhle chamtivý kněz si vybral zrovna tuhle chvíli k tomu, aby zjistil, kolik si toho vůči mně může dovolit.

Kapitola třetí

Bardolinův šotek byl roztěkaný. To bylo tím horkem. Malý tvoreček pochodoval po stole od kalamáře k lampě na stole a zpátky, zelený jazýček vyplazený. Nakonec se zhroutil na hromádku nad pergamenem, na němž čaroděj pracoval, a poškrábal se nepoužívaným perem za chlupatým uchem; celý se přitom umazal od inkoustu.

Bardolin se usmál, zvedl ho a jemně posadil na poličku. Pak uhladil pergamen a pokračoval v psaní.

Abrusijský prelát přirozeně není zlý člověk, ale je ctižádostivý a po Macrobiove zmizení došlo k jistým posunům. Všechny pět prelátů bude sledovat události podél Searilu se zájmem dalece přesahujícím obyčejný zájem o vývoj války. Objeví se znovu Macrobius? To je otázka. Říká se, že pro strážní službu uvnitř hranic bylo už vyčleněno celých osm tisíc rytířů církve. Osm tisíc! A k posílení obrany Searilu jich přitom poslali jen pět tisíc. Je to válka ve válce. Tihle svatí muži by raději viděli merduky u svých oltářů, než aby zvedli prst na pomoc jednomu ze svých řad. Tahle vášně k budování říší je zakladatelská choroba. Může srazit západ na kolena.

Přestal psát. Bylo už pozdě a nad spícím, rozpářeným městem zářily jasné hvězdy. Tu a tam zaslechl volání nočního hlídače nebo strážného. Někde zavyl pes a ozval se výbuch smíchu a veselí, když nějací lidé vyrazili z hospody na ulici. Pobřežní vánek se ještě nezvedl a puch hranic zahaloval

město jako rubáš.

Poradím ti jediné, Saffaracu: odjed' z Cartigelly, dokud je čas. Tohle šílenství se bude šířit, tím jsem si jist. Dnes je to Hebrion, zítra Astarac. Tihle svatoušci se neuklidní, dokud půlku západu nespálí ve snaze překonat jeden druhého ve zbožnosti. Město už není tím přístavem bezpečí jako kdysi.

Znovu se pero zastavilo. Skutečně je čeká návrat na samotný začátek? Opravdu se uživatelé dweomeru vrátí ke kořenařství a léčení krav v nějaké zapadlé horské vesničce? Tam by je alespoň přivítali. Lidé na vesnicích těmto věcem rozumí lépe. Někteří horalé na hřebeni Hebros prý ještě za měsíčních nocí uctívali Rohatého.

Namočil pero v kalamári, ale ještě nezačal psát. Ze špičky sklouzla krůpěj inkoustu a skápla na pergamen, černá jako havraní slza. Šotek Bardolina sledoval ze své poličky a tiše si zacvrlikal. I on dokázal vycítit zármutek.

Bardolin si protřel klouby prstů zarudlé oči, zamračil se na kaňku a pustil se znovu do psaní.

Dnes odvedli mého učedníka. Protestoval jsem, žádal o vyšetřování, dokonce jsem se je snažil uplatit, ale nebylo to k ničemu. Zakladatelé začínají v lidech budit strach což není ovšem při novinkách z východu nic těžkého. Když to začalo, vojáci se občas dokázali dívat jinak: dnes už se i oni začínají chovat fanaticky. Jdou ale řeči, že král Abeleyn s rozsahem čistek nesouhlasí a brání prelátovi v ještě horších ukrutnostech. Dnes poslali na hranici čtyřicet lidí a pět stovek jich čeká v katakombách, protože v palácových celách není dostatek místa. Bůh jim odpusť.

Potřetí ustal v psaní. Už neměl sílu pokračovat, ale dopis bude muset dokončit ještě dnes, protože zítra už na něj možná nebude mít čas. Povzdechl si a pero se znovu rozběhlo.

Tebe pokládá okolí krále Marka za důvěryhodnou osobu. Saffaracu, zapřísahám tě, využij vlivu, který na něho máš. Tu hysterii musí někdo zastavit, než se rozlije do všech ramusianských království. Ale pokud nemyslíš, že tu je nějaká naděje, musíš pomoci některým našim lidem v útěku. Gabrion je přijme, tím jsem si jist, a pokud ne Gabrion, pak najdou útočiště u

Mořských merduků.

Jsou to zoufalé časy, které nás nutí přemýšlet o podobných opatřeních. Dávej na sebe pozor, příteli. Nechť tvou cestu osvětluje láska boží.

Podepsal a zapečetil dopis a rozhlédl se po své pracovní oči, které ho nevyspaním a únavou pálily. Cítil se vyčerpaný a opotřebovaný. Zítra ráno list odveze poštovní člun - pokud skončí tohle bezvětří a znovu se zvedne severozápadní vítr.

Šotek už spal. Usmál se na tvorečka, posledního z dlouhé linie osobních skřítků. Zítra si pro mě přijdou, pomyslel si, stejně jako si přišli pro mladého Orquila, mého učedníka. Byl to docela slibný mládenec, už se vyznal v lektvarech a začínal se učit složitější zaříkávací formule, které patřily v Sedmi rádech k tomu nejméně provozovanému.

Věděl, proč ho neodvedli už dnes.

Bardolin byl svého času vojákem. Sloužil v jednom z tercií, které byly posádkou v Abrusiu, a dobře znal velitele. Jeho... schopnosti se začaly projevovat během jednoho tažení proti banditům v údolích Hebrosu. Dokázal díky jim zamezit zbytečným ztrátám na životech. Velící důstojník ho doporučil na povýšení, ale on raději odešel z vojska, aby mohl studovat taumaturgii pod vedením Golophina, který byl už tenkrát proslulým mágem.

Od té doby už uběhlo třicet let, ale Bardolin stále ještě vypadal jako voják. Vlasy si nechal zastříhovat na půl palce délky a díky zlomenému nosu měl vzezření zápasníka. Nevypadal jako čaroděj, mistr v přinejmenším čtyřech Říších dweomeru. Spíš připomínal protřelého seržanta arkebuzírů, jímž kdysi býval, a dodnes viditelné jizvy na spáncích jasně vypovídaly o dlouhých letech nošení ocelové přilby hebrionské armády.

Proto mě tady dnes nechali, pomyslel si. Ale zítra se vrátí, o tom nemůže být pochyb, a bude je pohánět jeden z těch blouznivých Havranů.

Někde opodál se venku strhla vřava. Rachot hrubých hlasů, klapání podrážek na kočičích hlavách.

Že by pro něho šli už teď?

Vstal. Šotek na polici polekaně vyskočil a v očích mu zazářil plamen.

Skupina lidí proběhla kolem domu a jejich volání utichlo. Bardolin se uvolnil a zastyděl se za divoce bušící srdce.

Výstřel z arkebuzy. Roztrhl noc jako prolezené prostěradlo. A ještě jeden; pak nesoustředěná salva. Někde zavylo velké zvíře a muži se dali do křiku.

Bardolin přiskočil k oknu.

Od kočičích hlav potemnělých ulic se jen matně odrážela měsíční záře. Tu a tam blikotaly žluté plamínky lamp. Kdyby se vyklonil ještě víc, mohl by vidět, jak se kotouč měsíce odráží v hladině Západního moře. Abrusio spalo jako obstarožní prostopášník, unavený po prohýřené noci.

Tak kde?

„Běž, příteli; buď mým zrakem.“

Šotkovy oči pohasly. Slabě zaplácal neužitečnými křídly. Vyrazil z okna a zdálo se, jako by skočil do prázdného prostoru, ačkoli vzduch byl tak teplý a nehybný, že působil jako úplně jiný živěl, v němž by se malé tělíčko šotka mohlo vznášet jako list na vodě.

Ted', ano. Bardolin sledoval svět ve spektru šotkova zraku. Lucerna v okně vrhala zelenou záři, příliš jasnou na přímý pohled. Dole se na dlažebních kostkách mihl slabý přísvit krysího těla a šotek k němu změnil směr, ale Bardolin mu vnutil svou vůli, jemně ho napomenul a poslal dál.

Skok mezi dvěma střechami, neuvěřitelně rychlé akrobatické obraty a šotek se vznášel nad ulicí těsně vedle stoky - tentokrát už nechal krysy krysy. Vpředu se míhaly nejasné stíny postav, kolem nichž se rozlévala zelená záře. Jedna z nich se vysoko tyčila nad ostatními a svítila jasně jako hranice. Horko bylo na lepkavě šotkově pokožce skoro hmatatelné.

Městská stráž tu zahнала do kouta vlkodlaka! A tvor už byl vážně raněn. Bardolin si všiml, že na ulici leží roztrhaná těla tří lidí. Vlkodlak si vedl docela dobře, ale poslední salva ho zasáhla přímo do hrudi a život z něho vyprchával. Olověné kulky prorazily obrovský hrudník a vylétly zádovými svaly ven. Zranění už se sama zacelovala, ale arkebuzíři s panickým spěchem znovu nabíjeli a neopovažovali se k umírajícímu tvorovi přiblížit. Potemnělá ulice páchla sraženou krví a střelným prachem.

„Proklínám vás všechny," řekl vlkodlak jasně navzdory zvířecí tlamě. „Vás a ty černé mrchožrouty. Nemáte vůbec právo -“

Výstřel. Jeden z vojáků, který nabil rychleji než ostatní, vypálil z arkebuzy přímo na obrovskou hlavu s dlouhýma ušima. Vlkodlak se zapotácel a zády narazil na zeď domu. Čelisti se otevřely a vyřinul se z nich nelidský řev. Mezi ostrými zuby se vlhce zaleskl černý jazyk.

To už vypálili i ostatní. Bardolinův šotek zakňučel, ale zůstal na místě, podporován vůlí svého pána. Zavřel citlivá očka před zášlehem salvy, strčil si drobné prsty do uší a ve strachu se přikrčil, zatímco vojáci pálili do vlkodlaka

jednu kulku za druhou. Na kočičích hlavách se válely utržené kusy masa, pokryté silnými černými chlupy. Jedno ze zářících žlutých očí pohaslo.

Z okolních domů začali vycházet na ulici lidé. Zvuky malé bitvy probudily celou čtvrť. V kalužinách krve se zalesklo světlo luceren.

Ti odvážnější se vydali blíž k peklu palby a ke hluku, který působila hlídka městské stráže, ale když spatřili, nač vojáci střílejí, rychle se vrátili do svých domů a zatarasili dveře.

Lomoz palby ustal. Ulici zaplňoval oblak neprůhledného kouře a strážní na sebe volali, aby se ujistili, že jsou všichni naživu. Už neměli střelivo, ale ten netvor musel přece být mrtvý - nepochybně, vždyť do něj přece nasypali třicet kulek.

„Hej, Harlane, kde jsi? V tyhle polívce nevidím vůbec nic!"

„Tohle je nejspíš pracka, Ellone. Povídám - větší jsem ještě neviděl."

„Ale kde to ve jménu Svatýho vlastně je?"

Nastalo ticho, těhotné strachem.

Kouř, páchnoucí střelným prachem, se neusazoval; ve skutečnosti každým okamžikem houstl. Vyděšení arkebuzíři bloudili kolem a v hrůze mysleli, že na ně vlkodlak přivolal magickou mlhu, v níž stále ještě žije a číhá na ně.

„Čarodějnictví!" zakvílel zoufale jeden. „Proměnenec žije! Každou chvíli nám půjde po krku! Tohle přece není kouř ze střelného prachu!"

Seržant se je snažil uklidnit, ale už se dávali na útěk a někteří dokonce odhodili zbraně, jen aby se dostali co nejdál ze zrádné, nepřírozené mlhy. S křikem utekli a obyvatelé domů v ulici zabouchávali i přes vedro okenice a v hrůze klečeli za zavřenými dveřmi.

Pomalu, příteli, pomalu. Podívej se na něho. Vidíš teplo? Zářící mu ještě pořád srdce, bije ještě? Ano! Podívej, jak se ty zářící tepny zavírají a uzdravují - podívej, jak se temné díry v kůži úží a zacelují. A tady se obnovuje oko, znovu se nadýmá jako nafouknutá měchuřina.

Bardolin se chvěl námahou. Vyvolávání kouzel bylo většinou dost obtížné samo o sobě, i ve chvílích, kdy se nemusel cele spoléhat na skřítku. A nyní už skoro ztrácel nad tvorečkem kontrolu, byl jako nástroj, jenž klouže ve zpocených prstech. Chtěl se vrátit do bezpečí a klidu domova, ale Bardolin ho donutil jít blíž k velkému tělu, které leželo zdánlivě nehybné ve velké kalužině lepkavé krve.

Po kočičích hlavách ulice sklouzl velký kus chlupy pokrytého masa a

znovu se připojil k tělu vlkodlaka.

Bardolin měl s tím kouřem ze střelného prachu štěstí. Jediné, co musel udělat, bylo trochu ho zahustit a o zbytek se postaral nehybný, vlhký vzduch. Ale nyní se snažil o něco daleko složitějšího. Chtěl se skrz malý mozeček svého šotka spojit s myslí vlkodlaka. Skřítek plnil roli tlumiče, nárazníku mezi dvěma osobami, ale byl příliš křehký. Pokud by měl být dnes v noci vystaven velké námaze, selhalo by mu srdce - ale čas se krátil. Mlha už řídla a za chvíli se sem vrátí vojáci s posilami.

Vlkodlaku, slyšíš mě? Posloucháš? Bolest utrpení v hlavě mi žhne světlo míří na mě hlavněmi pusek rozervu roztrhám vypiju krev zemřou – zemřou Vlkodlaku! Poslouchej mě. Jsem přítel. Podívej se na mne. Vidíš toho šotka, který před tebou stojí?

V krvi prokvetlých žlutých očích zazářilo světlo.

„Vidím tě. Čí jsi?”

Skřítek, rozechvělý úlevou, promluvil hlasem svého pána. Jeho mozek byl přetížen. „Bardolin. Jsem mág Bardolin. Následuj šotka, on té ke mně zavede.”

Velký čenich se nakrčil. Když vlkodlak odpověděl, připomínala jeho slova spíš zavrčení.

„Proč bys mi měl pomáhat?”

„Protože jsme bratři, vlkodlaku. Jdou po nás všech.”

Tvor zvedl krví postříkanou hlavu z dlažebních kostek a zdálo se, jako by si vzdychl. „Tak v tom máš pravdu. Veď mě tedy, ale pomalu - a žádné pukliny a škvíry. Nejsem šotek, který dokáže prolézt klíčovou dírkou.”

Vyrazili. Šotek poskakoval jako první a zelená očka mu ve tmě svítla; obrovský, vyčerpaný vlkodlak krácel za ním. Ulicí se rozlehl ostrý zvuk podrážek, s nímž se vraceli vojáci městské stráže.

Když dorazili do Bardolinova domu, byl šotek sotva při vědomí, takže ho mág raději okamžitě strčil do osvěžovací nádoby. Vlkodlak vstoupil do místnosti obezřele; světlo lamp zářilo na poraněných místech, která se ještě nestačila zahojit. Neuvěřitelně hořel; vysoká teplota těla byla vedlejším produktem čarodějnictví, které udržovalo formu jeho zevnějšku. I když byl přikrčený bolestí, tyčil se nad Bardolinem jako černý ježatý monolit a šafránově jasné oči mu zářily jako kočce. Zahrocenýma ušima se otíral o strop.

„Žízním."

Mág přikývl a ponořil naběračku z vydlabané tykve do vědra, které už předem připravil. Vlkodlak si tykev vzal a žíznivě se napil, až mu voda smáčela kožešinu na býčím krku. Pak sklouzl na podlahu.

„Můžeš se už proměnit zpátky?" zeptal se Bardolin.

Tvor potřásl velkou hlavou. „Zranění by nás zabila. Musím v tomhle těle zůstat, dokud se nezhojí... to druhé tělo se jmenuje Tabard, Griella Tabard. Musíme ti poděkovat za to, že jsi nás zachránil."

Bardolin mávl rukou. „Dnes odvedli mého učedníka. Zítra se vrátí pro mě. Získáš takhle klid jen na chvíli."

„Nicméně jsme ti dlužníkem. Až si pro tebe zítra přijdou, zabiju je, takže budeš mít víc času na útěk."

„Na útěk? A kam? Abrusio je sevřené vojskem stejně těsně jako kolena panny. Pro takové, jako jsme my, příteli, už není úniku."

„Tak proč jsi mi pomohl?"

Bardolin pokrčil rameny.

„Nemám rád bezohledné vraždění."

Vlkodlak se zasmál; v hrdle mu to ošklivě zarachotilo. „Tohle říkáš mně, který trpím černou chorobou? Bezohledné vraždění je součástí mé přirozenosti." Tvor to řekl trpce.

„A přitom jsi mě nezabil."

„Já... přece bych nemohl ublížit příteli. Mé druhé tělo sešlo dolů z Hebrosu jako smyslů zbavené - snažilo se na tuto kletbu najít lék a dorazilo přímo doprostřed upalování. Zabilo svého otce, mágu."

„Proč?"

„Horalé jsou v mnoha věcech prostí lidé. Snažil se je přinutit silou."

Bardolin se zatvářil nechápavě a tvor se znovu zasmál. „To je jedno. Možná to pochopíš ráno, až to tělo uvidíš. Ale teď jsem raněný a unavený. Pokud ti to nebude vadit, tak se vyspím tady."

„Pro dnešek jsi mým hostem. Mohu ti nějak pomoci s uzdravováním?"

„Ne. Tyhle rány se hojí samy. Čistokrevného vlkodlaka je dost těžké zabít, i když nepochybují o tom, že ty bys to s pomocí své magie dokázal v okamžiku. Ti smradlaví kmáni si chtěli zašpásovat s mým druhým tělem a než jsem se vzpamatoval, byl jsem proměněný. A pak začala mela. Tohle tělo jich zabilo nejméně šest. Měl jsem štěstí. Nenabíjeli arkebuzy železnými kulkami. To by byl můj konec." Bardolin přikývl. Železo a stříbro byly jediné dvě

látky, které ochromovaly magické regenerační síly vlkodlaků. Golophin o tom sepsal teprve před rokem zprávu pro cech mágů - určitě nevěděl, jak se bude hodit.

Bardolin zívá.

Šotek se na něho zasněně usmíval z tekutých hlubin osvěžovací nádoby. Mág zaťukal nehtem na sklo a malá ústa se nejasně usmála. Ráno bude skřítek v pořádku. Říkalo se, že si někteří mágové vyrobili velké nádoby pro osvěžení vlastních těl a tato myšlenka měla své zastánce i odpůrce, ale všichni bez rozdílu přidávali historku o zrádném učedníkovi, který neposlechl příkaz svého mistra a nechal ho ve skleněné nádobě šťastně snít celou věčnost.

„Jdu do postele," řekl svému obrovskému hostu. „Pro dnešek jsi tu v bezpečí; šotek se postaral o to, aby vás nikdo nedokázal vystopovat. Ale za necelé čtyři hodiny bude svítat. Pokud se rozhodneš pokusit o útěk... nu, sám víš, kde jsou dveře."

„Až se vzbudíš, budu tady," ujistil ho vlkodlak.

„Jak si přeješ. Vojáci obvykle přicházejí v půli dopoledne, po bohaté snídani a skleničce rumu."

Vlkodlak se děsivě zazubil. „Toho rumu budou potřebovat opravdu hodně, aby nás dostali."

Nás? pomyslel si Bardolin. Ale postel volala. Zítra v noci se bude možná dělit o jeden zavšivený kus holého kamene s Orquilem v katakombách.

„Tak tedy dobrou noc." Odpotácel se do ložnice jako starec na pokraji sil. Používání dweomeru na něho takový účinek mělo vždycky, a když musel pracovat skrze šotka, bylo to dvojnásobně vyčerpávající.

Probudil se ale brzy, ještě ani nezačalo svítat. Hlavou se mu honilo jedno jméno.

Griella? Druhé tělo? Otec se je snažil přinutit silou?

A když sešel do pokoje, našel na podlaze spát místo obrovské, zakrvácené nestvůry pobledlou a nahou mladou dívku.

Kapitola čtvrtá

S příchodem večera oheň nabýval na jas. Bouřka už dávno skončila a po nebi se honily potrhane cáry oblaků, od západu podsvětlené purpurovou září zapadajícího slunce. Na severu se tyčily Thurijské hory, vysoké a temné, a na jihovýchodě soupeřila s paprsky slunce další rudá záře, která chvílemi mizela za černým dýmem, připomínajícím první oblaka prudké bouře. Byl to Aekir, v němž plameny ještě pořád neuhasly.

Chladnou zemi pokrývala souhvězdí malých ohňů tak daleko, kam jen unavený muž dohlédl. U táboráků poražené armády se choulil bezpočet uprchlíků. Dav, schopný zaplnit půltucet menších měst, se hemžil a posedával pod nebem, na němž se začínaly rozsvěcet hvězdy a ubývající měsíc, a většina lidí si připravovala k jídlu cokoli, co našla na zpustošených polích, nebo prostě seděla s prázdnými pohledy nehybně upřenými do plamenů.

Stejně jako Corfe.

Kolem větrem bičovaného ohně se jich choulil možná tucet; tváře jim pokrývaly saze, špína a sražená krev. Aekir byl mnoho mil daleko, ale rudá záře jeho smrti je pronásledovala celých uplynulých pět dní. A bude je pronásledovat navždy, pomyslel si Corfe, bude sužovat jejich mysli jako sukubus.

Heria.

Šťouchl klackem do zčernalých turínů, které ležely v popelu, a nakonec se mu podařilo jeden vytáhnout. Ostatní kolem ohně se na něho hladově zadívali, ale raději ho ani neprosili, aby se s nimi rozdělil. Ještě měli dost rozumu, aby se nestavěli do cesty Mogenovu vojákovi.

Corfe ani neucukl, když si spálil o turín prsty. Setřel popel a mechanicky se dal do jídla. U boku mu ležela šavle v pochvě. Vzal ji mrtvému vojákovi jako náhradu za tu, o kterou přišel při útěku z Aekiru. Díky této zbrani a poničeným zbytkům uniformy si udržoval úctu ostatních uprchlíků. V proudu obyvatel se vytvářely skupinky otrhaných banditů, ochotné zabíjet pro jídlo, zlato a koně, pro cokoli, co by uspíšilo jejich cestu na západ, do bezpečí. Corfe už zabil čtyři tyto muže a jejich nuznou kořist si přivlastnil. Díky tomu zbohatl o tři turíny.

Od prvního okamžiku, kdy uprchlíci vyrazili z rozžhavených bran Aekiru, je sledovalo merducké jezdecktvo, ale nezaútočilo na ně. Jen kontrolovali útěk prchajících obyvatel a hnali je po searilské silnici jako ovce. Proslýchalo se, že o několik mil dál na východ bojoval Sibastion Lejer beznadějnou týlovou bitvu proti dvanáctinásobné přesile. Zdálo se, že merdukové hodlají nechat

uprchnout ty, kdo se jim nepostavili na odpor, ale nikoli zbytky torunnské armády.

A takhle se ze mě stal uprchlík, dezertér, pomyslel si Corfe nevzrušeně. Měl jsem být tam vzadu a bojovat s ostatními - měl jsem svádět boj, o kterém by se mohlo vyprávět.

Tato myšlenka mu na tváři vyvolala úšklebek. Zakousl se do dřevnatého turínu.

Opodál plakalo do houstnouceho šera dítě a nějaká žena je konejšila.

Corfeho napadlo, co asi budou dělat, až se dostanou k linii Searilu, a malomyslně potřásl hlavou, když si uvědomil tíhu břemene, které na obráncích spočine. Merdukové pravděpodobně zaútočí právě ve chvíli, kdy bude vrcholit zmatek, působený davem uprchlíků. Právě proto Lejer se svými muži sváděl marný boj: aby získali alespoň trochu času mužům u Searilu.

A co budu dělat já, až se dostanu k řece? napadlo ho. Nabídnou své služby nejbližšímu terciu?

Ne. Bude pokračovat na západ. S Torunnou je jednou provždy konec. Raději půjde dál, přes Cimbrické hory a možná do Perigrainu. Nebo ještě dál na západ do Fimbrie. Může prodat své služby tomu, kdo nabídne nejvíc. Všechna království poslední dobou volala po bojeschopných mužích - i po takových, kteří místo boje stáhli ocas mezi nohy a práskli do bot.

Tím by se ale vzdal veškeré naděje na to, že znovu najde svou ženu.

Je mrtvá, Corfe, tísni se s ostatními ve stokách Aekiru.

Modlil se, aby tomu tak bylo.

V ohněm prozářeném šeru zachytil pohyb. Ruka mu zabloudila k šavli, zatímco se z houstnoucí tmy vynořovali jezdcí - stíny a nejasné tvary, které se proplétaly mezi táborovými ohni. Byla to polovojenská jednotka, která nepochybně mířila na východ, na pomoc Lejerovu oddílu. Čeká je pěkný boj, než se k němu prosekají přes merduckou blokádu.

Něco se v Corfovi pohnulo. Na okamžik zatoužil po tom, aby se s nimi mohl rozjet na východ a najít tam zapomnění hrdiny. Ale ten pocit zmizel stejně rychle jako jezdcí samotní. Zakousl se do tvrdého turínu a zle se zamračil na ty, kteří se příliš významně dívali na jeho otrhanou uniformu. Na východ ať si jedou hlupáci. Není tam nic než smrt, otroctví a planoucí trosky mrtvého města.

„Mám portolán s mapami, který tu historku potvrzuje," řekl Murad králi.

„Portolány není těžké zfalšovat," poznamenal nezučastněně Abeleyn.

„Tenhle ne, Veličenstvo. Je už víc než sto let starý a většina obsahu pojednává o každodenních záležitostech, provázejících běžné námořní plavby. Jsou tam orientační body, popisy mělčin, měsíčních fází a podmínek při odlivu pro padesát přístavů od korzárskeho Rovenanu po Skarmský průliv v Harduchu neboli Ferdiacu, jak se mu tenkrát říkalo. Je věrohodný."

Král cosi vyhýbavě zabručel. Seděli spolu na dřevěné lavičce v zahradě, ale i tak vysoko nad městem se vznášel puch hranic. Slunce nemilosrdně žhnulo, ale oni se nacházeli ve vlahém stínu háje vysokých cypřišů. Lavičku od zbytku zahrad oddělovaly akáty a jalovce. Zelená tráva tu byla zastřižena nakrátko: o porost se starala malá armáda zahradníků a z městského akvaduktu sem mířilo neuvěřitelné množství vody.

Abeleyn si vložil do úst olivu, napil se chlazeného vína a opatrně otočil několik stránek starého portolánu.

„Takže tahle cesta na západ je také věrohodná a na samotném kraji světa už přistáli lidé?"

„Já tomu věřím."

„Řekněme, že máš pravdu, bratranče. Co s tím mám dělat já?"

Murad se usmál. Byl to ale neveselý úsměv, který mu na tváři vyvolal výraz chápavého smutku.

„Rád bych tě požádal o pomoc při zřízení výpravy, která by jeho důvěryhodnost potvrdila."

Abeleyn prudce zabouchl starou knihu a do vzduchu se vznesly malé šupinky zteřelého papíru. Jednu ruku s dlouhými prsty položil na solí prožraný obal. Na spáncích mu stály krůpěje potu, které slepovaly vlasy na skráních do malých ocásků.

„Milý bratranče, víš, co jsem si za poslední týden všechno užil?"

„Já -"

„Tak za prvé tu byl ten zatracený - ať mi svatí odpustí - prelát se svými prohnílymi intrikami, který se snaží získat co největší vliv, mimoto mi plácí na rameni místní obchodníci s tím, jak ten jeho - pardon, *náš* - edikt přivede na buben veškerý obchod města, a aby toho nebylo málo, tak se mi vyhýbá i starý Golophin - a kdo by se mu divil? - zrovna v okamžiku, kdy jeho radu potřebuji nejvíc. Mimoto tu hoří ty zatracené hranice každou Bohem zapomenutou hodinu každého dne zrovna v jediném měsíci v roce, kdy utichá vítr, takže se v tom smradu válíme jako sedláci v boudě bez komína; a ještě k

tomu všemu volá torunnský král o posily zrovna ve chvíli, kdy mu je prostě dát nemohu - takže můžeme zapomenout na obchodní monopol s Torunnou. A nakonec si sem přijdeš ty a navrhneš mi, abych vystrojil loď k výpravě do neznáma - nejspíš jen proto, abych se zbavil břemene několika dobrých plavidel a praštěných poznámek příbuzného, stíženého úpalem."

Murad se napil vína. „Netvrdím, že bys mi měl dát loď, Veličenstvo."

„Aha, takže ony se nám vynoří z doků samy, plně vystrojené, co?"

„Mohl bych, s tvým svolením, vyvlastnit nějaké civilní loď - čtyři by mohly stačit - a ujmout se na nich velení jako tvůj místokrál. Jediné, oč tě žádám, jsou posádky, Ve svém terciu mám spousty dobrovolníků."

„A zásoby, vybavení, výstroj?"

„Toho všeho je dostatek, všechno zamčené ve skladištích v přístavu - majetek zatčených obchodníků a kapitánů. A samozřejmě vím, že bych mohl obsadit polovinu flotily jen z těch cizích námořníků, kteří si v současné době užívají pohodlí palácových katakomb."

Abeleyn mlčel. Pozorně se na příbuzného zadíval.

„Dnes jsi kromě svých obvyklých bláznivín přišel s docela zajímavým nápadem, bratrance," promluvil konečně. „Možná nastala ta chvíle, kdy jsi zašel příliš daleko."

Pobledlá Muradova tvář ještě o odstín zbělela. Byl to vysoký, štíhlý šlechtic se zplihlými vlasy a nosem, který by mu mohl závidět i samotný král. Oči se k nosu hodily; byly šedivé jako rybí šupiny a když se od nich odrazilo světlo, působily stejně vřele. Na tváři měl králův bratranec dlouhou jizvu, památku na boj s korzáry. Byla to neuvěřitelně ošklivá, dokonce by se dalo říct hrozná tvář - přesto si Murad nikdy nemohl naříkat na nedostatek pozornosti ze strany něžnějšího pohlaví. Bylo v něm něco magnetického, co k němu ženy přitahovalo jako mýry k lampě, dokud se nespálily a neodešly do zapomnění. Několik pobouřených manželů, otců a bratrů už vyzvalo Murada na souboj. Nepřežil jediný.

„Řekni mi ještě jednou, jak jsi k tomuhle dokumentu přišel," požádal Abeleyn tiše.

Murad si povzdechl.

„Jeden z mých nových rekrutů vyprávěl neuvěřitelné historky. Jeho rodina si vydělává na chleba příbřežním rybařením a jeho pradědeček vyprávěl příběh o lodi bez posádky, která jednoho dne připlula od západu, zrovna když byl se svým otcem na lovu sledů. Otec se třemi dalšími muži vstoupil na loď,

ale jediný živý tvor na palubě byl vlkodlak, který je všechny zabil. Ta loď - byla to mořská karaka, která se měla do Abrusia vrátit už půl roku předtím - se pomalu potápěla a posádka jólu od ní odrazila. Ale vlkodlak skočil přes palubu a vyrazil přímo k pobřeží. Posádka tedy znovu vstoupila na palubu, aby sebrala těla svých přátel, a chlapec našel v záďové kajutě u mrtvoly kapitána portolán a vzal si jej tak trochu jako náhradu za otcův život."

„Jak starý je ten muž?" zeptal se Abeleyn.

Murad se znepokojeně ošil. „Zemřel před nějakými patnácti lety. Tuhle historii vypráví jeho rodina."

„Pohádky nějakého starce, zkreslené postupem času, a přehnané sedlácké bajky."

„Podle portolánu je ten příběh pravdivý, Veličenstvo," protestoval Murad. „Západní světadíl existuje - a co víc, Je možné tam doplout."

Abeleyn zamyšleně sklopil hlavu. Husté kudrnaté vlasy mu ještě nezačaly prokvétat šedinami. Mladý král, který musí bojovat proti zásahům do svých pravomocí ze Strany církve, cechů a dalších vlády chtivých. Jeho otec takové problémy neměl, ale na druhé straně otec se nedožil pádu Aekiru.

Žijeme v časech zkoušky, pomyslel si a na rtech se mu zavlínil nepřítomný úsměv.

„Nemám čas vysedávat nad nějakou prosolenou navigační příručkou, Murade. Budu prostě muset vzít zavděk tím, co jsi mi řekl. Kolik lodí jsi říkal, že potřebuješ?"

Zjizvená šlechticova tvář zaplála uspokojením, ale snažil se mluvit věcně.

„Jak jsem říkal: čtyři, možná pět. Dostatek lidí a zásob k založení životaschopné kolonie."

Abeleyn prudce zvedl hlavu. „Kolonie, potvrzená hebriónskou korunou, bude určitě potřebovat v čele někoho dostatečně urozeného k výkonu funkce místodržitele. Napadá tě někdo vhodný, bratranče?"

Murad zrudl. „Myslel jsem... tedy, napadlo mě, že-"

Abeleyn se usmál a zvedl ruku. „Jsi králův bratranec. Myslím, že je to dostatečné doporučení." Králův úsměv pohasl. „Nicméně ti nemohu svěřit velení nad loděmi těch, kteří byli uvězněni v souvislosti s obviněním z kacířství Lidé by říkali, že na tom chci vydělat a něco z toho pohrdání, které si nás prelát velice rychle získává, by ulpělo i na trůnu. Krále nesmí nikdo vidět, jak vydělává na neštěstí svých poddaných."

Murad zaznamenal mírné zdůraznění a pozorně bratrance sledoval.

„Nicméně veškeré zásoby, lanoví a zásobní ráhna, které jsou v současné době shromažďovány ve skladištích, mohou být přesunuty jinam - kvůli nedostatku skladovacích prostor, rozuměj. Tyto věci, Murade, nikomu chybět nebudou. Lodě, to je něco jiného. My Hebriané k nim máme sentimentální vztah. Pro kapitány jsou jako manželky. Ji sice o tvých úspěších na poli lásky vím, ale pokud to má být korunou podporovaná expedice, musí přinejmenším začít poctivě. Rozumíš?"

„Dokonale, Veličenstvo."

„Výborně. Takže nebudou zabaveny žádné lodě, ale dám ti královský přípis, kterým tě zmocním k najmutí a vybavení dvou lodí."

„Dvou lodí! Ale Veličenstvo..."

„Králové nemají rádi, když jim někdo skáče do řeči, Murade. Jak jsem tedy řekl: dvě lodě, obě z Abrusia, a musí to být plavidla, jejichž kapitánům zakladatelé zatkli poslední dobou většinu posádky. Těmto kapitánům vyložíš, že své posádky získají právě jen díky této plavbě - a pokud bude úspěšná, bude se to pokládat za jistou formu amnestie. Pokud se rozhodnou nespolehat na velkorysost Koruny, musíš jim vysvětlit, že proti nim bude patrně zahájeno vyšetřování ve věci zaměstnávání kacírů a cizinců." Murad se usmál.

„Ten královský přípis, Veličenstvo, nabude - pokud tomu rozumím správně - platnosti při návratu lodí do Abrusia."

Král přikývl. „Přesně tak. Také ti s sebou dám demitercio vojáků námořní pěchoty z tvé vlastní jednotky a přidělím ti úřad místodržitele - za jistých podmínek pro jakoukoli kolonii, kterou se rozhodneš na západním světadíle založit. Ale k tomu budeš potřebovat kolonisty."

Nyní se už Abeleyn tvářil tak prohnáně, až dostal Murad strach.

„Ale já pro tebe kolonisty mám, o ty se bát nemusíš," pokračoval král. „Právě v tomto okamžiku vím o velké skupině vhodných lidí. Jsi s tím ještě pořád srozuměný, bratrance? Pořád ještě se hodláš na tu výpravu vydat?"

„Samozřejmě dokážu kolonisty vybrat sám."

„To nebude třeba," utřel ho Abeleyn ostře. Mírněji pak pokračoval: „Na to, aby sis vyšetřil čas k rozhovoru s jedním každým z nich, budeš mít plné ruce práce. O tohle se postarají mí lidé."

Murad přikývl. Cítil, jak mu král elegantně a skoro nepozorovaně přistřihuje křídla. Nebude velet malé flotile, aby s ní založil skoro nezávislé lenní panství, ale na dvou - dvou - přecpaných lodích poveze do neznáma náklad nežádoucích osob.

„Prosím, Veličenstvo, dej mi víc lodí. Pokud má kolonie přežít..."

„Zatím ještě pořád nevíme, zda existuje nějaká země, na níž by mohla tato kolonie být založena," trval na svém král. „Nebudu na takovou pochybnou výpravu vynakládat víc, než mohu unést. Jen díky tomu, že jsem ti nakloněn a že důvěřuji tvým schopnostem, bratrance, v tom hodlám vůbec něco podniknout."

Murad se uklonil. A kromě toho se ti ten můj nápad zatraceně dobře hodí do krámu, dodal v duchu.

Ale musel Abeleyna obdivovat. Hebrionský vladař strávil na trůnu teprve pět let, ale už proslul jako nejmoudřejší král západu.

Musím se spokojit s tím, co mám, pomyslel si Murad, a být za to vděčný Bohu.

Abeleyn oběma nalil další víno. I ve stínu cypřišů už začínalo teplot.

„Ale no tak, bratrance, všichni musíme jednat s jistými omezeními - i ti nešťastníci mezi námi, kteří na hlavě nosí královskou korunu. Svět je stvořen pro kompromisy. Pokud, samozřejmě, nejsi náhodou mnich zakladatel."

Zasmáli se a přitukli si sklenicemi. Murad si mezi stromy všiml sekretářů Koruny s náručemi dokumentů; mužům z kapes vyčuhovala hrdla kalamářů. Abeleyn sledoval jeho pohled a povzdechl si.

„To zatracené papírování mě pronásleduje všude. Víš, Murade, nejraději ze všeho bych jel s tebou a nechal starosti o království na někom jiném. Vzpomínám si, jak jsem se plavil na *Duchu blaženosti*, když jsem byl ještě princ, namyšlený usmrkanec. Když mě poprvé mrskali namočeným lanem, chtěl jsem nechat loďmistra natáhnout na skřípec, oběsit a rozčtvrtit zaživa." Napil se vína. „Byla to krásná plavba - vzali jsme to podél pobřeží až k východnímu konci hebrionského království a pak se vydali přes Fimbrijský záliv do Narbosku. Nejspíš máme něco z moře v krvi, my Hebriané. Možná nám v žilách nekoluje slaná mořská voda jako Gabrioňanům, ale když se nám zahoupe pod nohama paluba, připadá nám, jako bychom se vrátili domů."

Zahleděl se do poháru. „Než zemřu, chci se postarat, aby se tahle země stala největší námořní mocností na světě, Murade - pokud se z toho dřív nezblázním nebo pokud mě předčasně nepřivedou do hrobu chamtiví knězi."

„Tvá vláda bude dlouhá a slavná, Veličenstvo. Lidé na ni budou v budoucnu vzpomínat a budou přemýšlet o tom, jací lidé tehdy žili, jací to museli být obři."

Král se na něho podíval a zasmál se. Když pohodil hlavou, vypadal znovu

jako mladý chlapec. „I já si natahuju kalhoty jednu nohavici po druhé, bratrance, jako všichni ostatní. Ne, to záře dějin, mlha uplynulých let na člověka vrhá odlesk slávy. Možná si mě budou pamatovat pouze proto, že za mé vlády padlo Svaté město a mí vojáci přitom raději doma honili kořenářky, než aby se připojili k obraně západu. Příští generace jsou vždy nevypočitatelné. Jen si vzpomeň na mého otce.“

Murad neřekl nic. Bley II. byl tyran a fanaticky zbožný muž. Říkalo se, že provedení současné vlny čistek navrhoval už před dvanácti lety, ale starý Golophin Mág mu to rozmluvil. Nyní ho zakladatelé vykreslovali jako ideál bohabojného vladaře a o jeho synovi se před lidem naopak zmiňovali jako o divokém mladíkovi, který sice je dobrosrdečný, ale zároveň také nezvladatelný a naprosto postrádá patřičnou úctu k představitelům svatého Rámusia na zemi. A zdálo se, že vztahy církve a Koruny se ještě nějakou dobu nezmění.

Nicméně námořnictvo a armáda sloužily Abeleynovi a na kopích armády a kýlech lodí spočívala moc trůnu. Proto se zakladatelé chovali tak obezřele a raději do města povolali vlastní vojáky, rytíře církve.

„Slyšel jsem, že z aekirské posádky neunikla živá duše," řekl střízlivě Murad, který se také zamyslel. „Pětatřicet tisíc vojáků.“

„Tak to jsi slyšel špatně," odpověděl král. „Sibastion Lejer vyvedl z města skoro deset tisíc mužů a zadržuje postup merduků na searilské silnici.“

Murad se chtěl krále zeptat, odkud tuto informaci má, jak mohly zprávy tak rychle urazit vzdálenost sedmi set mil, ale raději si to rozmyslel. Golophin by určitě věděl, jak na to. Ale pokud se Golophin Abeleyna straní...

„Povinnost volá," vzdychl Abeleyn. „Dnes odpoledne mě ještě čekají další vyslanci cechů. Díky tobě, Murade, mohu poskytnout cechu taumaturgů alespoň nějakou naději. Možná se se mnou znovu začne bavit i Golophin. Hodilo by se to. Za měsíc se připravuje další konkláve králů.“

„Přípravy pokračují?" zeptal se překvapeně Murad.

„Teď ještě horečněji než dřív. Lofantyr z Torunny bude žebrať o další vojáky, přirozeně, a Skarpathin z Finnmarku mě bude přesvědčovat, že příští úder bude zaměřen na jeho království. Počítám, že to žádná procházka růžovým sadem nebude - obzvlášť když se krátce předtím sejde církevní synod, takže budeme muset probrat i bláznivá usnesení našich prelátů. Řeknu ti, Murade, že máš štěstí, když si musíš dělat starosti jen s nebezpečnou plavbou do neznáma. V mělčinách mezi paláci se naviguje daleko hůř.“

Murad vstal a uklonil se. „S dovolením tě tedy nechám tvé navigaci, Veličenstvo.“

Když vyšel ze stínu cypřišů a opřely se do něho žhnoucí paprsky slunce, ještě jednou se ohlédl ke králi, který nyní seděl obklopen sekretáři jako mrtvola, posetá mouchami. Nebylo to příjemné přirovnání a Murad je raději rovnou pustil z hlavy. Dostane své lodě, své muže a postaví si na západě své město.

Neřekl králi, že chlapec sebral na palubě lodi mrtvých kromě portolánu i lodní deník, v němž byla podrobně popsána plavba na západ, která se uskutečnila před sto lety - a byl rád, že si tyto informace nechal pro sebe. I kdyby si ale král přečetl zpráchnivělé stránky, patrně by se nic nedozvěděl. Murad měl sám dost práce s rozluštěním poznámek, naškrábaných na zašlém pergamenu; jednotlivé zápisy byly navíc sotva zřetelné - ale byly tam.

Zmiňovaly se o vůbec první výpravě na západ, která se uskutečnila tři sta let předtím, než podnikl svou nešťastnou plavbu kapitán *Sokola*. A tato výprava - jak vyvodil Murad ze zápisků mrtvého námořníka - skončila masakrem a šílenstvím.

Ale to už bylo strašně dávno. Podobné věci nabývají na krvelačnosti a barvitosti každým uplynulým rokem. Na západě se nenachází žádné nebezpečí, se kterým by si hebrionské hákovnice a kopí nedokázaly poradit.

Ale s podobnými věcmi si bude dělat starosti až v okamžiku, kdy před lodní přídílí uvidí bájný západní světadíl se všemi jeho tajemstvími, nebezpečími a nepoznaným bohatstvím. Tehdy už bude příliš pozdě na to, aby se někdo chtěl vrátit.

Kapitola pátá

Richard Hawkwood otevřel ozdobnou mříž, která oddělovala ložnici od balkonu, zůstal stát nahý v průchodu a upíjel z poháru víno. Vzduch se ani nehnul. Nikdo nepamatoval, že by kdy hebrionský pasát přestal vát v tak časnou roční dobu. Za příkrými, hustě naskládanými střechami okolních domů mel před sebou přístav jako na dlani a viděl Vnější kanál k prasknutí přecpaný karavelami a ka-rakami, galeotami a bugry, které do přístavu zahnal bezvětří. Jediní námořníci, kterým nedostatek větru očividně nevadil,

byli kapitáni vesly poháněných galér a galeas rychlých poštovních plavidel, která náležela Koruně a byla za menší poplatek schopna přepravovat i běžné zboží.

Ve Vnitřním doku viděl i *Milost*, která stále ještě doplňovala zásoby a procházela menšími opravami. Během plavby na Malacary se do trupu pustili mořští červi a bylo třeba vyměnit vnější obšívku. O něco dál stála na kotvě další jeho loď, *Gabrianský orel*. Ta se sem přivlekla před dvěma dny, poháněna vesly, a nyní čekala na volné místo u mola. Posádka se skrývala v podpalubí a Hawkwood vymýšlel způsob, jak ji propašovat na břeh kolem hlídkujících zakladatelů. Možná by je mohl převézt dlouhým člunem někdy během noci. Nebo by si mohl najmout malou šalupu a nechat je do ní přeplavat. Ne, to by nestačilo.

Unaveně si promnul čelo. Trup se mu leskl potem a puch hranic jako by mu kolem těla ovíjel další lepkavou pokožku. Znovu zavřel mříž. „Richarde, pojd' do postele," zaznělo mu za zády.

„Počkej chvíli.“

Ale to už vstala, kolem ramen si ovinula prostěradlo a vykročila po chladné mramorové podlaze k němu. Zezadu ho objala pažemi kolem pasu; přes pomačkané plátno cítil teplo jejího těla.

„Můj chudáček kapitán musí myslet na tolik věcí. Vzpomínal jsi na Julia? “

„Ne.“ Tělo Julia Albaka zakladatelé vylovili z kotviště a spálili na hranici. Neměl žádnou rodinu, která by na něho vzpomínala - kromě té námořnické, kromě Richardovy posádky. Tucet dalších členů čekalo v katakombách v železech na výslech. Ne, Julius Albak se konečně dostal do říše odpočinku. S tím už se nedalo nic dělat.

Stihlá ruka mu sjela kolem pasu k přirození a začala je hladit, ale on nereagoval.

„Nemám náladu, Jem.“

„To jsem si všimla. Většinou skoro ani nestačíme dojít do postele, když se vrátíš z moře.“

„Mám spoustu starostí. Promiň.“

Odešla od něho zpátky k posteli a zvedla z malého stolku vysokou karafu. Místnost byla docela chladná - hlavně díky silným stěnám, nabíleným a obloženým mramorem. Strop se ztrácel vysoko nad Hawkwoodovou hlavou v bludišti oblouků a pilířů. Přilehlý balkon se táhl podél celé jedné stěny a

podél druhé byla postel. Mimoto v místnosti postávala elegantní křesla a toaletní stolek s pozlaceným zrcadlem. Všude se povalovaly hromady ženských šatů a čelenek. Vysoko v jednom koutě visela zlatá klec, z níž vyhlížela ospalýma očima malá opička. Richard ji přivezl před nějakými deseti dvanácti lety z dalekého Calmaru.

Zvuky města se vlévaly do ložnice jako vzdálený šum. Dům byl postaven vysoko na kopci, daleko od špíny ulic, děsivého vedra, smradu otevřených stok, od hlučného ducha Abrusia. Tady žila šlechta.

„Už jsi viděl manželku?“ zeptala se kousavě a Hawkwood sebou trhl.

„Ne. Sama víš, že ne.“

„Už jsi zpátky tři dny, Richarde. Neměl bys ji alespoň formálně navštívit?“

Otočil se a podíval se na ni. Zatímco jeho tělo bylo sluncem, větrem a mořskou tříští zbarveno do tmavě hnědého odstínu, její připomínalo spíš bělostný alabastr, který ostře kontrastoval s těžkou hřívou uhlově Černých vlasů. Oči měla temné a zářivé jako kapky dehtu, rozpuštěné sluncem na rozpálené palubě; neuvěřitelně pohyblivá obočí se nad nimi klenula jako dva ptáci, kteří vzlétali a usedali v reakci na její nálady. Dokázala být vášnivá, někdy až surová milenka a často se od ní vracel pokrytý škrábanci a pokousaný. A přitom ji vídal, jak jezdí do paláce v kočáře - s vysoko vyčesanými vlasy, v brokátových šatech tuhých tak, až praskaly a v plátěném čepci, který jí obepínal tvář, takže vypadala jako porcelánová panenka.

Měla i jiné milence: šlechtice i prosté muže jako byl on sám. Nemůže přece čekat, že mu bude věrná, protestovala vždycky, když tráví dvě třetiny roku na moři. Ale byla opatrná. Snažila se na veřejnosti působit jako počestná vdova a většina lidí u dvora ji za takovou pokládala, ovšem její služebnictvo o tom vědělo své - stejně jako Hawkwood. Před dvěma roky jí zařídil potrat - velmi na něj naléhala. Udělala to jedna kořenářka v krámě v dolním městě. Nikdy mu neřekla, jestli to dítě bylo jeho, nebo ne. A možná to nevěděla ani ona sama. Občas na to myslel.

„Má manželka je srozuměna s tím, že po ukončení plavby musím ještě vyřídit spoustu práce,“ odpověděl chladně.

Zasmála se, zčeřila rukou vodu v malém džbánu a natáhla se k němu. „Ale no tak, nebuď takový prkenný a tuhý, Richarde. Pojď ke mně. Líbí se mi, že vypadáš jako vyřezaný z mahagonu, ale nelíbí se mi, když se tak chováš.“

Lehl si k ní.

„Jde o Julia a tvou posádku, je mi to jasné. Snažila jsem se, Richarde. S

tím nikdo nic nenadělá, možná ani samotný král ne. Ani jemu se to zrovna nelíbí."

„Takže s tebou probírá politiku, když si to odbudete?"

Zarděla se. „Vůbec nevím, nač teď narážíš."

„Jen na to, že bys měla být opatrnější, Jem. Jsem zpátky teprve tři dny, ale už vím, s kým král v poslední době spává."

Jedno tenké obočí se pohrdavě vyšplhalo k čelu. „Řeči obvykle leží dost daleko od pravdy."

„A králi by se moc nelíbilo, kdyby věděl, že se o něm jeho milenky zmiňují před jinými. Zakládá svou politiku na staromládenectví. Jestli si nebudeš dávat pozor, jednoho dne se můžeš probudit na palubě merducké otrokářské galéry."

„Takže ty myslíš, že mi můžeš vykládat, jak se mám starat o své věci, kapitáne? Podle tebe je nejspíš přejíždění z jednoho zavšiveného přístavu do druhého ten nejlepší předpoklad k tomu, abys rozuměl všemu, co se děje u dvora."

Odvrátil se. Vždycky mu ráda předhazovala jeho neurozený původ. Možná to podle ní přidávalo jejich milování na pikantnosti. Na druhou stranu si ale byli blízcí tak, jak si jen milenci být blízcí mohou. Někdy se dokonce hádali, jako by byli manželé.

Dopil víno a vstal. „Musím už jít. Máš pravdu. Měl bych zajít za Estrellou."

„Ne!" Se zábleskem ohně v očích ho stáhla zpátky do postele. Musel se usmát. I přes nespočet svých dalších vztahů začala žárlit, kdykoli odcházel za jinou.

„Zůstaň, Richarde. Musíme si promluvit o spoustě věcí."

„Jako například?"

„No... hodně se toho poslední dobou děje. Copak nechceš vědět, co se tady stalo, zatímco jsi byl pryč?"

„Já ale vím, co se tady stalo - a moje posádka to ví stejně dobře."

„Ách, ten přihlouplý edikt. Všichni přece víme, že do toho Abeleyna zatahl prelát. Král by si nikdy podobný nesmysl nevymyslel, i když jeho otce, toho by to napadnout mohlo. Ne, Abeleyn se daleko víc podobá tobě. Vojáci ho poslouchají na slovo a námořníci ho zbožňují. Už se s prelátem párkrát pěkně pohádal a celé Abrusio stojí za Abeleynem, kromě těch, kterým se to v hlavě pomotalo vírou, ať mi Bůh odpustí." Přezněla se na nahých nadrech

znamením Svatého. Z nějakého důvodu to Hawkwoodovi připadalo neuvěřitelně vzrušující.

„Prelát se vydal na synod do Charibonu - a víš, že jakmile vytáhl paty za městské zdi, okamžitě se tempo upalování zpomalilo? Před dvěma dny odpravili takových čtyřicet lidí denně. Dneska jich šlo na hranici šest. Abeleyn posadil zakladatelům za krk své důstojníky a seznamy procházejí jeho rukama. Byl nejvyšší čas. Moje komorná už začínala šílet strachy. Je z Nalbeni."

Hawkwood ji pohladil po hladkém stehně. „Já vím."

„A Golophin. Někteří říkají, že zorganizoval něco jako podzemní únikovou cestu pro všechny uživatele dweomeru ve městě. A u dvora se už neukázal ani nepamatuji. Král se za tím starým lišákem osobně vypravil do jeho věže, ale dveře byly zamčené! Před králem! Abeleynův otec by to místo nechal srovnat se zemí, ale náš mladý král ne. Ten čeká na svou příležitost."

Hawkwoodovy prsty se přesunuly k Jeminu rozkroku, ale ona jako by si toho ani nevšimla.

„A na ulicích je v noci boží dopuštění. Ve městě se to rojí vlkodlaky, kteří se chtějí za své příbuzné pomstít. Včera jeden z nich povraždil deset městských strážných a pak utekl..." Zasténala, když Hawkwood trochu přitlačil.

„A Murad se plíží palácem s tím svým pašeráckým úsměvem. Nemám ho ráda... Ah, Richarde!"

Natáhla se na záda, roztáhla nohy a začala se hladit tam, kde se předtím dotýkal on.

Hawkwood ji sledoval se zaujetím, jaké obvykle věnuje myš kočce.

„Není tohle lepší než zadek nějakého plavčíka?" zeptala se.

Hawkwood ztuhl a ona se škádlivě usmála. „Ale no tak, Richarde. Já přece vím, jaké máte problémy vy námořníci na dlouhých plavbách, když na palubě není jediná žena, která by ulevila vašemu... přetlaku. Všichni přece ví, jak to končí. V podpalubí přece, ne? V nějakém temném koutě, kde kolem vás poskakují krysy, co? A kvičel ten kluk, když ses do něho dral, Richarde? Můj milý kapitáne, a co ty? Tebe si taky vzal nějaký neoholený důstojník, když jsi byl na své první plavbě?"

Všimla si, jak mu do tváře stoupla krev, zasmála se tím svým zvonivým smíchem a začala se dráždit ještě horlivěji.

„Chceš mi to snad popřít do tváře? Chceš tvrdit, že to není pravda? Vidím

ti to přece na očích, Richarde. Tak proto jsi mě nedokázal uspokojit, když ses vrátil? Chřadneš touhou po nějakém holobrádkovi se zavšivenou hlavou? "

Tvrdě jí stiskl hrdlo. Proti bělostné pokožce vypadala jeho paže jako z vydělané kůže. Když sevřel prsty, pohyb jejích rukou se zrychlil. Prohnula se. „Copak ti nestačím?" zasténala. „Nebo nestačíš ty mně?"

Jediným prudkým pohybem ji převálil na břicho. V každé žilce mu pulsovala krev zpěněná hněvem, studem a vzrušením. Skočil na ni a přitiskl ji k prostěradlu. Vykřikla a zamávala pažemi. Popadl ji za útlá zápěstí a přitiskl je k pelesti.

Když se do ní prodrál, zařvala do polštáře a zakousla se do hedvábného povlečení. Netrvalo to dlouho. Svezl se z ní na postel, znechucený a vzrušený zároveň.

Překulila se na záda. Bělostná pokožka jí zrudla vzrušením. Na zápěstích měla temně červené skvrny. Modřiny se jí dělají tak lehce, pomyslel si. Nemohl se jí podívat do očí.

„Chudáčku Richarde. Tak lehce se necháš vyprovokovat, tak rychle se hněváš." Natáhla ruku a přitáhla si ho k sobě.

To ho zmátlo a popletlo. „Proč mi říkáš takové věci?"

Pohladila ho po tváři. „Ty jsi vůbec zvláštní, miláčku. Někdy jsi zavřený jako dubové dveře a jindy máš nervy tak obnažené, že se na ně dá hrát jako na loutnu."

„Omlouvám se, Jem."

„Ale no tak, nech těch hloupostí, Richarde. Copak nevíš, že bys nikdy nemohl udělat nic, co bych ti nechtěla dovolit?"

V jiné čtvrti Abrusia mezitím čas ubíhal a vojáci nepřicházeli. Dívka Griella, která byla ve skutečnosti vlkodlakem, si oblékla nějaké šaty, které Bardolin nenosil, a seděla nyní u stolu, neuvěřitelně mladá a zranitelná.

Popíjeli chladivou vodu ze sklepní studny a když pojedli chléb s olivami, přinesl Bardolin misku pistácií, které si zamilovala. Šotek se neposedně ošíval a sledoval je ze své nádoby; už se skoro vzpamatoval ze včerejší noční námahy.

Proč ještě nepřišli? Bardolin to netušil; ale navzdory očekávání ho to neuklidnilo, ale byl ještě nervóznější - ten pocit ještě zvětšovala tvář štíhlé mladé dívky, která seděla u stolu a při jídle houpala bosýma nohama.

Byla to tvář venkovské dívky - což znamená, že byla opálená a pokropená

pihami, jaké člověk získá každodenním pobytem na přímém slunci. Vlasy měla zastřižené nakrátko a ve sluneční záři se bronzově leskly, jako by je nějaký kovář právě dnes ráno vyrobil na kovadlině. Oči měla hnědé jako peří drozda a pokožka v místech, kde z ní smyli zažraný prach, byla svěže opálená. Nemohlo jí být víc než patnáct let.

Bardolin jí ráno pomáhal umýt sraženou krev z rukou a úst.

Po obědě si sedli k velkému oknu ve stěně Bardolinovy věže, z něhož byl přes město a záliv s lesem stěžňů výhled na západ. Na obzoru se na skelně nehybné hladině pohupovaly lodě, ochromené bezvětrím. Čluny je na lanech táhly k přístavu, jeden záběr vesel po druhém v ubíjejícím žhnoucím slunci.

„Vidíš je?“ zeptala se ho Griella. „Slyšela jsem, že čarodějové dokáží dohlédnout dál než obyčejní lidé, že dokonce mohou sledovat plameny, které poblikávají v srdcích hvězd.“

„Mohl bych použít zaklínadlo pro bystrozrak. Obávám se, že vlastníma očima bych toho neviděl o moc víc než ty.“

Zamyslela se nad tím. „Když jsem netvor, vidím, jak lidem v prsou tluče srdce. Ve tmě vidím teplo jejich očí a těla a cítím strach, který z nich proudí. Ale nevidím tváře, netuším, jestli jsou odvážní nebo jestli se bojí, jestli jsou překvapení nebo užaslí. Už to nejsou lidé. Takhle myslí ten netvor, když jsem v jeho těle a ne on v mém.“ Podívala se na své ruce, vydrhnuté do růžová, s okousanými nehty.

„Cítím, jak z nich pod mýma rukama vyprchává život, a ten pocit je příjemný. Nesejde na tom, jestli to jsou mí nepřátelé nebo ne.“

„Každý není tvůj nepřítel, Griello.“

„Já vím. Ale neznám nikoho, kdo by byl můj *přítel*. Kromě tebe, samozřejmě.“ Usmála se tak vesele a zářivě, že ho to dojalo a znepokojilo zároveň.

„Proč nepřišli?“ zeptala se. „Říkal jsi, že se tě budou dneska snažit odvést.“

„Nevím.“

Nejraději by poslal šotka, aby se porozhlédl po městě, ale pochyboval, že je na to už připraven. A když tady byla Griella, nemohl jít ven sám. I když si to vědomě nepřipouštěl, věděl, že jí nedovolí zabít další lidi - ani ty, kteří by se je snažili odvést na jistou smrt. Až přijdou vojáci, omráčí ji zaklínadlem bezvědomí. Možná ji tady nechají být a budou si myslet, že je to obyčejná holka z ulice. Kdyby se proměnila do svého druhého já, určitě by ji zabili.

„Ne, nesahej na to.“

Ťukala nehtem do šotkovy nádoby a jeden se na druhého usmíval.

„Proč ne? Myslím, že mě má rád.“

„Během osvěžování nesmí být rušen, jinak by se mohl proměnit v něco, co se z něho stát nesmí.“

„Tomu nerozumím. Vysvětli mi to.“

„Ta hmota v nádobě je prakrev, krev Ur, taumaturgická tekutina. Je základem pro většinu experimentů a vytváří se velice těžce. Ale jakmile je stvořena, stává se... poddajnou. Dokážu ji přizpůsobit podle momentální potřeby. V tomto okamžiku je to balzám na šotkovu únavu jako vlhká sádra, která se vtírá do puklin v omítce. Šotek na prakrvi vyrostl - společně s různými kouzly a mou vůlí.“

„Mohl bys mi taky jednoho vypěstovat? Byl by to krásný mazlíček!“

Bardolin se usmál. „Rostou dlouhé měsíce, celý postup je dost vyčerpávající a spotřebovává energii samotného tvůrce. Pokud šotek zemře, zemře i část mne. Jistě, existuje daleko jednodušší způsob stvoření skřítků, ale ti jsou pak odpudiví a takto vytvoření tvorové - říká se jim gnómové - jsou vzpurní a neovládají se lehce. A navíc mají dost odporné chutě.“

„Myslela jsem, že opravdový mág dokáže ve vteřince vyvolat, cokoli si přeje.“

„Tak dweomer nefunguje. Žádá si cenu za každý dar, který poskytuje. Nic není zadarmo.“

„Teď mluvíš jako filozof, jeden z těch starců, kteří postávají na náměstí Řečníků.“

„Dweomer je ve skutečnosti filozofie, nebo spíš zákon. Když jsem byl učedníkem, nenaučil jsem se během prvních osmi měsíců jediné zaklínadlo, i když už se ve mně síly probudily. Místo toho jsem se musel nejdřív naučit etiku používání kouzel.“

„Etika!“ Zdálo se, že ji to popudilo. Po chvílce dodala: „Ale já vlastně taky užívám dweomer, že?“

„Ano. Tělesné proměny jsou jedním ze Sedmi řádů, i když možná tím nejméně pochopeným.“

Rozzářila se. „Takže se ze mě může stát mág?“

„K tomu, abys byla zapsána mezi skutečné mágy, musíš ovládnout nejméně čtyři ze Sedmi řádů, a proměněnci zpravidla nic kromě svých proměn nedokáží. Před několika lety někdo v cechu navrhl hlasování o tom,

že proměny nejsou projevem magie a tudíž ani jedním ze Řádů, ale pouhou úchylkou, příznakem choroby, jak si myslí prostí lidé. Návrh byl odmítnut. Oba máme magii v krvi, dítě."

„Lidé tomu říkají 'černá choroba', nebo někdy prostě 'záměna'," poznamenala Griella tiše. Oči měla temné a obrovské.

„Ano, ale přes všechny předsudky není nakažlivá. A dá se zvládnout, lze z ní vykovat skutečný řád."

Zavrtěla hlavou. Oči se jí zalily slzami.

„Tohle se ovládnout nedá," zašeptala.

Položil jí ruku na rameno. „Jestli budeš chtít, mohl bych ti pomoci to ovládnout."

Položila mu hlavu na širokou hrud'.

Náhle se z přízemí věže ozvalo prudké bušení na dveře.

Trhla hlavou. „Už jsou tady! Přišli si pro tebe!"

Přímo před Bardolinovým vyděšeným pohledem se jí do očí vlilo žluté světlo a panenky se prodloužily do úzkých škvír, připomínajících kočičí oči. Cítil, jak se mu její štíhlé a křehké tělo v náručí mění a nabývá. Z hrdla se jí vydralo zvířecí zavrčení.

Teď, dokud se proměňuje. Než bude příliš pozdě.

Připomínal si stavbu zaklínadla celé dopoledne. Teď je ze sebe vyrazil jedním dechem a sledoval, jak se kolem ní stahuje.

Rodící se netvor s ním bojoval a dívka se zmítala mezi dvěma formami života. Ale dokázal vlkodlaka ovládnout. Ten ustoupil a Bardolin v něm ucítil její mysl - lidskou, neporušenou, ale skrz naskrz odlišnou. Tento objev ho překvapil - ještě nikdy nenahlédl do přeměněncovy mysli. Ve zlomku vteřiny, než zaklínadlo nabylo moci, viděl propletenec dívky a vlkodlaka, nesvaté manželství dvou odlišných forem života, které se živily jedna na druhé. Pak mu v náručí ochabla a dech se jí zklidnil. Zachvěl se. Netvor byl silný, i v okamžiku svého zrodu. Věděl, že pokud by ho nechal zesílit a nabýt převahy nad dívkou, nedokázal by ho ovládnout. Musel by ho zničit.

Po čele mu do očí stékaly potůčky potu. Rozechvěle položil dívku na zem.

„Dobrá práce, příteli," ozval se za ním hlas.

Ve dveřích místnosti stál vysoký stařec, hubený jako šindel. I když jeho kabátec vypadal dobře ušitý, visel na něm jako pytel a klobouk se širokou krempou mu přesahoval ramena. Za ním se ošíval mladík a v rukou mačkal vlastní klobouk.

„Mistře," vydechl Bardolin. Projel jím blesk úlevy.

Golophin mu podal ruku. „Musím se omluvit za ten rámus, který jsme způsobili. To tady mladý Pherio. Vůbec se mu nelíbí, že se v těchto časech procházím volně po ulici a na každém nároží vidí bandu zakuklených zakladatelů. Pherio, ta dívka."

Mladík se na Griellu zahleděl, jako by před ním ležel obzvlášť jedovatý a nebezpečný had.

„Mistře?"

„Přenes ji někam na pohovku, Pherio. Přece ji tady nenecháme jen tak ležet na zemi. Nemusíš se bát, neutrhne ti hlavu. A přines nějaké víno - ne, fimbrijské brandy. Bardolin má vždycky nějakou tu láhev ve sklepe. Tak už běž."

Chlapec vzal Griellu do náručí a odpotácel se z pokoje. Golophin pomohl Bardolinovi do křesla.

„Nu, Barde, copak to tady máme? Vydržuješ si předčasně vyzrálé přeměněnkyně? "

Bardolin zvedl ruku. „Bud' tak laskav a odpusť si ty vtipy, Golophine. Bylo to tak tak, a dost mě to vyčerpalo."

„Myslím, že by z toho byla docela dobrá zpráva pro cech. Jestli takhle provádíš výzkumy, Barde, tak ti musím říct, že si docela užíváš." Uchechtl se a odhodil na stůl svůj obrovský klobouk. Záře slunce se odrazila od hlavy, holé jako skořápka vejce.

„Čekali jsme spíš návštěvu vojáků s nějakým tím zakladatelem v čele," vysvětlil Bardolin.

„Aha." Golophinův úsměv okamžitě pohasl.

„Včera mi odvedli Orquila. Myslel jsem, že se dnes vrátí pro mě."

Když se Pherio dostavil s lahví brandy, nalil Golophin dvě sklenice a napil se s bývalým učedníkem.

„Čímž se dostáváme k důvodu mé návštěvy, Barde: k těm zvěrstvům, která provádějí zakladatelé ve jménu víry."

„A co s nimi? Ve jménu všech svatých, Golophine, přece nemohou jít po tobě. Byl jsi rádce tří králů. Abeleyn ti seděl na klíně ještě v dobách, kdy byl tak malý, že si ani neuměl utírat..."

„A právě proto jsem ten jediný člověk, kterého prelát *musí* odstranit. Beze mne nebude mít král jediného nezaujatého rádce - navíc nebude mít rádce, který by mu mohl říct, co se děje sto mil daleko. Abeleyn to ví také, alespoň v

to doufám. Teď, když prelát odejel na synod do Charibonu, se může alespoň trochu nadechnout. Počet upálených se už omezuje, což je také důvod, proč tady ještě sedíš, příteli. Na hranici dnes jdou jen naprosto beznadějně případy kacírství, ale katakomby se stále ještě zaplňují. Ve chvíli, kdy se prelát vrátí, ho tady budou čekat tisíce kandidátů a pokud synod schválí jeho jednání, nebude moci Abeleyn udělat vůbec nic - pokud nestojí o velice rychlou exkomunikaci. A co je ještě horší, prelát Abrusia se bude snažit přesvědčit ostatní preláty království, aby zahájili podobné čistky i oni ve svých vikariátech."

„Už jsem psal Saffaracovi do Cartigelly, abych ho varoval. "

„Já také. Poradil jsem mu, aby si promluvil s králem Markem. Ale je tu ještě jedna věc. Macrobius se neobjevil. Nejspíš už je mrtvý, takže budou muset zvolit nového nejvyššího pontifika: člověka, který svými skutky dokazuje, že se nebojí postavit nepřízni světských vládců, aby naplnil boží přání, člověka, jemuž leží na srdci dobro království a který je ochoten je očistit ohněm."

„U všech svatých! Přece mi nechceš říct, že ten náš šílenec má šanci?"

„Nejen šanci. Ten zatracený hlupák si nevidí ani na špičku toho svého křivého nosu. Pokud prosadí svou, Barde, tak srazí západ na kolena."

„Tohle si ale určitě musí uvědomovat i ostatní preláti. „Samozřejmě si to uvědomují, ale co mohou dělat? Všichni se snaží navzájem předejít ve zbožnosti. Žádný z nich se neopovází odsoudit prelátovy skutky z obyčejného praktického hlediska. To by pak riskoval vlastní exkomunikaci. S pádem Aekiru přišla ke slovu hysterie. Církev je jako stará bába, které někdo ukradl měsíc s penězi. Musí na někoho zaútočit, jen aby si dokázala, že ještě nepatří do hrobu. A nezapomínej, že se svatým městem zahynulo i dvanáct tisíc rytířů církve, takže je zmrzačena i sekulární paže církve. Tihle klerici se bojí, že s katastrofou na východě přijdou i o své výhody, takže teď musí králům připomenout, že jsou silou, na kterou se nesmí zapomínat. Uvědom si, že ostatní preláti by skočili po každé šanci, která by se jim naskytla."

„Takže kam to staví nás, lid dweomeru?" zeptal se Bardolin.

„Do řady na hranici, Barde. Ale tady v Abrusiu máme přinejmenším slabý paprsek naděje. Včera v noci jsem mluvil s Abeleynem. Oficiálně se poslední dobou nestýkáme, ale marné své způsoby, jak se spojit. Svěřil mi, že alespoň pro některé z našich řad může být cesta na svobodu. Najímá pár lodí, aby odsud dopravil pár šťastlivců do bezpečí."

„Kam? "

„To mi neřekl. Budu mu prý muset věřit, tak mi to řekl, to štěně. Ale jak si dokážeš určité sám představit, vůbec nestojí o to, abychom všichni utekli přímo do náruče merduků."

„Takže Gabrion?" nadhodil Bardolin pochybovačně. „Nebo možná Narbosk? Rozhodně nemůže myslet na hardianské provincie. Kde to ještě nemá pod palcem církev?"

„Řeknu ti, že sám netuším. Ale věřím mu. Jako muž je dvakrát větší než jeho otec. Ale chtěl jsem se tě zeptat na jednu věc: vydal by ses na palubě jedné z těch lodí na cestu? "

Bardolin upil brandy. „Předložil jsi to už cechu?"

„Ne. Do půl hodiny se to rozkřikne po celém městě. Já osobně obcházím lidi, kterým mohu důvěřovat."

„A co ostatní? To dostaneme šanci k útěku jen my, mágové, Golophine? A co ti skromnější naší profese, co léčitelé, kořenářky - nebo proměnění, jako třeba tady chudák Griella? Ti nedostanou tu možnost?"

„Dělám co mohu, Barde. Já sám neodpluji. Zůstanu tady, abych mohl zachránit co nejvíc našich. Když na to přijde, Abeleyn mě může schovat - a v cechu prochází výcvikem hodně šlechtických synů a dcer, jejichž rodiče přirozeně naši věc podporují. Možná se nám čas od času podaří vypravit loď, aby naše lidi odtud odvezla, do jakéhokoli ráje, který si budou ochotni v divočině zbudovat. Jakmile si všichni uvědomí skutečný rozsah té merducké hrozby, tak budeme z nejhoršího venku." Na okamžik se odmlčel. „Až padne Ormannova Hráz, tak začnou mít všichni jiné starosti. Klerikové ustoupí do pozadí a do věci se vloží vojáci. Touhle bouří ale projet musíme."

„Až padne Ormannova Hráz? Proč si myslíš, že k tomu dojde? Golophine, to by byla katastrofa, srovnatelná s pádem Aekiru."

„Je jen docela malá naděje, že se udrží," prohlásil Golophin přesvědčeně. „Dnes ráno byli poraženi Lejerovi muži a až dorazí k searilské linii uprchlíci, kteří nyní postupují na západ, brzy celá oblast upadne do chaosu. A armáda šáhra Baraze se u Aekiru nezastaví."

„Víš to jistě?"

Golophin se usmál. „Ty máš svého šotka, já zase raro. Jeho očima vidím, jak se pode mnou prostírá země. Vidím davy uprchlíků na západní silnici, zčernalé trosky Aekiru, řady ramusianských otroků, kteří jsou v řetězech hnáni na sever - ať jim Bůh pomůže. A vidím kolony merducké

těžké jízdy, které odjíždějí od místa, kde ukončili svůj boj Lejerovi muži. Vidím šáhra Baraze, skvělého starého muže s duší básníka. Jednoho dne bych si s ním docela rád promluvil. Sloužil králům stejně jako já."

Golophin si zamnul unavené oči. „Abeley n tohle všechno ví. Jen díky tomu jsem ho dokázal přesvědčit. Nepojedu s ním ale příští měsíc na konkláve králů. Bude jen na Abeleynovi, aby dokázal přesvědčit ostatní krále o tom, že balancujeme na ostří nože. Možná se díky tomu podaří zachránit i Hráz; kdo ví?"

Vstal a narazil si na hlavu klobouk. „Tak co mi odpovíš, Bardoline? Nalodíš se? Jestli chceš pokračovat ve svých výzkumech, můžeš s sebou vzít tu svou malou proměněnkyni, ale obávám se, že pro chudáka Orquila nemohu udělat vůbec nic. Ten se bude muset smířit s Bohem."

Bardolin se rozhlédl po místnosti, která byla skoro dvacet let jeho domovem. Rozmarné veselí mladého Orquila mu chybělo a zabořilo ho, když si uvědomil, že chlapce nedokáže zachránit. Cítil se starý a slabý. Ale i svým starým zlomeným nosem cítil závan puchu škvířícího se masa. Bude dlouho trvat, než z města úplně vyvane. A Bardolinovi se z něj chtělo zvracet.

Zvedl sklenici. „Na vzdálené břehy," připil.

Kapitola šestá

Terasu stínil baldachýn z propletených stonků vodní trávy a v každém rohu visely kameninové džbány s vodou, které měly alespoň trochu zvlhčit štiplavě páchnoucí vzduch. Ve stínu bylo vedro docela snesitelné a Hawkwood svíral džbánec studeného piva oběma rukama, jako by si je chtěl ohřát.

V hostinci na nábřeží byl rušno jak uvnitř, tak u stolků před budovou. Byl to lokál pro náročné zákazníky, ne nějaká obyčejná lodnická putyka - spíš místo, jaké podle představ suchozemce námořníci navštěvují. Číšníci v pravidelných intervalech vylévali na ulici před hostinec škopky vody, aby hosty u venkovních stolů nerušil prach, který na dláždění zvedaly vozy a káry, mezci a volové v záprahu nebo kolemjdoucí sedláci, vojáci a námořníci.

Ale pivo tu měli vynikající - přímo z chladného výčepu, umístěného pod úrovní ulice; mimoto byl odsud dobrý výhled na přístav. Hawkwood viděl přímo na vysoký hlavní stěžeň *Orla*, který se konečně dovlekl k molu; muži na palubě otevřeli nákladové jámy, aby se mohli pustit do vykládání zboží.

Galliardo ho ujistil, že zakladatelé už nepřicházejí na mola, aby zkontrolovali počet cizinců mezi posádkami lodí. Věci se trochu uklidnily, ale Hawkwood nicméně ponechal v platnosti rozkaz, že žádný člen posádky kromě rodilých Hebriónanů nesmí vystoupit na souš. Muži neprotestovali: zpráva o osudu Julia Albaka se rozšířila přístavem jako požár. Rybáři, kteří vyráželi s dvouštěžníky na lov sledu, hlásili, že lodě plující do Abrusia mění kurs na Cherrieros a některé dokonce míří až na Pontifidad. Tohle šílenství musí skončit. Pokud ne, obchod se octne v troskách.

Hawkwood polkl další doušek piva a zakousl se do krajíce chleba. V hluku hostince a nedalekých úvazišť sotva slyšel vlastní myšlenky. Už se nemohl dočkat, až se zase zvedne vítr. Při bezvětrí se cítil skoro jako ztroskotanec, i když už mnohokrát dřív hebriónský pasát proklínal: většinou tehdy, kdy vál přímo od přídě a on musel složitě křížovat, aby se vůbec dostal do abrusijské zátoky.

Bude muset jmenovat nového prvního důstojníka a vzít na palubu několik nových námořníků. Bude mít Billerand ze své nové funkce radost?

Z nějakého důvodu si právě nyní vzpomněl na manželku, na malou jemnou Estrellu. Už byl ve městě pět dní a ještě se nebyl podívat doma. Nenáviděl její slzy, hysterii, ujišťování, jak ho miluje. Kdykoli byl poblíž, chovala se jako nějaký malý nervózní pták, pořád poletovala z místa na místo a sledovala ho, jestli je s ní spokojen. Mohl z toho zešílet. To už se raději nechal kousat a škrábat tou urozenou děvkou Jemillou.

Vždyť já přece Jemillu miluji, zašeptalo mu něco v koutku duše, ale velice rychle tu myšlenku zaplašil.

Davem na ulici se propletl šlechtic na černém válečném koni a lidé se před ním rozestupovali jako moře kolem útesu. Byl skoro až vychrtlý a i v tom vedru měl na nohou sobolí jezdecké boty. Tvář měl dlouhou, úzkou a roztínala ji krabatá jizva; vlasy mu visely v mastných pramíncích až na ramena. U boku se mu houpal rapír s jílčovým košem. Když zastavil a seskočil ze sedla, vyběhl z hostince s úzkostlivým pokvokáváním majitel a neustále se oprašoval utěrkou. Šlechtic hostinského odstrčil, pohladil valacha po čenichu a dovolil štolbovi, aby koně odvedl do stájí. Pak s cinkáním ostruh vykročil k Hawkwoodovu stolu. Hawkwood vstal.

„Murade z Galiapena, můj pane. Jdeš pozdě.“

Murad neřekl nic, ale posadil se a jelenicovou rukavicí se třepí přes kalhoty. Hostinský postavil na stůl karafu vína, dvě sklenice a s mnoha

úklonami odešel. Hawkwood se uchechtl.

„Něco tě pobavilo?“ zeptal se Murad, zatímco naléval víno. Do těch tří slov dokázal nějakým způsobem vtělit takové pohrdání a odpor, že se Hawkwoodovi zježily vlasy v týle.

„Říkal jsi, že se se mnou chceš sejít v tajnosti.“

„To ale neznamená, že si budeme šeptat v nějaké smradlavé kořalně. Nedělej si starosti, kapitáne; lidé, před kterými chci tuhle schůzku utajit, tak daleko do dolního města nechodí.“

Hawkwood ochutnal víno. Bylo to gaderianské červené, nejlepší, jaké kdy pil, ale Murad se při prvním doušku zašklebil, jako by musel převalovat na jazyku ocet.

„V listě jsi mi psal, že bys možná potřeboval služby mých lodí. Jde o nějaký náklad, který je nutno převézt?“

Murad se usmál. Rty měl bledé jako vyhládlé pijavice. „Náklad. Ano, dalo by se tomu tak říct. Chci si najmout tebe, kapitáne, a obě tvé lodě, aby ses se mnou a dalšími lidmi vydal na plavbu.“

„Kam?“

„Na západ.“

„Na Hebriony, nebo na Brennské ostrovy?“ Hawkwood nevěděl, co si má myslet. Hebrion byl nejzápadnějším královstvím na světě.

„Ne.“ Murad náhle ztišil hlas do skoro spikleneckého šepotu. „Chci se plavit přes Západní oceán ke světadílu, který leží za ním.“

Hawkwood chvilku mrkal, než znovu našel slova. „Žádný takový světadíl neexistuje.“

„A co kdybych ti řekl, že se mýlíš, a že vím přesně, kde leží a jak se tam dostat?“

Hawkwood zaváhal.

Úplně nejdřív chtěl tomu muži odseknout, že je lhář nebo blázen - případně obojí najednou - ale něco v jeho chování ho zarazilo.

„Pak by mě bylo třeba přesvědčit.“

Murad se spokojeně opřel.

„Samozřejmě že ano. Žádný alespoň trochu normální kapitán by své lodě nedával všanc v tak riskantním podniku bez poskytnutí jistých záruk.“ Znovu se předklonil, až mu Hawkwood z úst ucítil závan vína a česneku.

„Mám portolán z lodi, která tuto plavbu na západ uskutečnila a dokázala se v pořádku vrátit zpátky. Mohu ti říct, kapitáne, že přeplutí Západního oceánu

té lodi trvalo - při příznivých větrech - dva a půl měsíce, a že vyplula právě z tohoto přístavu. Postačí, když se budeme nějakých dvanáct set lig držet určité zeměpisné šířky a přistaneme ve stejných místech jako ona."

„Nikdy jsem o takové lodi ani o takové plavbě neslyšel," řekl pomalu Hawkwood, „a moje rodina si na moři vydělává na chleba už pět generací. Proč se zpráva o její výpravě nerozšířila?"

„Kapitán záhy po návratu zemřel a plavba se uskutečnila před více než sto lety. Hebrionská koruna tu informaci až do dnešního dne tajila - ze státních důvodů, rozumíš. Ale nyní konečně dozrál čas k tomu, aby byla prozkoumána pravdivost těchto údajů."

„Koruna, říkáš. Takže za tím stojí král?"

„Jsem králův bratranec. Pokud jde o tuto záležitost, mluvím i za něho."

Plavba za finanční účasti Koruny. Hawkwoodovi se hlavou honily smíšené pocity. Hebrionská Koruna v průběhu let financovala už několik výprav; kapitáni některých lodí, jež se jich účastnily, zbohatli a někteří byli dokonce povýšeni do šlechtického stavu. Ale spousta dalších přišla o lodě, životy a pověst.

„Jak mé přesvědčíš o tom, že přicházíš od krále?" zeptal se konečně.

Murad beze slov sáhl do váčku u opasku a vytáhl dva pergamenové svitky, opatřené těžkými pečetěmi. Hawkwood je zpocenyma rukama rozvinul. Jeden z nich byl královský přípis k najmutí a vystrojení dvou lodí o výtlačku mezi osmdesáti a dvěma sty tunami, druhý zplnomocňoval lorda Murada z Galiapena k místodržitelství v nové kolonii, která bude založena na západě, a zároveň mu uděloval pravomoci vicekrále. Následoval seznam podmínek. Hawkwood svitky znovu sroloval.

„Vypadají docela pravě." Po pravdě řečeno ho to šokovalo. Připadalo mu, jako by se plavil mělčinami bez hloubkoměřiče na přídi.

„Proč já?" zeptal se. „V Abrusiu jsou stovky jiných kapitánů a Koruně patří spousta lodí. Proč najímat někoho nezávislého, kdo navíc není ani Hebrionan?"

„Splňuješ jistě... podmínky. Chci dvě lodě, které patří jednomu člověku - tím odpadne spousta zbytečného zařizování. Jsi zkušený námořník, který se nebojí plavit daleko od břehů po odlehlých trasách. Nevěřil bys tomu, kolik takzvaných námořních kapitánů se neuklidní, dokud nejsou tak daleko od pobřeží, aby na ně mohli doplnout."

A?"

„A navíc mám něco, co chceš.“

„Co to je?“

„Tvá posádka, Hawkwoode, tví muži, kteří jsou momentálně ubytováni v katakombách. Přijmi tuhle nabídku a ještě dnes ti je vrátíme.“

Hawkwood se podíval na Muradovy chladné oči a nebezpečně ostrý úsměv a došlo mu, že jím manipulují stejné síly, které vládnou královstvím.

„A co když tu nabídku odmítnu?“

Muradův úsměv se nezměnil ani o čárku. „Šest z nich je určeno na hranici už zítra. Bylo by škoda, kdyby tak schopní muži skončili v plamenech.“

„A co když si svého života cením víc než jejich?“ vyhrkl Hawkwood.

„I to je samozřejmě možné. Ale mluví se o tom, že proti jistým kapitánům, v jejichž posádkách byl velký podíl cizinců a kacírů, bude brzy zahájeno vyšetřování - obzvlášť když ti kapitáni nejsou ani rodilí Hebrionané.“

Takže takhle to bylo: nad hlavou mu visel meč. Měl s něčím podobným počítat už v okamžiku, kdy zahlédl královskou pečeť. Raději stáhl ruku z hladkého povrchu sklenice, než by jej rozmáchl v dlani.

„Ale no tak, kapitáne, myslí spíš na to, co ti nabízím. Životy tvé posádky, šanci na účast při sepisování dějin, místo mezi mocnými tohoto světa. Bohatství nového světa za obzorem.“

„Jaké ústupky mohu očekávat - za předpokladu, že ta výprava dopadne tak, jak sis ji naplánoval?“

Murad ho chvilku pohledem odhadoval.

„Muž, který mne dopraví k místodržitelství, může s jistými předběžnými podmínkami počítat. Vezmi si například to krásné slovo *monopol*, kapitáne. Pokud si budeš přát, budou jediné lodi, kterými bude naše kolonie disponovat, vycházet ze tvé loděnice. Přiměřené poplatky z příchozích a odchozích nákladů by jistě splnily všechny tvé sny. A možná“ - na Muradově tváři se objevil křivý úsměv - „by se pro tebe našel i nějaký ten titul. Jen si představ, jaké dědictví bys zanechal synům.“

Estrella byla neplodná. Hawkwood nebude mít nikdy syny. Napadlo ho, jestli to ví i Murad, a nejraději by tomu namyšlenému šlechtici chrstl víno do tváře.

A znovu se mu v hlavě vynořila ta bolestná otázka: bylo snad jeho to dítě, které Jemilla potratila?

Hawkwood vstal. Cítil se špinavý a ulepený. Chtěl už mít pod nohama

zase poctivá prkna paluby a ve tváři cítit vítr.

„Tvůj návrh si promyslím.“

Murad se zatvářil překvapeně, ale pak jen pokrčil rameny.

„Jak si přeješ. Ale ať ti to netrvá dlouho, kapitáne.“

Pokud mají být tví muži ušetřeni hranice, musím to vědět do zítřejšího rána.“

„Tvůj návrh si promyslím,“ opakoval Hawkwood. Hodil na stůl pár drobných, lepkavých mincí, vykročil a brzy se rozplynul v proudu lidí. Chtěl si najít nějakou zaplivanou kořalnu a zpít se do němoty, aby byl ráno schopen poslat tomu urozenému hadovi zprávu, že jeho nabídku přijímá.

„Toto, pane, byla ulice stříbrotepců. Naši muži už dokázali z trosek vytáhnout půl tuny kovu, který roztavil žár ohně. Nic jiného se nezachovalo.“

Koně doprovodu se opatrně proplétali mezi troskami zdiva, zčernalými kusy dřeva - na některých trámech ještě stále tančily plamínky - a hromadami cihel. Mrtvolky byly otaženy z města ven a cesta se tak trochu uvolnila, ale šáhr Baraz viděl v troskách po obou stranách ulice předměty, které vypadaly jako silné sežehlé trámy. Těla, spálená tolik, že z nich nezůstalo nic než pahýly trupů. Byla zcela zuhelnatělá, takže neznamenal žádnou hrozbu nákazy. Ve vzduchu se vznášel pouze pach popela a kouře. Šáhr Baraz pochvalně přikývl. Úklidové jednotky provedly svou práci dobře.

Zkáza se táhla kam až oko dohlédlo. Zničené kostry domů se tyčily k nebi, vypálené dočerna, vykotlané a napůl zřícené. Zdi byly holé jako náhrobní kameny, základy se rozdrolily na prach a vypadaly nyní jako černé útesy, tyčící se nad Šedivým mořem. Aekir se stal městem duchů. Už nyní působil jako monument, trosky dávno mrtvé civilizace.

Jaffan mezitím bodře upozorňoval na další pozoruhodné stavby, o nichž se dočetl v knihách a na mapách. Šáhr Baraz si pomyslel, že i ti apatičtější členové jeho štábu dnes vypadají trochu opile, jako by vítězství bylo mocným nápojem, který zůstává v krvi i pět dní po konci boje. Neuvěřitelnost toho, čeho dosáhli, se ale díky přeskupování sil a překonávání posledních ostrůvků odporu vstřebávala pomalu. Nyní, když nikým neobtěžováni projížděli největším a nejsvětějším městem nevěřících na světě, konečně mohli poválet na jazyku chuť vítězství.

Pro šáhra Baraze ale mel tento triumf nahořklou příchut', Aekir byl spálen do poslední budovy. Den po pádu města musel nařídít celkové stažení vojáků

a nechat ohně vyhasnout. Obrovské zdi stále ještě stály, stejně jako většina mohutných domů - včetně paláců nejvyššího pontifika, katedrály a dalších veřejných budov. Většina města, postavená z obyčejných cihel, se ale pod náporem strašlivého žáru zřítla a obrovské plochy uvnitř zdí se proměnily v planiny prachu, suti a popela.

Aby tento prach, suť a popel získali, musela jeho armáda obětovat skoro padesát tisíc vojáků.

Tři míle východně od města byly na ploše skoro devíti akrů shromážděny zajaté ženy. Velká většina jich zůstane s armádou. Jeho muži si je zasloužili. A zpátky k Orkhanu se probíjela kolona vozů, dvě míle dlouhá; kořist z Aekiru, kterou posílal sultánu Aurungzebovi. Nejbohatší město na světě sice mohlo kořisti poskytnout daleko více, ale většina jí byla zničena požárem dřív, než ji mohli jeho muži zachránit. Ti kvůli tomu byli nervózní. Nu, tu nervozitu rozhodně dokáže využít k dobrému účelu.

Aekir byl prázdnou slupkou. Bude zapotřebí práce několika generací, než bude znovu obnoven a naplněn, ale šáhr Baraz nepochyboval o tom, že toto dílo bude vykonáno. Aurungzeb chtěl z Aekiru jednoho dne učinit své hlavní město. Říkal, že jej přejmenuje na Aurungabar, ale tenkrát byl opilý.

Z trhliny mezi dvěma kameny vyběhla kočka a utekla přes ulici. Koně v čele řady se začali plašit. Štábní důstojníci museli použít sílu, aby znovu přinutili zvířata k poslušnosti. Kůň šáhra Baraze složil uši k hlavě, ale starý generál k němu tiše promluvil a uklidnil ho. Mladí se dnes chovali ke koním tak netrpělivě. Pokládali je spíš za nástroje než za společníky. Bude si o tom muset promluvit se zásobovacím důstojníkem jezdectva, až se vrátí do tábora.

Jaffan se vzpamatoval jako první. Teď ukazoval na něco jiného. . . ano, tady byly. Věže Carcassonu. Tyčily se v oparu kouře jako rohy nějakého obrovského bájného zvířete. Copak se asi stane s tímto místem? pomyslel si šáhr Baraz. Tajně sníval o tom, že se mu ještě před smrtí podaří vybudovat v Aekiru univerzitu, a Carcasson - jaká knihovna z něj mohla být! A přímo uprostřed, v místech, kde ramusiané uctívali své modly, by byly rozloženy modlitební koberce Ahrimuzovy.

Baraz se zamračil. Toruňané na ústupu zapálili knihovnu Gadorian Hagus: dvě stě tisíc knih a svitků, z nichž některé pocházely až z dávných dějin před obdobím fimbrijské hegemonie. Všechno to lehlo popelem. Horb, sekretář šáhra Baraze, se při té zprávě málem rozplakal.

John Mogen by nic takového neudělal. Ten by určitě věděl, že merdukové

knihovnu uchovají a nechal by ji nedotčenu. Ale tenhle chlap Lejer, to byl opravdový barbar. Zaslouží si osud, který ho čeká.

Jeli na jeho ukřižování.

Skupina jezdců odbočila doleva, do záře odpoledního slunce. Budovy - nebo jejich zbytky - po obou stranách ulice řídly a muži se náhle vynořili v otevřeném prostoru, šestinu míle širokém. Toto bylo náměstí Vítězství, postavené samotným fimbrijským elektorem Myrniem Kulnem. Bylo to největší náměstí na celém světě a shromáždilo se na něm sto dvacet tisíc merduckých vojáků v plné výstroji.

Skupina jezdců se před mořem tváří zastavila. Rada za řadou tu stáli vojáci s kopími zvednutými do výše na pozdrav, doutnáky arkebuzírů - *hraiabadar* - posílaly do vánku namodralý kouř a záře zamlženého slunce se odrážela na tasených ostřích zakřivených mečů v rukou Subadarů, Jegadarů a Imrahinů. Byla tu i jízda o síle několika pluků a vysoké chocholy na hlavách koní se vlnily ve větru, zatímco jezdci seděli v sedlech jako přibití. Za nimi se táhly dlouhé řady slonů s tak úžasnými čabrakami, že vypadali spíš jako nějaká bájná zvířata. Přeshlapovali z jedné nohy na druhou a ve věžích, které se jim tyčily na širokých zádech, se pohupovaly posádky. Slonům se nelíbily hrubé kamínky, které náměstí pokrývaly. Tihle sloni byli vždy velice choulostiví, pokud šlo o nohy. Během posledního útoku jich mnoho zmrzčili kovoví obranní ježci.

Štáb šáhra Baraze se rozestavil do řady za velitele. Starý chediv přijel na náměstí s odhalenou hlavou a vítr si pohrával s dlouhými šedivými vlasy, staženými do ohonu, a s konci dlouhých knírů. Navzdory věku vypadala jeho tvář podivuhodné mladistvě a oči měl tak přivřené, že skoro nebyly vidět. V sedle se držel zpříma jako mladík, na sobě měl černě a zlatě lakovanou zbroj a u boku pochvu s dlouhou šavlí. Jeho kůň, vysoký šedý valach, měl černé sedlo, vysoký žlutý chochol a ocas podvázaný bílými stužkami.

Šáhr Baraz pobídl koně koleny a valach vyrazil volným klusem přes náměstí.

V řadách shromážděných vojáků se rozšuměl tlumený hovor. Než starý chediv dorazil do středu náměstí, změnilo se mumlání v řev. Armáda ho oslavovala - tři strany obrovského čtverce, tisíce a tisíce hrdel se připojily k volání, které rozechvívalo samotný vzduch. Pak se začala ozývat slova, chorus, opakovaný stále a stále dokola:

„Hor-la Chadár! Hor-la Chadár!”

Sláva Bohu volali muži, děkovali svému Stvořiteli za tento nádherný okamžik triumfu, za tuto podívanou na jejich velikost. Sláva Bohu za tento důkaz Jeho lásky, za toto vítězství všech vítězství.

„Hor-la Chadár," zašeptal šáhr Baraz a v očích ho zaštíply slzy, kterým nikdy nedovolí skanout. Vytrhl z pochvy šavli tak prudce, až zašlehla ve sluneční záři jako stříbrný blesk, a jásos se zdvojnásobil. Musí to být slyšet na celé míle, pomyslel si. Ať všichni slyší, jak merducká armáda vzdává chválu Jedinému skutečnému Bohu, a ať se tito bezvěrci chvějí a vědí, že čas jejich svatého skončil, zatímco doba Proroka přichází.

Šáhr Baraz schoval šavli do pochvy. Krev se mu hrnula žilami jako jarní příliv a zase se cítil mladý. Valach si jeho náladu uvědomoval také, protože se pod ním roztančil jako hříbě. Pak se společně vydali na cestu k popravišti, které postavili na náměstí přímo pod sochou Myrnia Kůlna; ten je sledoval žulovými očima, které celých šest staletí pozorovaly rozkvet jím založeného města. Chedivův Štáb se připojil ke svému veliteli, vítr nadouval kabátce jako plachty a válečné praporce jim nad hlavami pleskaly jako pestrobarevní hadi.

Jásot pomalu ustal; jako pozvolna utichající vítr znovu přešel do mumlání a pak se rozlehlo ticho, které rušilo jen klapání kopyt chedivova doprovodu na dlažebních kostkách náměstí.

Když dorazil šáhr Baraz k popravišti, zastavil a nasadil si přilbu. Ta byla černá, s dlouhým nákrčníkem a plnými lícnicemi, které kryly tvář majitele jako maska. Na vrchlíku byl umístěn symbol srpku měsíce, ze stříbra vykovany zakřivený oblouk dvě stopy dlouhý. Byl to znak Barazova klanu.

U paty popraviště stál mezi dvěma merduky v kápích Sibastion Lejer v otrhaných zbytcích uniformy. V temných očích mu plála nenávist.

K poslední bitvě Toruňanů došlo několik mil západně od města, na nízkém pahorku u searilské silnice. Tam se zbytky mocné Mogenovy armády postavily na poslední odpor a byly poraženy shromážděnými merduckými jednotkami. V poslední divoké bitvě muže proti muži přežila jen hrstka a ta - poté, co se odmítla připojit k merducké armádě - už se v řetězech vydala na východ, aby se lid Ostrabarů mohl na vlastní oči podívat na ty, kteří jim vzdorovali celých šedesát let, od prvního přechodu Jaffarského masivu a prvních bitev merduků a ramusianů.

Ale Lejer - tomu byl uchystán úplně jiný osud.

Je dobře, že armáda jeho smrt uvidí. Odepřel jim mnoho kořisti a udělal z nich pány zničeného města. Nyní vojsko spatří, jak ho generál donutí platit za

všechno zlo, které tím způsobil, a všichni budou vědět, že jejich hněv sdílí.

Šáhr Baraz promluvil a hlas mu zněl ve vysoké přílbě dutě.

„Původně jsem tě chtěl nechat ušlapat slony jako zločince, jímž jsi," řekl Lejerovi věčně. „Z neskrývané zlovůle jsi zničil klenot tohoto světa. Můj lid by z Aekiru, který jsi znal, udělal ještě krásnější místo, vhodné pro hlavní sídlo Sedmi sultanátů.

A přesto bych ti i to dokázal odpustit jako skutek zoufalství v obzvlášť naléhavé chvíli. Je možné, že kdyby tví muži bušili do bran Orchanu, sám bych raději své město zapálil, než bych připustil, aby bezverci šlapali po modlitebních kobercích v Ahrimuzově chrámu.

A to, jak jsi bojoval v poslední bitvě, bylo obdivuhodné. Budeme na vás, Toruňany, dlouho vzpomínat jako na nejlepší nepřátele, jaké jsme kdy potkali, a v Johnu Mogenovi jsem měl úctyhodného protivníka. Je škoda, že nepřežil, mohli jsme si spolu promluvit o budoucnosti. Ale Prorok nám praví, že všichni lidé kráčejí různými cestami k jedinému cíli. A pro muže jako my cesta končí smrtí v boji. To máme společné.

Ale zničil jsi jedinou věc, která nemůže být nahrazena. Vzal jsi moudrost uplynulých věků, hlasy velkých mužů, moudrost, nashromážděnou za celá staletí, a svévolně jsi ji spálil, odstranil jsi ji navždy z tváře této země a odepřel jsi svému i mému lidu potěšení z jejího studia. Tím sis zasloužil smrt, která náleží zrádcům - jinak tě budoucí generace ani nebudou znát. Budeš ukřižován. Chceš k tomu něco dodat, Sibastione Lejere?"

Muž v hadrech se napřímil.

„Jen jedno, merduku: západ vám nikdy patřit nebude. Je tu příliš mnoho mužů, kteří milují svou svobodu a víru. Tvůj Bůh je jen stínem Boha našeho, a nakonec blahoslavený Svatý zvítězí. Zabij mě a skoncuji s tím. Tvoje filozofování mě unavuje."

Šáhr Baraz přikývl a pokynul mužům v kápích. Ti položili Lejera na záda a strhli z něho hadry. Přišli další merdukové v kápích, s kladivy a železnými hřeby. Toruňanovy paže byly nataženy na silný trám a hřeby se mu zakously do zápěstí.

Na hřbetech slonů zavířily bubny.

Kladiva udeřila do hřebů a na slunce vyrazil proud jasně červené krve. Pak Lejera, přibitého k příčnému trámu, postavili.

Z popraviště se rozvinuly dva provazy a byly přivázány ke koncům břevna. Muži nahoře se opřeli do lan a vytáhli Lejera nahoru. Vůbec poprvé

otevřel ústa a zaječel bolestí, ale jeho křik se utopil v dunění bubnů.

Upevnili břevno ke kůlu a muži v kápích vylezli na lešení. Nakonec přibíli Lejera posledním hřebem skrze oba zkřížené kotníky nohou.

Bubny utichly. Lejer měl vytřeštěné oči a špinavá tvář mu zbělela. Po bradě mu stékal pramínek krve ze spodního rtu, který si bolestí prokousl, ale nevydal jedinou hlásku. Šáhr Baraz pochvalně přikývl; pak trhl otěžemi a pomalu se vydal zpět přes náměstí. Pobočníci a důstojníci štábu se vydali za ním.

„Co teď, chedive?" zeptal se Jaffan, jeho adjutant.

„Chci přeskupit muže, Jaffane - hned, jakmile to bude možné. Musíme začít plánovat další kroky. Po obědě ke mně povoláš hlavního zásobovacího důstojníka a probereme spolu nové zásobovací cesty."

„Takže postupujeme k Searilu?" zeptal se Jaffan s rozzářenýma očima.

„Ano. Bude to samozřejmě ještě nějakou chvilku trvat; musíme se přeskupit a sjednotit, ale postupujeme na Searil. Kéž Ahrimuz žehná našim zbraním i nadále jako v bitvě o toto město. Dnes večer svolám poradu všech vyšších důstojníků, abychom tyto věci projednali podrobně."

„Ano, chedive!"

„A Jaffane..."

„Chedive?"

„Dohlédni na to, aby byl Lejer do hodiny mrtvý. I přes všechny své chyby to byl odvážný muž. A já nerad vidím odvážné muže viset na popravišti."

Kapitola sedmá

O něco dál na searilské silnici.

Nepřestávalo pršet, jako by i nebesa sama truchlila nad pádem Aekiru. Thurijské hory se tyčily skryty za oponou deště, která se neustále vzdouvala; vlhkost se ve vzduchu srážela a snižovala viditelnost, takže Corfe viděl po stranách jediné stíny, které temněly nebo se rozjasňovaly, kdykoli se k nim přiblížil nebo se od nich vzdálil, a jako duchové znovu zmizely.

Bořil se do půli stehen do vazkého bahna a po tváři mu stékala voda, jako by se námahou potil. Byl unavený, do morku kostí prochladlý a otupělý jako kámen.

Uprchlíci tudy proudili už celé dny. Vyryli do tváře země hlubokou jizvu a zaplnili ji dlouhým hadem bláta, skoro třetinu míle širokým, v jehož středu se ztrácela původní úzká silnice. Půdu okamžitě splavovaly přívaly deště a měnily ji v něco, co se dalo nejlépe přirovnat k tekutému lepidlu. Ležela v něm částečně potopená těla: řady začínaly řádnout. Lidé, kteří uprchli z Aekiru bez pořádného oblečení, se třásli zimou, když se probíjeli bahnem k pochybnému útočišti torunnských linií. Jako první umírali nejmladší a nejstarší; většina těl, kolem nichž Corfe procházel, patřila dětem a starým lidem.

Tu a tam trčel z bláta zpola pohřbený hranatý tvar vozíku, mrtvola mezka nebo volové, kteří padli v zápřahu. Lidé už je začínali jíst a obírali těla tak, že z bahna v nekonečném dešti trčely jen bílé kosti.

V mlze deště se ozýval křik. Podle zvuku došlo vpředu ke rvačce. Corfe slyšel, jak nějaký stařec bolestně zavyl, a následovaly rány. Nezrychlil krok, ale unaveně se probíjel bahnem dál. Od Aekiru narazil na podobné věci už několikrát; byly stejně nevyhnutelné jako hustý déšť.

Ale náhle se octl přímo uprostřed boje. Z mlhy se tápavě připotácel postarší muž v šatech, zčernalých blátem, a s ošklivě zjizvenou tváří a rukou nataženou před sebe, jako by si chtěl cestu deštěm ohmatat. Druhou rukou si něco tiskl k hrudi. Pronásledoval ho půltucet stínů, které na sebe pokřikovaly nadávky.

Stařec klopýtl a upadl přímo do bahna. Okamžik zůstal ležet jako mrtvý; pak se začal chabě zvedat. Když zvedl hlavu, všiml si Corfe, že mu někdo vypíchl obě oči. Zůstaly jen temné, strupovité otvory, naplněné blátem a deštěm.

Ale to už se blížili jeho pronásledovatelé, banda otrhanců s divokýma očima. V rukou drželi palice a dýky a jeden si nesl kopí s ulomeným ratištěm. Strčil roztráštěným koncem starce do boku.

„No tak, dědku, naval to cingrlátko a my tě možná necháme žít. Stejně už ti k ničemu není. Už se na ten krám nikdy nepodíváš.“

Stařec se snažil vyškrábat na nohy, ale dokázal se jen v bahně zasmátat. Dech mu chraptivě zahvízdal v hrdle.

„Prosím vás, synové,“ zakdálal, „nechtě mě být, ve jménu Svatého.“ Corfe si všiml, že na řetěze kolem vyzáblého krku se mu pohupuje symbol sepjatých rukou ve tvaru písmene 'A', odznak Ramusiových mnichů. Byl sice umazaný od bláta, ale žlutá záře zlata a lesk drahých kamenů byly vidět i skrz

špínu.

„Jak chceš, uděláme to po našem, ty Bohem zapomenutej Havrane."

Muži ležící postavu obklopili jako supi, když se shromažďují kolem mrtvoly. Starcovo tělo sebou začalo škubat, jak se mu snažili stáhnout řetěz z krku.

Corfe stál od loupeže jen pár kroků. Buď mohl ustoupit stranou a pokračovat v cestě, nebo jít dál rovně a vrazit přímo do nich. Váhavě se zastavil a měl na sebe vztek, že se o to vůbec stará.

Stařec bojácně zakvičel, když muži roztrhli řetěz. Rozesmáli se a jeden zvedl kněžský odznak do výše jako kořist.

„Ti zasraní knězi," řekl a kopl starce do žeber. „Věčně s sebou tahaj spoustu zlata, i když my ostatní nemáme co do huby."

„Tak mu ten jeho svatej krk podřízni, Pardále," vyzval kumpána další muž. „Měl zůstat v tom svém svatým městě a shořet s ním."

Muž jménem Pardál se sklonil a v ruce se mu něco kovově zalesklo. Stařec bezmocně zasténal.

„Tak to by stačilo, mládenci," slyšel Corfe svůj hlas, jako by znovu v kasárnách rozháněl rvačku mezi vojáky.

Muži ztuhli. Oběť zamrkala seschlými víčky. Jednu tvář měl stařec bahnem černou jako merduk.

„Kdo je to?"

„Jen tudy procházím, stejně jako vy. Copak jste si neužili už dost zabíjení, musíte k tomu přidávat další? Co? Nechtě tu starou vránu na pokoji. Máte, co jste chtěli."

Muži na něho hleděli zvědavě a obezřetně.

„A co ty jsi zač, rytíř církve, nebo co?" zeptal se jeden.

„Ne," soudil další. „Vidiš tu šavli? Takový nosili Mogenovi chlapi. Je to Toruňan."

Pardál se napřímil. „Všichni Toruňani zhebli s Mogenem nebo s Lejerem. Sebral to párátka nějaký mrtvole."

„A co myslíš, že má ještě?" zeptal se jiný chtivě. Muži zabručeli a postavili se Corfemu do cesty. Bylo jich šest.

Corfe jediným plynutím pohybu vytasil šavli.

„Tak co, kdo si chce jako první vyzkoušet, jestli jsem jeden z Mogenových chlapů nebo ne?" zeptal se. Šavle mu zatančila ve dlani. V hustém bahně se mírně rozkročil.

Muži se na něho chvilku nejistě dívali; nakonec se jeden zeptal: „Co máš v tom váčku, chlape?”

Corfe poplácal dlaní váček u pasu, usmál se a po pravdě odpověděl: „Půlku turínu.”

„Hod’ nám ho sem a možná ti neuřízneme pind’oura.”

„Tak si ho pojd’ vzít, ty mamínčina sračko.”

Šestice nevěřičně zmlkla a ve tvářích se jim svářila chtivost s obavami.

Pak jeden z nich zařval: „Na něj!” a s napřaženými zbraněmi se vrhli ke Corfemu.

Udělal krok stranou. Šli po něm všichni najednou a přesně v to také doufal. Výpadem šavlí jednoho odhodil; ten zakopl a upadl do bahna. Když Corfe obloukem stahoval čepel, udeřil dalšího těžkou záštitou do tváře. Krátký ostrý bodec na jílcí roztrhl ve spršce tmavé krve muži nos a útočník se s výkřikem odpotácel.

Corfe se otočil - ale příliš pomalu. Palice ho zasáhla těsně nad uchem, odřela mu hlavu, roztrhla kůži a servalas vlasy. Sotva ránu cítil, ale přikrčil se a švihl útočníkovi po koleni; až v lokti cítil prasknutí chrupavky, když čepel rozdrtila kloub.

Vytrhl šavli z rány a když muž padl do bahna, strhl k zemi dalšího. Corfe ťal šavlí po krku padajícího lumpa, čepel jedním řezem odhalila červené maso a znovu v paži cítil známý pocit, když se ostří na okamžik setkalo s kostí.

Pak už nezaútočil nikdo. Stál se šavlí připravenou v ruce a těžce oddechoval. V hlavě mu zvonilo a cítil, jak mu otéká místo, kde mu lebku zasáhla palice, ale cítil se lehký jako chmýří bodláku. V hrdle mu klokotal smích jako nějakému šílenému, uvězněnému zvířeti.

Jeden muž ležel mrtvý, hlava mu u těla držela jen na bledé a lepkavé dýchací trubici. Další seděl a se sténáním se držel za zmrzačené koleno. Třetí si oběma rukama zakrýval díru ve tváři. Zbývající tři si Corfeho zamračeně prohlíželi.

„Takže ten parchant je přece jen Toruňan,” odplivl si jeden znechuceně. „Mám pravdu, co?” zeptal se Corfeho.

Ten přikývl.

„Tak to tě tady necháme i s tvým Havranem, Toruňane. Pěkně si to spolu užijte.”

Pomohli zmrzačenému muži vstát a odpotáčeli se do opony deště, která je

znovu proměnila v beztvaré stíny, táhnoucí na západ. Krev mrtvého se pomalu mísila s deštěm. Corfe na okamžik pocítil zvláštní zklamání. Pak mu to v náhlém záblesku uvědomění došlo: doufal, že tady zemře a na zemi teď bude ležet jeho mrtvé tělo. Toto prohlédnutí z něho vysálo poslední zbytky sil. Shrbil se a strčil šavli do pochvy, aniž by ji oťel. Znovu osaměl; byl tu jen déšť, bláto a stíny, které bez zájmu a tupě procházely kolem.

Ale náhle přiklopýtal ještě někdo: muž v kutně, jakoby bolestí nahrbený. Byl to mladý mnich, jehož tonzura v šeru vytvářela bílý kroužek. Padl na kolena vedle starého slepce, který zůstal na zemi ležet zapomenut.

„Mistře," vzlykl muž. „Mistře, oni tě zabili." Po tváři mladého mnicha stékal úzký pramínek krve. Corfe k němu přešel a klekl si do bahna jako kající.

Svraskalá tvář v blátě sebou zacukala. Rty se pohnuly a Corfe slyšel, jak stařec šeptá slabým hlasem: „Bůh nás opustil. Kráčíme sami zemí temnoty. Milosrdný Svatý, odpusť nám."

Mnich si zvedl starcovu hlavu do klína a rozplakal se. Corfe se na tu dvojici zahleděl otupělými očima, stále jakoby překvapen tím, že ještě žije. Ale přinejmenším tu něco bylo - něco, co mohl dělat.

„Pojďte," zatahal mnicha za rukáv. „Najdeme si nějaký úkryt, kam nebude pršet. Mám trochu jídla, podělím se s vámi."

Mladík na něho vytřeštil oči. Tvář měl na jedné straně podivně nateklou a Corfe si uvědomil, že tam má patrně zlomené kosti.

„Kdo jsi ty, který zachránil život mého mistra?" zeptal se. „Jaký blahoslavený anděl tě sem poslal, abys nás chránil? "

„Jsem jen voják," odsekl Corfe podrážděně. „Dezertér, který utíká na západ stejně jako zbytek světa. Neposlal mě žádný anděl." Mladíkova zbožnost ho rozhněvala. Viděl během posledních dní tolik hrůz, že ji nedokázal pochopit.

„Nu, vojáku," prohlásil mnich s nepatřičnou formálností, „jsme tvými dlužníky. Já jsem Ribeiro, novic řádu antillianů." Odmlčel se a Corfemu připadalo, jako by se nad něčím rozmýšlel. Pak sklopil oči ke starci, jehož hlavu držel na kolenou. „A toto je Jeho Svatost nejvyšší pontifex Pět království, Macrobius čtvrtý."

S východem měsíce déšť ustal a dokonce se zdálo, že se mračna na noční obloze trhají. Corfe už viděl dlouhý oblouk Coranadova srpku, který

poblikával kolem Severní hvězdy.

Hodil na oheň další kus dřeva a vychutnával si teplo. Záda měl prostydlá a mokrá, ale tvář rozpálenou. Z promočených bot mu stoupala pára a náhlým horkem a tím, že se o ně nestaral, začínala kůže prskat. Z vysychajícího oděvu opadávalo ve velkých kusech ztvrdlé bláto.

Podrážděně zavrtěl hlavou. Z úderu palicí mu stekla do ucha krev, srazila se a on teď pořádně neslyšel. Ráno se na to bude muset podívat.

Choulili se za převrženým povozem a jako topivo používali paprsky kol. Ribeiro už spal, ale ten stařec - Macrobius - byl vzhůru. Bylo strašné sledovat, jak pomrkává do tepla ohně svraskalými víčky, která překrývala prázdné důlky bez očí. Corfe teď už poznával, že je oblečen v černé kutně zakladatelů, která musela kdysi opravdu být honosná a krásně šitá. Nyní už ji pokrývala jen mozaika bahna a špíny; visela mu na těle v potrhaných cárech a stařec se navzdory teplu plamenů chvěl zimou.

„Ty nám nevěříš," promluvil starý kněz. „Ty nevěříš, že jsem ten, za koho se prohlašuji."

Corfe zašťoural větví v ohni a neodpověděl.

„Je to ale pravda. Jsem - nebo jsem lépe řečeno byl - Macrobius, hlava ramusianské víry a strážce svatého města Aekiru."

„Jeho strážce byl John Mogen a všichni ti muži, kteří tam s ním padli," řekl hrubě Corfe.

„A ty jsi byl také jedním z Mogenových vojáků, synu? " Bylo to zvláštní mluvit se slepcem. Nemohl si všimnout, jak se Corfe mračí.

„Slyšel jsem hovořit ty lupiče. Říkali o tobě, že jsi Toruňan. Sloužil jsi v posádce?"

„Moc mluvíš, starče."

Na vteřinku se slepcova tvář změnila; laskavý výraz zmizel a místo něj se objevil pohrdavý a dotčený škleb. Ten ale také rychle pominul a stařec se smutně usmál.

„Odpusť mi, prosím, vojáku. Ještě jsem si zatím nezvykl na neomalené odpovědi. Bůh mě nejspíš trestá za mou pýchu. Pyšní budou poníženi a pokorní povzneseni nad ně."

„Na silnici poslední dobou moc pokorných lidí není," opáčil Corfe. „Překvapuje mě, že jste se vy dva dostali tak daleko a nikdo vám cestou ty svatý krky nepodřízl." Ještě ani neřekl poslední slovo a uvědomil si, jaký osud starce stihl. Proklel se za svou neobratnost.

„Omlouvám se," zavrčel. „Trpěli jsme všichni."

Macrobius se prsty opatrně dotkl nateklých očních důlků. „A ti, kdož oči majíce mne nevidí, oslepeni budou," zašeptal. Sklonil hlavu a Corfeho napadlo, že kdyby měl oči, rozplakal by se.

„Merdukové mě našli schovaného v palácovém skladišti. Vypíchl mi oči střepy skla z oken. Určitě by mě zabili, ale budova už hořela a oni měli naspěch. Mysleli si, že jsem jen další obyčejný kněz a nechali mě uhořet stejně jako tisíce ostatních. Našel mě až Ribeiro." Macrobius se znovu zasmál, i když ten zvuk připomínal spíš smrtelné chroptění. „A ani ten nejdřív netušil, kdo vlastně jsem. Možná je to nyní můj úděl, stát se někým jiným. Odpykat si to, co jsem udělal a neudělal."

Corfe se na kněze pozorně zahleděl. Už předtím několikrát nejvyššího pontifika zahlédl, jak udílí shromážděným vojákům požehnání a občas na nádvoří, kde dával rozkazy strážím, ale vždycky ho viděl z dálky. V paměti mu zůstal jen nejasný obraz šedovlasé hlavy a pohublé tváře. Jak moc potřebujeme oči, pomyslel si, abychom někoho dokázali poznat, abychom si mohli jeho tvář zařadit.

Byla pravda, že John Mogen údajně uvěznil nejvyššího pontifika ve vlastním paláci, aby mu zabránil v útěku z města - rytíři církve kvůli tomu málem byli s Toruňany na nože - ale mohl věřit tomu, že tenhle stařec, tahle troska, vyplavená na mělčinu vichry války, byla nejvyšším duchovním vůdcem celého západu?

Ne. To byl nesmysl.

Corfe vyhrabal větvi z ohně zčernalý turín a šťouchl do žeber starce, který mlčky seděl vedle něho a podle všeho právě přebýval v nějakém soukromém pekle.

„Na. Jez."

„Děkuji, synu, ale nemohu. Nedokážu nic polknout. Obávám se, že je to další pokání." Sklonil se nad mladým mnichem, který spal na boku, a jemně mu zatřásl ramenem.

Ribeiro se s trhnutím probudil a v očích se mu zračily děsivé noční můry. Otevřel ústa a na okamžik byl Corfe přesvědčen, že mladík zaječí, ale pak se jen otřásl. Protřel si oči špinavými klouby prstů a posadil se. Jeho tvář vypadala jako jedna temně purpurová modřina a lícní kost na jedné straně otekla a napnula mu kůži tak, až se leskla.

„Ten voják má jídlo, Ribeiro. Najez se, ať si udržíš sílu," řekl Macrobius.

Mladý mnich se usmál.

„Nemohu, mistře. Nemohu kousat. Ze zubů mi nezbyly než úlomky. Ale stejně ani nemám hlad. Ty se ale najíst musíš - na tobě záleží víc.“

Corfe zvedl oči k hvězdnému nebi, aby skryl podráždění. Vůně připáleného turínu mu zaplavila ústa slinami. Napadlo ho, jaký směšný impuls ho přinutil vzít pod ochranu tyhle dva zbožné blázny.

Ale odpověď na tuhle otázku už znal. Byl to ten nejtemnější impuls ze všech.

Skoro se zasmál. Voják, mnich a slepý šílenec, který o sobě tvrdí, že je nejvyšší pontifex, sedí za převrženou károu a hádají se o to, kdo sní spálený turín - a mezitím jim za zády hoří největší město světa. Mohla by z toho být docela dobrá komedie, kdyby ji napsal nějaký majitel divadelní společnosti v Aekiru pro pobavení prostého lidu v dobách, kdy se nedostávalo chleba.

Ale pak si vzpomněl na svou manželku, na krásnou Heriu, a tenký pramínek veselí vyschl úplně. Seděl a zíral tupě do plamenů, jako by tento oheň plál v nitru jeho srdce.

I když Hawkwood nalil do velké měděné vany parfémy, musel v horké vodě ležet celou hodinu, než ze sebe smyl špínu a smrad katakomb.

V duchu to viděl znovu: nízké klenuté stropy z kulatých cihel; pochodně v rukou strážných nedostatkem vzduchu a vlhkostí jen modře poblikávaly. A nespočet postav, které ležely jako mrtvoly, jedna řada za druhou, všechny zakuté v řetězech. V šeru se zabělala tvář, když jedna zvedla hlavu, ale většina bezvládně a odevzdaně ležela nebo seděla zády opřená o zapocené vlhké zdi. Byly tu stovky mužů, žen i dětí. Tu a tam viděl kaluže krve, jak se mezi sebou rvali, a někde dál kňučela bolestí žena. Hawkwood byl už na jatkách, kde se o prasata starali padesátkrát lépe. Ale tohle už bylo tak jako tak mrtvé maso. Všechny čekala hranice.

„Radissone!“ zařval. „Radissone z Ibniru! Tady je kapitán Hawkwood! Přišel jsem si pro tebe!“

Někdo s řevem vstal a plivl po něm a klíčník se na vězně vrhl a ruka s obuškem se zvedala a klesala znovu a znovu, dokud muž nezůstal bezvládně ležet; z proražené lebky mu vytékala krev. Ostatní věžňové se neklidně ošívali. K Hawkwoodovi se otáčely další a další tváře, pobledlé ovály v šeru s černými dírami očí.

„Lasso! Lasso z Calidaru! Vstaň, zatraceně!“ Hloupý rozkaz. I když byl

Hawkwood sám malý, musel se pod nízkým klenutým stropem krčit. Klíčníci už na to byli zvyklí a pohybovali se skoro v polodřepu, jako by je jejich děsivá práce zbavila pozhnání rovných zad.

„Přišel jsem pro posádku *Boží Milosti*. Kde jste, chlapi? Přišel jsem vás odsud odvést!"

„Vezmi si mě, vezmi si mě!" zaječela jedna žena. „Nebo si alespoň vezmi mé dítě, pro lásku Boží!"

„Vezmi mé s sebou!" zaječel někdo další. A náhle se ze všech stran ozýval řev, který se odrážel od zdí a stropů a bodal Hawkwooda do mozku.

„Vezmi si mě, kapitáne! Vezmi mě s sebou! Pro lásku Boží, zachraň mě před plameny!"

Nalil si na hlavu další džber vody a lehl si do růžovou vůní prosáklé páry. Neměl rád parfémy, které Estrella používala. Připadaly mu příliš přeslazené, ale dnes si do vany lil jednu lahvičku za druhou, aby se zbavil puchu vězení.

Měl ale své muže - přinejmenším většinu. Jeden zemřel, když ho kvůli jeho černé tváři utloukli spoluvězni, ale ostatní už se vrátili na palubu *Milosti*, kde je bezpochyby Billerand, nový první důstojník, nechal pořádně vymáchat v mořské vodě. Pokud měl ovšem Billerand ve zmatku, který provázel přípravy na plavbu, na podobné jemnosti čas.

Ta plavba. Ještě ani neřekl manželce, že nejpozději do dvou týdnů znovu vyplouvá. Velice dobře si uvědomoval, jakou scénu to vyvolá.

Dveře do koupelny se otevřely a Estrella vešla dovnitř; před Hawkwoodovou nahotou odvrátila oči. V náručí nesla čisté oblečení a vlněné ručníky; sklonila se, aby je mohla položit na lavičku u stěny.

Byla oblečena v brokátu, i v tomhle horku. Drobné prsty pokrývaly prsteny, takže vypadaly, jako by měla pozlacené klouby, a z páry v koupelně jí vlnité vlasy trochu zplihly.

„Ty věci, ve kterých jsi přišel, jsem spálila, Ricardo," řekla. „K ničemu už se nehodily, ani pro žebráky... V jídelně máš připraveno studené pivo a nějaké sladkosti."

Hawkwood vstal a vytřel si z očí vodu. Vzduch v místnosti byl jen o něco chladnější než vroucí voda ve vaně. Estrella spočinula na vteřinku pohledem na jeho nahém těle, pak oči odvrátila. Zrudla a stále hledíc jinam mu podala ručník. Kysele se usmál a vzal si jej. Nazí se s manželkou vídali jen v ložnici a i tehdy trvala na tom, aby byla co největší tma. Její odhalené tělo znal pouze

v záři měsíce a hvězd nebo po hmatu mozolnatých rukou. Byla štíhlá a sporá jako chlapec, měla drobná ňadra s hnědými bradavkami a v klíně jí temnělo husté ochlupení. Hawkwoodovi trochu připomínala Matea, mladičkého plavčíka, s nímž během poslední daleké plavby do Kardianského moře několikrát sdílel kavalec. Napadlo ho, co by tomu přirovnání asi tak Estrella řekla a úsměv mu zkysl ještě víc.

Vystoupil z vany a ovinul si ručník kolem pasu. Ricardo. Stejně jako Galliardo vždy používala tento hebrionský přepis jeho jména místo toho, který byl běžný v rodném Gabrionu. Slyšel jej nerad, i když už to zažil nejméně tisíckrát.

Estrella byla dobrá partie. Byla dcerou Calochinů, jednoho z nižších šlechtických rodů v Hebrionu. Sňatek domluvil jeho otec - strašlivý starý Johann Hawkwood, který toužil stát se součástí vyšší společnosti Abrusia, už tenkrát nejrychleji rostoucího přístavu západního pobřeží. Johann dokázal Calochiny přesvědčit o tom, že rod Hawkwoodů je svým způsobem také šlechtický, i když to vůbec nebyla pravda. Johann od vévody Simeona z Gabrionu dostal odměnou za dobré služby během bitvy u Azbakiru jen nějaký majetek; předtím byl jen obyčejným prvním důstojníkem na gabrionské kurýrní lodi - bez rodokmenu, bez předků, bez peněz, ale s obrovskou ctižádostí.

Určitě by byl rád, kdyby mě teď viděl, pomyslel si Hawkwood trpce, jak se scházím nad sklenicí vína s královskými bratrance a popíjím s nimi s královskou objednávkou v kapse.

Oblékl se; manželka odešla z místnosti dřív, než odložil ručník. Z vlasů a vousů mu odkapávala voda, ale tu brzy vysuší vyprahlý vzduch. Bosky přešel do místnosti s vysokým stropem, která tvořila centrum domu. Okna se žaluziemi vysoko nad jeho hlavou propouštěla dovnitř jen proužky sluneční záře, které se na podlaze leskly. Když šlápl bosou nohou na jednu osvětlenou parketu, málem si spálil nohu, jak byla rozžhavená. Abrusio bez dobrodiní větru bylo jako poušť bez oázy.

Židle s vysokými opěradly. Tak upjatě neúhybné jako štíhlá páteř jeho ženy, dlouhý stůl z tmavého dřeva, barevné závěsy, které proti bílé omítce visely povadle jako suché květiny - připadaly mu cizí, protože do jejich výběru neměl možnost mluvit - a balkon s dřevěnými okenicemi, které byly nyní zavřeny, aby nic nerušilo stín. Vypadá to tady jako v kostele, pomyslel si Hawkwood. Nebo v ženském klášteře.

Přistoupil k okenicím balkonu a rozrazil je, aby vpustil do místnosti zlatou záři slunce, horko, prach a hluk města. Z balkonu byl výhled přímo na západ, takže viděl záliv a Vnější a Vnitřní kanál, jak se říkalo dvěma přístupovým cestám přístavu; jako na dlani před sebou mel mola, kotviště, mořské obranné věže a majáky na pevně stavěných vlnolamech u ústí. Všiml si, že na moři stojí ještě nejméně půltucet plavidel. Plachty jim visely z ráhen jako prázdné pytle a posádky se je snažily vtáhnout do přístavu na lanech. Zaposlouchal se do řinčení kol na dláždění, křiku pouličních prodavačů a smíchu z nedalekého hostince.

Pro něho nebylo odloučení nějaké Šlechtické vily vysoko na svazích kopce. Koupil si dům poblíž dolního města, kde se na sebe domy obchodníků tlačily jako hnízda mořských vlaštovek a ve vzduchu se vznášely vůně hnijících ryb, dehtu a slaneého vzduchu, které měl daleko raději než nějaké parfém.

„Zteplá ti pivo,“ řekla Estrella váhavě.

Neodpověděl, ale dál se celým tělem vpíjel do života Abrusia, vychutnával si pohled na neuvěřitelně rovnou, nezčeřenou hladinu moře, klidnou jako mléko. Kdy se znovu zvedne pasát? Nechtěl vyrážet na plavbu na laně nějakého vlečného člunu s nadějí, že na otevřeném moři možná nějaký vánek do plachet zachytí.

Při této myšlence pocítil bodnutí viny a otočil se čelem do místnosti. Ta byla nyní naplněna světlem a slunce časného odpoledne zaplavovalo kamennou podlahu, prozařovalo barvu závěsů a propůjčovalo tmavému dřevu o něco teplejší odstín.

Posadil se a pustil se do jídla a pití, zatímco Estrella přecházela po místnosti jako droboučký kolibřík, který se nedokáže snést na květinu. Na klíčních kostech se jí lehce leskl pot a shromažďoval se jako malý drahokam v hrdelní jamce, než sklouzl za límec a do živůtku.

„Jak dlouho už jsi zpátky, Ricardo? Domna Ponera říkala, že s tebou její muž mluvil už před několika dny, když došlo k té střelbě v přístavu... Čekala jsem na tebe, Ricardo.“

„Musel jsem dohlédnout na pár věcí, na zařizování záležitostí, které se týkají šlechty. A víš přece, jací šlechtici jsou.“

„Ano, vím dobře, jací jsou,“ opáčila zatrpkle a jeho napadlo, jestli už řeči o Jemille pronikly až tak daleko od čtvrti šlechticů. Nebo mu možná jen připomínala svůj původ. Marně si říkal, že na tom stejně nesejde - znovu

ucítil bodnutí výčitek, které ho zahvalo do obrany.

„Havrani mi odvedli půlku posádky, sotva jsme zakotvili. Proto jsem smrděl jako stoka, když jsem dnes dorazil. Musel jsem do katakomb, abych je z toho nějak vytáhl.“

„Aha.“ Tvář se jí zastřela, jako by ji tímto vysvětlením zbavil části energie. S uspokojením si všiml, že ani ona v tak počestném zdůvodnění nedokáže najít nic napadnutelného. Počestné důvody milovala nade vše.

Konečně se posadila na jednu ze židlí a tleskla malýma rukama. Okamžitě se objevil sluha a uklonil se.

„Přines mi víno a dohlédni na to, aby bylo studené,“ přikázala.

„Jak si přeješ, paní.“ Sluha odběhl.

Hawkwood musel uznat, že v rozkazování prostému lidu dokáže konkurovat kterémukoli ze všech šlechticů. Ale jen ať si zkusí takovým tónem promluvit na něho a pozná na tom svém vyhublém zadku chuť námořnického opasku.

„To byl Berio, ne?“ zeptal se po žízňivém doušku z korbelu.

„Berio je pryč. Byl nepořádný. Tenhle nový se jmenuje Hazíz.“

„Hazíz? Ale to je přece merducké jméno!“

Oči se jí trochu rozšířily. Skoro viděl, jak jí tepe v hrdle krev. „Je z Malacarů. Jeho otec byl Hebrionan. Báł se toho upalování, tak jsem ho zaměstnala.“

„Jistě.“ Další zatoulaný pes. Estrella dokázala být zvláštní směsicí podrážděnosti a dobrosrdečnosti. Klidně by z útrpnosti pozvedla z ulice nejšpinavějšího žebráka, přijala ho do služby a o týden později ho vyhodila jen proto, že oběd servíruje příliš pomalu. Jemilla se alespoň chovala bezcitně stejnou měrou ke všem svým sluhům.

A k milencům, připustil Hawkwood v duchu.

Hazíz, stíhaný nešťastným osudem, přinesl víno. I přes vyšívání kabátec, který mu nechala Estrella ušít, v něm bylo něco z námořníka. Na Hawkwooda se podíval, jako by ho chtěl Richard udeřit.

Seděli chvíli mlčky, manžel se svou ženou, a pomalu popíjeli vlažné nápoje. Hawkwood seděl na židli a už se nemohl dočkat, až se zase vydá na moře, pryč od tohoto strašlivého vedra, od davů na ulicích, od puchu hranic. Pryč od Estrelly a ticha jejich domova - říkal tomu domov, i když víc času trávil na svých lodích a tam se také cítil daleko pohodlněji.

Estrella si odkašlala. „Domna Ponera mi dnes také řekla, že tvé lodě jsou

spěšně vybavovány na další plavbu, a že celý přístav mluví jen o královských plných mocech."

Hawkwood v duchu tiše domnu Poneru proklel. Galliardova manželka byla obrovská žena s knírem a nikdy se nedokázala nabažit jídla a informací. Jako žena přístavního kapitána měla dokonalý přístup k tomu druhému a díky své informovanosti dokázala získat pozvání do domů, kam by se jinak nedostala - a kde mohla mít neomezeně toho prvního. Hawkwood věděl, že ji Galliardo už mnohokrát napomínal, že moc mluví, ale ve skutečnosti i on uznával, že si za to může sám. Nemůže si ale přece - říkal jednou Richardovi - dávat pozor na jazyk, když je v manželské posteli; a on manželskou postel miloval. Hawkwood se to raději nesnažil rozebírat. Jeho přítel byl v mnoha ohledech obdivuhodný, ale ten neuvěřitelný chtíč, který ho stále táhl k manželce, byl prostě nepochopitelný.

Byla to domna Ponera, kdo přijímal úplatky a právě ona nutila manžela naplňovat, co slíbila. Příhodné kotviště, prázdný sklad, další skupina přístavních dělníků nebo zajištění jistého zvláštního nákladu. Bylo tolik způsobů, jimiž mohl být abrusijský přístavní kapitán prospěšný bohatým i prostým; ale i když tím Galliardo neuvěřitelně zbohatl, příliš šťastný z toho nebyl, ačkoli jeho žena díky tomu byla ve výše zmíněném manželském loži schopna vpravdě neuvěřitelných výkonů. Hawkwood měl ale chvílemi pocit, že by to všechno Galliardo znovu nejrady vyměnil za práci kapitána rychlé karavely, čerstvý vítr na obchodních cestách Pěti moří a výtržnosti v každém přístavu, do něhož by si zaježděl svlažit hrdlo.

Pokud šlo o královskou plnou moc domny Ponery, tak tu už Richard znal. Měl ji ten zjizvený šlechtic, Murad z Galiapena; hned poté, co Hawkwood jeho nabídku přijal, mu poslal pověřovací listiny. Proto se mohl dnes ráno vydat do katakomb. Na hranici šli nějací jiní chudáci, ani jeden člen jeho posádky. Alespoň za to musel být Bohu vděčný.

„Víš o té plné moci něco?" zeptala se Estrella. Byla celá rozechvělá. Nejspíš to jejich mlčení nenáviděla, stejně jako Hawkwood.

„Ano," kývl konečně ztěžka. „Vím o ní."

„Možná bys mohl být tak laskav a říct o tom své manželce, než se o tom dozví od někoho jiného."

„Estrello, tak jako tak bych ti o tom dnes řekl. Objednali si mé loď. Najali si mě a mé posádky, abych tu výpravu zařídil; najala si mě šlechta - ale ve skutečnosti to přišlo až od samotného krále."

„Kam? A jaký budeš mít náklad?“

„Žádný náklad nepovezeme. Na palubu přijdou... cestující. Nemůžu ti říct kam přesně plujeme, protože to vlastně ani sám nevím.“ Doufal, že uslyší v jeho prohlášení alespoň zrunko pravdy.

„Takže ani nevíš, jak dlouho budeš pryč?“

„Ne, nevím,“ Pak ale s opožděným smyslem pro slušnost dodal: „Ale nejspíš dost dlouho.“

„Chápu.“

Znovu se rozechvěla a viděl, jak se jí v očích lesknou slzy. Proč plakala? Na to nikdy nepřišel. Ani jeden z nich se ve společnosti toho druhého necítil příliš dobře - ani u stolu, natož v posteli - ale přesto ho neviděla odcházet ráda. Nedokázal pochopit, co ji k tomu vede.

„A ty bys mi to neřekl - alespoň dokud bys nemusel,“ zajíkla se.

Vstal a bosky přešel k balkonu. „Protože jsem věděl, že to neuslyšíš ráda.“

„A tobě snad ještě záleží na tom, jestli něco slyším ráda nebo ne?“

Neodpověděl; mlčky sledoval půlkruh zálivu s přístavem a lesem stěžňů a zabloudil pohledem dál k modři obzoru, kde se nebe spojovalo s mořem. Co se tam nachází? Nová země, připravená k obydlení, nebo okraj světa, jak věřili staří námořníci, přes který se Západní oceán přelévá, aby se jeho vody rozprostřely mezi hvězdami?

Slyšel zašustění šatů, když vyšla z místnosti, zalapání po dechu, jak zdusila vzlyk. Na okamžik sám sebe nenáviděl. Kdyby mu porodila syna, bylo by všechno jiné - ale nedokázal si představit ty scény, kdyby chtěl jako hrdý otec synovi poprvé ukázat moře. Ne, byli si příliš vzdáleni na to, aby našli společnou řeč.

A záleželo na tom snad? Byl to politický sňatek, i když z něj Hawkwoodové vyzískali daleko víc než Calochinové. Z Estrellina věna koneckonců zaplatil *Orla*. Někdy na to zapomínal.

Raději bych měl loď, pomyslel si, než ženu.

Byl poslední svého rodu; po Richardu Hawkwoodovi jméno rodiny zanikne. Poslední šance na pokračování zemřela s potratem, který zařídil Jemille - pokud ovšem v nějakém přístavu nežila děvka, které udělal dítě v okamžiku nepozornosti.

Otřel si čelo. Suché vedro už mu z vlasů vysušilo všechnu vodu a teď páchl růžemi. Zajde do přístavu a podívá se, jak pokračují přípravy na vyplutí. Tam znovu získá vůni lanová, soli a potu, kterou měl ze všeho

nejraději, a zároveň připraví loď na výpravu.

Kapitola osmá

Dole v cechovní čtvrti města byly ulice daleko klidnější než na živém nábřeží. Obchodníci si zde najímali nebo kupovali skladiště pro nejdražší ze svých komodit. Byla to čtvrť čistých dláždění a úpravných výkladů; na většině nároží postávali nájemní strážci a nacházely se tu i malé hospůdky, v nichž se muži obchodu mohli scházet v klidu, nerušení opilými námořníky, kteří právě dostali výplatu a volno k odchodu na břeh.

Nějaký ten majetek zde vlastnila většina abrusijských cechů: od skromného sdružení hrnčírů až po mocné společenství námořních kapitánů. O něco výš na úbočí kopce - poblíž dvora, jak se patřilo - mělo své věže a domy bratrstvo taumaturgů, ale tyto budovy byly výnosem preláta z Abrusia uzavřeny, takže Golophin Mág, rádce krále Abeleyna z Hebrionu, trpělivě čekal v malé pivnici, zastrčené za kamenným skladištěm, v němž bylo uloženo dřevo na stavbu lodí. I přesto, že zde panovalo příšeří - které jako by ke spikleneckému chování ponoukalo - nechal si širokou krempu klobouku staženou hluboko do očí. Kouřil dlouhou dýmku z bílého jílů a na stole před ním pomalu teplal cínový korbel ječmenného piva.

Dveře hostince se otevřely a dovnitř vešli tři muži, všichni i přes teplo noci zahalení v pláštích. Objednali si pivo a zatímco dva z nich přešli na druhou stranu nálevní místnosti, třetí se posadil ke Golophinovu stolu. Hodil si kápi pláště na ramena a s úsměvem pozvedl ke starému čaroději korbel.

„Na zdraví, příteli.“ Na Golophinově úzké, vrásčité tváři se objevil úsměv. „Raději mi objednej další pivo, chlapče,“ požádal. „Tohle už je zteplalé jako cecek staré vědmy.“

Když hostinský nápoj přinesl, Golophin si vděčně zavdal.

„Zdá se, že se majitel okatě snaží nevěnovat příliš pozornosti svým zákazníkům,“ poznamenal král Abeleyn z Hebrionu.

„Takový je tu zvyk. Nebyla by to ostatně první tajná schůzka, která se v tomhle hostinci koná. Právě tady se využívá a zneužívá svobodný obchod Abrusia.“

Abeleyn zvedl tmavé obočí. „Tak? A ne u dvora nebo v trůnním sále?“

„Tam samozřejmě také, můj pane," odpověděl Golophin s předstíranou upřímností.

„Nechápu, proč sis se mnou nemohl přijít popovídat do paláce zahalen kouzlem neviditelnosti nebo tak nějak podobně. Tyhle schůzky v závětrí mi zavánějí strachem, Golophine. Nelíbí se mi to."

„A přesto je to nejlepší. Možná se zdá, že tím věci zbytečně komplikuji, ale takto je ve skutečnosti život jednodušší. Náš přítel prelát je možná mimo město, ale má dost špehů, kteří jsou jeho očima a ušima. Bylo by nejlepší, kdyby tě nikdo v mé společnosti neviděl, dokud se ta strašná vlna čistek nepřezene."

„Chce dostat právě tebe, Golophine."

„Ale jistě, to vím. Chce mou kůži přibitou na vratech, aby mohlo skončit to, co on pokládá za vměšování cechu do státních záležitostí. Prelát se potřebuje podrbat na několika místech najednou a díky tomu ediktu, k jehož podepsání té přinutil, dosáhne na místa, o kterých mohl dřív jen snít."

„To si samozřejmě velice dobře uvědomuji, ale nemohu riskovat exkomunikaci. Teď, když je Macrobius pryč, nezůstal mezi staršími církve jediný rozumný člověk – možná ještě tak Merion z Astaracu. A mimochodem, jak to vypadá se synodem? Co jsi na svých čarodějných cestách viděl?"

„Pořád se ještě scházejí. Jakmile se dostal z místního bezvětrí, měl náš ctihodný prelát docela dobrou cestu. Jeho loď právě vyplouvá Almarckým zálivem a je jižně od Alstenu. Jestli vydrží počasí, bude v Charibonu za nějakých deset dní."

" Kdo už tam je?"

Předešli ho preláti Almarku, Perigraine a Torunny. Jejich kolega Merion z Astaracu musí urazit daleko delší cestu a navíc musí překročit Malvennorské hory. Obávám se, že se synod neshromáždí dřív než za čtrnáct dní."

„Pokud to udrží toho vyholeného vlka dál od mých dveří, tak čím později, tím lépe. Já sám se brzy budu muset vydat na konkláve králů do Vol Ephriru. Dokážeš mě informovat o dalším vývoji věcí, zatímco budu pryč, Golophine?"

Starý čaroděj hluboce nasál kouř z dýmky a pokrčil rameny.

„Jednoduché to nebude, to v každém případě. Budu se s tebou muset spojit přes svého rarocha. Něco takového nedělá žádný mág rád, ale budu se snažit. Znamená to ale, že už nebudeme moci sledovat vývoj událostí na východě."

„Proč? Myslel jsem, že vy čarodějové se jen podíváte do křišťálové koule a vidíte všechno.“

„Kdyby to jen bylo tak jednoduché. Ne, pokud bude můj roroh provázet tebe, budu ti skrze něj schopen posílat zprávy odsud, ale nečekej žádná pravidelná hlášení. Tento postup je vyčerpávající a nebezpečný.“

Abeleyn se zatvářil ustaraně. „Nežádal bych té o to, kdyby...“

„Ne, máš právo mne o to žádat a musíme to provést. Už o tom nemluvme.“

Nikdo jiný si nemohl dovolit takhle hovořit s králem Hebrionu, ale Golophin byl jedním z Abeleynových učitelů v dobách, kdy to byl malý ničema se skořápkou u zadku, a mladý princ dostal od čaroděje nesčetněkrát výprask. Abeleynův otec, Blyen Zbožný, věřil v přísnou výchovu, plnou náboženských zákazů, ale Abeleyn nenáviděl učitele, kteří přicházeli z řádu zakladatelů: suché starce, jejichž představitelství už dávno zpráchnivěla, správce dávných aforismů a pravidel, která nepřipouštěla pochybnosti. Zachránil ho právě Golophin, který mladíkovu doutnající vzpouru ztlumil a přinutil ho, aby alespoň předstíral přiměřenou podřízenost. To, že byl čaroděj tak nablízku královu synovi, ho chránilo před nepřítelstvím zakladatelů, kteří měli v úmyslu dvůr zbavit všech známek nekonvenčnosti a čarodějnictví. Největší ironií bylo, že uspěli nyní, když konečně čarodějův žák usedl na trůn. Zničení Aekiru, pomyslel si Golophin trpce, pro ně bylo božím darem.

„Když už mluvíme o východu,“ poznamenal Abeleyn, „jak si tam vedou Toruňané?“

Golophin jemně vyklepal dlouhou dýmku na stůl. Odrůdu tabáku, dováženou z Ridawanu a ochucenou skořicí, měl nejraději. Z hromádky popela stoupal kouř, který voněl jako esence východu samotného. Abeleyna napadlo, jestli není směs obohacena přídavkem *kobhangu*, lehce euforické směsi, kterou východňané kouřili nebo žvýkali, aby přemohli únavu a pročistili si mysl. Golophin dlouhým bledým prstem popel rozhrábl.

„Poslední dobou jsem roroha využíval až na pokraj jeho sil. Je unavený - a když je unavený, občas mi vyklouzne a já vidím obrazy lovu, kořisti, krve a per, poletujících vzduchem. Říká se, že unavený nebo zoufalý čaroděj může mysl vyslat do těla svého pomocníka tak daleko, že už nenajde cestu zpět; z jeho těla pak zůstane na tomto světě jen prázdná slupka. Raduje se z prostých zvířecích citů tvora a zapomíná na to, čím byl kdysi.“

Golophin se mírně usmál.

„Můj pomocník spí na uschlém stromě nedaleko Ormannovy Hráze. Dnes

kolem něho prošlo sto tisíc lidí a ploužili se bahnem k poslední torunnské pevnosti před horami. Tisíce jich zůstaly na cestě a po stranách silnice je pronásleduje merducká jízda jako duchové. Samotná Ormannova Hráz se topí v chaosu. Polovina obránců má plné ruce práce s proudem uprchlíků a území západně od pevnosti vypadá jako obrovské moře chatrčí. Ubohý lid Aekiru už nemůže kráčet dál. Možná budou sedět v dešti a čekat, jak dopadne další bitva, než se zvednou a půjdou dál na západ. Ale kam budou moci jít, až Hráz padne?"

„Ty věříš, že padne.“

„Věřím, že Ormannova Hráz padne - ale co je důležitější, věří tomu i muži v jejích zdech. Cítí se opuštění Bohem a myslí si, že se jich zřekl i král Lofantyr z Torunny. Stáhl z posádky další muže, aby posílil obranu města.“

Abeleyn udeřil pěstí do stolu, až korbele nadskočily. „Ten zatracený hlupák! Měl každou ruku s mečem soustředit do pevnosti.“

„Bojí se, že ztratí všechno co má,“ odpověděl Golophin tiše. „V posádce nyní zbylo necelých osmnáct tisíc mužů a rytíři církve se v posledních dnech stahují na západ. Překvapilo by mne, kdyby šáhr Baraz našel na hradbách víc než dvanáct tisíc mužů, až dorazí ke Hrázi. A i kdyby merdukové nechali nějaké muže jako zálohu v Aekiru a převedli další k zásobovacím liniím, budou moci k Ormannově Hrázi přitáhnout s více jak sto tisíci vojáky.“

„Kolik času ještě zbývá do útoku?“ zeptal se Abeleyn.

„Víc, než si dokážeš představit. Týlová bitva Sibastiona Lejera zle poškodila *hraibadar*, úderné jednotky Barazovy armády. Generál bude čekat, než se přeskupí a nebude je moci hned vrhnout do útoku; s tím, v jakém stavu je searilská silnice a bez vyhlídky na lepší počasí bude své jednotky přesouvat jen s největšími obtížemi. Hladina Searilu navíc stoupá. Jakmile Toruňané strhnou mosty, budou merdukové muset řeku překračovat pod palbou; ale Toruňané mosty nepodetnou, dokud bude na východním břehu jediný uprchlík. Kdybych byl na chedivově místě, odložil bych další fázi tažení na dobu, až bude silnice v lepším stavu. Uprchlíci stále ještě táhnou na západ, takže v tomto okamžiku pracuje čas pro něho. Tím rozhodně netvrdím, že by jeho jízda nezaútočila na Hráz dřív, dlouho předtím, než se na bojiště přesune hlavní část armády, ale pevnost je dokáže odrazit. Koneckonců jsou její obránci Toruňané.“

Abeleyn přikývl. „Už dlouho mám ale pocit, že Ormannova Hráz není čistě torunnská záležitost. Lofantyr potřebuje vojáky - a potřebuje je zoufale.“

Ale co mu mohu poskytnout a jak se tam mohou dostat včas? Armádě by trvalo pět šest měsíců, než by připochozovala k Ormannově Hrázi."

„Po moři by to trvalo pět týdnů - s dobrými větry nebo s pomocí počasníka," poznamenal Golophin.

„Po moři?" Abeleyn zavrtěl hlavou. „Námořnictvo má plné ruce práce s hlídkováním u Malacarů proti korzárům; a ještě k tomu nesmíš zapomínat na Calmar. Každá západní armáda, která by chtěla proplout do Levangoru, by narazila na calmarské Mořské merduky. Ti se sice po Azbakiru trochu zklidnili, ale takový vojenský vpád do svých výsostných vod by nepřenesli přes srdce. A my bychom měli znovu na krku Azbakir, jen s tím rozdílem, že tentokrát bychom jej nebojovali s válečnými karakami, ale s transportními plavidly. Ne, Golophine, pokud neznáš nějaké kouzlo, jehož pomocí by se pár tisícovek mužů přepravilo přes půlku světa, nemůžeme se situací u Hráze dělat vůbec nic. To se bude Lofantýrovi strašně líbit, až mu to na konkláve řeknu. Už teď si myslí, že se k Torunně ostatní království otočila zády."

„A možná má pravdu," vpadl čaroděj ostře. „Před porážkou Fimbrijské hegemonie bylo na západě sedm království; merdukové teď ten počet snížili na pět. Budeš sedět v Abrusiu, dokud jejich sloni nepřejdou přes Hebros?"

„A co bys mi radil, učiteli?"

Golophin se odmlčel a náhle vypadal staře. „Ani učitelé neznají vždy odpovědi."

„To ani králové." Abeleyn položil opálenou ruku na starcovo vyhublé zápěstí a usmál se.

Golophin se zasmál. „Není to směšné, jak tady sedíme a snažíme se napravit celý svět? Země mela své chyby ještě dřív, než se na ní objevili lidé, aby jí ublížili ještě víc; nikdy ji nedokážeme dát do pořádku od základů. To dokáže jen Bůh, nebo 'Pán vítězství', jak Mu říkají merdukové."

„Nícméně uděláme, co je v našich silách," prohlásil Abeleyn pevně.

„Tak teď, můj králi, jsi promluvil přesně jako tvůj otec."

„Bůh mě chraň, abych někdy mluvil jako ten pokrytecký a prkenný válečník."

„Nebud' na jeho památku tak tvrdý. Svým způsobem tě měl rád a všechno, co dělal, bylo pro dobro jeho lidu. Nevěřím, že by kdy udělal něco, čím by se hodlal osobně obohatit."

„O tom nepochybují," odpověděl Abeleyn kousavě.

„Kdyby byl tvůj otec králem Torunny, Veličenstvo, tak ručím za to, že by

Aekir stál jako skála a merdukové by si o jeho zdi rozbíjeli hlavy stejně jako během uplynulých šedesáti let. A na jeho hradbách by stály tisíce rytířů církve - místo toho, aby prováděli po celém světadíle ty strašlivé čistky. Nikdo se nedokáže postavit pevně přesvědčenému muži."

„To si také pamatuji."

„John Mogen byl takovým mužem, ale jeho slabou stránkou byla neomalenost. Vzbuzoval buď lásku nebo nenávist, a znepřátelil si ty, kteří mu měli stát na zdech Aekiru po boku. Král musí být navenek o své víře skálopevně přesvědčený, ale když zavane vichřice, musí se ohnout jako olše."

„A navíc se musí ohnout tak, aby si toho nikdo nevšiml," podotkl Abeleyn.

„Přesně tak. Je obrovský rozdíl mezi úzkoprsou nesnášenlivostí a schopností činit kompromisy, aniž by člověk ztratil čest."

„Není to ironie, Golophine, že Toruňanům - nejlepším vojákům na celém světě - vládne král, který nikdy v žádné bitvě nebojoval, mladík, který o válce neví vůbec nic?"

„Staří vladaři už buď odešli, nebo odcházejí. Jsi tu ty, Lofantyr, král Mark z Astaracu a Skarpathin z Finnmarku - mladí muži, kteří na trůnu sedí pouze několik let. Staří králové, kteří si ještě pamatují první srážky s merduky, jsou na ústupu. Osud Normannie spočívá na bedrech nové generace. A já se modlím, aby ta generace prokázala, že je svého břemene hodná."

„Děkuji ti za důvěru, Golophine," odpověděl král suše.

„Máš ji mít, Veličenstvo - alespoň tolik, kolik jsem jí ochoten v člověka vložit. Ale dělám si starosti. Ramusiané dokázali čelit hrozbě merduků tak dlouho jedině proto, že byli jednotní, silní a sdíleli jednu víru. Nyní se podle všeho svatí muži západu věnují spíše rozbíjení království v hledání - čeho vlastně? Zbožnosti, nebo světské autority? Zatím to nevím jistě, ale dělám mi to starosti. Možná přišel čas, kdy bude každá změna obratem k lepšímu. Možná je Macrobiova smrt a zkáza Aekiru novým začátkem - nebo začátkem konce. Nevím; nejsem jasnovidec."

Abeleyn se zahleděl do kalných hlubin svého korbelu. V místnosti panovalo ticho. Jen u několika stolů posedávaly malé skupinky mužů a tiše spolu hovořily; hostinský stál u nálevního pultu, pokuřoval krátkou páchnoucí dýmkou a ořezával si kus dřeva. Z druhého konce lokálu je sledovali jen dva Abeleynovi strážci, vždy připraveni chránit svého krále.

„Něco potřebuji, Golophine," promluvil Abeleyn tiše. „Nějakou věc, se kterou bych mohl přijít na konkláve, něco, čím bych povzbudil naději."

„A odvrátil požadavky na další vojáky," dodal Golophin.

„To také. Ale nedokážu nic vymyslet."

„Právě jsi mluvil o Toruňanech, Veličenstvo, o tom, jací jsou to nejlepší vojáci na celém světě. Ale to nebyla pravda vždy."

„Teď tě nechápu."

„Mysli, chlapče. Kdo kdysi svíral okovanou pěstí celou Normannii? Či tertia kdysi pochodovala od pobřeží Západního oceánu až po Jaffar daleko na východě? Byli to Fimbriáné, jejichž hegemonie přetrvala dvě stě let, než sami sebe rozpoltili v nekonečných občanských válkách. Fimbriáné, kteří vlastníma rukama postavili Aekir a položili základy Ormannovy Hráze, zlomili moc cimbrických kmenů a založili samotné království Torunna."

„A co s nimi?"

„Přece tu ještě pořád jsou, ne? Nezmizeli z tváře země."

„To sice ne, ale jsou už přes sto let uzavřeni v těch svých elektorátech a hádají se mezi sebou. Ti už dávno nemají zájem o budování velké říše nebo o cokoli, co se děje východně od Malvennorských hor."

„Ale mají skvělé armády. *Tohle* je něco, s čím můžeš přijít na konkláve králů, Abeleyne. Ze západ potřebuje vojáky? Ve Fimbrii jich sedí desítky tisíc, které k jeho obraně ničím nepřispívají."

„Pět království ale Fimbrii nedůvěřuje; lidé mají dlouhou paměť. A ani nevím jistě, jestli by Torunna přijala přes všechnu naléhavost situace fimbrijské vojáky na své půdě - i kdybychom dokázali Fimbriany přesvědčit, aby nám je poskytli. Přece sám víš, jací izolacionisté to jsou, Golophine. Ani neposílají své zástupce na konkláve."

Golophin se zaklonil a máchl rukou. „Tak dobře, budiž. Ať se muži západu klidně drží svých obav a předsudků. Alespoň budou mít nač myslet, až šavle merduků vrhnou stín na všechna ramusianská království."

Abeleyn se zamračil; znovu si připadal jako malý žáček a Golophin se tvářil jako učitel, který právě slyšel špatnou odpověď.

„Tak dobře, ať je po tvém, zatraceně! Uvidím, co se s tím dá dělat. Koneckonců tím nikomu neuškodím. Pošlu vyslance do čtyř fimbrijských elektorátů a přednesu celou záležitost na konkláve. Samým nadšením se zblázní."

„To je hodný chlapec," řekl Golophin; a dobře věděl, jak tahle věta krále podráždí. „Ale až budeš jednat s Fimbriany, musíš si pamatovat jedno, můj pane."

„Ano?“

„Pýchu nech za dveřmi. Uchovávají si vzpomínky na velkou říši, i když dnes tvrdí, že po ní dávno neprahnou. Musíš na ně působit jako prosebník - bez ohledu na to, jak moc to ublíží tvé pýše.“

„Takže se musím stát olší, která se ohýbá ve vichřici, ano?“

Golophin se usmál. „Přesně tak - ale samozřejmě si nikdo nesmí všimnout, jak se ohýbáš. Jsi přece koneckonců král.“

Přitukli si korbeli jako dva muži, kteří pečeti společný obchod nebo oslavují narození dítěte. Král si zhluboka zavdal a pak si otřel hřbetem ruky z horního rtu pěnu.

„Ještě jednu věc bych s tebou chtěl dnes večer vyřídit; jde o něco, co je pro tebe nejspíš důležité i osobně.“

Golophin zvedl obočí.

„Jde o ten seznam. Seznam lidí tvého druhu, kteří mohou být zachráněni před hranicí.“ Král při těch slovech uhnul očima před pohledem starého čaroděje. Tvářil se zahanbeně. „Murad mi řekl, že bude připraven k vyplutí během čtrnácti dní. Bere si s sebou demi-tercio, padesát hebrionských arkebuzířů a pěšáků. Když k tomu připočteme posádku, vychází nám místo pro nějakých sto čtyřicet lidí.“

„To je méně, než jsme doufali,“ poznamenal Golophin stručně.

„Já vím, ale je přesvědčen o tom, že jakmile přistane, bude potřebovat vojáky.“

„Aby se vypořádal s domorodci, na které může narazit, nebo aby zvládl cestující, s nimiž bude na jedné palubě?“

Abeleya bezmocně pokrčil rameny. „Už takhle oklešťuji jeho plány jak to jen jde, Golophine. Pokud bych ho tlačil ještě víc ke zdi, může nad tím mávnout rukou a jsme tam, kde jsme byli na začátku. Lidé jako Murad potřebují nějaký popud.“

„Místodržitelství v nové kolonii.“

„Ano. Má proti lidu dweomeru pár poverčných předsudků. Měl by se k nim chovat slušně. Mohou pro něho být páteří jeho ctižádosti.“

„A tvé ctižádosti, můj pane. Jak do toho všeho zapadá lid dweomeru?“

Král se začervenál. „Řekněme, že Muradova výprava poněkud uleví mému svědomí a...“

„A o tolik méně nevinných půjde na hranici.“

„Nesnesu, když mě někdo přerušuje, Golophine - včetně tebe.“

Čaroděj se vsedě na židli uklonil.

„Jak jsi řekl: je to jeden ze způsobů, jak dostat tyto lidi z dosahu církve, ale také je ti jasné, že jsou v tom ještě další motivy.“

„Jako vždy.“

„Pokud západní světadíl existuje, musí na něj vznést nárok Hebrion - musí. Jsme nejzápadnější námořní mocnost na celém světě. Máme právo tím směrem šířit svůj vliv, zatímco se Gabrion a Astarac obracejí směrem do Levangoru. Jen si to představ, Golophine. Nový svět, prázdný svět - bez monopolů nebo korzárů. Panenský světadíl, který čeká jen na nás.“

„A pokud ten světadíl není panenský?“

„Co tím myslíš?“

„Co když je ta bájná západní země obydlená?“

„Něco takového si dost dobře nedokážu představit; v žádném případě ta civilizace nemůže být na naší úrovni. A rozhodně nemohou znát střelný pach. My sami jsme jeho tajemství odhalili teprve před půldruhým stoletím.“

„Takže si Murad cestu k hebrionské hegemonii na březích neznámého světadílu prostrlíl a čarodějové, kteří s ním poplují, mu poslouží jako živoucí dělostřelectvo v zadním voji, ano?“

„Ano. Jinak to nešlo, Golophine. Kolonisté musí být tvrdí, nadaní a musí se dokázat ubránit. Jak jinak chceš zajistit, že přežijí, než že tam pošleš čaroděje, kořenáře, léčitele, počasníky nebo dokonce skutečného taumaturga?“

Nebo vlkodlaka, pomyslel si Golophin, když si vzpomněl na novou Bardolinovu chovanku. Ale neřekl nic.

„Pohnutky králů jsou vždy složité,“ poznamenal konečně. „Já bych si to měl pamatovat nejlépe.“

„Vynasnažím se vyzískat co nejvíc z toho, co mi Bůh poskytne.“

„Bůh a Murad z Galiapena. Být tebou, postavím do Čela té výpravy někoho jiného. Ta jeho tvář se mi nelíbí. Je v ní vepsána vražda a pokud se jedná o tu ctižádost, o které ses zmínil, nevím, jestli vůbec kdy prozkoumal její hlubiny.“

„Byl to jeho nápad, jeho objev. Nemohl jsem ho postavit mimo, aniž bych si ho zneprátelil.“

„Tak ho k sobě připoutej. Dohlédni na to, aby si zapamatoval, jak dlouhá dokáže být ruka hebrionské koruny.“

„Začínáš mluvit jako stará bába, Golophine.“

„To možná jsem, ale v tom, co staré baby říkají, se občas skrývá moudrost."

Abeleyn se usmál a v zešeřelém hostinci náhle vypadal velice mladě. „Tak co, nechceš se vrátit ke dvoru a zaujmout postavení, které ti plně náleží?"

„Myslíš jako že bych se zase krčil za trůnem a našeptával ti do ucha?" Tak většinou zakladatelé jednání královského čarodějného rádce popisovali.

„Ne, můj pane," pokračoval Golophin. „Na to je ještě příliš brzy. Uvidíme, jak dopadne synod a to vaše konklá-ve. Mám z toho takový nehezský pocit - je to jako bolest ve staré ráně, která se ozývá před bouří. Myslím, že to nejhorší nás teprve čeká a ne všechny pohromy se na nás valí z východu."

„Přestože pořád tvrdíš, že nejsi jasnovidec, nenecháš si ujít jedinou předpověď zkázy," poznamenal Abeleyn. Králova dobrá nálada byla tatam. Mladý chlapec zmizel. Byl to muž, kdo vstal a podal starému Čaroději ruku. „Musím už jít. U dvora jdou řeči. Myslí si, že mám někde u přístavu milenkku."

„A máš?" zeptal se Golophin s jedním okem přivřeným.

„Jen přítelkyni, Golophine. I králové je potřebují." „Králové ze všech lidí nejvíc, můj pane."

Noc byla dusná jako vždy. Abeleyn se svými dvěma strážci kráčel ulicí tak nenucené, jako by byli jen tři obchodníci na procházce. Přešli do nedalekého dvora, kde už čekal uzavřený kočár s dvojspřežím; koně stáli naprosto nehybně a tiše jako sochy. Strážní vylezli na kozlík a Abeleyn nastoupil dovnitř.

Ozvalo se zaskřípění oceli a ve tmě se objevila nejdřív sprška jisker a pak plamínek. Knot svíce v lucerně se rozhořel a bohaté Čalounění zalila zlatavá záře. Kočár se dal do pohybu a okovaná kopyta koní zacvakala na dláždění.

„Ráda tě vidím, můj pane," Jemillina tvář mela ve světle svíce olivový nádech.

„Je mi potěšením. Omlouvám se, že jsem tě nechal tak dlouho čekat."

„Čekání mi nevádí. Jen koření očekávání."

„Opravdu? Pak tě na sebe musím nechat čekat daleko častěji." Král mluvil nenucené, ale bylo na něm patrné podivné napětí, po němž nebylo ani stopy v hostinci, když hovořil s Golophinem.

Jemilla si svlékla dlouhý plášť s kápí. Pod ním byla oblečena v těsně

stažených šatech, které se běžně nosily u dvora. Zdůrazňovaly dokonalou linku klíčních kostí a hladkou pokožku hrudi.

„Doufám, můj pane, že jsi neztrácel čas s nějakou z těch přístavních běhen. To by mě opravdu zarmoutilo.“

Byla o deset let starší než král. Teď, když v prchavých stínech zachytil pohled jejích očí, si Abeleyn věkový rozdíl uvědomil. Nebyl vládce království, velitel armád. V její přítomnosti si připadal jako mladý, rozechvělý chlapec, který čeká na nějaký milodar. Takhle to s ní chodilo vždycky. Většinou to nesnášel. Ale byl to přesně ten důvod, proč tu byl.

Před Abeleynovým zaujatým pohledem si Jemilla rozvázala tkanice živůtku. Do zlatavé záře svíce se vyhoupla krásná ňadra s temnými bradavkami, olemovaná červenými čarami v místě, kde je lem živůtku věznil.

Tiché zvuky, které vydávali, se ztratily ve vrzání kůže sedadel a dřeva, v rachocení železem okovaných kol, v klapotu koňských kopyt. Kočár se pomalu proplétal uličkami na úpatí abrusijského kopce a mířil ke šlechtické čtvrti, zatímco křiklavý hluk hospod a laciných nevěstinců na nábreží barvil noc do odstínů kůže a šarlatu a lodě se v kotvištích ostře a nehybně rýsovaly proti temné obloze.

Vysoko na obloze plul obrovský oblak; hvězdy se točily v každonočním tanci nebes. Muži, kteří s láhvemi u nohou posedávali na vlnolamu v pachu mořských trav a shnilých ryb, náhle ustali v tichém hovoru a zhluboka nasáli vzduch. Cítili, jak je znenadání pohladil po tvářích. Rozvinuté plachty se líně pohnuly - a znovu; pak se nadmuly, když se do nich opřel vánek. Skelnaté moře, v němž se odrážela záře hvězd, se rozbilo do vlnek a nad Západním oceánem se pohnula oblaka. Muži na vlnolamu už cítili, jak jim vítr čuchá vlasy a nevěřícně se na sebe dívali, jako by nedokázali uvěřit tomu, že je nešálí smysly.

Vánek nabýval na síle, otáčel se a vířil, dokud nevál přímo od severozápadu, z otevřeného moře. Rozhoupal bezpočet lodí u mola, až úvazná lana zaskřípěla, zvedl prach v klikatých uličkách města, pohnul větvemi královských cypřišů a pokračoval do vnitrozemí, aby občerstvil zpocené spáče. Hebrionský pasát se konečně vrátil.

Kapitola devátá

Bardolin se otupěle rozhlížel po troskách svého domova. Masivní zdi věže sice vztek davu zadržely, ale uvnitř zůstala jen naprostá zkáza. Stěny byly sazemi zčernalé na uhel a na podlaze jich ležela několik palců silná vrstva. Někdo roztřístil džbán prakrve a jeho obsah se srazil na podlaze do podoby lesklého, želatinového tvaru, který připomínal slimáka a byl promísen s popelem a úlomky kostí a šupin z toho, co zbylo jeho sbírky vzorků. Usoudil, že to byl tento tvor, co je nakonec vyděsilo a zahnilo na útěk. Sledoval, jak nejistě šátrá chapadly a snaží se rozeznat, do jakého podivného světa byl tak násilně uvržen.

Na vteřinku Bardolina napadlo, jestli by jej neměl dotvořit, přidat krokodýlí lebku, která práchnivěla v koutě, dát mu tesáky šavlozubého tygra, které získal během výpravy do Macassaru, a pak vypustit dokončeného nesvatého netvora do ulic, aby se pomstil. Ale spokojil se s uvolněním krve Ur z organických zbytků a nechal ji vsáknout do zčernalé podlahy.

Všechno bylo pryč - úplně všechno. Knihy, z nichž některé pocházely dokonce až z doby před Fimbrijskou hegemonií, grimoáry se zaklínadly, knihy s odkazy, sbírky ptačích kůží a hmyzu, dokonce i oděvy.

Šotek se s nevěřícím, vyděšeným pohledem v očích proplétal po zpusťované místnosti. Pak vyskočil Bardolinovi na rameno a vtiskl se mu ke klíční kosti, aby našel jistotu. Mág cítil strach a zmatení, které jeho věrný druh cítí. Děkoval Bohu, že jej vytáhl z osvěžovací nádoby ještě předtím, než odešel, a vzal si jej s sebou, ukrytého v záhradní plášti. Jinak by nyní ležel někde v hromadě sazí a rozbitého nábytku.

Byly tu ovšem věci, které ho zneklidňovaly; nad troskami domova visely nezodpovězené otázky, které ho přiváděly k širším odpovědím; ale byl příliš otřesený a užaslý, než aby se jimi zabýval právě nyní. Jak se dokázali dostat přes magický zámek na dveřích? Jak mohli vědět, že není doma, ale odešel sledovat popravu mladého Orquila?

Orquil. Zavřel oči. I přes chladivý mořský váněk, který se přelil přes město jako požehnání, stále cítil puch spáleného masa. Ne ve vzduchu, ale z vlastních šatů. Stál přímo u hranice svého učedníka a díval se do chlapcovy bolestně mladé tváře, která byla bledá jako křída, ale hrál na ní podivně smířený úsměv; a pak mu do srdce vrazil ostří čisté taumaturgie tak silné, jak jen mu jeho zármutek a hněv umožnily shromáždit. Chlapec byl mrtvý dřív, než se jeho nohou mohly dotknout první plameny. Byl to vůbec první život,

který Bardolin vzal pomocí magie, i když svého času jich ukončil mnohem více kulkou z arkebuzy nebo bodnou zbraní.

Než tohle všechno skončí, bude těch životů, které vezmu někomu cestou taumaturgie, daleko víc, slíbil si, když cítil, jak v něm narůstá vlna vzteku. Napadlo ho, jestli se takhle cítí Griella, když ji začne ovládat proměna. Jestli cítí stejnou nezaostřenou zběsilost, jestli se její divokost chce vybit nějakým neuvěřitelně násilným způsobem.

Ale takhle mágové své problémy neřešili. Vztek nikdy nikomu v ničem nepomohl. A kromě toho - když se na to Bardolin podíval naprosto upřímně, uvědomil si, že je tento vztek poháněn stejně pocitem viny jako zármutkem. Tou skutečností, že on ještě žije.

Do zničené místnosti vstoupila Griella. Přes jedno vyhublé rameno jí visel vak a ruce měla černé od popela.

„Snažila jsem se posbírat, co se dalo, ale moc toho nezbylo.“ Usmála se, když na ni šotek začířikal, ale pak výraz na její tváři znovu zvažněl. „Kdybys mi dovolil, abych tu zůstala, zastavila bych je.“

Bardolin se na ni ani nepodíval.

„Jak? To bys je zmasakrovala jako dobytek? A pak by se sem vrhla městská stráž jako mouchy na trus v létě.“

„Ani bych neřekla. Myslím, že by sem nepřišli, ať by se stalo cokoli. Podle mě jim někdo poradil, aby se drželi stranou.“

Bardolin, kterého její přesné uvažování překvapilo, se k ní otočil.

„Je pravda, že tady něco smrdí,“ připustil. „Za naši bezpečnost se zaručil Golophin se souhlasem samotného krále; ale někdo jiný se snaží naše řady ztenčit ještě dřív, než se nalodíme k cestě na západ.“

„No, přinejmenším toho nemusíme tolik balit,“ snažila se ho Griella povzbudit.

Při pohledu na její úsměv nakonec nemohl odolat a cítil, jak se usmívá také. Ostré slunce, které sem proudilo rozlámanými troskami okna, propůjčovalo dívčiným vlasům záři tepaného bronz. A pokožka jí zářila jako zlato.

„Takže sis pořád ještě nerozmyslela, že se na tu plavbu vydáš se mnou?“ zeptal se.

„Samozřejmě, že jsem se nerozmyslela! Chci se stát tvým učedníkem - místo toho, kterého ti dnes upálili. A budu tě chránit. Myslím, že ti nedokážu ublížit ani tehdy, až budu proměněná.“

Bardolin na to neřekl nic. Když se probírala z vlivu zaklínadla, které jí přivodilo bezvědomí, byla jak vzteklá, tak užaslá. Nikdy v životě nesnila o tom, že může existovat něco, co dokáže omráčit proměněnce v plné síle přímo uprostřed probíhající proměny. Dokonce se zdálo, že se ho trochu bojí. Ale byla mladá a nehodila se k učednictví v oboru Sedmi Řádů; toho nebyli proměněnci schopni nikdy. Kromě toho tu byla ještě jedna věc, kterou zachytil, když netvora omračoval: hlad, který nebyl součástí vlkodlakovy duše, ale byl pohřben hluboko v mysli. Zahlédl jej jen krátce, ale i tento letmý pohled stačil vykřesat pochybnosti, zda je dobré brát Griellu s sebou na takovou výpravu.

Ale jakou jinou možnost tady v Abrusiu měla? Už byla znásilněna; dříve nebo později by k tomu došlo znovu - pak by se proměnila v netvora a nakonec by ji polapili. Odřízli by vlkodlakovi hlavu stříbrným nožem a narazili by ji na kopí na tržišti. Po několika hodinách by se ovšem hlava proměnila zpět a byly by to lidské hnědé oči, které by se dívaly na svět skelným pohledem; na odříznuté hlavě by jasně zářila hříva měděných vlasů. Už to viděl několikrát. Nemohl se smířit s pomyslením, že by se něco podobného mělo stát právě jí, a po důvodu, který ho k takovému rozhodnutí vedl, raději ani nepátral.

Vstal. Ze svého domova si odnese pouze koženou brašnu; nepodařilo se jim toho zachránit příliš mnoho. Nějakou dobu bude moci používat jen tu nejhrubší a nejneotesanější magii, která navíc nebude příliš účinná, protože si nedokáže vzpomenout na všechny ty jemnosti a rozdíly, které dělají z taumaturgie skutečné umělecké dílo. Doufal, že mu některý ze spolucestujících dokáže pomoci v získání zapomenutých vědomostí.

Šotek se mu schoulil do záňadří a zdálo se, že mu puch hranic nevadí. Bardolinovi ale vadil, to bylo jasné. Nové oblečení; musí si někde sehnat nové oblečení a vykoupat se, aby se toho pachu zbavil.

„Pojďme odsud,“ řekl konečně. „Máme před sebou spoustu práce. Rád bych se podíval na ty lodě, na kterých se budeme plavit, a možná bychom si měli koupit pár věcí, které nám cestu zpříjemní.“

„Námořníci se živí nasoleným hovězím a chlebem, kterým hýbou červi,“ poznamenala Griella věčně. „A pijí neředěné víno. Pokud se vůbec koupou, používají k tomu mořskou vodu, a využívají jeden druhého způsobem, jakým muž využívá ženu.“

„To stačí,“ zarazil ji Bardolin, jemuž bylo nepříjemné slyšet podobná slova

z tak mladých úst. „Jdeme do přístavu. Podíváme se na ty strašlivé mořeplavce.“

Ještě jednu věc ale mohl udělat. Když procházeli roztržitým vchodem vypálené věže, Bardolin načrtl na kamenném překladu symbol ochrany. Když prsty přešel po kameni, symbol na okamžik jasně zazářil a pak pohasl. Pokud sem někdo přijde, aby trosky domu vydrancoval a vyplenil i to málo, co tu ještě zůstalo, symbol na dotyčné zloděje vychrlí plamenné peklo a možná je dokonce usmaží na místě. Ve víc Bardolin ani nemohl doufat.

Pro suchozemce byl velký abrusijský přístav obrovské a nepřehledné místo. Nyní, když konečně znovu začal vát hebrionský pasát, připlouvaly všechny lodě, které předtím bezmocně stály na obzoru, se všemi plachtami napnutými. Přístav se proměnil v páchnoucí chaos, plný mužských hlasů, skřípání povozů a kladek, vrzání lan a dunivého hluku, když konvoj nákladních karavel z Cartigelly vykládal svůj náklad beček s vínem a obrovské sudy byly vršeny na širokých vozech, které je okamžitě rozvážely do místních sklepů.

U dalšího mola stála loď se zvířaty s nakládacími jícny otevřenými dokořán a linul se od ní ostrý pach dobytčích výkalů a moči, když byly vyděšené krávy nadávkami a šťoucháním tyčemi vyháněny po rampách ven. Zvířata za sebou nechávala širokou uličku trusu a slámy.

Bardolin s Griellou se na chvíli zastavili a sledovali královský poštovní člun, galeasu s trojcípými plachtami pod šikmými ráhny, která se probíjela po hladině přístavu jako nějaký neuvěřitelně rychlý a hbitý mořský hmyz; její vesla se zvedala a klesala v dokonale secvičeném rytmu a lodníci stáhli plachty tak, aby zastavila přesně na volném úvazišti. Zde se totiž nacházela proslulá hluboká úvaziště Abrusia, vyhloubená za použití hebrionských pracovních sil Fimbrijci v dávných staletích. Říkalo se, že Abrusio by mohlo u svých mol umístit tisíc lodí s plným oplachtěním a ještě by tu místo pro pár dalších zůstalo.

Na ostrém slunci zde stály bedny plné ryb a mořských olihní, pytle pepře z Puntu nebo Ridawanu, lesklé hromady klů z džunglí Macassaru a klopotné řady otroků v okovech, které sem přivezli korzáři z Rovenanu na usedlosti hebrionské šlechty.

Námořníci, rybáři, vojáci námořní pěchoty, vinaři a přístavní dělníci, ti všichni zde pracovali bez přestání, zatímco se jim na tvářích a pažích leskl

pot a podle všeho se nedokázali domluvit jinak než ohlušivým řevem. Bardolin s Griellou se museli držet v tlaku davu za ruce, aby se navzájem neztratili; na první pohled vypadali jako otec s dcerou. Vedro jim slepilo dlaně kluzkým potem a šotek v Bardolinově plášti kňoural, vyděšen hlukem, horkem, nezvyklými pachy a tlakem těl.

Půltucetkrát se zastavili a ptali se na směr k Hawkwoodovým plavidlům, ale pokaždé se jim dostalo takřka lítostivé odpovědi jako imbecilům, kteří se sem zatoulali omylem, a pak se jich znovu chopil dav a tlačil je dál. Nakonec se nějak octli ve vysoké, kamenné budově správce přístavu, kde jim zpocený úředník řekl, že mají jít na šestadvacáté výstrojní molo a ptát se po *Milosti Boží* nebo po *Gabrionském orlu*, lodích kapitána Ricarda Hawkwooda. Najdou prý je docela snadno. Stačí, když se budou dívat po karavele s plnou takeláží o výtlaku sta tun a po nízké karace dvojnásobného výtlaku s poněkud plesnivě vyhlížejícím ptákem na místě klounové figuriny.

Odešli z budovy přístavní správy jen o něco méně zmatení než v okamžiku, kdy vkročili dovnitř. Zde, na okraji souše, se rozkládal naprosto odlišný svět. Byl to svět moře se zcela odlišnými zásadami a zákonitostmi a dokonce i jiným jazykem. Když kráčeli od jednoho mola ke druhému a od jedné lodi ke druhé a míjeli muže všech možných národností, barev a vyznání, připadali si jako cizinci v daleké zemi. Od okamžiku, kdy abrusijský prelát odcestoval na synod do Charibonu a příkazy ediktu se neplnily tak striktně, proudily cizí lodě do přístavu v nepřerušené řadě. Vypadalo to, jako by chtěli dohnat čas, který už ztratili nebo který zase ztratí, až se prelát vrátí a cizinci budou znovu odvlékání přímo z lodí po stovkách do katakomb.

„Tamhle,“ řekl Bardolin konečně. „Myslím, že tohle jsou ty lodě. Vidíš toho ptáka na přídi? To je mořský orel z Levangoru. To se pozná podle skvrn na hrudi.“

Stáli před širokým kamenným molem, posetým ptačím trusem, z něhož trčela vyvažovací pacholata. U mola stály dvě lodě, jejichž příď se vypínaly vysoko nad Bardolinovou hlavou a jejichž stěžně se tyčily k nebi jako štíhlé, lanovím ozdobené chrámové věže.

Zdálo se, že se všude pohybují muži - každý kousek lanoví a zábradlí nad palubami lodí jimi byl zaplněn. Někteří se pohupovali u boků a nanášeli na mořem ošlehané dřevo vrstvu něčeho, co vypadalo jako olovo. Jiní vázali uzly a splétali provazy na upínačkách. Velká skupina se opírala do pák vratidla a Bardolin si všiml, že vyměňují košovou čnělku. O lodích toho příliš

nevěděl, ale bylo mu jasné, že je neobvyklé - možná dokonce převratné mít na lodi stěžně, složené z několika kusů místo jednoho dlouhého. Zdálo se, že se tenhle Hawkwood ve svém povolání opravdu vyzná.

Ale ještě více mužů bylo na molu, kde obsluhovali kladkostroj, vytahovali na palubu nakládací sítě, plné sudů a beden, a spouštěli je hlavním jícnem do podpalubních prostor. Bardolin užasl, když sledoval, jak jsou tímto způsobem společně se sudy vína a bednami nasoleného masa a lodních sucharů dopravovány i ovce, kozy a schránky s kuřaty. Souhlasně přikývl při pohledu na velký pytel citronů. Hodně lidí si myslelo, že se tímto způsobem lze vypořádat s tak strašlivou nemocí, jakou byly kurděje, i když jiní zase tvrdili, že ji způsobují nehygienické podmínky na palubách lodí.

„S kým budeme mluvit?“ zeptala se užasle Griella. Svírala mágovu ruku, jako by jí šlo o život.

Bardolin ukázal na urostlou postavu s bohatýrským knírem, která se nacházela na palubě větší z obou lodí. Muž stál na zadní palubě - nebo se jí říkalo velitelská? - a zrovna vztekle řval na skupinu mužů, která se nacházela uprostřed hlavní paluby. V ruce držel dlouhou vodní dýmku, původem z východu, a hrozil jí mužům, jako by to byla zbraň. Vlasy měl ostříhané tak krátce, že mu mezi nimi na slunci prosvítala kůže.

„Řekl bych, že tady tomu velí tenhle chlap,“ usoudil Bardolin.

„To je ten, který se jmenuje Hawkwood?“

„To nevím, děvče. Budeme se muset zeptat.“

Společně se složitě propletli mezi navršenyými zásobami, lanovím a dřevem na molu až k místu, kde končila nástupní lávka s vystouplými příčkami, která vedla na hlavní palubu větší lodi. Někteří námořníci se zastavili a zahleděli na ošlehaného, vojáčky vyhlížejícího muže a dívku se zářivými vlasy, která ho doprovázela. Ozvalo se obdivné zahvízdání a oplzlá poznámka v řeči, kterou Bardolin nepoznával; ale smysl a gesto, které ji doprovázelo, nepotřebovaly překlad.

Griella se prudce otočila k rozjívěným námořníkům. V očích se jí odrazily paprsky slunce. Zdálo se, jako by náhle zezlátly a dívka stáhla rty v divokém úšklebku, který připomínal spíše vycenění tesáků.

Bardolin ji okamžitě odtáhl, ale námořníci za dvojicí ještě dlouho hleděli. Jeden z nich se rychle přezehnal znamením Svatého.

Vystoupili na palubu po vratké lávce, která byla vyrobena spíše pro mrštné opice než pro lidi. Jakmile došlápli na pevná prkna, zamával Bardolin

na vzteklého kníratého muže a houkl nejsilněji, jak se jako seržant u arkebuzírů naučil:

„Hej, kapitáne! Můžeme si promluvit?“

Muž vytrhl troubel vodní dýmky ze zubů, jako by ho kousla, a zamračil se na dvojici.

A co jste u Prorokovy prdele zač vy dva?“

Lidi, kteří se s tebou za pár dní vydají na dalekou plavbu. Můžeme si promluvit?“

Muž zvrátil oči k nebesům. „Jestli mě oči nešálí, tak je to černý mág a jeho běhna. U všech svatých, to nás čeká pěkná plavba!“

S popuzeným mumláním se otočil k zádovému zábradlí. Bardolin si vyměnil nejistý pohled s Griellou a pak se vydali k muži; celou cestu cítili v zádech nejméně dva tucty hněvivých pohledů. Bylo to, jako by se vydávali na teritorium nějakého neznámého primitivního kmene.

Velitelská paluba byla poseta kotouči stočených lan a menšími kusy dřeva. Okolo nich všude spadala lana pohyblivého lanoví, upevněná k trnovým sedlům na bocích. V závěsníku svítil do zlatova vyleštěný měděný lodní zvon, v prudkých paprscích slunce neuvěřitelně zářivý, a po straně ležela mohutná kormidelní páka, kterou byla loď ovládána z kormidelny o půl paluby níže. Muž se opíral o vrchní část zábradlí a pokuřoval svou bublající dýmku.

Oči měl podezíravě přivřené.

„No tak co chcete? Nakládáme věci pro dalekou plavbu a chybí nám pár chlapů. Mám hromady práce a marnit čas klábosením se suchozemcem není zrovna jedna z nich.“

„Jsem Bardolin z Carreiridy a to je má svěřenkyně, Griella Tabard. Bylo nám řečeno, že se máme nalodit na jeden z korábů Ricarda Hawkwooda a tak jsme je chtěli vidět a zeptat se, jak se nejlépe připravit na plavbu.“

Muž se zatvářil, jako by jim chtěl poskytnout nějakou šťavnatou odpověď, ale něco, čeho si všiml v Bardolinově pohledu, mu v tom zabránilo.

„Tys byl voják,“ řekl místo toho. „Vidím šrám od přilby. Nevypadáš jako černý mág.“ Odmlčel se, na okamžik sklopil oči ke skleněné troubeli dýmky a pak zdráhavě pokračoval: „Já jsem Billerand, první důstojník na *Orlu*, takže mi neříkej kapitáne - aspoň prozatím ještě ne. Richard je někde ve městě a obíhá dodavatele a penězoměnce. Nevím, kdy se vrátí.“

Šotek v Bardolinově záhradří se pohnul a Billerand zpozorněl.

„Co kdybychom si promluvili v podpalubí?" navrhl Bardolin. „Tady nahore je příliš mnoho uší."

„Budiž."

První důstojník je vedl dolů po schůdcích a když přešli z jasného dne do hlubokého Šera, jen těžko si zvykali. Bylo tu dusno; připadalo jim, jako by se jim dech zadrhoval v hrdlech. Cítili dřevo trupu, lehký a trpký zápach smůly, kterou byly utěsněny spáry, a slabý pach podlodí, podobný tomu, který se line z vody a špíny v uzavřeném prostoru. Také slyšeli dupání a křik mužů na palubě a pod ní. Znělo to jako zvuky boje ve vzdálené místnosti velkého domu, tlumeně, ale svým způsobem blízko.

Překročili vysoký bouřkový práh a těžkými dveřmi vešli do kapitánské kajuty. Jednu celou stranu zabírala dlouhá zád'ová okna. Viděli jimi sluncem ozářený přístav v rámu zakřivených boků jako zespod nasvícenou, neuvěřitelně ostrou malbu. Po stranách kajuty se nacházely dva malé kulveriny, těsně dotažené lany k zavřeným střílnám. Billerand se posadil za příčný stůl, který se táhl podél zád'ových oken, a obrátil se k vyhlídce na přístav zády.

„To tam máš s sebou familiára?" zeptal se a ukázal na záhadří Bardolinova pláště - použil starý výraz pro všechny domácí mazlíčky magů.

„Ano, šotka."

Tvář prvního důstojníka se viditelně rozjasnila. „Říká se, že šotek na palubě přináší lodi štěstí. A navíc se starají o krysy. Chlapi budou rádi, když s náma aspoň jeden popluje. Nechtěl bys ho pustit na čerstvý vzduch?"

Bardolin šotkovi dovolil, aby se mu vyškrábal zpod límce. Malý tvoreček zamrkal očkami a uši se mu po stranách lebky ostražitě pohybovaly. Bardolin cítil jeho strach a okouzlení novým prostředím.

Billerandova hrubá tvář se uvolnila v úsměvu. „Na, prcku. Koukej, co pro tebe mám!" Vytáhl z váčku u pasu ždibec žvýkacího tabáku a podal jej šotkovi. Ten se podíval na Bardolina, pak skočil na stůl a očichal tabák. Vzal jej jemně do jedné malé ručičky s drápky a začal jej ohryzávat podobně jako veverka okusuje oříšek. Billerand ho lehce podrbal za uchem a jeho úsměv se ještě rozšířil.

„Jak jsem říkal, chlapi budou moc rádi." Znovu se opřel v židli. „Tak co teda vlastně chceš, abych ti pověděl, Bardoline z Carreiridy?"

„Co víš o té plavbě, na kterou se máme vydat?"

„Nic moc. Jen to, že nastavíme kurs na západ. Možná na Brennské ostrovy. A nebereme s sebou náklad, jen cestující a nějaké hebrionské vojáky.

Budeme se na těch dvou neckách tlačit víc než kurva na líbáncích."

„A pokud se týče těch dalších cestujících, kteří nebudou vojáci?"

„Uživatelé dweomeru, stejně jako vy dva. Posádka o tom ještě nemá tušení a prozatím bych to rád takhle nechal."

„Víš, kdo tuto plavbu financuje?" „Mluví se o nějakým šlechtici, snad dokonce o královském přípisu. Richard o tom zatím svým důstojníkům nic neřekl."

„Jaký člověk je tenhle Hawkwood?"

„Dobrý námořník - skvělý námořník, abych pravdu řekl. Přestavěl si tyhle lodi podle svých představ, i když proti tomu měli nejdřív starší chlapi na palubách spoustu řečí. Potřebujou míň místa v závětrí než každá jiná loď v tomhle přístavu, na to ti dám slovo. A je na nich daleko víc sucho než na lodích tohohle výtlaku. Na téhle karace jsem se plavil v pořádné bouři u Malacarských úžin, s pobřežím ani ne ligu v závětrí, u pravého zádoboku burácel jihovýchodňák a tahle loď to vydržela. Spousta jiných lodí se spoustou jiných kapitánů by tam najela na mělčinu a rozbila by se o skály."

„Je rodilý Hebrionan?"

„Ne - stejně tak většina mužů z posádek. Ne, náš Richard je Gabrioňan, jeden z toho národa námořníků, i když se sem do Abrusia přestěhoval už před dvaceti lety, hned jak se přizemil ke Calochinům."

„A je... zbožný?"

Billerand se rozchechtal na celé kolo tak bujaře, až z náústku vodní dýmky vystříkla kapka tekutiny. Šotek polekaně nadskočil a ustrašeně se prikřčil, ale první důstojník ho uchlácholil podrbáním mozolnatou rukou.

„Klídek, prcku, to je v pohodě. Ne, čaroději, Richard není nijak obzvlášť pobožný člověk. Nebo si myslíš, že by si bral na palubu takovej náklad, jako jsi ty, kdyby byl? No, jednou jsem ho dokonce viděl obětovat bohu bouří Ránovi, aby uklidnil domorodce, kteří s ním tenkrát byli v posádce. Kdyby to věděli zakladatelé, už dávno by hnul někde v kobce. Nemusíš se bát; Havrany má v lásce ještě míň než většina nás ostatních. Dostali Julia Albaka, který tady byl první důstojník přede mnou a byl to zatraceně rovný chlap: zastřelili nám ho přímo před očima a pak odtáhli půlku posádky do katakomb, aby chlapy zařadili do fronty na popravu. Ale Richard je Bůh sám ví jak dostal ven."

„Ze kterých zemí ty vaše posádky vlastně pocházejí?" zeptal se Bardolin se zájmem a usadil se na truhle, která stála u přední přepážky kajuty.

Billerand chvílku zamyšleně potahoval z dýmky.

„A k čemu ti tyhle věci budou, co, čaroději? Co kdybys ty sám byl špeh zakladatelů, co?“

„To sotva.“ Bardolinova tvář se změnila: zbělela jako mramor, ale v očích mu prošlehy blesky. „Dnes ráno mi upálili přítele, námořníku, chlapce, který mi byl synem. Zpustošili můj dům a zničili výsledky třiceti let výzkumů a pokusů. Kvůli tornu odplouvám do vyhnanství. O nenávisti k Havranům bych ti mohl vyprávět.“

Billerand přikývl. „Věřím ti. Takže ti klidně můžu říct, že naše posádky jsou z každého království a sultanátu v celé Normannii. Máme tady chlapy z Nalbeni a Ridawanu, Kashdanu a Ibniru. Chlapy z Gabrionu, kteří se plavili pod Richardovým tátou; severany z Hardalenu a dokonce jednoho z puntských džunglí, i když ten toho moc nenamluví od doby, kdy mu merdukové vyřízli jazyk. Jsou tu s námi domorodci z Cimbricu, které zajali Toruňani a prodali je jako otroky. Pluli jako veslaři na macassianské galéře, kterou jsme potopili loni. Richard je teď jejich náčelník. Mají tváře celé modře potetované.“

„Já sám jsem z Narbosku, z fimbrijského elektorátu, kterej se v dobách, kdy žil můj dědek, odtrhl od říše a šel si za svým. Ve fimbrijských terciích jsem si odsloužil své, ale bojovat stejné bitvy u Gaderianu každý rok je přece jen trochu nuda. Přestalo mé to bavit a tak jsem šel na moře. Ve kterém vojsku jsi sloužil ty?“

„V hebrionském. Nejdřív jako obyčejný pěšák s mečem, pak s arkebuzou. Bojovali jsme s Fimbrijci u Himeria a ti nás tenkrát pěkně sejmuli. Pak se ale od Imerdonu stáhli a ten teď patří Hebrionu.“

„Á, copak Fimbrijci,“ řekl Billerand s melancholickým leskem v očích. Náhle se natáhl pod stůl a vytáhl láhev s tlustým dnem z tmavého skla. „Dej si se mnou trochu *nabuksiny* na památku pořádných Fimbrijců,“ řekl a v úsměvu odhalil zažloutlé a hranaté koňské zuby.

Chvílku si podávali láhev ostré fimbrijské pálenky. Šotek je sledoval a na tváři mu pohrával úsměv, široký od jednoho špičatého ucha ke druhému. Griella neklidně pře-šlápla. Tyhle řeči o bitvách a armádách ji nudily. Když si toho Bardolin všiml, oťrel si rty rukávem tak, jak to neudělal už pěkných pár let a když mu první důstojník znovu nabídl láhev, zvedl ruku.

„Možná jindy, příteli. Chtěl bych se tě zeptat ještě na pár dalších věcí.“

„Sem s tím,“ vyzval ho sdílně Billerand a začal si palcem a ukazováčkem

kroutit knír.

„Proč s námi mají plout ti vojáci? Je to obvyklé?"

Billerand si říhl. „Jestli je něco pravda na té věci s královským přípisem, tak bych řekl, že ano." „Kolik jich má na loď přijít?"

„Máme připravit zásoby pro rovných padesát - demitercio."

„To je na dvě lodě, jako jsou tyhle, docela dost ozbrojenců."

„Pravda. Možná mají bránit všem těm lidem, aby nezačínali s dweomerem hned, jak vyplujeme z přístavu. Taky máme připravit stání pro půltucet koní - jak kobyl, tak hřebců - aby si šlechta neošlapala podrážky, až konečně přistaneme."

„A určitě nemáš tušení, kde by k tomu přistání mělo dojít? "

„Na vojenskou čest opravdu nemám tušení. Richard si to zatím nechává pro sebe. Občas to takhle dělá, když vyplouváme kvůli nějaké kořisti, aby o tom nevěděla půlka přístavu ještě předtím, než zvedneme kotvy. Když to na ně přijde, jsou námořníci horší než banda užvaněných kurev a když přijde na kořist, začínají vidět rudě."

„Takže tohle je korzárská loď?"

„Jestli si chceme přijít na trochu peněz, musí to takhle být; ale nechceme, aby o tom věděl celej Hebrion. Náš dobrý kapitán je ve spojení s pirátama - s korzárama z Rovenanu, nebo vlastně Macassaru, jak se tomu teď říká. My tady ty kulveriny a falkonety nemáme jen tak pro ozdobu."

„To slyším rád," řekl Bardolin a vstal. „Můžeš mi alespoň říct, kdy bychom měli vyplout?"

Billerand truchlivě potřásl hlavou. Pálenka už mu začínala stoupat do hlavy a oči mu skelnatěly a připomínaly nyní dva lesklé oblázky. „Zvedneme kotvy někdy během čtrnácti dnů, to je všechno, co vím. A pochybuju o tom, že přesný den vyplutí zná samotný Richard. Spousta toho záleží na těch šlechticích."

„Pak se tedy uvidíme znovu, Billerande. A doufejme, že ta plavba bude úspěšná."

Billerand pomalu mrkl jedním okem a znovu blýskl zažloutlými zuby.

Když sešli na kamenné molo, kráčel Bardolin chvíli v zamyšlení; šotek mu v záňadří usnul. Griella skoro musela klusat, aby s ním udržela krok.

„No?" zeptala se.

„No co? "

„Co ses dozvěděl?"

„Tys tam přece byla se mnou - a sama jsi slyšela, co říkal."

„Ale máš přece nějaké tušení. Neříkáš mi všechno a jeho ses taky neptal jen tak pro nic za nic."

Bardolin se zastavil a podíval se na ni. Kousala se zamyšleně do spodního rtu. Připadala mu v tom okamžiku neuvěřitelně půvabná a nepředstavitelně mladá.

„Dělá mi starosti, že s námi popluje tolik vojáků a šlechticů, kteří jim budou velet. A ti koně."

„Co je s nimi?"

„Nemůžeme plout do žádného přístavu jakéhokoli civilizovaného království nebo vévodství: nikdo by nedovolil tolika cizím vojákům vystoupit jedinou nohou na břeh. A ti koně. Billerand tvrdil, že to budou kobyly a hřebci. Váleční koně jsou valaši. Tihle koně jsou určeni k chovu. A viděla jsi, jak nakládali ty ovce? Vsadím se, že s nimi mají stejné plány."

„A co to všechno znamená?"

„To, že plujeme někam, kde žádné ovce nebo koně nežijí; někam, kde neexistuje žádná svrchovaná vláda. Opravdu plujeme do neznáma."

„Ale kam?" zeptala se Griella netrpělivě.

Bardolin se zahleděl do dálky přes přístavní budovy, bludiště kotvišť a lodí a nakonec mu oči zabloudily k obzoru, kde se čistá modrá obloha spojovala s hladinou oceánu.

„Už víme, že na západ; možná na Brennské ostrovy. Ale počítám, že nám ten přátelský první důstojník ne-řekl ani zdaleka všechno, co ví. Myslím, že zamíříme až za Brenny. Myslím, že poplujeme dál, než kam která loď zatím doplula."

„A co tam máme najít?" zeptala se Griella podrážděně.

Bardolin se usmál a položil jí paži kolem hubených ramen.

„Kdo ví? Možná nový začátek."

Kapitola desátá

Z odpolední výhně sem zvenčí doléhal dupot mnoha nohou a křik rozkazů. Ve dveřích se točily malé prachové víry a rozpadaly se na podlaze. Na bíle

nahozené stěně seděla bez jediného pohybu ještěrka.

Murad z Galiapena se napil vína a znovu přejel očima po dlouhém seznamu, který držel v ruce. Na rozdíl od mnoha šlechticů starého zrna uměl dokonale číst a psát a nepokládal to za něco pod svou úroveň. Starší generace měla kuchaře, kteří pro ni vařili, štolby, kteří se jí starali o koně a písaře, kteří pro ni četli a psali dopisy a knihy. Murad to - stejně jako král Abeleyn - nikdy nepokládal za prozíravý způsob řízení záležitostí. Líbilo se mu, že dokáže rozluštit každou záhadu vlastními smysly a nepotřebuje k tomu pomoc neurozeného sluhy. Mimoto existovaly jisté věci, které nechtěl svěřovat jiné živé duši.

Dvaapadesát mužů - včetně dvou seržantů a dvou poručíků. Byli to nejlepší vojáci z celé abrusijské posádky a během uplynulých dvou let se většina účastnila akcí pod přímým Muradovým velením. Bohužel to nebylo jezdecktvo. Jediní koně, které s sebou brali, byli určeni k chovu. Povezou s sebou arkebuzu pro každého muže, i když ne všichni prošli důkladným střeleckým výcvikem; a Hawkwoodova posádka byla určitě obeznámena s používáním palných zbraní. Většinu stejně tvořili piráti.

Murad namočil pero v kalamári a chvilku počítal. Pak se opřel a začal pero okusovat. Dohromady dvě stě šedesát dvě živé duše, na obou lodích. Z tohoto počtu bude přinejmenším sto dvacet schopno používat zbraň plus zatím neznámé magické schopnosti těch Bohem prokletých čarodějů. Pokud budou opravdu tak mocní, jak se říkalo, tak mohou poskytnout vojákům daleko více užítku než děla, ale raději by na to neměl příliš spoléhat. Nebudou mít nejmenší ponětí o disciplíně a bude je muset ošetřovat jako dobytek - nic jiného ostatně ani nejsou.

Zrak mu padl na další seznam a pozorně se do něho začetl. Z celkového počtu cestujících se bude na lodích nacházet nějakých šedesát žen. To bylo dobře. Muži budou potřebovat nějaké rozptýlení, nemluvě o něm samotném. Bude si je muset prohlédnout, ještě než vyplují, aby si vybral pár nejhezčích k osobní potřebě.

Murad odložil pero a protáhl se; nový kožený kabátec na něm zavrzal. Záři zvenčí náhle zastínil muž, který se zastavil těsně před prahem dveří.

„Dále.“

Poručík Valdan di Souza vstoupil dovnitř a musel trochu sklonit hlavu, aby prošel dveřmi. Před svým velícím důstojníkem sebou švihl do pozoru tak řízně, až na něm zbroj zacinkala. Vypadal jako napůl upečený býk: tvář mu

pokrývala maska prachu - s výjimkou těch míst, jimiž si prorazily cestu stružky potu. A Murad si znechuceně všiml, že mu pot kape i ze špičky nosu. Ten chlap smrděl jako calmarské veřejné lázně.

„Nuže, Valdane?“

„Mí muži si vyzvedli veškeré zbraně a vybavení, pane, a ubytoval jsem je stranou od ostatních, přesně podle tvého rozkazu. Než přijdeš na obhlídku ty sám, provádí u nich kontrolu seržant Mensurado.“

„Dobrá.“ Mensurado byl nejlepší seržant ve městě: špinavé, surové prase a nenapravitelný kurevník, ale rozený voják.

„Posaď se, Valdane. A u lásky Svatého, uvolni si tu zbroj. Nalej si víno.“

Valdan s povděkem přijal místo a zašklubal za řemeny prsního plátu. Byl to velký, vytáhlý mladík se slámově žlutými vlasy, což bylo v Hebrionu neobvyklé. Jeho otec byl bohatý obchodník, který zaplatil za to, aby jeho syna adoptoval jeden z nižších šlechtických domů, rodina Souzů. Takhle se v této době ředila modrá šlechtická krev. Šlechta, která neměla peníze, prodávala jméno neurozeným lidem, kteří je měli. Ještě před stoletím tomu bylo jinak, ale časy se měnily.

Nicméně di Souza byl dobrý důstojník a muži ho měli rádi - Murad si jízlivě pomyslel, že to je způsobeno tím, jak si jsou navzájem blízcí původem. Byl jedním ze dvou důstojníků, kteří ho měli na výpravě doprovázet. Ten druhý byl poručík Hernan Sequero, syn té nejurozenější rodiny, která následovala po královské linii Hibrusiů. Možná byl spřízněn s králem daleko blíže než samotný Murad. Ale ať už byla jeho krev sebemodřejší, v této chvíli měl zpoždění.

Sequero konečně dorazil právě ve chvíli, kdy di Souza dopíjel druhý pohár chlazeného vína. Murad si ho chladně prohlédl, když se před ním postavil do pozoru. Kolem poručíka se vznášel oblak perigraineského parfému. Celo měl sice lesklé potem, přesto navzdory těžké poloviční zbroji vypadal naprosto uvolněně.

„Posaď se.“ Sequero poslechl a ještě stačil blýsknout nenávistným pohledem na di Souzu.

„Koně, Hernane. Postaral ses o ně?“ zeptal se Murad.

„Ano, pane. Budou naloženi den před odplutím. Dva hřebci a šest kobyl.“

„To je sice o dva kusy víc, než na kolika jsme se s tím chlapem Hawkwoodem dohodli, ale on pro ně bezpochyby nějaké místo najde. Potřebujeme víc kobyl pro zdravější chov.“

„Pravda, pane," přikývl Sequero. Chov koní byl jednou z jeho vášní. Zvířata vybral osobně z nejlepších kusů otcových stád.

„Co píce?"

„Nakládání začne zítra: seno a ten nejlepší ječmen. Doufám, pane, že po přistání narazíme na dobré pastviny. Koně budou potřebovat čerstvou trávu, aby se dostali do formy."

„Pastva bude," slíbil Murad přesvědčeně, i když to sám tak docela jistě nevěděl.

Rozhostilo se mlčení. Slyšeli, jak venku v korunách stromů, které lemovaly vyprahlé cvičiště, vrzají cikády. Zde, na východní straně Abrusia, bránila větru od moře v přístupu hora, na níž se město rozkládalo, a země tu byla suchá jako poušť. Nicméně se blížil podzim, takže brzy přijdou deště.

Kde asi na podzim budeme? prolétlo na okamžik Muradovi hlavou. Někde na hladině dalekého neprozkoumaného oceánu; nebo také možná dobrou míli pod ní.

Vstal a začal přecházet po malé místnosti od jedné stěny ke druhé. Podlaha zde byla kamenná a zdi tlusté, aby sem proniklo co možná nejméně vedra. V jednom rohu stálo polní lůžko, dál vysoká skříň a stůl, na němž ležely papíry, zatížené rapírem. Dva poručíci nervózně posedávali u dalšího, menšího stolku. Okno bylo zakryté okenicemi a jediné světlo v šeré místnosti obstarávalo odpolední slunce, které sem svítilo otevřenými dveřmi. Muradův pokoj v kasárnách připomínal svou strohostí spíš klášterní celu, ale on si to vynahrazoval pokaždé, když přebýval ve městě. Jeho milostné aféry byly skoro stejně slavné jako souboje, které po nich takřka pravidelně následovaly.

„Oba tedy víte, pánové," začal a otočil se u zdi, „že se za několik dní vydáme na výpravu. Ze si s sebou vezmeme nejlepší vojáky z celé posádky a dostatek chovných koní k vypěstování válečných orů pro všechny muže. To ovšem bylo prozatím vše, co jste věděli."

Oba poručíci se dychtivě předklonili. Murad po nich přejel zlověstným pohledem.

„To, co vám řeknu zde a v tomto okamžiku, nesmí opustit stěny této místnosti za žádných okolností až do chvíle, kdy loď zvednou kotvy. Nebudete to opakovat svým seržantům, mužstvu, milenkám ani svým rodinám. Vyjádřil jsem se jasně?"

Dva mladší muži okamžitě přikývli.

„Dobrá tedy. Pravda je taková, pánové, že se na cestu vydáváme na lodích

gabrionského kapitána a jeho posádka sestává z černých východňanů, takže chci, abyste na palubě dohlíželi na mužstvo každou minutu dne. Šarvátky a třenice ve chvílích, kdy se budeme nacházet na volném moři, nebudou tolerovány. Žádný zbožný člověk by si samozřejmě nevybral Mořské merduky za spolucestující, ale musíme si co nejlépe poradit s tím, co nám Bůh ve svém milosrdenství seslal. Navíc na těch lodích nebudeme cestovat sami. Popluje s námi nějakých sto čtyřicet dalších duší jako... kolonisté. Tito lidé jsou - abych to řekl naprosto otevřeně - čarodějové, kteří prchají před čistkami v Abrusiu. Náš král pokládá za vhodné jim dovolit odplout do nějaké daleké země a právě oni se stanou prvními obyvateli země, kterou najdeme na západě."

Při zmínce o čarodějích tvář Hernana Sequera zbrunátněla, ale po Muradových posledních slovech se mu v přivřených očích zatřpytil zvědavý výraz.

„Na západě, pane? Kde na západě?"

„Na zatím ještě neobjeveném západním světadíle, Hernane."

„A existuje skutečně takové místo? " zeptal se di Souza, který dosud seděl v uctivém mlčení.

„Ano, Valdane, existuje. Mohu to dokázat a já sám se stanu místodržitelem nové hebrionské provincie, která tam bude ustavena."

Murad skoro viděl, jak oba důstojníci zuřivě přemýšlejí, a musel se usmát. Oni budou jedinými urozenými Hebrionany, kteří ho budou na výpravě doprovázet; nyní začali bleskově počítat, co to bude znamenat, vyjádřeno hodnotami osobního postavení a prestiže.

„Jako místodržitel," ozval se nakonec Sequero, „určitě nebudeš nadále stát v čele svých ozbrojených jednotek, ale budeš spíše stát v čele provincie jako administrativní správce. Nemám pravdu, pane?"

Však také předpokládal, že si to Sequero spočítá jako první.

„Ano, Hernane."

„V tom případě bude muset být jistá osoba jmenována okamžitě po dosažení tohoto západního světadílu nejvyšším velitelem vojenské části výpravy."

„Nejpozději několik dní po přistání, jistě."

Di Souza si se Sequerem vyměnili postranní pohledy a Murad měl co dělat, aby se nezačal smát nahlas. Naplánoval to dokonale. Nyní se budou rvát jako titánové, aby získali jeho přízeň v naději na povýšení. A dokonale

tím zamezil spiklenectví za svými zády. Aby se o něco podobného pokusili, museli by si navzájem alespoň trochu důvěřovat.

„Ale to je všechno budoucnost," přešel to hladce. „Prozatím chci, pánové, abyste oba začali pracovat na sestavení stráží a zahájili společně se svými seržanty běžný výcvik. Chci, aby muži byli v okamžiku vyplutí dokonale připraveni a v době, kdy přistaneme, musí všichni dokonale ovládat arkebuzy. Včetně důstojníků."

Viděl, jak Sequero při této poznámce nakrčil nos. Šlechta palnými zbraněmi pohrdala a pokládala je za výzbroj neurozených. Meče a kopí byly jedinými zbraněmi, které podle ní muž s dobrým rodokmenem musel ovládat. Murad sám v sobě musel tento předsudek zlomit silou vůle. Di Souza, který měl ke svým vojákům blíže, už arkebuzu ovládal stejně jako uměl číst a psát, zatímco Sequero přestože mu to často myslelo rychleji - pocházel ze staré školy. Byl negramotný a bojoval pouze mečem. Bude zajímavé, jak se budou během plavby na západ vyvíjet. Murad si mohl nad svým výběrem podřízených jen spokojeně mnout ruce. Dokonale se navzájem doplňovali.

„Pane," zeptal se Sequero, „očekáváš na západě nějaký ozbrojený odpor? Je snad ten světadíl obydlený?"

„Tím si nejsem tak docela jist," odpověděl Murad. „Ale je vždy lepší být připraven. Naprosto jistě ale vím, že nemůžeme narazit na nic, co by nevládlo demitercio hebriónských vojáků."

„Ti čarodějové, se kterými musíme plout," staral se di Souza. „Jsou to usvědčení lidé, kteří byli vypovězeni ze země, pane, nebo jen cestující, kteří se na tuto výpravu vydávají o vlastní vůli? Abrusijský prelát ..."

„S abrusijským prelátem si budu dělat starosti já," přerušil ho Murad ostře. „Je pravda, že osobně bychom si jistě vybrali pro založení nové provincie lepší sémě, ale v tomto ohledu mi král svázal ruce. A kromě toho z jejich schopností můžeme mít užitek."

„Pak tedy správně chápu, že s námi nepopluje kněz, pane?" zeptal se Sequero.

Murad se na něho vztekle zamračil. Sequero si obzvlášť doslova liboval v nebezpečné chůzi po hraně propasti.

„Patrně ne, Hernane."

„Ale pane..." začal protestovat di Souza.

„Dost. Jak jsem řekl, jsme všichni podřízeni vyšší autoritě. Na cestě nás nedoprovodí žádný kněz a upřímně řečeno ani nepředpokládám, že by se

našel byt jen jediný, který by chtěl cestovat na jedné lodi s podobnými spolucestujícími. Nová provincie se bude muset obejít bez duchovní autority přinejmenším do chvíle, kdy se loď stačí vrátit zpět."

Di Souzaovi to očividně působilo problémy a Murad v duchu zaklel. Úplně zapomněl, jak dokáže být tahle neurozená chátra zatraceně zbožná. Potřebovali náboženství stejně jako šlechta víno.

„Mužům se to nebude líbit, pane," usoudil Sequero nakonec, skoro zamračeně. „Přece sám víš, jak mají rádi po ruce kněze, když jdou do bitvy."

„Muži budou poslouchat rozkazy jako ostatně vždycky. Ostatně už je příliš pozdě na to, abychom to začali zařizovat jinak. Vyplouváme za osm dní, pánové. Můžete informovat své seržanty o časovém rozvrhu dva dny před odjezdem - ani o den dříve. Ještě nějaké otázky?"

Oba poručíci mlčeli. Oba se tvářili zamyšleně, ale to měl v úmyslu. Poskytl jim k přemýšlení spoustu materiálu.

„Dobrá. V tom případě jste propuštěni a můžete se vrátit ke svým povinnostem, pánové."

Vstali, zasalutovali a odešli. U dveří došlo k okouzující situaci, když se mlčky přeli o to, kdo vyjde jako první. Nakonec to byl di Souza a Sequero ho následoval s nepříjemným úsměvem na rtech.

Murad se znovu posadil k velkému stolu a zamyšleně spojil prsty do stříšky. Ten důraz, který di Souza kladl na přítomnost kněze, se mu vůbec nelíbil. To by byla poslední věc, o kterou by král stál - duchovní, který by doprovázel loď na západ a odtamtud by posílal hlášení hebrionskému prelátovi. Na druhou stranu ale bylo nezvyklé, že muži žádného kněze mít nebudou.

Vztekle potřásl hlavou. Cítil se jako válečný oř, kterého obtěžují dotěrní ovádi. Už aby byli na moři a on se mohl začít těšit na své vlastní království. A ať všichni svatí chrání toho, kdo mu v tom bude chtít zabránit.

Otevřel zamčenou zásuvku stolu a vytáhl starobyle vyhlížející knihu, jejíž desky byly otlučené a pokryté skvrnami. Hawkwood mu ve své drzosti poslal dopis, v němž vyjádřil přání přečíst si její obsah. Byl to portolán nešťastného kapitána *Cartigellského sokola*, lodi, která se k pobřeží Hebrionu vrátila jako prázdný a zničený vrak před celým stoletím a na jejíž palubě nepřežil nikdo kromě vlkodlaka.

Bezcílně listoval ohmataným svazkem a občas zamžikal na pavučinkovité písmo. Nakonec si rozsvítil svíci, zavřel dveře a pročítal stránky v nažloutlém

světlo, jako by panovala hluboká noc. Zvuky ze cvičiště utichly. Do chří-pí mu stoupala sladkokyselá vůně dávných věků a jakoby přes propast času slyšel šumění vln podél silného trupu lodi, pleskání plachet, drnčení napnutých lan a vrzání prken paluby.

Po vyplutí z Abrusia ved' lod' na západojihozápad s větrem z pravého předoboku. S hebrionským pasátem pluj dvě stě Čtyřicet otočení přesýpacích hodin nebo pět kenningů k Severnímu mysu v Hebrionách. Půl kenningů od pobřeží nalezněš olovnici v hloubce čtyřiceti sáhů bílý písek. Změň kurs přímo na západ a udržuj zeměpisnou šířku Severního mysu po další čtyřicet dva dny cesty. Nato se vítr stáčí na severoseverozápad. S větrem z pravého předoboku pluj dalších třicet šest dní po této zeměpisné šířce, než olovnici nalezněš v hloubce sta sáhů pomalu stoupající mělčinu. V osmdesáti sázích narazíš na mušle a bílý jíl a v tom okamžiku jsi vzdálen od země jeden a půl kenningů. Udržuj v koši čerstvou hlídku a ta při třiceti sázích pod kýlem zahlédne zelené kopce a bílé pobřeží. Zhruba ligu severně od zeměpisné Šířky Severního mysu se nachází zátoka. Za ní se tyčí hora se dvěma vrcholky, porostlá hustým stromovím. Stáhni plachty a v patnácti sázích spusť kotvu. Je tam nízký příboj a vysoký příliv, když měsíc stojí na severose-verozápadě nebo jihojihovýchodě. Šestinu ligu směrem do vnitrozemí se nachází sladký pramen. Čerstvá píce a ovoce se nalézají po celém pobřeží. S pozdním podzimem nabývají větry na síle. Použij vždy tu nejlepší příďovou a zádovou kotvu, takovou, která dobře drží v měkkém dnu,

Tyto instrukce pocházejí z portolánu kapitána Božího prstu, jenž zhynul roku třístého jedenáctého, nechť Bůh dá spočinout jeho duši. Zůstávám ~

Tyrenius Cobrian

Kapitán Cartigellského sokola

V předvečer svátku sv. Matea

Roku blahoslaveného Svatého 421

Murad si podrážděně promnul oči. Většina toho, co bylo napsáno v lodivodské knize, mu připadala naprosto nesrozumitelná, ačkoli nepochyboval, že zkušený námořník by po přečtení dané pasáže okamžitě celou plavbu před sebou viděl jako nakreslenou na plátně. Nicméně do knihy Hawkwooda nahlédnout nenechá. Ne, poskytne kapitánovi tolik informací,

kolik jen bude potřeba - ani o písmenko více.

K portolánu byl připojen lodní deník *Sokola* a ten poskytoval daleko vzrušivější čtení, ačkoli se v něm nalézaly dlouhé, nesrozumitelné a nudné pasáže.

Šestnáctý den enmianu 421. Vítr SSZ, čerstvý. Kurs přímo západ. Dle hrubého odhadu polohy 206 lig západně od Abrusia. Čtyři uzly s hlavními plachtami a košovkami. Dnes poraženo poslední prase, čistá váha 123 liber. Tělo lodníka Janna Tofta z Hebriera bylo odevzdáno hlubinám. Kéž dá Pán Bůh spočinutí jeho duši. Všichni členové posádky zaměstnáni pracemi na lodi. Nové utěšování kutru.

V tomto záznamu kapitán lodi popisoval průběh vcelku poklidné plavby na západ. Zdraví posádky až na několik drobnějších nehod zůstávalo stále dobré a cestou došlo pouze k jediné bouři.

Čtrnáctý den forlionu 421. Vítr SSZ, poryvy SZ. Utíkáme před větrem pod holými stěžni. Tři stopy vody v podpalubí. Odlehčovací lana založena a osm mužů u kormidelní páky. Podle odhadů udržujeme rychlost kolem osmi uzlů a byli jsme sneseni zhruba patnáct lig k jihovýchodu.

Patnáctý den forlionu 421. Vítr SZ, ochabuje. Kurs přímo na západ s košovkami bez bonetů. Rychlost tři uzly. Posádka pumpuje loď a opravuje lanoví. Malý kutr odnesen větrem. Lodník Gabriel Timian nenalezen při svolávání mužstva k dopolední hlídce. Loď prohledána od stěžňů k podlodí, ale bezvýsledně. Předpokládá se, že spadl přes palubu, nechť se nad ním slituje Bůh.

Od tohoto místa začala být plavební kniha daleko zajímavější.

Dvacátý druhý den forlionu 421. Vítr SSZ, silná bríza. Kurs ZSZ, vítr z pravoboční přídě. Čtyři uzly při košovkách a hlavní plachtě.

Podle hrubých odhadů jsme tři ligy jižně od šíře Severního mysu. 37 dní cesty od Abrusia.

První důstojník mi hlásil, že ve skladišti jsou rozbity tři soudky s nasoleným masem a jejich obsah zpola zmizel. Posádka je neklidná, protože

dlouho neviděla souš. Promluvil jsem k nim na začátku večerní hlídky, abych je povzbudil. Isreel Hobin, loď mistrův pomocník, prohlásil, že tato plavba je prokletá. Nechal jsem ho vsadit do želez v podpalubí.

Dvacátý třetí den forlionu 42l. Vítr SSZ. Kurs přímo západ. Čtyři uzly s košovkami a hlavními plachtami bez nástavných bonetů. Pomocí Jakubovy hole bylo určeno, že jsme zpět na šíři Severního mysu.

Isreel Hobin dnes nalezen v železech mrtvý. Posádka vystrašena. První důstojník, John Maze z Gebiru, mi v soukromí oznámil, že Hobin měl roztržené hrdlo. Na vlastní žádost mužstva zdvojeny noční hlídky. Posádka přesvědčena, že loď pronásleduje neštěstí.

Dvacátý čtvrtý den forlionu 42l. Vítr SSZ. Kurs přímo západ. Šest uzlů s košovkami a hlavními plachtami. Podle hrubých odhadů 215 lig od Abrusia.

Dnes jsme odevzdali tělo Isreela Hobina, loďmistra pomocníka, hlubinám. Nechť se Bůh slituje nad jeho duší. Celá posádka se zapojila do důkladného prohledávání lodi, ale nic nebylo nalezeno. Cestující zneklidnění a posádka vyděšena. Nechť nad námi milosrdný Svatý drží ochrannou ruku a dá nám sílu přeplout tento prokletý oceán.

Milosrdný Svatý nad Tyreniem patrně držel ochrannou ruku, protože Sokol o pět a půl týdne později dorazil k souši a spustil kotvu v chráněném zálivu západního světadílu. Do té doby ovšem beze stopy zmizeli tři další členové posádky; předpokládalo se, že spadli přes palubu a námořníci se odmítali vydat hlouběji do temnějších částí lodi pod skladištěm.

Murad si nalil další víno. Ze cvičiště už dovnitř nedoléhal jediný zvuk; už se musela přiblížit chvíle večere mužstva. Seděl u stolu a četl ve staré plavební knize jednu stránku za druhou; svaštělá jizva - památka na jeden vyhraný souboj - mu při čtení jednotlivých zápisů pocukávala.

Něco bylo na palubě lodi s nimi, o tom nemohlo být pochyb. Ale byl to tentýž proměnenec, kdo se vrátil na palubě Sokola k hebrionskému pobřeží, nebo to bylo něco jiného? V každém případě po přistání byli muži rádi, že mohou opustit palubu lodi. Tyrenius je nedokázal ani přinutit k noční hlídce. Všichni členové posádky spali na břehu - s výjimkou jednoho muže.

Kapitán zůstal se svou lodí a nocoval na palubě sám, zatímco posádka si postavila přístřešky na pláži. Musel to být odvážný chlap, tenhle Tyrenius,

když dokázal překonat vlastní strach a zůstat ve službě, pomyslel si Murad a tiše mu připil.

Osmý den endorionu 421. Vítr SSZ, lehký vánek se stáčí k severu. Příboj jedna stopa. Na kotvě.

Dnes jsem pojmenoval záliv, v němž kotvíme, Essequibova zátoka na paměť našeho dobrého krále v Astaracu, jehož pokorným poddaným jsem. Posádka na břehu shromažďuje zásoby a s některými cestujícími se připravuje na výpravu do vnitrozemí. Zůstal jsem na palubě jediný, neboť žádný z mužů se mnou tuto hlídku držet nechce.

Zde se faktický, věcný charakter deníku změnil a stroze přímé linie Tyreniova rukopisu začaly působit trhaně. Tahy písmen začaly vyskakovat nad a pod řádky a drobné stříkance inkoustu vypovídaly o síle, jakou tlačil na pero. Murad usoudil, že Tyrenius musel pít, aby dokázal svůj strach přemoci.

Nyní je poslední obrácení hodin prostřední noční hlídky a jen já zůstávám na palubě, abych hodiny obrátil a udržel průběh času, který věrně měříme od chvíle, kdy jsme opustili Abrusio. Slyším, jak se loď pohupuje na vlnách a vzpomínám na tváře mužů, jejichž životy si plavba vyžádala. Během poslední první hlídky jeden z mužů přísahal, že zahlédl, jak na něho z otevřeného jícnu na palubě hledí oči. Jasně oči, které září v temnotách. Poté už na palubě nezbyl nikdo, kdo by mne zachránil. Ale ať mi odpustí všichni svatí, nezůstávám na lodi jen pro povinnost samotnou. Na tomto místě mne také drží strach.

Před půl hodinou jsem byl na palubě a sledoval ohně mužů na břehu, které planou v dohledu, a viděl jsem, jak něco vyšlo hlavním jícnem na palubu, něco obrovského. Přešlo to po hlavní palubě, zatímco já stál na velitelské, pak to přelezlo zábradlí a vklouzlo to do moře. aniž by se ozvalo jediné šplouchnutí. Zahlédli jsem to pak ještě jednou: temná hlava, která se probíjela příbojem k pobřeží; pak to zmizelo. Sedím zde a vím, že ať už s námi plula jakákoli nesvatá nestvůra, nyní na lodi není. Odešla na pobřeží, mezi muže na plážích - zatímco spí pod příkro-vem stromů a věří, že se nacházejí v bezpečí. Nechť mi Bůh odpustí, nemohu opustit loď. Musím sedět a čekat, abych byl svědkem návratu mých mužů a všech hrůzných příběhů, které s sebou přinesou. Kaji se před Bohem, že jsme s sebou na tuto svatými zapomenutou zemi nevzali kněze - i kdyby to mělo být jen proto, aby dal poslední požehnání

naším křehkým duším, než se nad námi zatáhne poslední opona smrti.

V portolánu chybělo mnoho stránek, které byly hrubě vytrženy. Některé Murad odstranil sám, aby na ně náhodou král nenarazil, když mu knihu nesl k nahlédnutí; ale jiné byly odstraněny mnohem dříve. Murad při prvním pročítání knihy narazil na stránku, která jako by byla postříkána hustým, temným inkoustem. Byla to krev, stará zaschlá krev, a promáčela několik stránek tak, že se slepily a nikdo je nedokázal oddělit.

Opřel se a snažil se pročistit myšlenky, plné starého zatuchlého pergamenu, jehož pach dýchal místo suchého horka Hebrionu v pozdním létě.

A ti Tyreniovi cestující - kdo to vlastně byl? A zůstali tam na západě, nebo se vypravili na palubě lodi zpět do Království božích? Ale ať už udělali cokoli, nepřežil z nich nikdo, kdo by o plavbě mohl podat zprávu; jediná památka, která na ni zbyla, byla vtěsnána na stránky knihy, která ležela před Muradem.

Musel to být proměněnec, tentýž, který z lodi vyskočil, když se dostala na dohled Hebrionu; ale jeho chování se lišilo od toho, které si Murad s těmito netvory spojoval. A vůbec, proč se tenkrát nalodil na palubu *Sokola*? Zapsal se do služby v těle svého lidského hostitele, nebo se vkradl do podpalubí jako netvor? Ta druhá možnost vypadala daleko pravděpodobněji.

Murad začal listovat knihou na začátek a obracel stranu za stranou, než se zamračeně zahleděl na to, co hledal. Stálo tam:

Plavební pokyny k cestě na západ byly opsány z portolánu Božího prstu, jenž vyplul z Abrusia léta Svatého 109 pod velením kapitána Pinarra Albazera. Byly mi poskytnuty Tobiášem z Garmidalanu, vévodou Východního Astaracu čtrnáctého dne miderialonu 421 pod podmínkou, že portolán bude zničen okamžitě, jakmile budou náležitě stránky opsány. Dosvědčeno Ahernem Abbasem, mágem u dvora krále Essequiba v Astaracu.

Tento odkaz na dřívější plavbu nebyl jediný; v portolánu se podobné poznámky objevovaly poměrně často. Zdálo se, že vysoce postavení muži jak z Hebrionu tak z Astaracu pluli na západ tři století před nešťastnou cestou *Sokola*. Tyreniovi bylo umožněno z jejich zpráv načerpat poznatky ke své plavbě, což znamenalo, že se z těchto výprav musela přinejmenším jedna loď vrátit. Pokud tomu tak bylo - a Murad tomu musel věřit - co se vlastně tam

daleko na západě stalo? V deníku *Sokola* nebyla jediná zmínka o tom, že by po přistání našli jedinou stopu po členech předchozích výprav nebo jejich potomcích. Pokud nepřipluli v lodi, která se vracela, pak tam museli zahynout a nezbylo po nich nic než vyprahlé kosti.

Nicméně nemohl ani jedinou věc tvrdit jistě. Z Tyreniova deníku na to bylo vytrženo příliš mnoho stránek. Nacházel záhadné poznámky, které se týkaly předchozích výprav, řeči o magii a šilenství; o horečkách, které kosily muže jednoho po druhém a zbavovaly je rozumu. Ještě zlověstněji zněly zmínky o teurgických pokusech, prováděných členy první expedice - o pokusech, které dopadly naprosto neočekávaně.

To ovšem znamená, pomyslel si Murad, že v minulosti byly vypravěny na západ dvě expedice, první financovaná patrně skupinou bohatých mágů, druhá Korunou nebo alespoň vyšší šlechtou - z Astaracu. Obě skončily katastrofálně; ale přispěla snad první tragédie nějak k té druhé?

Murad se stísněně zahleděl do šarlatových hlubin svého poháru, prozářených světlem svíce. Situace se opakovala: tentokrát to bude on, kdo se na palubě lodi, plné čarodějů, vypraví na západ. Ale ty předchozí výpravy nepluly pod ochranou demitercia hebrionských vojáků. Ani pod ochranou Murada z Galiapena, dodal v duchu.

Znovu se začel do té části Tyreniova deníku, která popisovala kotviště v místě, které nazval Essequibova zátoka.

Podle kapitánova popisu vypadal západní světadíl bohatě, dostatečně zalesněný a neobydlený.

Zalistoval stránkami, V Essequibově zátoce zahynuli další členové posádky a od výpravy do vnitrozemí bylo upuštěno. Doplňili zásoby a vypluli na zpáteční cestu, aniž po sobě zanechali jedinou stopu.

Vůbec žádnou - protože než zvedli kotvu, stačil se netvor znovu vkrást na palubu lodi. Po dvou týdnech, strávených na moři, začali mizet první členové posádky. Plavba musela připomínat noční můru. Mizející posádka, protivětry a navíc ta hrůza v podpalubí.

Poslední stránky portolánu chyběly. Nebyla zde jediná zmínka o Tyreniově smrti ani o tom, jak dokázal vést loď až k pobřeží, jež opustil o šest měsíců dříve. Písmo posledních zpráv se dalo rozluštit jen stěží. Bylo roztřesené a naškrábané, jako by je kapitánova ruka psala ve spěchu a strašlivém očekávání. Murada překvapilo, když si uvědomil, že dávno mrtvého Tyrenia a jeho posádku lituje. Našli v dřevěných útrobách lodi peklo

a museli je s sebou vézt přes celý rozlehlý oceán a zpět.

Náhle se ozvalo klepání na dveře a Murad sebou trhl tak silně, že si rozlil víno. Zaklel a štěkl:

„Kdo je to?”

„Renaldo, můj pane. Přinesl jsem ti večeři.”

„Vstup.”

Sluha otevřel dveře a vstoupil s dřevěným tácem v rukou. Udělal na větším stole místo a začal servírovat jídlo. Murad odložil portolán a lodní deník a posadil se k talíři s plátky pečeného kančího masa na divokých houbách, čerstvě upečeným chlebem a olivami. Vedle ležel talířek s kusem lesklého kozího sýra.

„Budeš si ještě něco přát, pane?” zeptal se Renaldo.

Murad stále ještě mhouřil oči proti záři slunce, která sem dopadala otevřenými dveřmi. Překvapilo ho, že slunce ještě stále stojí na obloze, protože si myslel, že čas už dávno pokročil k noci. Ale na druhou stranu vždy rád večeřival časně; díky tomu měl vždy po jídle příležitost zajet si do města za zábavou.

„Ne. Můžeš odejít.”

Sluha za sebou zavřel dveře a Murad se na okamžik zamyslel a přestal z bochníku lámat sousta. Vyplouvají za osm dní. Příležitost odvolat plavbu minula.

Nevěřicně potřásl hlavou a napadlo ho, co ho asi k podobné myšlence přivedlo. Vždyť toto byla příležitost, na kterou čekal celý život - příležitost k získání vlastního vévodství, kusu vlastní moci. Nesmí ji jen tak zahodit.

Přesto ale při jídle, jehož chuť vůbec nevnímal, v duchu viděl opuštěnou loď, plující nekonečným oceánem s kormidlem, jehož konec drží kostnatý spár. A viděl oči netvora, jak planou jasně jako svíce v hlubinách nákladového prostoru.

Kapitola jedenáctá

Všude panoval neuvěřitelný ruch a zmatek, ale nejhorší už měli za sebou. Obe Hawkwoodovy lodě byly vytaženy z úvazišť přístavními čluny a nyní stály na kotvách na vnitřní rejdě abrusijského přístavu s vytočenými ráhny a

posledními soudky sladké vody uloženými v podpalubí. Byly připraveny k vyplutí a nyní se jen pomalu zvedaly a klesaly na vlnách, které zanášel do přístavu pasát. I když se od souše příliš nevzdálily, bylo na nich chladněji než na pevnině. Na vodě už nikdo necítil v hrdle oblak prachu, jen vůni oceánu a pachy lodě, které pro Richarda Hawkwooda vždy představovaly vůně domova.

Paluba *Gabrionského orla*, Hawkwoodovy vlajkové lodě, připomínala scénu neuvěřitelného chaosu. Na hlavní palubě viděl Hawkwood Billeranda, který se za mohutného řevu snažil se dvěma pomocníky loďmistra vnést mezi cestující nějaký řád. Za hlavním stěžněm zoufale mečely ze svých klecí kozy a přinejmenším tři desítky cestujících a vojáků postávaly podél závětrného pažení a sledovaly abrusijskou horu, která se tyčila nad rozlehlým zálivem. Loď byla nebezpečně přeplněna a když budou muset plout co nejtěsněji k větru, aby se vůbec vyprostili z objetí zálivu, bude Hawkwood muset dohlédnout na to, aby se cestující na palubě shromáždili na návětrné straně paluby a pomohli tak vyvážit tlak větru do plachet. Vítr ostře zepředu - to nebyl ani zdaleka ideální směr pro loď, jako byl *Ord*, ani zdaleka. Richard už dávno přestal počítat, kolikrát vyplouval z tohoto přístavu se severozápadním pasátem v pravé tváři. Bylo to utrpení, které musel přestát každý námořník, který se kdy rozhodl opustit Hebrion - s výjimkou nejžhavějších letních měsíců, kdy pasát ustával úplně nebo se stácel do tak neuvěřitelných směrů, že loď bylo třeba ze zálivu vytáhnout na lanech, protože neměly dostatek volného místa k manévrování. Staří lodníci rádi říkali, že Abrusio miluje připlouvající lodi, ale jen nerado je znovu pouští na moře.

„Sundej ze mě ty pracky!“ zaječel ostrý hlas z hlavní paluby.

Stála tam dívka s temně zlatými krátkými vlasy. Jeden muž z posádky se jí snažil pomoci přehoupnout přes bok lodi a patrně jí pomáhal příliš nadšeně. A pak náhle lodník ležel o kus dál na palubě s omráčeným výrazem ve tváři a dívka se opírala rukama v bok a v očích jí zářil studený plamen. Zbytek posádky se rozeřval smíchy, protože takovou podívanou neočekával. Nakonec dívku uklidnil starší muž, který vypadal jako vysloužilý voják nebo profesionální zápasník, a odvedl ji. Omráčený námořník musel přetrpět posměšné poznámky svých kamarádů, ale brzy se znovu zapojil do práce na palubě.

Hawkwood se zamračil. Ženy na palubě a ještě k tomu v takovém množství. A vojáci navíc. To mohla být pěkně výbušná směs. Musí se co

nejdřív sejít s Muradem a jeho důstojníky, aby si domluvili jistá pravidla.

Billerandovi se konečně začalo dařit přivést situaci na hlavní palubě alespoň poněkud k pořádku - i když k tomu musel použít velice hrubé způsoby. Cestující byli zahrnutí do podpalubí, poslední koza spuštěna poklopem do skladiště a vojáci trpělivě vystrkáni k příďovému kastelu; zbroj se jim ve slunci blyštěla a cinkala.

Bríza nabírala na síle. Do večerního odlivu zbývala možná necelá hodina. Ale čekala je dlouhá plavba vnitřní rejdou v zesilujícím pasátu - nejméně půl ligu. Hawkwood doufal, že Murad bude co nejvíce spěchat.

Zjizvený šlechtic ještě vyřizoval poslední nutné záležitosti a dlouhý člun *Orla* s osmi nejlepšími veslaři na něho čekal u přístavní zdi.

Minulý týden byl jedna velká, nepřetržitá noční můra - ať už se to vzalo z kterékoli strany. Hawkwood v duchu přísahal před Bohem a všemi svatými, že už se nikdy nenechá hrozbami ani největšími lákadly vehnat do společné expedice. Byl to starý příběh - voják versus námořník, šlechtic versus neurozený muž. Chvillemi skoro věřil, že mu Murad háže klacky pod nohy záměrně a odmítá jeho požadavky jen pro čisté potěšení, že ho může vidět vzteklého.

Billerand vystoupil na velitelskou palubu, zpocený a se zarudlou tváří. Jeho pozoruhodný knír se ježil stěží potlačovaným vztekem.

„Ti zatracení suchozemci!“ bylo jediné, nač se po několika dusných okamžicích zmohl. Hawkwood se usmál. Byl rád, že si nechal Billeranda při ruce na *Orlu*, místo aby mu světil velení *Milosti*. Podíval se k menší lodi. Lanoví karavely se černalo muži. Teprve před několika dny dokončili přetakelování dlouhých latinských ráhen; loď jimi nyní měla opatřeny všechny tři stěžně. Při kursu ostře proti větru, kterým budou muset plout, jí budou jen ku prospěchu. Haukal z Hardalenu, kapitán *Milosti*, vyrůstal na hadům podobných člunech s jednoduchými příčnými plachtami na dalekém severu, ale velice rychle si zvykl na výhody, které poskytovaly podélné plachty latinské. Hawkwood ho nyní viděl - byl to vysoký muž s neuvěřitelným vousem, který ještě stále ze zvyku nosil u pasu sekeru. Stál na úzké velitelské palubě *Milosti* a divoce mával rukama. S Billerandem se velice rychle spřátelili; jejich společné výpravy do nevěstinců a kořalen půl stovky přístavů už dávno vešly do legend.

Paluba *Milosti* byla také přeplněna vojáky a cestujícími, kteří zdržovali námořníky v práci. To se ale dalo očekávat; tohle bude na mnoho dní

poslední pohled na souš, který se jim naskytne. Pro většinu z nich, usoudil Hawkwood, to bude také poslední pohled na Hebrion a staré dobré Abrusio. Jejich další osudy ležely na západě.

„Jak se usazuje náš zvláštní náklad?" zeptal se vztekem zpěněného Billeranda.

„Po celé délce dělové paluby jsme zavěsili jeden hamak vedle druhého, ale pomáhej nám pámbu, jestli ty kusy budeme někdy potřebovat, kapitáne. Budeme muset celou tu mizernou bandu vystrkat nahoru na palubu nebo dolů do podlodí." Při této představě se mu tvář trochu rozjasnila. „Ale ti vojáci by se nám pak mohli hodit."

Billerandovi vojáci nevadili; kdysi byl také jedním z nich. Pro Hawkwooda ale znamenali jen další přítěž a zdroj problémů. Na *Orlu* jich bylo pětatřicet a na ka-ravele zbytek. Na palubě karaky se nacházely dvě třetiny členů výpravy - včetně Murada a obou jeho důstojníků. Hawkwood musel nechat rozdělit svou velkou kajutu novou přepážkou, aby mohla šlechta cestovat tak, jak byla zvyklá. Námořníci byli ubytováni v příďovém kastelu, vojáci v přední části dělové paluby. Budou tak muset žít natěsnáni na sobě několik měsíců. A na palubě se nacházelo tolik zásob, potřebných k založení nové kolonie - nemluvě o zásobách pro dobu plavby - že obě lodě seděly hluboko ve vodě a na kormidlo reagovaly daleko pomaleji než obvykle. Bylo toho příliš mnoho a *Orla* s vysokou zádí to bude zpomalovat a zároveň nebude lehké lodí manévrovat tak, jak byl Hawkwood zvyklý. Vůbec se mu to nelíbilo. Připadal si, jako by se vyhoupl do sedla obvykle ohnivého oře a zjistil, že jej někdo zkrotil.

„Dlouhý člun kolmo na levoboku!" zavolala hlídka z koše na hlavním stěžni.

„Konečně; ten náš dochvilný šlechtic si dával pěkně na čas," zabručel Billerand. „Ještě že kvůli němu nezmeškáme odliv."

„Co jsi o tomhle Muradovi vlastně slyšel?" zeptal se prvního důstojníka Hawkwood.

„Jen to, co už jsme věděli dřív, kapitáne. Že má oko na ženské a tím svým rapírem se umí ohánět pěkně rychle. Podle jeho seržantů je to dobrý voják, i když až moc rád nechává lidi bičovat."

„A který šlechtic takový není?"

„Jednu věc jsem ti chtěl říct, kapitáne. Tenhle Murad si s sebou na palubu nevzal žádného sluhu. Místo toho si vybral mezi cestujícíma dvě holky, které

ho budou obsluhovat."

„No a? "

„Slyšel jsem, co si povídali vojáci. Nechá se od těch holek zahřívat v posteli a chlapi se podle toho chtějí zařídit po svém. Máme jen na karace čtyřicet ženských, ale většinou buď vdané paničky nebo něčí dcery."

„Rozumím, Billerande. Promluvím si s ním o tom."

„Dobře. Přece nechceme, aby si naši chlapi připadali ze hry. Už takhle je tu dost třenic a znásilnění čarodějovy manželky nebo dcery nikomu na klidu nepřidá. To já jednou viděl chlapa -"

„Říkal jsem, že si s ním promluvím."

„Rozumím, pane. No, radši se půjdu podívat k vratidlu. Zvedneme kotvy hned, jak se příliv obrátí?"

„Ano, Billerande." Hawkwood plácl prvního důstojníka po rameni a muž z velitelské paluby odešel. Cítil, že jeho kapitán chce být sám.

Nebo přinejmenším natolik sám, jak jen to bylo možné na lodi třicet yardů dlouhé s devadesáti dušemi na palubě, pomyslel si Hawkwood. Zahleděl se ke břehu a sledoval dlouhý člun, který klouzal po vlnách jako mořský had půl míle od lodi. Murad stál na zádi zpříma jako stěžeň. Dlouhé vlasy mu volně vlály ve větru. Vypadal jako démon, který se chystá pohltit lodě se všemi lidmi na palubě.

Hawkwood přešel na návětrnou stranu paluby a zastavil se, aby zavolal spojovacím poklopem na kormidelní palubu, která se nacházela pod ním.

„Všechno připraveno k vyplutí?"

„Ano, pane," odpověděl tlumený hlas. „Jakmile zvedneme kotvu, kurs západoseverozápad k severu."

Muži znali svou práci. Hawkwood se ošíval a už se nemohl dočkat, aby konečně vyrazili, ale potřebovali proud odlivu, který jim pomůže vyplout z přístavu. Ještě chvíli budou muset počkat.

Včerejší den strávil loučením, i když z toho moc dobrý pocit neměl. S Galliardem vypili láhev dobrého gaderianského a sežvýkali půltucet kuliček kobhangu, aby si vydrželi povídat celou noc. Přístavní kapitán souhlasil, že se postará o Hawkwoodovy obchodní záležitosti a slíbil mu, že se občas zajde podívat, jak se vede Estrelle.

Estrella. Loučení s ní bylo, jako by si chtěl očistit ruce od čerstvé smůly. Věděla samozřejmě, že to není žádná obyčejná plavba - žádná příbřežní cesta ani běžný korzářský výpad. Stále ještě cítil její paže kolem pasu, když před

ním klečela, vzlykala a slzy jí rozmazávaly líčidlo po tvářích.

A pak Jemilla. Co že to vlastně říkala?

„Budu tě tady na jaře čekat, Richarde. Budu se chodit dívat do přístavu každý den. Tu tvoji neuvěřitelnou karaku poznám mezi milionem i já.“ Byla nahá, ležela na širokém lůžku, bradu si podpírala rukou a sledovala ho těma svýma liščíma očima. Stehna se jí ještě po milování leskla a jeho stále ještě páčila záda na místech, kde do nich zaryla dlouhé nehty.

„Budeš ještě pořád králova favoritka, až se vrátím?“ zeptal se jí lehce.

A pak ten její úsměv, který ho vždycky dokázal spolehlivě rozzuřit.

„Kdo ví? Favoritky přicházejí a odcházejí jako jaro a léto. Já žiji současností, Richarde. Příštím rokem touhle dobou můžeme být všichni zotročení merduky.“

„V tom případě budeš ty bezpochyby hlavní konkubína sultánova harému. A tam budeš dál splétat sítě svých intrik.“

„Ale Richarde,“ namítla s předstíraným rozhořčením, „ty mi ubližuješ.“ Ale pak se jí výraz na tváři změnil, když zahlédla, že má v očích vztek. Temné zornice jí zajiskřily způsobem, který vždycky způsobil, že se mu zježily vlasy v zátylku. Roztáhla nohy, aby mohl vidět růžové přirození v černé houštině klína a pak je ještě roztáhla lesklými prsty, takže vypadalo jako nějaká masožravá rostlina z jižních sultanátů.

„Ty máš své lodě, kulveriny, posádku. Já mám jen tohle - jedinou zbraň, kterou jsme my ženy dostaly už od počátku časů. A neopovažuj se mi tady žvanit nesmysly o lásce a věrnosti - vidím ti to na těch tvých velkých smutných očích. Neopovažuj se říct jediné slovo - ty, který necháváš doma noc co noc plakat ženu. Tvoje jediná opravdová milenka je moře, Richarde Hawkwoode. Já jsem jen tvá děvka, takže mi nebraň ve snaze dosáhnout v životě téhož co ty - vlastní cestou. Pokud to znamená, že se musím vyspat s každým šlechticem v království, budiž. Brzy začnu ztrácet své kouzlo. Pokožka se mi pokryje vráskami a vlasy zešednou, zatímco to tvé Bohem prokleté moře tady bude vždycky, vždycky stejné. Tak mi dovol hrát mé hry, dokud mohu.“

Cítil se jako dítě, které obtěžuje dospělého a snaží se upoutat jeho pozornost. Byla pravda, že jí chtěl říct, že ji miluje. A myslel si, že mu svým způsobem tu lásku oplácí - pokud vůbec kdy nějakého muže milovat dokázala. A navíc si uvědomil, že svým způsobem nenávidí skutečnost, že odplouvá, úplně stejně jako Estrella, a podobně si to hnuší.

Pak se znovu milovali. Ale tentokrát do toho nevložil divokou vášeň; spojili se jako dva vyzrálí lidé, kteří spolu zestárli a vychutnávají si každý okamžik. A Hawkwood si uvědomil, že to bylo naposledy. Stejně jako loď i ona už odhodila lana a pomalu odplouvala do dálky, dovolovala větru, aby ji zanesl k jinému pobřeží. Jejich vztah skončil.

„Člun u boku!" zavolal někdo a na palubě vypukl ruch a zmatek, když se vojáci řadili v pozoru do tvaru a Murad z Galiapena se přehoupl přes bok karaky.

Murad zasalutoval důstojníkům a bez dalších obřadů sestoupil do své kajuty. Pod paží držel malou truhličku. Hawkwood si ještě stačil všimnout pohrdavého úsměvu na bledé šlechticově tváři, než sešel po lodních schůdcích a zmizel.

„Pane, máme uložit člun na palubu?" zavolal na něho Billerand z hlavní paluby. „Ne, potáhneme jej za zádí. Už tak je tam plno."

Hawkwood se okamžik přel sám se sebou a pak sestoupil z velitelské paluby. Vykročil v Muradových stopách a zaklepal na nové dveře, které zasadil lodní tesař do přepážky vedle dveří do jeho vlastní kajuty.

„Dále."

Otevřel. V duchu sice tiše počítal minuty, které ještě zbývají do zvednutí kotev, ale bude lepší, když to vyřídí hned zkraje. Pokud se tady zdrží příliš dlouho, Billerand situaci zvládne.

Když vešel do kajuty, byl k němu Murad otočený zády. Prohlížel si něco na dlouhém stole, který se táhl přes celou šířku kajuty. Zamkl tu věc do truhlice, kterou si přinesl, a teprve pak se k Hawkwoodovi s úsměvem obrátil.

„Ah, kapitáne. Čemu vděčím za potěšení z tvé návštěvy?"

„Rád bych si s tebou promluvil, jestli mohu."

„Jsem ti cele k dispozici. Můžeš hovořit svobodně." Murad se opřel o stůl a založil si paže na hrudi. Hawkwood před ním neohrabaně stál, jako by ho Murad do své kajuty pozval. S jistým zadostiučiněním si ale všiml, že si šlechtic zatím ještě nedokázal na neustálé pohupování trupu zvyknout. Kýval se jako třtina v lehkém vánku, zatímco Richardovi připadala paluba pod nohama pevná a jistá.

Jen počkej, ty parchante, až poprvé poznáš, co je to mořská nemoc, pomyslel si zlomyslně.

„Jedná se o tvé muže. Jak mi bylo řečeno, podle všeho si myslí, že si mohou vybrat mezi ženami na palubě své souložnice."

Murad se zamračil. „No a?”

„Nemohou.”

Murad se napřimil a ruce spustil k bokům. „*Nemohou?*”

„Ne. Na mé lodi nebudou znásilňovány žádné ženy, ani tvými muži, ani mými. Nejsou to žádné coury ze zapadlé uličky v Abrusiu, ze kterého vyplouváme. Jsou to slušné ženy a mnohé mají rodiny.”

„Jsou to přece uživatelky dweomeru -”

„Jsou to cestující a jako takové spadají pod mou pravomoc. Rozhodně nehodlám napadat autoritu, kterou máš nad svými vojáky, obzvlášť ne na veřejnosti; ale pokud se doslechnu o znásilnění, nechám dotyčného muže zmrskat důtkami, ať už to bude voják nebo námořník. Dokonce ti toto právo rád přenechám. Zlepší to alespoň vztahy mezi mužstvem.”

Murad na Hawkwooda chvíli mlčky hleděl, jako by viděl jeho tvář poprvé v životě. Pak se velice tiše optal:

„A já? Pokud se rozhodnu vzít si ženu, kapitáne, necháš mne také zmrskat?”

„Na šlechtu se vztahují jiná pravidla - to přece víš sám. Nemohu na tebe vztáhnout ruku. Ale žádám tě, abys uvážil, jaký příklad tím dáš svým vojákům. Jde také o to, že cestující jsou - jak jsi sám řekl - uživatelé způsobu dweomeru. Nejsou bezbranní. A já si rozhodně nepřejí, aby mi spálili loď na uhel až po čáru ponoru.”

Murad úsečně přikývl, jako by si teprve nyní uvědomil rozumnost tohoto požadavku. „Takže se musíme zařídit co nejlépe, jak to jen bude možné,” řekl vesele. „Možná tvá posádka mé muže přesvědčí, aby následovali jejího příkladu a prznili se navzájem do řiti, jak si prý námořníci vybíjejí choutky.”

Hawkwood cítil, jak mu do tváří stoupá krev a před očima se mu zatmělo vztekem. Spolkl ale slova, která se mu drala do krku, a když znovu promluvil, byl jeho tón stejně zdvořilý jako Muradův.

„Jde ještě o jednu věc.”

„Samozřejmě. Co to je?”

„Ten portolán. Potřebuji ho, abych mohl určit správný kurs. Zatím jsi mi řekl jen to, že poplujeme k Severnímu mysu v Hebrionách, ale o dalším směru nevím naprosto nic. A takhle se loď řídit nedá. Potřebuji tu knihu.”

„Copak vás námořníky nikdo nenaučil slušnému vychování a tomu, jak se oslovují urození lidé, Hawkwoode?”

„Pro tebe jsem kapitán Hawkwood, pane Murade. Co bude s tou knihou? ”

„Nemohu ti ji dát." Murad zvedl ruku, když viděl, jak se Hawkwood nadechuje, aby znovu promluvil. „Ale mohu ti dát plavební pokyny, opsané slovo od slova." Zvedl ze stolu za sebou několik papírů. „Bude to stačit?"

Hawkwood zaváhal.

Portolán skutečného námořníka, který ovládal navigaci na otevřeném oceánu, byl vzácnost a naprosto nedocenitelná věc. Kapitáni chránili své deníky a knihy vlastními životy a představa, že nějaký obyčejný suchozemec podobnou věc vlastní - a společně s ní i všechny podrobnosti o takové výpravě - přiváděla Hawkwooda k šílenství. Možná měl Murad i lodní deník. Tam by se mohlo nacházet tolik informací, za které by každý hebrionský kapitán s potěšením strčil ruku do ohně, a tahle bezcitná svině si je nechávala pro sebe, ačkoli z nich nemohla mít nejmenší užitek. Nebo se snad Murad bál, že si Hawkwood lodivodskou knihu přečte a dozví se něco, co vědět nemá? Co bylo na západě tak divného, že to musel udržovat v takovém utajení?

Lačně vytrhl papíry Muradovi z ruky, ale silou vůle se přinutil nesklopit k nim oči ani na vteřinku. Musí si na to najít příhodnější chvíli. A musí se nějak dostat k té knize. Musí, pokud má za své lodi nést odpovědnost.

„Děkuji," řekl prkenně a strčil si papíry do záhradří košile, jako by nešlo o nic důležitého.

Murad přikývl. „Výborně! Vidíš, kapitáne, že spolu můžeme vycházet po dobrém, pokud se oba snažíme. Posadíš se a napiješ se se mnou trochy vína?"

Brzy budou zvedat kotvu, ale Hawkwood si přitáhl židli, přestože měl pocit, že ho zjizvený šlechtic nějak přelstil. Murad zvedl ze stolu malý zvonek a zazvonil.

Dveře kajuty se otevřely a ozval se dívčí hlas. „Ano?"

Hawkwood se na židli otočil a oči mu padly na mladou ženu s olivovou pletí, zelenýma očima a hřívou krátkých zlatohnědých vlasů, které jí spadaly k ramenům. Měla na sobě mužské kalhoty a možná by si ji člověk mohl splést s chlapcem, kdyby nebylo jemných rysů ve tváři a nepopiratelných křivek štíhlé postavy. Podíval se na ruku na klíce: hnědé prsty s krátce okousanými nehty. Takže venkovanka. A teď si vzpomněl - to je ta dívka, se kterou si chtěl zašpásovat jeden z jeho mužů.

„Vino, Griello, buď tak laskavá," zapředel Murad a vpíjel se do ní očima. Přikývla a bez dalšího slova odešla. V očích jí plál studený plamen.

„Nádherná, že, kapitáne? Ta má ale ducha! Už teď mě nenávidí, ale to se dalo jedinež očekávat. Nakonec si na mne zvykne, stejně jako ten její

společník. Vypadá to na velice slibnou bitvu dvou vůlí."

Dívka se vrátila s tácem, na němž stála karafa a dvě sklenice. Postavila jej na stůl a znovu odešla. Když se otočila ke dveřím, setkaly se její oči s Hawkwoodovými a ten pohled ho zarazil. Zatímco Murad naléval víno, neřekl ani slovo. Něco v těch očích nebylo v pořádku; připomínaly Hawkwoodovi oči psa, stíženého vzteklinou, okna do nějakého nezměrného a nepředstavitelného nekonečna. Napadlo ho, jestli nemá něco říct, ale pak jen v duchu pokrčil rameny. Možná má Murad takové ženy rád, i když by si měl dávat velký pozor, jestliže s jednou takovou spí.

„Pij, kapitáne." Šlechticova obvykle pochmurná tvář byla nyní projasněna úsměvem, jako by mu zlepšil náladu už jen samotný pohled na dívku. Hawkwood věděl, že ji sem nezavolał bezdůvodně, že mu jen chtěl dokázat, jak moc má navrch. S bezvýraznou tváří se napil.

Bylo to dobré víno, možná nejlepší, jaké kdy okusil. Chvíli je blaženě převaloval na jazyku.

„Candelarianské," poznamenal Murad. „Stácel je můj děd. Téhle odrůdě se přezdívá lodní víno, protože nejlépe vyzraje na palubě lodi, která soudkem pohupuje. Díky svatým mám s sebou půltucet soudků."

Hawkwood o tom věděl. Znamenalo to, že povevou o šest soudků sladké vody méně. Ale bylo mu samozřejmě jasné, že se šlechticovými vrtochy nenadělá nic, dokud bude hebrionská souš v dohledu. Ovšem až se dostanou na širý oceán - pak už to bude něco úplně jiného.

„Takže mi prosím pověz, kapitáne," pokračoval Murad, „nač vlastně ještě čekáme? Jsme přece všichni na palubě a všechno je připraveno, tak proč jsme ještě nezvedli kotvy? Neztrácíme tak zbytečně čas?"

„Čekáme, až se obrátí příliv," odpověděl trpělivě Hawkwood. „Jakmile se obrátí a odliv začne vytahovat vodu z přístavu, pak zvedneme kotvy a proud nám pomůže proplout kolem mysu. Máme vítr zepředu - to znamená, že vane šikmo od přídě - a to není nejlepší, pokud jde o rychlost. Pro *Orla* je nejlepší vítr takový, který jde od pravoboční k levoboční zádi."

Murad se zasmál. „Jakou řečí to vy námořníci vlastně mezi sebou mluvíte?"

„Jakmile za sebou necháme Abrusijský mys, stočíme se více k jihu a právě takový vítr budeme mít v plachtách; ale budeme muset vyplout dál na moře, jinak by nás tlačil k pobřeží."

„Ale určitě bychom pluli rychleji, kdybychom se drželi při pobřeží."

„To jistě, ale pokud by vítr náhle zesílil - a se splouváním, které musíme čekat - bychom byli tlačeni k mělčinám a mohlo by nás to buď zahnat do zátoky, nebo bychom dokonce mohli uvíznout. Dobrý námořník má raději pod nohama pořádnou hloubku a pár lig vody mezi lodí a břehem v závětrí.“

Murad znudně mávl rukou. „Jak je libo. Ty jsi na tyhle věci odborník.“

„Jakmile se dostaneme na zeměpisnou šířku Severního mysu,“ pokračoval nemilosrdně Hawkwood, „a vydáme se přímo na západ, budeme znovu plout s větrem od příde. Jedině portolán kapitána *Cartigellského sokola* mi dokáže říct, jestli můžeme čekat, že se v Západním oceánu znovu vrátí hebrionský pasát nebo jestli narazíme na jiné příhodné větry. A tohle je důležité; podle této skutečnosti se bude odvíjet délka plavby.“

„Je to všechno v listinách, které jsem ti opsal,“ řekl Murad ostře. Jizva na jeho tváři sebou cukala jako bledá pijavice.

„Nemůžeš vědět, co mělo být opsáno a co ne. Možná jsi mi nedal všechno, co budu potřebovat k tomu, abych úspěšnou navigací přispěl ke šťastnému dovršení této výpravy.“

„V tom případě se sem vrátíš a promluvíme si o tom později, kapitáne. Nyní o této záležitosti nebudeme hovořit.“

Hawkwood se nadechoval k ostré odpovědi, když zaslechli zvenčí volání.

„*Orel* ahoj! Ahoj, karako! Máme pro vás cestujícího. Zdá se, že jste na něho zapomněli.“

Hawkwood se tázavě podíval na Murada, ale šlechtic se tvářil stejně zmateně jako on sám. Oba vstali zároveň a vykročili ke dveřím. Prošli krátkou chodbou k průvlaku a když vystoupali po schůdcích na hlavní palubu, viděli Billeranda s ostatními, jak se naklánějí přes zábradlí na boku lodi.

„Co se děje? Kdo to je?“ zeptal se ostře Murad, ale Billerand jako by ho neviděl.

„Zdá se, že jsme někoho zapomněli v přístavu, kapitáne. Vezou nám sem v přístavním člunu extra cestujícího.“

Hawkwood vyhlédl přes splývavý lodní bok. Posádka přístavního člunu se už zahákovala za řetězy na boku karaky a nahoru lezla postava, které v lehkém vánku povlávalo kolem nohou roucho. Ztěžka přešel zábradlí a postavil se na palubu, hlavu s tonzурou lesklou potem.

„Mír boží této lodi a její posádce,“ pronesl udýchaně.

Byl to mnich zakladatel.

„Co je tohle za nesmysly?“ zařval Murad. „Na čí pozvání jsi přišel na

palubu této lodi? Hej, vy tam dole okamžitě tohohle chlapa zase odvezte!" Ale člun už se odpoutal od boku a posádka se opírala do vesel. Jeden přístavní dělník jim zamával.

„Zatraceně! Co jsi zač, mnichu? Na čí žádost ses dostavil na palubu této lodi?" Murad byl sinalý vzteky a tvář měl rudou, ale zakladatel zůstal klidný a rozvázný. Byl už postarší, s bílými vlasy, ale ruměný a podsaditý. Sice se pod rouchem trochu hrbil, ale ramena měl široká jako přístavní dělník. Symbol Svátého se mu leskl na hrudi.

„Prosím, synu, nerouhej se hned na počátku tak daleké cesty."

Na okamžik měl Hawkwood pocit, že Murad vytasí rapír a prožene mnichovi tělem tři stopy oceli. Pak se otočil na podpatku, odešel z paluby a zmizel znovu na schůdcích, které vedly do jeho kajuty.

„Ty jsi kapitánem této lodi?" zeptal se zakladatel Hawkwooda.

„Ano, jsem Richard Hawkwood."

„Aha, ten Gabrioňan. Pak tě, pane, mohu požádat o nějaké ubytování? Nemám s sebou příliš mnoho zavazadel. Pořebuji jediné místo, kde bych mohl složit hlavu."

Na hlavní palubě už se začali shromažďovat muži, jak vojáci, tak námořníci. Námořníci se tvářili nejistě a zamračeně - někteří dokonce otevřeně nepřátelsky - ale vojáci vypadali, že je přítomnost kněze potěšila.

„Požehnej nám, otče!" zavolal jeden z nich. „Požádej Boha a všechny svaté, aby nad námi bděli!"

Tento návrh podpořilo hned několik spolubojovníků. Zakladatel zazářil a zvedl otevřenou ruku. „Dobrá tedy, mí synové. Poklekněte a přijměte požehnání církve svaté, jež udělila této výpravě."

Nastal šum a ruch, jak si vojáci klekali na palubu. Po chvilce ticha se k nim připojila i většina námořníků. Loď sténala a houpala se na vlnách, ale jinak ji zahalovalo úplné ticho. Zakladatel otevřel ústa, aby promluvil.

A právě uprostřed tohoto ticha se ozvaly čtyři jasné a melodické tóny zvonu, ohlašující konec druhé odpolední hlídky - a zároveň začátek odlivu.

„Všichni na palubu!" zařval Hawkwood okamžitě. „Všichni zvedat kotvu!"

Námořníci vyskočili a hlavní paluba se na okamžik změnila v divoký chaos pobíhajících postav. Billerand se rozeřval neuvěřitelně silným hlasem; někteří z klečících vojáků byli sraženi na palubu.

Mezi lodníky, kteří se rozbíhali za svými povinnostmi, létaly série rozkazů. Po celé palubě stály bedny, soudky, krabice a truhlice a ty společně s

užaslými vojáky nyní zpomalovaly nástup k lodní práci, ale s tím se nedalo nic dělat; podpalubí bylo přecpáno až po samotný okraj. Hawkwood s Billerandem křičeli a poháněli posádku na patřičná místa, zatímco mnich zůstal stát s rukama bezmocně pozvednutýma a tvář mu rudla ponížením.

V mžiku byli všichni muži na svých místech. Někteří stáli u vratidla a vedle kotevních průvlaků, připraveni navíjet a ukládat lana, na nichž byly upoutány kotvy. Další šplhali do lanoví a připravovali se spustit hlavní a košové plachty v okamžiku, kdy budou kotvy zvednuty. Lodní plachtář se svými pomocníky vynášel z podpalubí bonety, aby byly po ruce v okamžiku, kdy nastane čas je připnout k hlavním plachtám, aby loď měla větší plachtovou plochu.

„Napnout plachty!“ zavolal Hawkwood. „Napněte je pořádně, chlapi! Poplujeme ostře proti větru. Musí táhnout každá nit!“

Cítil, jak se mu loď vzepjala pod nohama, jako kuň, který přešlapuje z nohy na nohu, než se pustí do cvalu. Odliv začal vytahovat vodu ze zátoky.

„Zvednout kotvy! Opřete se do toho vratidla! Pozor u kormidla!“

Na palubě se začala svíjet páchnoucí kotevní lana, potažená slizem a bahnem. Vypadala jako tlustí hadi, kteří pronikali palubními jícny dolů, kde je lodníci svíjeli do smyček, vrstvu na vrstvu.

„Kotvy vytaženy!“ zavolal na Hawkwooda zpocený loďmistr.

„Uvázat a zajistit,“ přikázal Hawkwood. „Rozvinout hlavní plachty a košovky. Bonety na hlavní plachty!“

Z ráhen se spustily sténající a praskající obdélníky plachtoviny smetanové barvy, okamžitě zachytily vítr a napnuly se proti modré obloze. Karaka sebou trhla, když se do ní opřel vítr. Hawkwood vyběhl na velitelskou palubu. Plachty přenesly sílu větru a celá loď se naklonila na levobok.

„Stočit! Stočte ty plachty, zatraceně!“

Muži přitáhli ráhnové otěže - lana, jejichž pomocí se natáčela ráhna do nejlepšího úhlu k větru. Karaka se dala do pohybu. Příd se začala prořezávat rostoucími vlnami, klesala a znovu se zvedala s labutím půvabem. Kolem boků se rozstříkla tříšť a Hawkwood pod nohama cítil, jak se kýl zachvěl, když vyrazili. Když se podíval na *Milost*, viděl, že je už pomalu předháněn a její podélné plachty se ve větru nadouvají jako křídla nějakého obrovského, překrásného ptáka. Na její velitelské palubě stál Haukal, mával mu a zubil se přitom do vousů jako šílenec. Hawkwood mu zamával také.

„Rozvinout plamence!“

Muži na stěžňových čnělkách se zhoupili na upínačkách a uvolnili dlouhé, úzké vlajky, které se rozvinuly od stěžňových vrcholů a začaly se zmítat ve větru. Byly ušity z lesklého nalbenského hedvábí - tmavomodrý rodový praporec Hawkwoodů na hlavním a hebrionský šarlat na zadním stěžni.

„Spust' te z příďového roštu log! Chci vidět, kolik děláme.“

Muži se rozběhli po palubě s logem a lanem, díky nimž dokáží zjistit, jakou rychlostí karaka popluje, jakmile se do ní plně opře vítr. Hawkwood se sklonil k průvlaku kormidelny.

„Kormidlo západoseverozápad k severu.“

„Ano, pane. Západoseverozápad k severu.“

Levoboční naklón karaky se ještě o něco zvětšil. Hawkwood se zahákl paží za zadní stěh beranu, zatímco se loď zvedala a klesala, prořezávala se vlnami jako ostří harpuny, obšívka sténala a napjaté lanoví povrzávalo. Musí nést svůj mokrá údel ještě hodně dlouho, než obšívka vrchní části trupu provlhne a nabobtná, ale loď se pohybovala daleko lehčeji, než se vůbec odvažoval doufat, i přes těžký náklad, který vezla. Za to patrně mohl silný odliv, který ji společně s pozeňnaným větrem vynášel na otevřené moře.

Vojáci už většinou zalezli do podpalubí a zakladatel zmizel za nimi, aniž by vyslovil své požehnání. Někteří z cestujících ale zůstávali na čerstvém vzduchu a námořníci, kteří se snažili pracovat co nejrychleji, je hlučně odháněli z cesty. Hawkwood zahlédl dívku Griellu, Muradovu služebnou. Stála na příďovém kastelu, vlasy jí vlály kolem ramen a každou chvilku ji zahalovala tříšť. Vypadala šťastně, potěšeně a byla krásná. Rád ji takovou viděl.

Ohlédl se přes zádové zábradlí velitelské paluby. Hebrion a Abrusio rychle mizely z dohledu. Odhadoval, že dělají nejméně šest uzlů. Napadlo ho, jestli Jemilla stojí na svém balkonu s výhledem na přístav a jestli sleduje, jak se karaka s karavelou zmenšují a zmenšují, když vyplouvají na moře.

Orel se zvedal a klesal, zvedal a klesal a prorážel přídí vlny v přirozeném rytmu. Plachty byly napnuty jako kůže bubnu; Hawkwood cítil přes steh, za který měl zaháknutou paži, napětí ve stěžni. Kdyby zvedl oči, viděl by jen plochy napnutého plachtoví, křížované pohyblivou takelází, a nad tím jen bezmračnou modrou oblohu. Od okamžiku, kdy se mu loď pohnula pod nohama, se nepřestával divoce usmívat. Znal svého *Orla* stejně dobře jako křivky těla vlastní manželky; věděl, proč právě nyní praští dřevo jednotlivých stěžňů a cítil, jak se lanoví napíná, aby vyhovělo jeho příkazům - jako kůň,

který se nakazil nadšením jezdce. Tohle nemohl zažít žádný suchozemec a ti, kdo trávili život politikařením na pevné zemi, nikdy nemohli poznat vzrušení a svobodu skvělé lodě, která pluje s větrem v plachtách.

Tohle je život, pomyslel si; takhle se žije. Možná je to dokonce i modlitba.

Obě lodě pluly bok po boku pokračujícím odpolednem a nechávaly zemi za zády, až abrusijská hora vypadala jen jako temnější šmouha na obzoru světa. Překonali nepokojné vlnění pobřežních vod a o kýly se jim otřely temnější, čistší barvy otevřeného oceánu. Za záděmi nechali křik racků a rybářské čluny a vydaly se po osamělém kursu vstříc obzoru; příděmi zamířily mezi chomáče chaluh a ohnivé hory oblaků na západě - k plamennému oblouku záře zapadajícího slunce.

ČÁST DRUHÁ

OBRANA ZÁPADU

Kapitola dvanáct

Byli na cestě už tři týdny, celé tři týdny se valilo toto město, tento obrovský konvoj se téměř měsíc přesouval krajinou. Bojovali s bahnem a sněhem a smečkami vlků, aby protlačili vozy úzkými průsmyky Thurijských hor, než se vydají na dlouhou, svažitou cestu k zeleným pláním Ostrabarů, který ležel za pohořím.

Sultanát Ostrabar patřil k předním mezi Sedmi sultanáty a v jeho čele stál Aurungzeb Zlatý, jeden z nejbohatších lidí na celém světě - nebo pokud jím nebyl už nyní, bezpochyby k nim bude náležet v okamžiku, kdy tato karavana dorazí do cíle.

Kdysi se zde rozkládala ramusianská země, obydlená planina s udržovanými polnostmi, plodnými lesy a s kostelem v každé vísce a hradem na každém kopci. Jmenovala se Ostiber a její král býval jedním ze Sedmi vládců Normannie.

To se ovšem s příchodem merduků před šedesáti lety změnilo. Pronikli sem slabě bráněnými průsmyky v Jaffarském masivu na východě, překročili prameny Ostie a dobyli bohatý Ostiber za necelý rok. Tím odkryli severní bok Aekiru a zastavili se až pod opevněnými hřebeny Thurijských hor, na nichž už čekali neochvějní Toruňané, v jejichž řadách se nacházel i mladý John Mogen. Z Ostiberu se stal Ostrabar a divoký štěpní náčelník, který si tuto zemi podmanil, toto jméno přijal za své rodové. Kapitanem jeho osobní stráže byl tenkrát šáhr Baraz, který se po jisté době postavil do čela všech náčelníkových vojsk. A když se synové přestali navzájem trávit, stali se sultány po něm. Tak bylo království Ostiber pro západ ztraceno, jeho královská linie vyhynula po meči, lid zotročen, mučen, vydrancován, znásilněn a - co bylo nejhorší ze všeho - přinucen přijmout jinou víru, takže nyní byly jeho duše zbaveny společenství svatých navěky.

Tak byly přinejmenším vyučovány děti západu. Pro ně byli merdukové nezměrným kmenem divokých vrahů, které na hranicích zadržovala jen chrabrost ramusianských vojsk a síla jejich koní, mečů a arkebuz.

Lidem, kteří nyní žili v Ostrabarů, to ovšem připadalo poněkud jiné. Jistě, denně se museli modlit k Ahrimuzovi v chrámech s kopulemi, které vyrostly po celé zemi, a jednou ročně museli odvádět jisté množství peněz sirdarům a bejům, kteří nyní obývali hrady na vrcholcích kopců; ale šlechta v hradech vyžadovala daně odevždy a i kdysi se modlili denně. Hrůza z prvního nájezdu

už dávno pominula a mnozí potomci těch, kteří před šesti desetiletími bojovali na straně ramusianů, nyní nosili scimitary a šavle v řadách Aurungzebových jednotek.

Pro některé byl ovšem život pod jhem merduků daleko příjemnější než kdysi. Čarodějové, taumaturgové a alchymisté byli novým režimem tolerováni a nebyli v žádném případě pronásledováni - jako se občas stávalo kdysi, když zemi pročesávali rytíři církve. Mnoho jich ve skutečnosti získalo bohaté a štědré patrony, neboť merducká šlechta si vážila vzdělání a vědění nade vše - snad kromě chovu koní nebo vojenského výcviku.

A tak byl po sestupu z Thurijských hor pohled na planinu, která se rozkládala do dáli, pro mnohé šokem -přínejmenším pro ty, kdo očekávali zničenou krajinu jako z nejhorší noční můry. Viděli stejnou zemi, stejné domy a vzato kolem a kolem i stejné lidi, s jakými se setkávali každý den v Aekiru před jeho pádem. Jedinými rozdíly byly kupole chrámů, které vrhaly svou zář a třpyt na pokojnou krajinu, a fantastická těla slonů, kteří pracovali v lesích a podél dobře udržovaných silnic. A samozřejmě blyštivá hedvábná roucha merducké šlechty, která se u cesty shromáždila, aby shlédla karavanu, v níž cestovala válečná kořist od Aekiru.

Tato šest mil dlouhá kolona pomalu sestupovala od hor na jihu.

Trpělivi volové táhli přes devět set těžkých povozů, jejichž nepromokavé plachty pleskaly ve větru. Vedle nich se vlekly tisíce a tisíce zajatců, kteří budou předvedeni přes Aurungzeba. Většinou šlo o ženy, určené pro harémy a nevěstince, případně do kuchyní. Mezi nimi kráčeli vojáci Torunny, zamračení a nepřátelští. Ty čekalo ukřižování; měli posloužit jako exemplární případ a navíc byli příliš nebezpeční, než aby jim bylo povoleno zůstat naživu. A pak samozřejmě děti: mladí chlapci, z nichž se stanou eunuchové u dvora nebo budou sloužit ve specializovaných domech rozkoše, dívky, které i přes nízký věk poslouží stejnému účelu jako ženy. Šlechtici Ostrabarů měli různé choutky a záliby.

Podél boků kolony jely krokem jednotky merduckého lehkého jezdeckva. Během přechodu hor byli muži zahalení v pláštích a kožešinách, potřísnění blátem a pobledlí vyčerpáním, ale jakmile zahlédli první domy své země, umyli se a upravili, vyhřebelcovali koně a přes kroužkovou zbroj si navlékli suknice z barevného hedvábí. Praporce pleskaly a tančily ve větru a na hrudích koní se blyštěly ozdoby. Byli krásní na pohled, když kráčeli jeden za druhým, jeden oddíl za druhým, skutečný obraz vítězné armády, která

doprovází poraženého nepřítele.

V lépe krytých vozech se jejich obyvatelky chvěly, když slyšely klapot koňských kopyt a hlasy, které provolávaly slávu v hrubém merduckém jazyce. Tyto vyvolené byly ušetřeny vražedné námahy pochodu a klopýtání v bahnitém korytě cesty; byly drženy mimo a vítězové je nevystavovali utrpení. Klečely v okovech a hadrech a sotva se jedna na druhou podívala, zatímco se pod nimi povozy zmítaly a házely sebou a každou hodinou je unášely blíž a blíž poslední zastávce.

Patřily k nejlepší části kořisti, k nejvybranějším pokladům, které Aekir dobyvatelům nabídl. Dvě stovky nejkrásnějších žen města byly nahnány do vozů jako dobytek, aby předstoupily před pátravý zrak velkovezíra a nakonec do komnat samotného Aurungzeba. Ty šťastnější nakonec skončí v harému mezi nekonečnými řadami sultánových konkubín. Zbytek bude rozdělen mezi dvorany a starší důstojníky - jako výraz ocenění věrnosti a odvahy v této příhodné době.

Zena jménem Heria si přitáhla hadry újeji k tělu; při tom pohybu jí řetězy na zápěstích zacinkaly. Modřiny, které měla na těle, pomalu bledly. Když se blížili k cíli cesty, nechali vojáci ženy ve vozech být; měly do hlavního města dorazit relativně nedotčené. V noci se se svými spoluotrokyněmi choulila pod plachtou a poslouchala křik těch méně šťastných zvenčí a smích vojáků.

Corfe, pomyslela si znovu v duchu. Žiješ ještě? Dokázal ses z toho pekla dostat, nebo tě zabili stejně jako ostatní?

Obrazy pádu města a šílenství, které pak následovalo, se jí v mysli slévaly v jednu rudě žhnoucí vzpomínku. Merdukové byli všude - a všichni loupili, drancovali a pobíhali. A plameny zničeného Aekiru se zvedaly do výše hor proti kouřem potemnělé obloze.

Chytili ji, když se snažila utéct k západní bráně. Rozšklebený d'ábel s tváří černou jako uhlí se na ni vrhl a odtáhl ji k troskám hořící budovy. Tam ji znásilnil.

Zatímco ji svou vahou tiskl k zemi a ona cítila, jak do ní nemilosrdně proniká, měla čepel jeho zakrvaveného meče položenou přes hrdlo a jiskry, které kroužily vzduchem, mu dopadaly na záda a ramena zbroje a pomrkávaly tam jako rozžhavené oči d'áblů. Vzpomínala si, jak se na ně dívala a sledovala, jak jedna po druhé zhasínají, aby byly nahrazeny dalšími. Jinak už pomalu přestávala cítit cokoli jiného.

Náprsní krunýř jí odřel kůži a záda měla pořezaná od skla a úlomků

kamene na podlaze. Pak přišel nějaký důstojník: na vrcholku přilby se mu kýval chochol z koňských žíní a v očích měl dychtivý výraz desetiletého dítěte. Přes protesty prvního vojáka ji popadl za ruku a odvedl ji k městským zdem, kde byla znásilněna znovu. Pak se připojila k tisícům dalších, které byly nahnány do ohrad na úbočích kopců kolem města; všechny vzlykaly, všechny byly zkrvavené a vyděšené a styděly se stejně jako ona. Ráno pokrývala okolní krajinu vrstva popela jako navátý sníh a slunce bylo zastíněno kouřem a popelem tak, že se zdálo, jako by se znovu snášel soumrak. Vypadalo to jako konec světa.

A svým způsobem to i konec světa byl.

Osmého dne poté, co padla do zajetí, vyrazila kolona k severu, poháněna hordami merduckých vojáků. Zdálo se, že celou zemi zaplnili pochodující lidé, vojáci, koně a sloni, nesčetné stovky povozů, které sebou házely a klouzaly ve vazkém bahně. A po celou tu dobu se z nebe valil déšť, který zajatce ochromoval do hloubi duše.

Ale nejhorší ze všeho byl pohled na stovky ramusianských vojáků, tolik proslulých Toruňanů Johna Moga, které táhly k severu s rukama uzamčenýma v jařmech. Z odposlechnutých rozhovorů a šeptaných slov se ženy dozvěděly, že Sibastion Lejer je mrtev a jeho muži vyhlazeni; Lejer sám byl prý ukřižován na náměstí Myrnia Kůlna. Posádka Aekiru už neexistovala a obyvatelé města prchali na západ k Ormannově Hrázi a bylo jich tolik, že pokryli celou zemi černavou vrstvou pohybujících se těl.

Konvoj putoval k severu hlemýždím tempem a v jeho stopách zůstávala ležet těla slabých a zraněných. Procházeli kolem nezměrně velkých táborů merduckých armád, měst z plátna a hedvábných vlajek, které se táhly široko daleko zpustošenou krajinou. V severní části země viděli každou chvíli pobořené a vydrancované kostely, rozkotané hrady a vypálené vesnice. A Thurijské hory se tyčily na obzoru blíž a blíž a na tlamách volů se začala usazovat ledová krusta.

Pak nastaly těžké, nezměrné noční můry bahna a sněhu a surových tváří. Ze severu se k nim přihnul víchř jako anděl pomsty, strhával plachty z povozů a plašil koně. A navíc přišly krátké, ale četné sněhové bouře s rezavými mrazy, při kterých bahno tuhlo na kámen. Merdukové začali jíst maso vlastních koní, zajatci občas sami sebe.

Několik Toruňanů se pokusilo o útěk a merdukové je prošpikovali šípy - nejspíš se ještě stále báli, že by je Mogenovi muži mohli ohrozit.

Přicházeli o desítky vozů denně. Heria viděla v bahně zašlapané prastaré tapisérie, vonné tyčinky rozházené na sněhu, malé dítě s vytřeštěnými mrtvými očima a rysy, ztuhlými mrazem na kámen. Merdukové byli ve svém spěchu suroví, jak se snažili přejet s povozy přes nejvyšší průsmyky dřív, než přijdou první vánice pozdního podzimu. A nějak to nakonec dokázali, ačkoli na cestě do hor zůstaly ležet dvě tisícovky mrtvých zajatců.

Heria byla jednou z těch šťastnějších. Jakmile v dlouhé řadě žen, které kráčely v okovech po cestě, zahlédl merdukový důstojník její tvář, vzal ji s sebou, posadil na jeden z vozů a dokonce jí dal přikrývku. Téže noci si ji vzal opřenou o kolo povozu, zatímco je sledovala rozesmátá desítká jeho spolubojovníků, ale zakázal ostatním, aby jeho příkladu následovali. Od té noci ji čas od času navštěvoval, přinášel jí zbytky jídla - jednou přišel dokonce s lahví vína - a znovu si ji bral. Ale jakmile překročili Thurijské hory, přestal chodit. Možná také ležel mrtvý někde v nemilosrdném sněhu.

A tak zůstala naživu, pokud se tomu tak dalo říkat. Rozježděné bláto horských cest ustoupilo dlážděným a udržovaným silnicím a vzduch byl čím dál teplejší. Znovu dostávaly jídlo, ačkoli nikdy tolik, aby mohly umlčet hladové svírání žaludku úplně. A v noci ji nikdo neobtěžoval.

Přestávala myslet, žasnout a doufat a jen se krčila na voze, cítila, jak jí vlasy prolézají vši a hleděla prázdnými očima na prázdné plátno, pohupovala se v rytmu povozu, jako by byla lodí na moři. Na počátku cesty jí myslí putovaly tisíce představ, snů o záchraně, obrazů temného krveprolití. Ale všechny nyní shořely na temně šedý popel. Corfe byl mrtvý a ona tomu byla ráda, protože už se nemohla cítit jako jeho manželka. Tělo, které vždy dávala jen jemu, bylo nyní majetkem, který mohl být prodán za chlebovou kůrku, a všechno, nač mohla být kdysi hrdá, pominulo. Oči měla matné jako břidlici, těžká hříva černých vlasů byla špinavá a rozčuchaná, tělo pokryté kousanci hmyzu a ranami a pod kůží na bocích jí ostře vystupovala žebra.

Jsem mrtvola, pomyslela si.

Třicátý šestý den poté, co vyrazili od Aekiru na sever, něco její apatii prolomilo. Od čela karavany se ozval nezvyklý hluk, křik mužů a ržání koní. Ženy si ve voze poposedly a nervózně se podívaly jedna na druhou. Co se stane nyní? Jaké pekelné utrpení si pro ně merdukové znovu připravili?

Náhle se ozval trhavý zvuk a plachta, která kryla povoz, byla náhle stržena. Dvojice jezdců s ní ujížděla k zadní části konvoje a celou cestu se smála.

Záře slunce je oslepovala a rezavě štípala v očích, přivyklých věčnému šeru vozu. Ženy si zakryly tváře a snažily se zahalit do hadrů co nejpevněji. Ozvaly se výbuchy smíchu a svět se proměnil ve změt' jezdců na koních, napůl zahlédnutých temných tváří, poklusávajících koní. Pak muži odjeli a ženy se mohly podívat ven.

Země před nimi klesala k mělké dolině, která měřila mnoho mil v průměru.

Na jejím dně se v ostré sluneční záři jasně stříbrně leskla velká řeka. Kolem se zvedaly kopce a pahorky, buď zelené a zlaté planiny polí, nebo poseté pasoucími se stády. Táhlly se k obzorům na všech stranách, zalité sluncem a rozčuchané do žírných vln severním vánkem.

V dálce, kde se návrší zvedala k temněji modrým obrysům severních hor, zahlédly ženy širokou horu. Bylo to město, obehnané bílými zdmi s mnoha věžemi a kouř z komínů nad ním stoupal vysoko k blankytnému oblouku bezmračné oblohy. Na mnoha místech se z nekonečného bludiště ulic zvedaly jehly minaretů, mezi nimiž kupole chrámů odrážely jasnou sluneční záři, a na samotném vrcholku kopce se proti nebi blyštěla obrovská klenba chrámu Ahrimuzova, hned po jeho starším rivalovi, který se nacházel v Nalbeni, největší na celém světě.

Ve stínu chrámu stály paláce. Ženy viděly, že je celé město doslova protkáno parky a jemnými odlesky kašen v udržovaných zahradách. A i na tuto dálku slyšely volání knězi na vrcholcích minaretů, kteří svolávali věřící k modlitbě. Vítr přivál jejich podivně melodické volání až ke konvoji a merdučtí vojáci na okamžik pokorně sklonili hlavy.

„Kde to jsme? Kam jsme se to dostaly?“ zeptala se jedna z žen panikou naplněným šepotem.

Ale jeden z vojáků ji zaslechl. Sklonil se k ní ze sedla a jednou hnědou rukou jí zvedl bradu, aby jí mohl hledět do očí.

„Jsme doma,“ řekl zřetelně a pomalu. „Toto je *Orchan*, můj a tvůj domov. Toto je hlavní město Ostrabarů. *Hor-la Chadár, Ahrimuzim-al kohla ab imuzir...*“ Na okamžik zahovořil vlastní řečí, jako by něco citoval, a pak se znovu otočil k ženám na voze.

„A vy jdete do sultánovy postele!“ A vybuchl smíchy, než pobídl koně ostruhami a znovu vyrazil k čelu kolony.

„Pane Bože na nebesích!“ zamumlala jedna z žen. Další začaly tiše vzlykat. Heria sklonila hlavu, dokud jí vlasy nezakryly tvář.

Pamatuješ se na něho ještě? Jak vypadal s tím svým výrazem 'na všechno kašlu' ve tváři a s očima rozzářenýma? Vzpomínáš si?

Byl krásný letní den, slunce stálo vysoko na kobaltové obloze a Thurijské hory byly pouhými stíny na okraji světa. Seděli na kopci nad městem a dívali se společně na dlouhé, předlouhé tělo Aekiru, roztažené nad rozsáhlým úsekem blyštivé Ostijské řeky. Byli sice příliš daleko na to, aby mohli pohledem obsáhnout celou rozlohu městských hradeb, ale dostatečně blízko na to, aby slyšeli, jak zvony Carcassonské katedrály odbíjejí celou. Zvuk se k nim nesl po větru, provázen tichým šumem hluku; ozvukem vzdáleného davu.

Pili víno a přikusovali bílý chléb z městských pekáren. Jablka z loňské úrody, sice trochu svraskalá, ale stále ještě šťavnatá a sladká. Když se podívali k jihu, za město, viděli místo, kde se Ostijská řeka rozlévala do ústí, než se spojila s Kardianským mořem. Někdy, když vál vítr přímo od jihu, kroužili a křičeliracci až nad ulicemi města a ve vzduchu se vznášela vůně soli, takže lidem mohlo připadat, že je Aekir obrovský přístav na okraji oceánu. Heria vždycky ráda chodila do kopců, odkud mohla Kardian na jižním obzoru pozorovat. Připadalo jí to jako příslib lepšího zítřka, dveře do jiného světa. Často snila o tom, jaké by asi bylo, kdyby měli loď, na které by se mohli vydat do širého světa, spát pod dřevěnou palubou a nechat se konejšit nekonečným šepotem vln.

Corfe se jejím snům smál, ale nikdy se jich nedokázal nabažít. Toho dne na sobě měl uniformu - torunnská čerň, lemovaná šarlatem. Krev a modřiny, tak se jí říkalo. Šavli v pochvě měl položenou po boku.

Nepamatovala si, co jí říkal, jen to, že jim spolu bylo krásně. Nyní jí připadalo, že si tenkrát vlastně ani neuvědomovali, jak jsou spolu šťastni, když leželi, zaliti sluncem, na jasně zelené trávě a s Aekirem, který před nimi ležel rozprostřený jako nějaký jasně zbarvený obří plášť, který sklouzl na zemi, a s mořem, jež se blyštělo někde na okraji zorného pole, plné nových možností. Tenkrát bylo možné všechno; přestože už tehdy, na sklonku toho posledního nádherného léta, se merducké armády dávno daly na pochod. Jejich osudy už byly zpečetěny a poslední svobodné vteřiny jim utíkaly mezi prsty jako písek přesypacích hodin.

Kolona s kořistí sebou trhla a pustila se na poslední úsek cesty k Orchanu, hlavnímu městu severních merduků, zatímco ženy v povozech seděly vystrašené a zamlklé a příslušníci merduckého lehkého jezdeckta kolem nich

zpívali své písně vítězství.

Děšť konečně ustal a roztrhanými cáry mračen na zem pronikla slabá záře studeného slunce. Corfe pomáhal starci vyjít do blátivého návrší a svou šavli používal jako hůl. Ribeiro krácel ztěžka za nimi s tváří zavinoutou v roztrhaných hadrech; jedno oko měl stažené do úzké škvíry.

Dorazili na vrcholek návrší, chvíli zůstali stát a zhluboka oddechovali. Macrobius se opíral o Corfeho, měl sklopenou hlavu a kostnatá hrud' se mu rychle zvedala a klesala. Corfe se podíval ze západního svahu před sebe a náhle ztuhl. Macrobius jeho napětí okamžitě vycítil a stařecké prsty s jaterními skvrnami sevřely vojákovu paži.

„Co se děje? Co tam vidíš?“

„Jsme tady, starce, konečně jsme dorazili do cíle. Ormannova Hráz.“

Od místa, kde právě stáli, se země povlovně svažovala. Sledovala úbočí širokého údolí, v jehož středu se pěnil a převaloval široký tok řeky Searil, po nedávných deštích rychlý a široký. Klenul se nad ním most.

Na západním břehu byl postaven z ošumělého kamene, ale zde, na břehu východním, tvořily nosníky silné oslizlé klády.

Na východním břehu Searilu bylo vybudováno vysoké opevnění z hlíny a kamene, barikády, zákopy a palisády. Kouř z hořících doutníků se ve vánku mísil s dýmem kuchyňských ohňů a nad opevněními vlála černá a šarlatová vlajka Torunny. Corfemu se při pohledu na prapor, jemuž přísahal věrnost, sevřelo srdce.

Východní opevnění se táhla možná na čtvrt míle po obou stranách mostu. Corfe viděl, jak se v palebných postaveních, zesílených koši zeminy, lesknou hlavně kulvěrinů, viděl vojáky, pochodující na určená místa, viděl jednotky jezdeckva. Ale celý týl byl doslova zahlcen lidmi. V prostorách za opevněními jich musely být tisíce: někteří vařili, jiní spali v bahně a další pochodovali jakoby bez ducha směrem k řece.

Most jimi byl přecpaný. Po celé délce i šířce mostovky se pohybovaly hlemýžďím tempem vozíky, zvířata a lidé - opěšalí i na povozech. Pohyb na mostě se snažili řídit torunnští vojáci. Nikde ani stopa po panice. Připomínalo to spíš mrzutý ústup, ačkoli proud uprchlíků byl natolik vyčerpaný, že nedokázal cítit nic - ani strach, ani hněv.

Corfe se zahleděl dál na západ, za řeku. Země se tam zvedala ke dvěma hřebenům, které ubíhaly rovnoběžně se Searilem. Hřebeny byly skalnaté a

příkré a všem průsmykům vévodily strážní věže a signální stanoviště. Ale v místě, kde ústil na západním břehu most, se nacházela široká mezera možná míli široká, a v ní stála pevnost Ormannova Hráz.

Stěny se tyčily do výše šedesáti stop a byly široké jako plně naložený válečný vůz. Po celé délce byly v rozestupech pěti set stop umístěny věže, které vyčnívaly před hradby na sto stop a v jejichž střílnách se leskla další děla. V rozmístění hradeb panoval zvláštní soulad a v rozích se na sebe napojovaly v nezvyklých úhlech.

To byly nejnovější úpravy, které stavitelé navrhli tak, aby každý, kdo se k Hrázi přiblíží, byl vystaven smrtelné křížové palbě.

Na jižním konci opevnění se nacházela citadela. Ta byla vystavěna na příkrém skalnatém výběžku, který se odděloval z hlavního masivu hřebene. Její děla doplňovala arzenál první linie pevnosti.

Před hradbami - a vyhloubený nejméně o šest set let dříve - zel obrovský zákop, vytesaný do samotných kostí země. Byl čtyřicet stop hluboký a přinejmenším dvě stě stop široký a představoval výsledek neuvěřitelné dřiny Fimbrianů, kteří jím označili východní hranici své říše - to se stalo ještě dříve, než proti proudu Ostie vypluly první lodi, aby založily obchodní hradiště, z něhož se nakonec stal Aekir. Tento zákop se táhl před hradbami celé tři míle jako druhá řeka, která odrážela hnědý proud Searilu. Byl také naplněn blátivou vodou a stěny byly obloženy lesklými, dokonale přiléhajícími cihlami. Corfe věděl, že pod hladinou se nacházejí spletné pasti, oceloví ježci a další ďábelské obranné mechanismy, které měly prorazit dna člunů, které by chtěly kanál přeplout. Také věděl, že kdysi byly ve vodotěsných skryších podél dna kanálu uloženy nálože střelného prachu, které s hlavní pevností spojovala síť podzemních chodeb. Během několika posledních let sice nebyly vůbec udržovány, ale nepochyboval o tom, že je tento stav nyní napraven.

Posádka Ormannu obvykle čítala nějakých dvacet tisíc mužů. Byla to jedna ze tří největších torunnských armád. Další byly umístěny v Aekiru a v samotné Torunně. Aekirská armáda už neexistovala a posádka Torunny se odhadovala skoro na třicet tisíc vojáků. Corfe si byl jist, že většina obránců hlavního města nyní přijela k Ormannu. Král Torunny bude chtít soustředit své jednotky zde, u Brány západu.

„Pevnost pořád ještě stojí?“ zeptal se nevrle Macrobius.

„Stojí,“ odpověděl Corfe, „i když to vypadá, jako by se tudy snažila procpat nejméně polovina světa.“

Na vrcholku návrší je konečně dohnal Ribeiro a zahleděl se na hemžení kolem pevnosti, na řeku a na hradbu hor za ní.

„Bohu budiž chvála!“ řekl dojatě. Poklekl a políbil Macrobiovi ruku. „Najdeme někoho, kdo pozná, kým skutečně jsi, Svatosti. Tvůj pobyt v divočině je u konce. Jsi zpět ve svém království.“

Macrobius potřásl hlavou a mírně se usmál.

„Já žádné království nemám. A nikdy jsem ani žádné neměl - pokud tím nemyslíš duše věrných. Vždy jsem byl pouhá figurka, nic než muž v Čele. Snad jsem někdy pomáhal nasměrovat kormidlo, ale nic víc. Nyní už to vím - stejně dobře jako to, že už nestojím o tuto úlohu figurky.“

„Ale musíš přece! Svatosti -“

„Pojďme z cesty, jede sem hlídka,“ přerušil ho Corfe, který už měl toho zbožného blekotání plné zuby. „Torunnská těžká jízda - podle všeho kyrysníci.“

Jízdní jednotka vyrazila klusem z hlavní brány východního opevnění. Rozdělovala proud uprchlíků stejně, jako kámen rozděluje říční vodu a nechává se jí obtékat. Koně si prošlapávali cestu bahnem návrší pod Corfem a jeho společníky. Corfe se ani nepohnul. Pochyboval, že by ve vší té špíně a bahnu uplynulých dní ještě někdo dokázal v jeho oděvu rozpoznat zbytky torunnské uniformy. Nebyl nejmenší důvod, aby se vojáci na koních zajímali o tři další zbídačelé uprchlíky.

Ale Ribeiro už klouzal a klopytal po rozmáčeném pahorku, mával rukama a volal na vojáky. Kněžské roucho se mu vlnilo a vzdouvalo kolem vyhublých údů jako křídla toporného ptáka. Jezdec v čele přitáhl koni uzdu. Corfe vztekle zaklel.

„Co to dělá?“ zeptal se Macrobius, Ve starcově hlase zazněl skutečný strach.

„Ten zatracený pitomec se... aha, oni si myslí, že prostě zešílel.“

Ribeiro hovořil s velitelem jednotky. Corfe sice nedokázal zaslechnout, o Čem spolu mluví, ale mohl docela přesně hádat.

„Nejspíš se je snaží přesvědčit, že jsi nejvyšší pontifex.“

Macrobius skoro bolestně potřásl hlavou. „Ale to já přece nejsem - a on to musí sám vědět. Ten muž zahynul v Aekiru. Žádný Macrobius už neexistuje.“

Corfe mu věnoval rychlý pohled. Něco v tónu, jakým stařec tyto věty vyslovil, něco v tom nekonečném smutku a odevzdanosti mu rozeznělo bolestnou strunu v srdci. A vůbec poprvé ho napadlo, jestli přece jen

Macrobius není skutečně tím, zač ho druhý mnich prohlašoval.

„Klid, otče. Budou jeho slova pokládat za horečné sny šíleného mnicha, nic víc.“

Macrobius sklouzl na kolena do bahna. „Ať mě nechají na pokoji. Tápu v temnotách a budu se v nich nacházet až do konce života. Už si nejsem ani jist tou vírou, která mne kdysi udržovala naživu. Jsem zbabělec, Mogenův vojáku. Ty jsi za záchranu města božího alespoň bojoval, zatímco já se krčil uvězněn ve sklepeních vlastního paláce, abych nemohl utéct a odnést s sebou srdce Aekiru.“

„Všichni jsme zbabělci, ať tak nebo tak,“ řekl Corfe s hrubou laskavostí. „Kdybych byl odvážnější muž, dávno bych společně se svou manželkou ležel mrtvý před Aekirem.“

Stařec zvedl hlavu. „Tys v Aekiru ztratil manželku? To je mi líto, příteli, opravdu líto.“

Jezdci se znovu vydali na cestu a nechali Ribeira bezmocně stát na úbočí. Mladý mnich za nimi zahrozil pěstí a pak jako by se zhroutil do sebe. Corfe pomohl Macrobiovi vstát.

„Pojďme, otče. Pokusíme se ti sehnat na dnešní noc nějakou střechu nad hlavu a něco teplého do žaludku. Ať si s osudem západu lámou hlavu mocní. Naše starost už to není.“

„Ale právě že je, právě že je, synu. Pokud by to naše starost nebyla, mohli jsme už klidně ležet v bahně bez hnutí a čekat na smrt.“

„O tom si promluvíme někdy jindy. Pojď. Hej! Ribeiro! Pojď mi pomoci se starcem!“

Ale zdálo se, že ho Ribeiro neslyší. Mladý mnich stál, jednou rukou si zakrýval oko, jímž stále ještě viděl, a rty se mu bezhlese pohybovaly.

Připojili se k otrhanému davu vyděšených a hladových lidí, kteří proudili k hlavní bráně opevnění. Brodili se po kolena v bahně toho, co kdysi bývalo západní silnicí a nechali se bezmocně unášet proudem těl. Nakonec se nad nimi objevila temná klenba hlavní brány a pak už vešli do středu poslední ramusianské výspy východně od řeky Searil.

Tato výspa se ovšem nacházela v naprostém chaosu.

Všude byli lidé - ve všech možných stádiích špíny a zoufalství. Stáli v hloučcích kolem ohňů na cvičišti a vnitřní zdi opevnění lemovaly primitivní přístřešky a úkryty, jimiž uprchlíci hodlali čelit nepřízni počasí. Někteří podnikavci už si zde zřídili stánky, v nichž nabízeli na prodej, cokoli se jim

podařilo přinést z trosek Aekiru. Corfe viděl, jak několik mužů poráží mulu, a lidé se shromažďovali kolem mršiny jako krkavci. Viděl ženy, všechny strašlivě vyhublé a špinavé, které se nabízely kolemjdoucím za kus jídla nebo peníze, a ti nejotřelější hráli tu a tam kostky na plášti, rozprostřeném v bahně.

Corfe si všiml také násilí.

Mezi lidmi se pohybovaly skupiny mužů s dlouhými noži, kteří okamžitě, jakmile se torunnští vojáci ocitli z dohledu, vymáhali od dalších uprchlíků všechno, co měli cenného. Napadlo ho, jestli se sem dokázali dostat Pardálovi kumpáni.

To, co viděl kolem sebe, ho zneklidňovalo. V pevnosti na první pohled nepanoval žádný řád, organizace nebo vyšší autorita. Pravda, na baštách stáli vojáci Torunny a zbroj se jim matně leskla, ale zdálo se, že v prostoru opevnění je jich příliš málo, jako by síla posádky byla nějak omezena. A připadalo mu, že se ani nijak nesnaží zavést mezi uprchlíky nějaký - jakýkoli - řád. Kdyby tady velel Corfe, rozhodně by je nechal nahnat na západ, do dostatečné vzdálenosti od Hráze; pak by pravděpodobně zavedl nouzový přidělový systém na potraviny a potřeby a vyčlenil by ke správě uprchlických táborů na západním břehu řeky tolik mužů, kolik by bylo potřeba. Ale tohle... tohle byla prostě anarchie. Velel tady pořád ještě Martellus, nebo byl tento zmatek způsoben náhlými změnami ve velení?

Našel místo ve stínu jedné z východních stěn a vyhnal odtamtud několik zamračených mladíků. Odešli okamžitě, jakmile si uvědomili, v jakých cárech je oblečený a co se mu to houpá u boku, ale Corfe byl příliš unavený a ustaraný, než aby jim věnoval pozornost. Posbíral náruč dřeva všude se ho válela spousta a on usoudil, že uprchlíci patrně strhli některé vnitřní palisády a lávky - a nakonec se mu podařilo zapálit malý oheň. Tou dobou už se začínal snášet soumrak a na mnoha místech uvnitř opevnění probleskovaly ohně jako jasné hvězdy, spadlé na zem; když se podíval přes Searil k pevnosti, viděl ji ozářenou tisíci pochodněmi a kuchyňskými ohni. Lidé ve světle pochodní procházeli přes most v nekonečném procesí a východní brány pevnosti zůstávaly otevřeny i navzdory houstnoucímu šeru, což Corfemu připadalo jako neuvěřitelné šílenství: merdukové se mohli s nocí vmísit mezi uprchlíky, vstoupit do bran pevnosti a jedním rychlým úderem získat nad Ormannem vládu. Kdo tomu tady velí? Co je to za pitomce?

Ribeiro seděl ve světle šlehajících plamenů mlčky a zdálo se, že je zděšen skutečností, že Macrobius nebyl okamžitě poznán a přijat. Seděl s napuchlou

tváří v dlaních a zíral do plamenů Corfeova bídného ohně, jako by čekal na nějaké osvícení.

Na druhou stranu Macrobius působil skoro vyrovnaně. Odpočíval na vlhké zemi a zatímco záře plamenů proměňovala jeho zmučenou tvář v děsivou masku, mlčky pokyvoval hlavou. Corfe už podobný výraz viděl dříve ve tvářích mužů, kteří šli do bitvy. Znamenal, že se už nebojí smrti.

Mohl být tento šílený stařec opravdu nejvyšší pontifex?

V žaludku mu zakručelo. Neměli v ústech jediné sousto už půldruhého dne a několik dní předtím sotva něco málo. Ve skutečnosti se posledně pořádně najedl...

Naposledy to byla Heria, kdo mu připravil jídlo, a přinesla mu je na místo, kde stál na stráži na zdech Aekiru. Byla už tehdy tma, stejně jako nyní. Pak spolu stáli na lávce a vyhlíželi přes cimbuří na tisíce merduckých táborových ohňů, cítili kouř a dehet obléhacích strojů, pach smrti, který přikryl celé město jako neproniknutelná peřina. To bylo naposledy, kdy manželku viděl; ten překrásný úsměv s jedním koutkem úst šelmovsky povytaženým a jedním obočím zvednutým. Vzpomínal si, jak sestupovala ze schodů do ulice a světlo pochodně se jí zalesklo ve vlasech.

O dvě hodiny později přišel poslední útok a pak se mu celý svět rozpadl na kusy.

Ucítil na paži dotek ruky a trhl sebou. Kromě záře ohně už byla nyní naprostá tma. Otevřený prostor opevnění se proměnil v plameny protkanou temnou noc, kterou bezcílně bloudily stíny.

„Už odpočívá v božím náručí, synu. Už se o ni nemusíš bát," řekl tiše Macrobius.

„Ale jak jsi -?"

„Uvolnil ses, jako bys snil a pak jsem náhle ucítil, že tvé tělo ztuhlo jako kámen. Musím říct, že jsem se během posledních dnů naučil vycítit utrpení jiných lidí. Už je s Ramusiem ve společnosti svatých v nebi. Nic už jí nedokáže ublížit."

„To doufám, starče. To doufám."

Nedokázal mu říct - a nedokázal tu myšlenku nahlas přiznat ani sobě - že by Heria mohla být stále ještě naživu a trpět násilím těch východních zvířat. A tak se raději modlil, aby byla manželka skutečně mrtvá.

Pak setřásl z lokte knězovu ruku a zprudka vstal.

„Jídlo. Musíme se najíst, abychom byli co k čemu. Ribeiro, postarej se o

starce."

Mladý mnich přikývl. Tvář měl lesklou a zbarvenou do temného odstínu nahnílého ovoce, a neustále vyplivoval úlomky zubů. Corfe mu v duchu nedával příliš mnoho šancí na přežití.

Vyrazil mezi ohně, překračoval cestou postavy, schoulené na holé zemi, odstrčil dvě ženy, které se mu nabízely. Pouze v podobných neuvěřitelných mezních situacích vycházely najevo skutečné hlubiny lidské duše. Lidé, kteří obývali Aekir před jeho pádem, byli civilizovaní, bezúhonní a navýsost zbožní - a nyní se proměnili v děvky, zloděje a vrahy.

A zbabělce, dodal v duchu. Nesmíme zapomínat na zbabělce.

Nikdo nedokázal odhadnout, v co se promění v okamžiku, kdy ho osud postrčí na samotný okraj života a před očima se mu objeví propast smrti. Tak blízko hranice mezi bytím a nebytím se spousta věcí měnila a lidé se měnili s nimi. A Corfe byl přesvědčen, že jen zřídka k lepšímu.

Při pohledu na dva torunnské vojáky zahrnul jinam a tiskl si šavli ke stehnu, aby si jí nevšimli. Nebyl si vůbec jist, jaký má teď vůči armádě vlastně vztah, jestli je dezertérem nebo pouhým opozdilem před liniemi, ale v duchu se cítil natolik provinile, že nechtěl zjistit skutečný stav věcí.

Nebál se, když opouštěl Aekir. Viděl většinu múzu, jimž velel, povražděnu na baštách a poté byl stržen a vyvečen z města proudem uprchlíků. Tehdy už mu bylo jasné, že v každém případě už Heriu ztratil a prostě chtěl nechat všechnu tu krev a zkázu za zády. Bylo to trpké a bylo to hořké, ale nepamatoval si, že by se jedinou vteřinu bál. Ve skutečnosti si toho ani moc nepamatoval. Události, které ho vzaly do vleku, byly příliš závažné, než aby je mohly obsáhnout lidské pocity.

Ale kromě řvoucího chaosu onoho dne si nebyl jistý takřka ničím. Že by přece jen měl strach? V každém případě bylo jeho povinností zůstat v týlu s Lejerem a bojovat dál. V tom případě by ale byl v tomto okamžiku buď mrtvý, nebo by krácel na východ s rukama uvězněnými v merduckém jařmu.

„Hej, ty!“ zaslechl něčí volání. „Okamžitě stůj! Co to máš u pasu?“

Dva torunnští krajané a spolubojovníci. Takže si přece jen té šavle všiml. Corfe vteřinku přemýšlel, jestli by se neměl dát na útěk, ale pak se nesmyslnosti té představy usmál. Odsud už žádná cesta dál nevede.

Toruňané byli oblečení v černi a šarlatu a jejich poloviční zbroj byla lakovaná, takže se leskla jako eben. Šavle, které jim visely u boků, byly naprosto přesné kopie té, kterou měl v pochvě Corfe a na hlavě měli nasazené

lehké přilby s nánosníky, typickými pro jejich národ.

Jeden měl na rameni položenu arkebuzu, ale doutnák nebyl zapálený.

„Kde jsi přišel k té zbrani?" zeptal se ten s arkebuzou ostře.

„Vzal jsem ji mrtvému Toruňanovi," odpověděl Corfe nedbale.

Muž se nadechl tak prudce, až mu vzduch zahvístal mezi zuby. „Ty zasranej křiváckej zloději, já tě propíchnu jako prase -" Ale pak se ozval jeho společník.

„Počkej, Hane. Co to má ten chlap na sobě?"

Oba se na něho pátravě zahleděli a Corfe se málem rozesmál, když sledoval, jak se jim na tvářích objevuje výraz nevěřícího poznání.

„Ano, jsem taky Toruňan. John Mogen byl můj generál a já ho viděl padnout na východních zdech Aekiru. Ještě nějaké další otázky?"

Corfeho zmátlo, že ho brali tak vážně. Přecházel po kamenné podlaze předpokoje a poslouchal, jak na druhé straně dveří stoupají a klesají hlasy. Ti dva vojáci ho okamžitě odvedli sem, přes přecpaný most až do samotného srdce pevnosti na západním břehu.

Zde panoval ještě větší chaos než na druhé straně řeky. Uprchlíci zde z plátna a kůlů a vůbec všeho, co dokázali v pevnosti najít, vystavěli celé městečkou chýší a přístřešků a to se už začínalo rozlévat zpoza zdí do okolní krajiny. Všude probleskovaly noci ohně, táhly se daleko přes volný prostor kolem pevnosti a zhruba následovaly linii západní silnice. Všude panoval neuvěřitelný hluk, zmatek a ve vzduchu se vznášel plesnivý pach obrovského tábora.

Corfeho trápilo, že Ormannovu Hráz vidí v takovém stavu. Vždy ji pokládal za neproniknutelnou baštu, ale přesně totéž si na druhou stranu myslel před nějakým měsícem i o Aekiru. Žaludek mu svíral podivný pocit, když nyní čekal, až ho dovnitř povolá generál Pieter Martellus, velící důstojník. Viděl dlouhé řady povozů, které se tísnily na cvičištích, naloženy zásobami, a viděl ruch kolem stájí, kde kováři pracovali přes noc u výhní, připomínajících pekelné ohně. Měl pocit, že je pevnost zůstavena osudu bez bitvy a navzdory lhostejnosti, která pramenila z nekonečné únavy, ho tato představa skličovala. Pokud padne Ormannova Hráz, jaká naděje pak zbývá pro samotnou Torunnu?

Konečně byl povolán a vstoupil do místnosti s vysokým klenutým stropem. Kromě věkem zčernalých trámů, silných jako lidské tělo v pase,

byla postavena z tmavého kamene. V hlubokém koši na oheň žhnuly uhlíky a uprostřed prostory se nacházel dlouhý stůl, pokrytý mapami a listinami a tolika pery, až to vypadalo, jako by odsud ve spěchu vyrazilo obrovské hejno ptáků. Kolem stolu posedávala a postávala skupinka mužů se zapálenými dýmky. Když vesel, všichni se k němu otočili.

Zasalutoval a bolestně si uvědomil, jak zbědovaně vypadá a jak velké kusy bláta mu opadávají z bot na čistou podlahu.

Pak vstal ze židle jeden muž, v němž Corfe poznal Martella, a odhodil pero, jako by to byl oštěp.

Vojáci mu říkali 'Lev' - a nikoli bezdůvodně. Bohatou hřívu černých vlasů a vousů měl prokvetlou bílými a červenohnědými prameny a husté obočí se mu klenulo nad mohutnými nadočnicovými oblouky. Byl to obrovský muž, ale v pase překvapivě štíhlý - na rozdíl od mohutně stavěného buřiče Johna Mogeny. Po deset let bojoval jako Mogenův poručík a vysloužil si pověst chladnokrevného a přísného válečníka. V kasárnách se také šeptalo o tom, že je svým způsobem čaroděj. Bledé oči se bez mrknutí upřely na Corfeho.

„Bylo nám řečeno, že jsi byl u Aekiru,“ promluvil a hlas měl tak hluboký, že připomínal zvuk, jaký vyvolá dopad mince na vodní hladinu v hluboké studni. „Je to pravda?“

„Ano, pane.“

„Patřil jsi mezi Mogenovy podřízené?“

„Patřil.“

„Proč ses nepřipojil k Lejerovi v týlové bitvě?“

Corfemu se rozbušilo srdce, zatímco ho důstojníci napjatě sledovali a někteří přitom přestali potahovat z dýmek. Byli to Toruňané jako on sám, příslušníci nejproslulejšího národa válečníků. Byli to právě Toruňané, kdo se jako první zbavil fimbrijského jha, byli to Toruňané, kdo odrazil první z řady mnoha merduckých invazí. Právě tato tradice jako by zahalila celou místnost, společně s dosud nepoznanou přichutí porážky. Mogen byl z nich všech nejlepší a oni to věděli. Posádka Aekiru byla všeobecně pokládána za nejlepší na světě. Nikdo si zatím ještě nikdy nedokázal představit její pád - a obzvlášť ne tito muži, generálové poslední pevnosti západu. Ale nikdo z nich přece u Aekiru nebyl, jak by si to mohli umět představit?

„Nebyl na to čas. Když padla východní bašta - a padl John Mogen - byla to pohroma. Všichni mí vojáci byli mrtví. Zůstal jsem odříznutý...”

Hrdlo se mu stáhlo. Vzpomínal na plameny, na paniku davu, na padající

budovy. Vzpomínal na tvář své ženy.

Martellus se na něho díval bez hnutí.

„Už jsem měl dost zabíjení," slova se mu neochotně drala hrdlem. „Chtěl jsem najít manželku. Když už jsem to musel vzdát, bylo příliš pozdě na to, abych se připojil k Lejerovi. Zapletl jsem se do davu. Já..." Zaváhal a pak s pohledem upřeným do Martellových očí dokončil: „Utekl jsem s ostatními z města."

„Zběhl jsi," odsoudil ho někdo a kolem stolu se rozšuměly hlasy.

„Možná jsem zběhl," odpověděl Corfe a samotného ho překvapil klid vlastního hlasu. „Aekir stál v plamenech. Ve městě už nezbývalo nic, zač by bylo možné bojovat. Nic, na čem by mi záleželo. Ano, zběhl jsem. Práskl jsem do bot. Dělejte si se mnou, co chcete. Jsem unavený a mám za sebou dlouhou cestu."

Jeden z mužů vztekle udeřil pěstí do stolu, ale Martellus zvedl ruku, aby si zjednal ticho, a pak zůstal stát s rukama za zády u koše na oheň; v rudé záři, která mu zdola ozařovala obličej, připomínaly jeho rysy daleko více než jindy kočkovitou šelmu.

„Klid, pánové. Nenechali jsme sem toho muže přivést proto, abychom nad ním vyslovovali soudy, ale proto, abychom získali informace. Jak se jmenuješ, poručíku?"

„Corfe. Corfe Cear-Inaf. Můj otec také sloužil pod Mogenem."

„Inaf, ano. Znáš to jméno. Nu, Corfe, musím ti říct, že jsi první torunnský voják, který sem od Aekiru přišel živý. Nejlepší polní armáda Pěti království neexistuje. Ty jsi možná jediný, kdo přežil."

Corfe zalapal po dechu a nedokázal tomu uvěřit. „Ani jeden se nevrátil? Vůbec nikdo?"

„Nikdo. Po poslední Lejerově bitvě vzali merdukové několik tisíc mužů do zajetí, tolik víme. Ti jsou hnáni na východ a čeká je ukřižování. Jinak nemáme zprávy o nikom."

Corfe sklopil hlavu. Takže naživu zůstal pouze on, když všichni ostatní Toruňané, kteří bojovali pod Mogenovým velením, padli nebo byli zajati. Krev mu studem stoupla do tváří. Nebylo tedy divu, že se na něho muži kolem stolu dívají tak nepřátelsky. Ze všech těch tisíců a tisíců mužů, kteří byli součástí obrovské armády, jedině Corfe uprchl a zachránil si vlastní kůži. To vědomí ho vyvádělo z rovnováhy.

„Posaď se," vybědl ho Martellus. „Vypadáš, jako bys to potřeboval."

Zatápal naslepo po židli a s hlavou v dlaních usedl. „Co po mně chcete?“ zašeptal.

„Jak už jsem řekl: informace. Chci znát složení merducké armády. Chci vědět, jak moc jí Mogenovi muži uškodili, než bylo po všem. A chci vědět, proč Aekir padl.“

Corfe zvedl hlavu. „Chcete zůstat tady a znovu se postavit merdukům?“

„Ano.“

„Mně to tak rozhodně nepřípadá.“

Muži u stolu si po jeho slovech neklidně poposedli. Martellus se na ně zamračil, aby je umlčel, a pak přikývl. „Část posádky byla přesunuta směrem na západ, do Torunny. Proto je nás tu o něco méně.“

„Kolik? Na čí rozkaz?“

„Na rozkaz samotného krále Lofantyra. Pro obranu Hráze bylo vyčleněno dvanáct tisíc mužů - ani o jednoho méně.“

„Pak Ormannova Hráz padne.“

„Něco podobného rozhodně nehodlám připustit, poručíku.“

„Po celé pevnosti se ti hemží uprchlíci. Kdyby se merdukové na tohle místo vrhli, nedokážeš jim odolávat ani hodinu.“

„Jistě, měli jsme tu trochu zmatek - všechny ty přesuny na západ a podobně. Ale už se všechno znovu vrací pod kontrolu.“ Martellus nyní působil trochu podrážděně.

„Zvědové nás informovali, že se hlavní uskupení merducké armády stále ještě zdržuje v Aekiru a jeho okolí, i když několik mil odsud už dochází k prvním šarvátkám. Máme dost času na přípravu; bude trvat několik týdnů, než se dá na pochod hlavní uskupení. Podle rozkazů mám vypravit na západ co nejvíc uprchlíků z Aekiru, než strhnu mosty. Ale teď je řada na tobě. Na kolik mužů odhaduješ sílu nepřítele?“

Corfe zaváhal. „Od začátku obléhání do posledního útoku jich mohlo přežít takových sto padesát tisíc.“

Důstojníci si vyměnili zděšené pohledy. Takovou armádu ještě nikdy nikdo neviděl - dokonce si ji ani nedokázali představit.

„Takže kolik mužů měli, když město obklíčili?“ zeptal se jeden z nich chraplavě.

„Možná čtvrt milionu. Kosili jsme je jako obilí, ale oni prostě pořád přicházeli další. Víím, že jich hodně bylo odveleno do hor k zajištění zásobovacích stezek, ale teď někdy by měly průsmyky Thurijských hor

uzavřít sněhové závěje. Netuším, jak budou jednotky zásobovat během zimy."

„Já ano," kývl Martellus. „Vévoda Comorin z Kadikie tvrdí, že na březích Ostie staví po stovkách nákladní čluny. To bude jejich nová zásobovací stezka a zůstane otevřená v průběhu celé zimy. Jejich postup zima nezastaví."

Martellus se sklonil nad stolem a přitáhl si mapu území mezi řekami Searil a Ostia.

„Ukaž mi linii jejich postupu," otočil se ke Corfemu.

Corfe vstal, ale pak ho něco napadlo. „Už někdo viděl Macrobia nebo našli jeho tělo?"

„Nejvyšší pontifex? Ale kdepak. Ten přece zahynul v Aekiru."

„Víš to naprosto jistě? Viděl někdo na vlastní oči, jak umírá?"

„Jeho palác shořel a každý kněz, kterého ve městě našli, byl zavražděn. Tohle mi řekli civilisté a duchovní, kteří odtamtud přišli. A neřekl bych, že by merdukové mohli opominout někoho tak významného."

„Ale Mogen ho nechal zamknout ve skladišti paláce, aby mu zabránil v útěku z města."

Martellus se nevěřícně napřímil. „To myslíš vážně?" „Povídalo se to po celém městě těsně před posledním útokem. Rytíři církve se kvůli tomu málem odmítli podřídit Mogenovu velení. Poznal bys nejvyššího pontifika, kdyby ses s ním setkal?"

Na Martellově tváři byla nyní jasně vidět podrážděnost. „Předpokládám, že ano. Několikrát jsem večeřel u stejného stolu jako on. Proč?"

„Pak musíš poslat muže na východní břeh. Ať najdou u hlavní brány starce bez očí a mladého mnicha s poraněnou tváří."

„A co s nimi má být?"

„Myslím, že ten stařec by mohl být Macrobius."

Kapitola třináct

Charibon.

Nejstarší klášter na celém světě, domov řádu zakladatelů.

Stojí na břehu Torova moře v severozápadních kopcích divokých Cimbrických hor. Obklopen Almarckým královstvím zůstával vždy nezávislý stejně jako byl Aekir a vládli mu starší církve a jejich hlava, nejvyšší

pontifex.

Žilo a pracovalo tu sedm tisícovek mnichů - většinu tvořili zakladatelé ve své černi, ačkoli se mezi nimi pohybovali antillané v hnědých kutnách a další, odění v teplé šafránové barvě merkurianů. Nacházelo se zde jen několik málo mužů, zahalených v nebarvené, prosté vlně asketických misionářů, bratří mendikantů.

Nyní, kdy již Aekiru nebylo, se zde nacházely největší knihovny v Normannii, a zde byla i hlavní posádka a cvičiště rytířů církve. Jejich citadela byla umístěna o něco výše v kopcích za Charibonem a v ní bylo ubytováno nějakých osm tisíc duší. Obvykle se jich zde nacházelo mnohokrát více, ale většina byla buď na východě, nebo rozmístěna porůznu v ramusianských královstvích, kde pomáhala v bojích proti kacírům. Dva tisíce rytířů nyní směřovaly na západ do Hebrionu.

V obvodu samotného kláštera se nacházely proslulé dlouhé charibonské arkády, jimiž kráčelo už patnáct generací knězi, zastřešené cedrem, dovezeným z Levangoru a s podlahou z čedičových bloků, vytěžených v kdysi dávno sopečných Cimbrických horách.

Kolem čtverce arkád, který ohraničoval bohaté vnitřní zahrady, stály další budovy kláštera, vystavěné z masivního kamene a zastřešené břidlicovými taškami z lomů, umístěných v nedalekých Narianských kopcích. Zde nebylo místo pro skrovné doškové střechy.

Ale nad tím vším se tyčila katedrála Svatého, která vévodila celému širokému okolí. Její obrys představoval obrys Charibonu a díky ní byl už z dálky v horách rozpoznatelný. Obrovská trojhranná věž se žulovými výběžky v každém vrcholu tvořila špičku trojúhelníku, který tvořil zbytek katedrály. Byl to tradiční ramusianský tvar, připomínka rukou, sepjatých k modlitbě, ale v měřítku daleko větším, než jaké kdo kdy viděl. Jen obyvatelé Aekiru nad ní mohli ohrnovat nos, protože byli zvyklí na svůj Carcasson, který byl této stavbě vzorem.

Ale Carcassonu už nebylo více.

Klášter se rozprostíral kolem dvojitého středu arkád a katedrály a původní čistý návrh se už dávno ztratil ve změti ostatních budov. Nacházely se zde školy a dor-mitáře, kontemplační cely, zahrady, které poskytovaly odpočinek zraku a sváděly duše k rozjímání. Právě zde vznikla drtivá většina církevních teorií, jejichž autoři seděli v zahradách mezi zurčícími fontánami s vyhlídkou na zelené kopce.

Také zde byly kuchyně a dílny, kovárny a koželužny a přirozeně také proslulé tiskařské stroje zakladatelů. Charibon vlastnil pozemky, dobytek a obilí, neboť měl kromě duchovní tváře i tvář sekulární. Kolem klášterních budov se rozrostlo celé město a rybářská vesnice na západním břehu jezera zásobovala mnichy o postních dnech sladkovodními platýzi, makrelami a občas dokonce i želvami. Charibon byl soběstačné malé království, jehož hlavními vývozními artikly byly knihy, které tiskařské stroje bez ustání chrlily, a víra, kterou kázali zakladatelé a silou prosazovali rytíři církve.

Klášter byl před sto padesáti lety vydrancován konfederací divokých cimbrických kmenů. Pak vypukla, válka a království Almark a Torunna vyslaly své vojáky do hor ve společnosti silné jednotky rytířů církve. Kmeny byly nakonec rozdrčeny a zahrnuty pod ramusianskou vládu, čímž byl završen úkol, o nějž se už před nějakými čtyřmi staletími bezúspěšně snažili Fimbriané. Od té doby byl v Charibonu umístěn i tucet tercií almarských vojáků; stejně jako Toruňané měli svou posádku dál na východě v Aekiru. Charibon byl klenot, světlo, jež muselo neustále plát bez ohledu na to, jak temná noc panovala - obzvlášť nyní, když záře Aekiru zhasla.

Albrec zamžikal proti chladnému větru, který mu vháněl slzy do očí, takže celému světu musel připomínat krátkozrakého hraboše, který na začátku zimy vyhlíží ze své nory. Takhle vysoko v horách byly zimy tvrdé, v arkádách plné čtyři měsíce ležel sníh a vnitrozemské moře podél břehů zamrzalo. Jeho cela se pak každého jitra promění v malý prostor mrazivého vzduchu a on bude muset rozbíjet krustu ledu na hladině vody, kterou má v míse na mytí, aby si ji vůbec mohl chrstnout do špičaté tváře.

Byl zahalen do obnošené hnědé kutny antillanského řádu a symbol Svatého, který měl zavěšen na hrudi, si vyřezal sám z prostého dřeva za dlouhých nocí nad svíčkou. I když byli v Charibonu všichni bratři, někteří náleželi k řádům postaveným výše, než byly ty ostatní. Někteří knězi byli vskutku urozeného původu - mladí synové rodin, jimž nemohli otcové poskytnout žádné velké dědictví. A tak se tito muži stávali bratry zakladatelů, kteří byli také šlechtou mezi služebníky božími. Pro neurozené tu zbýval jen řád antillanů, merkuriané a pokud se v někom dmulo svaté nadšení prudčeji a rád chodil, mohl vstoupit do řádu bratří mendikantů.

Albrekův otec byl pouhý rybář na březích severního Almarku. Tvrdošíjný muž z tvrdé země. Nikdy synovi nedokázal odpustit jeho strach z otevřeného

moře ani neobratnost se sítěmi a u kormidla. Albrec odešel do malého kláštera antillanů v nedaleké vesnici a v něm našel místo, kde nebyl očerňován ani bit, kde byla práce sice tvrdá, ale nikoli tak děsivá jako dny v otevřeném člunu na rozbouřeném moři. A kde mohl využít vrozenou zvědavost a zděděnou tvrdohlavost k dobrému cíli.

Pracoval v knihovně svatého Garasa, přestože ruku neměl natolik zručnou, aby mohl ovládat chod tiskařských strojů, ani natolik jemnou, aby se připojil k ilustrátorům ve skriptoriu. Trávil své dny v zaprášeném, napůl podzemním světě knih a rukopisů, starých svitků a pergamenů. Miloval tuto práci a dokázal vyhledat jakýkoli svazek v celé knihovně během několika minut.

Právě díky této dokonalé schopnosti orientace v labyrintech skříní, truhlic a polic, které se v knihovně nacházely, mu bylo přiděleno místo pomocného knihovníka a díky tomu mohl sám číst cokoli si vybral, což pro něho znamenalo neocenitelnou odměnu. Znal podlaží knihovny, která byla navštěvována jen zřídkakdy, starobylé archivy a zapomenuté skříně, jejichž obsah v tichosti pokrývaly vrstvy prachu. Albrec hodlal svůj život zasvětit tomu, že je všechny prozkoumá.

Přebýval zde už třináctým rokem, zrak se mu postupem času zhoršoval a ramena se hrbila s každou knihou, do které se zahleděl. A přitom věděl, že na světlo světa nevynesl ani desetinu bohatství, které knihovna skrývala,

Na vlastní oči viděl svitky z dob Fimbrijské hegemonie, svazky, nad nimiž trávil celé dny s vonným olejem a tupým nožem, aby je vůbec mohl bezpečně otevřít a oddělit jednotlivé stránky. Bratr Commodius, hlavní knihovník, jich většinu odsuzoval jako sekulární smetí nebo dokonce jako kacířské spisy. Některé byly dokonce spáleny, což Albreka děsilo. Poté už neukazoval své nahromaděné poklady ostatním bratřím, ale potajmu je schraňoval. Věřil, že knihy by neměly být páleny - bez ohledu na to, co obsahují. Pro něho byly všechny knihy svaté, byly to útržky myšlenek minulosti, myšlenek mužů, kteří už dávno leželi v hrobech. Takové věci se měly chránit, ne ničit. A tak si Albrec schovával ty kontroverznější ze svých nálezů a bezděčně tak založil vlastní malou knihovnu; byla to knihovna svazků, které by ho v případě odhalení nadřízenými dokázaly velice rychle dopravit na hranici, kde by byl ve společnosti svých knih upálen.

Toho jitra vyhlížel ven jedním z mála oken knihovny na kopce kolem kláštera. Předpokládalo se, že během dneška dorazí Jeho Excelence prelát

hebrionský, aby se připojil ke třem dalším prelátům, kteří již v klášteře přebývali. Celý Charibon jen bzučel řečmi a očekáváním. Říkalo se, že nyní, když je Macrobius mrtvý - Bůh bud milostiv jeho duši - scházejí se preláti, aby ze svého středu vybrali nového nejvyššího pontifika. Jiní tvrdili, že v západních královstvích to vše kacírstvím a čarodějové hodlají využít zmatku, který v ramusianských královstvích zavládl po pádu Aekiru. Tento synod se stane začátkem velkého tažení, říkálo se, svaté války, která zbaví západ nepřátel a zároveň odrazí merduky, kteří se shromažďovali u bran.

Významné časy, pomyslel si Albrec trochu nervózně. Vždycky pokládal Charibon za svým způsobem útočiště, když se nacházel takhle odříznutý v horách; ale teď viděl, jak se stává jednou z os, kolem nichž se otáčí zbytek světa. Nevěděl jistě, jestli ho ten pocit vzrušuje, nebo děsí. Chtěl mít jen klid k nerušenému čtení svých svazků, chtěl zůstat zavřený ve svém zaprášeném, svícemi ozářeném království hlubin knihovny.

„Zase chytáš lelky, že, bratře?“ ozval se mu za zády nenucený hlas.

Albrec se prudce otočil od okna. Muž, který ho oslovil, byl oděn v jemné černé kutně zakladatele a symbol Svatého, který mu visel kolem krku, byl vyroben z čistého zlata.

„Ah, to jsi ty, Avilo. Tohle už nikdy nedělej! Myslel jsem, že je to Commodius.“

Druhý mnich, hezký mladý muž s bledým, pohublým obličejem šlechtyce, se jen zasmál.

„Neboj se, Albreku. Ten je zavřený se zbytkem úctyhodných v pokojích generálního vikáře. Pochybují, že ho dnes vůbec zahlédneš.“

Albrec zamrkal.

Měl plnou náruč knih, které svíral stejně jemně, jako mladá matka chová své první dítě. Posunuly se mu na hrudi a on podrážděně zamručel, když začaly padat. Ale Avila je zachytil a vyrovnal je.

„Pojď, Albreku. Nech na chvíli ty mrtvé svazky být. Pojď se se mnou projít arkádami a podíváme se, jak přijíždí Himerius z Hebrionu.“

„Takže už je tady?“

„Stráž hlásila, že se sem blíží skupina jezdců a vozů. Můžeš knihovnu klidně zamknout - nějakých pár hodin po ní teď nikdo ani nevzdechne. Myslím, že půlka Charibonu se vyhrne ven, aby ukojila zvědavost.“

„Tak dobře.“

Byla pravda, že knihovna zůstala opuštěná. V obrovských místnostech se

odrážely jejich hlasy od stěn v tichu, které rušilo jen trpělivé odkapávání starých vodních hodin v koutě. Zamkli za sebou těžké dveře na tři západy - Albrec byl vždy pyšný na to, že právě on je tím, kdo s sebou nosí klíč od jedné z největších knihoven na celém světě, ačkoli se za tu pýchu vždy pokáral - a když se zachumlali do kuten, vykročili chladným čistým dnem od budovy.

„Co na tom hebrionském prelátovi vlastně je, že je z toho celý klášter vzhůru nohama?“ zeptal se Albrec podrážděně. Široké chodby, jimiž šli, byly přecpané mnichy, kteří jimi pospíchali a vzrušeně přitom hovořili. Zdálo se, že dnes má naspěch každý, od noviců až po ctihodné starce, a dvakrát se museli zastavit a uklonit monsignorovi zakladatelů.

„Copak to nevíš, Albreku? U všech svatých, trávíš tolik času s hlavou v knihách, že se ti přes ni valí události skutečného světa jako voda.“

„Knihy jsou také skutečné,“ namítl Albrec vzpurně. Tohle byl jeden z jejich nejstarších sporů. „Říkají mi, jaké věci se dějí, vyprávějí dějiny a složení světa. Jsou skutečné.“

„Ale tohle se děje zrovna teď, Albreku, a my jsme součástí toho děje. Celý svět stojí na prahu velkých změn a pokud budeme mít štěstí, dožijeme se jich.“

Avilovi zářily oči a Albrec se na něho díval se zvláštní směsicí náklonnosti, podráždění a úcty. Avila byl mladší syn rodu Dampierů z Perigraine. Přišel mezi zakladatele s naprostou samozřejmostí a jeho hvězda bude bezpochyby stoupat velice rychle. Měl osobní kouzlo, byl plný energie a přitom ještě neuvěřitelně krásný. Albrekovi samotnému nebylo vlastně jasné, jak se zrovna oni dva mohli sblížit. Mělo to patrně něco společného s představami, jimiž se navzájem častovali, s hádkami, které mezi nimi poletovaly jako míč. Půltucet noviců byl do Avily beznadějně zamilovaný, ale Albrekovi bylo jasné, že si toho vůbec nevšimá. Byla v něm zvláštní nevinnost, která dokázala přežít rozčarování a tvrdost prvních let, strávených v řádu. Na druhou stranu určitě nikdo nedokáže hrát hru zakladatelů lépe než on. Albrec si nemohl pomoci, ale byl přesvědčen, že tu jeho přítel marní čas. Avila se měl stát vůdcem lidu, dobrým důstojníkem armády a ne mnichem, schovaným někde uprostřed hor.

„Tak mi tedy řekni, co by mělo být dávno jasné i tak nevědomému člověku, jako jsem já,“ zabručel Albrec.

„Tenhle Himerius je v daném okamžiku šampiónem zakladatelů. Bylo mi

řečeno, že na trůnu Hebrionu sedí mladý a nepříteliš horlivý král, který církev zrovna nepodporuje a který se místo toho pravidelně radí s čaroději. Abrusio se tak stalo útočištěm všech druhů kacírů, cizinců a mágů. Himerius se rozhodl to místo vyčistit hranicemi a přichází sem přesvědčit ostatní preláty, aby udělali totéž."

Albrec nakrčil špičatý nos. „To se mi nelíbí. Po Aekiru všichni panikaří. Tohle mi připadá spíš jako politika."

„Ale samozřejmě že ano! Můj drahý příteli, *církev ztratila vedení*. Macrobius je mrtvý a v našem čele nestojí žádný nejvyšší pontifex. Tenhle Himerius okamžitě po příjezdu vyloží na stůl všechny trumfy a nechá se vidět jako silný vůdce, jež církev v takových časech potřebuje - vůdce, který se nebojí zkřížit zbraně ani s králi. Všichni už o něm mluví jako o Macrobiově nástupci."

„Všichni kromě jeho spoluprelátů, pokud jsem to pochopil správně."

„Jistě, přirozeně! Musí být uzavřeny dohody a generální vikář bude celé jednání řídit. On sám je přirozeně vzhledem ke svému úřadu zbaven možnosti kandidovat, ale nepochybuji o tom, že zanedlouho budeme mít v čele církve dalšího zakladatele."

„Už je to více než sto let, co jsme sloužili Bohu a Svatému pod nejvyšším pontifikem, který by nebyl zakladatel," poznamenal Albrec a zamyšleně se dotkl hnědé látky své kutny. „A ze všech prelátů jedině Merion z Astaracu není zakladatel, ale antillan jako já."

„Havrani si vždycky řídí věci po svém," řekl Avila pobaveně. „Nikdy tomu nebude jinak."

Vyšli z arkád a vydali se po ulici, dlážděné kočičími hlavami, která ohraničovala vnější obvod kláštera. Domy zde byly vysoké, průčelí se nakláněla nad ulici a dláždění bylo dokonale čisté. Celý Charibon byl na příkaz generálního vikáře u příležitosti synodu uklizen do posledního smítka.

Ulice zaplňovali duchovní všech řádů a stoupali do kopce, aby právě oni byli první, kdo zahlédne muže, jenž se možná stane novým nejvyšším pontifikem. Avila pomohl Albrekovi, když se menší muž začal cestou do kopce potit a zadýčkovat. Dech se v mrazivém vzduchu srážel do malých obláčků páry a na vyšších svazích viděli sněh.

„Tam," ukázal spokojeně Avila.

Stáli na hřebeni, který se vinul jako ochranný val podél jihozápadní hranice Charibonu. Svahy kolem nich se černaly lidmi, jak vysvěcenými, tak

laiky. Při pohledu na klášter se jim naskýtal nádherný výhled na profil Charibonu s věžemi a zvonice s zalitými podzimním sluncem a po pravé straně se blyštěla hladina Torova moře.

„Už ho vidím," řekl Avila.

Albrec zamžikal. „Kde?"

„Tady ne, ty trdlo, na severní silnici. Uvědom si, že přijede od Almarku. Vidiš tu eskortu rytířů? Musí jich tam být nejméně dvě stovky. Himerius bude ve druhém voze, v tom, na kterém vlaje šarlatová hebrionská vlajka. Dělají z toho pěknou podívanou. Řekl bych, že už má úřad nejvyššího pontifika pevně v ruce."

Jeden z jejich sousedů, kněz s ostře řezanou tváří, zahalený v prosté kutně bratra mendikanta, se po Avilových slovech prudce otočil.

„Co to říkáš? Himerius jako pontifex?"

„Ale jistě, bratře. Připadá mi to jako jediné možné řešení."

„A ty jsi asi do celé záležitosti pořádně zasvěcený, že ano? "

Albrekovi připadalo, jako by Avilova tvář zmrzla na kámen. V hlase se mu ozvala nadřazenost urozeného muže, když odpověděl: „Mám hlavu. Dokážu si dát dohromady důkazy a udělat vlastní názor stejně dobře jako kdokoli jiný."

Bratr mendikant se usmál a pak kývl k přijíždějícímu průvodu. „Jestli ten tvůj prelát dosedne na místo nejvyššího pontifika, tak už si luxusu vlastního názoru moc neužiješ, mládenče. A spousta nevinných lidí si už více neužije luxusu života. Pochybuji, že to takhle dělal blahoslavený Ramusio, když ještě přebýval na tomhle světě, ale přesně tak to v téhle době vedete vy bratři zakladatelé se svými rytíři církve, se svými čistkami a hranicemi. Kde v celé *Knize skutků* stojí, že musíš zabít svého bližního jen proto, že se od tebe něčím liší? Zakladatelé! Jste boží supi, když se plácáte přežraní kolem pohřebních hranic, které jste sami postavili."

Prostě oblečený bratr se otočil a lokty si razil cestu davem, když se rozhořčeně probíjel pryč. Avila s Albrekem za ním beze slova užasle hleděli.

„Je to blázen," usoudil Albrec nakonec. „Tihle bratří jsou vždycky tak trošku potrhlí, ale tenhle už přišel o rozum úplně."

Avila se zahleděl z kopce k místu, kde doprovod preláta z Hebrionu dusal blátivou severní silnicí a pod kopyty koní se rozstříkovaly kaluže.

„Myslíš? Já si ale také nevzpomínám na jedinou pasáž, kde by nám Ramusio přikazoval zničit někoho, kdo v něho nevěří. Možná měl ten bratr

pravdu."

„Ramusio srazil tu ženu, posedlou démony, v Gebraru," podotkl Albrec.

„Ano," přikývl roztržitě Avila, „to je pravda." Pak se se svým obvyklým veselým výrazem usmál. „Což je jen další důvod, proč by se knězi neměli ženit. Ženy v sobě přechovávají příliš mnoho démonů! Nicméně předpokládám, že i ten nejsvatější kněz musí mít nějakou tu matku."

„Ticho, Avilo. Někdo tě uslyší."

„Někdo mě uslyší, ano. A co tak asi ten někdo udělá, Albreku? Co se stane? Co když někdo narazí úplnou náhodou na knihy, které si schováváš v cele? Už tě vůbec někdy napadlo, co by tak asi udělali? Když jsem byl ještě malý kluk, platil si otec na své usedlosti mága. Dělal nádherné triky s vodou a světlem a nikdo nedokázal uzdravit zlomené kosti lépe než on. Byl to můj učitel. Je tohle ten druh lidí, které chce církev zničit? Proč?"

„Pro milost Svatého, Avilo, budeš prosím tě zticha? Dostaneš nás takhle do pořádných potíží."

„Ale jaké to budou potíže?" naléhal Avila. „Jaké potíže, Albreku? Kdy tě může rozhovor nebo nápad dovést na hranici? Co musí člověk udělat, aby si takovou smrt zasloužil?"

„Zavři zobák, Avilo. Nebudu se s tebou hádat - ne tady a ne teď." Albrec se nervózně rozhlédl. Někteří z mnichů, kteří stáli poblíž, už se na ně začínali pátravě dívat.

Avila se znovu usmál. „Tak dobře, bratře. Proženeme tuhle srnu později. Možná nám s tím nějak poradí bratr Mensio."

Albrec už neřekl nic. Avila rád pokračoval v rozhovoru až na samotnou hranu - až k hranicím ortodoxních myšlenek. Bylo to těžké. Albrec mnohokrát uvažoval o šířce mezery mezi tím, v co Avila věřil a mezi tím, co říkal, ale ani on, přítel mladého šlechtice, se neodvažoval měřit hloubku záliby mezi tím, co si Avila skutečně myslel, a mezi tím, co tvrdil.

Prelátova kavalkáda se kolem nich prořítla a jen jedna bledá ruka mávala zpoza závěsů, zatažených přes okénko ve dveřích povozu. A pak už byli pryč. Rozhostil se pocit zklamání.

„Mohl nám alespoň dát nějaké požehnání," zamumlal mnich, který stál přímo vedle nich.

Avila plácl muže po zádech.

„To ale *bylo* požehnání, bratře! Copak jsi neviděl, jak prsty naznačoval znamení Svatého, když povoz projížděl kolem? Pravda, bylo to rychlé

požehnání, ale to mu na hodnotě neubírá."

Mnich, novic zakladatelů s bílou kápí, označující studenta prvním rokem, se široce usmál.

„Takže mně požehnal budoucí pontifex celého světa. Díky, bratře. Vůbec jsem si toho nevšiml. Máš skutečně pronikavý zrak."

„A skutečně pronikavou představivost," zabručel Albrec, když s Avilou vykročili zpátky k Charibonu. Zvony na katedrále odbíjely třetí hodinu a skupinky mnichů se rozcházely do patřičných kolegií na snídani. Albrekovi při té představě zakručelo v břiše.

„Proč vůbec takové věci děláš?" zeptal se svého přítele.

„Dnes ráno jsi podivně popudlivý, bratře. Proč to dělám? Protože mi to dělá radost a protože to tomu novicovi prozáří celý den. Do zítřka bude kolovat po celém kolegiu historka o tom, jak jednoho každého Himerius obdařil osobním požehnáním - i když by mě zajímalo, k čemu by jim to mohlo být dobré."

„Avilo, mám pocit, že jsi na nejlepší cestě k tomu, aby ses proměnil v zarytého cynika."

„Možná. Někdy si říkám, že každý člověk, který obléká tuhle černou kutnu, musí být buď náboženský fanatik, nebo chladnokrevný intrikán."

„Nebo mladší syn šlechtice. Nezapomínej, že těch je tady taky spousta."

Avila se na svého maličkého přítele usmál. „Pojď, bratře antillane. Posnídáš dnes s mladším synem šlechtice? Pokud si bude někdo ukazovat na tu tvou blátivě hnědou kutnu, tak mu vysvětlím, že jsi učenec, který přišel prozkoumat naši knihovnu. A sám přece víš, že náš refektář je vyhlášený."

„Já vím. Tak dobře. Pokud mě budeš držet stranou od noviců. Dnes ráno nemám vůbec náladu na rvačky o chleba."

Oba vykročili po cestě ke dlážděným ulicím kláštera - vysoký zakladatel a malý, podsaditý antillan. Nikdo, kdo by se na tuto nepravděpodobnou dvojici podíval, by rozhodně netušil, že právě ona jednoho dne změní běh celého světa.

Zvony na věži katedrály odbíjely hodiny života v Charibonu. Obyvatelé klášterního města vznášeli své modlitby, jedli své pokrmy a svědomitě vykonávali přidělenou práci, ale v bohatě vybavených komnatách generálního vikáře pohodlně seděla daleko vybranější společnost a upijela candelariánské víno, které bylo podáváno k jídlu. Odsunuli židle od dlouhého stolu, vzdali

Bohu díky za stravu, která jim byla poskytnuta a nyní se těšili pohledem do plamenů ohně v obrovském krbu.

Pět mužů, nejmocnější duchovní vůdci celého světa.

V čele stolu seděl generální vikář řádu zakladatelů, Betanza z Astaracu, bývalý vévoda tohoto království. Povolání mu bylo zjeveno v pokročilém věku a někteří říkali, že mu v tom pomohli námořní lupiči, kteří jednoho letního dne před třiceti lety podnikli bleskový útok na jeho léno. Byl to velký, mocně stavěný muž, který se neustále potácel na hranici otylosti, se zarudlou tváří a lysinou na temeni, kvůli níž mu skoro ani nemuseli vystříhávat tonzuru. Symbol Svatého, jenž mu visel na hrudi, byl vyroben z bílého zlata, vykládaného perlami a rubíny. Bezděky po něm přejížděl prsty jedné ruky, zatímco mlčky hleděl do svícemi prozářených hlubin své sklenice.

Ostatní muži zde zastupovali čtyři království. Merion z Astaracu ještě nedorazil a všichni měli za to, že se zpozdil kvůli časným sněhovým vánicím v Malvennorských horách, ale byl zde Heyn z Torunny stejně jako Escriban z Perigraine a Marat z Almarku.

A na druhém konci stolu dopíjel svůj pohár Himerius z Hebrionu, jehož příjezd dnes ráno způsobil v celém klášteře takový rozruch.

Všichni přítomní byli zakladatelé a všichni sloužili svůj noviciát přímo v tomto klášteře. Pro všechny kromě Betanzy to byl domov jejich mládí, na něž jim zůstaly láskyplné vzpomínky, ale nyní byly jejich tváře vážné, dokonce rozladěné.

„Nemohu postrádat ani jednoho rytíře církve," prohlásil Betanza unaveným tónem muže, který opakuje už poněkolikáté to, co už řekl. „Všichni jsou tam, kde jich je potřeba."

„Máš jich tady tisíce na kopci, kde sedí leda na zadku," opáčil Heyn z Torunny. Byl to hubený muž s černým plnovousem. Vypadal vyčerpaně, tak temné byly kruhy pod jeho očima a na spáncích.

„Ti tvoří naši jedinou rezervu. Charibon nesmí zůstat bez ochrany. Co kdyby se znovu vzbouřily kmeny?"

„Kmeny!" odfrkl si Heyn. „Ty ti nezabránilo poslat dva tisíce mužů do Hebrionu na pomoc bratru Himeriovi. Jsou snad v Hebrionu nějaké kmeny, buší tam snad na brány merdukové? "

Prelát Hebrionu nato jen lehce povytáhl obočí, ale jinak udržoval odměřené, urozené mlčení, které všechny ostatní neuvěřitelně dráždilo.

„Lofantyr potřebuje muže a potřebuje je zoufale. I pět tisíc by jich v tomto

okamžiku neuvěřitelně pomohlo," pokračoval Heyn tvrdošijně.

„A přitom zároveň stahuje vojska od Ormannovy Hráze," poznamenal Himerius jemně. „Je tolik přesvědčen o neproniknutelnosti této bašty? "

„Torunna musí být vybavena patřičnou posádkou pro případ, že by Ormannova Hráz padla," odpověděl Heyn.

„Bůh chraň!" dodal Marat z Almarku.

„Drazí bratři," zvedl ruce Betanza, „nejsme zde, abychom se dohadovali o politice, ale abychom se zamýšleli nad duchovními potřebami doby, v níž právě žijeme. Je na králích tohoto světa, aby se stali štítem a mečem víry. My jsme pouze duchovní vůdcové."

„Ale -" nadechl se Heyn.

„A zdroje církve by rozhodně měly zůstat ušetřeny pro potřeby církve. Rozdávali jsme svou pomoc na všechny strany příliš velkoryse. Kolik tisíc rytířů zahynulo na zdech Aekiru? Ne, jsou tu jiné záležitosti, stejně důležité jako obrana pevností západu."

Escriban z Perigraine, vysoký, mdlý muž, který by vypadal bezpochyby daleko příhodněji ve dvorském brokátu než v kutně mnicha, se krátce zasmál.

„Drahý Betanzo, jestli tím narážíš na volbu nejvyššího pontifika, pak tu určitě není o čem rozhodovat. Pokud bychom se měli řídit úsudkem našich spolubratři, pak má už náš ctihodný bratr Himerius titul v klíně."

Muži kolem stolu se zamračili. Dokonce i Himerius měl tolik slušnosti, aby se zatvářil rozpačitě.

„O titulu nejvyššího pontifika je rozhodováno hlasováním pěti prelátů ramusianských království a kolegia biskupů, kteří jsou jim podřízeni. Žádným jiným způsobem," poznamenal Betanza upjatě a zarudlá tvář mu zčervenala ještě více. „O této věci budeme hovořit v příhodném čase po dlouhých modlitbách o boží vedení v této nanejvýš důležité záležitosti. Kromě toho tu ještě nejsme všichni. Ještě se k nám musí připojit bratr Merion z Astaracu."

„Jistě, tvůj krajan - ten antillan. Bez urážky, samozřejmě," řekl Escriban hladce. „Jak asi tak bude volit, co myslíte? "

Betanza se zakabonil. „Bratře Escribane, jako rozhodčí a dohlížitel nad celým jednáním bych byl rád, kdybys volil poněkud odpovědnější tón."

„Jaképak jednání? Můj drahý příteli, vždyť jsme jen kolegové z církve, kteří si povídají po večeri. Synod se přece ještě nesešel."

Muži kolem stolu to věděli. Bylo jim samozřejmě také jasné, že skutečný výsledek synodu bude pravděpodobně dohodnut ještě dříve, než sezení vůbec

začnou. Merion byl vetřelec, nebyl to ani zakladatel, ale pokud se preláti mezi sebou nedohodnou, mohl se stát jeho hlas tím, který zvrátí rozhodnutí na jednu nebo druhou stranu vah. Nemohli ho přehlížet.

„Jak se vůbec stal prelátem?“ zamumlal Marat. „Muž bez pořádné rodiny a ještě k tomu z jiného řádu.“

„Král Mark na něho dá. Byl to jediný astaracký kandidát," řekl Betanza. „Kolegium biskupů nemělo příliš možností volby.“

„V Almarku tyhle věci vedeme jinak," poznamenal Marat. Podsatému muži spadal hustý bílý plnovous po hrudi až na břicho. Jeho domov Almark byl poslední zemí, kterou si před svým pádem hegemonie stačili podmanit Fimbriji, přesto byl všeobecně pokládán za nejkonzervativnější ze všech Pěti království.

„Co ty čistky, které zahájil náš ctěný kolega v Hebrionu? " zeptal se Heyn a bělostnými prsty si promnul spánky. „Máme je přetvořit v záležitost celého světařílu, nebo jde jen o místní problém?“

Himerius hleděl do křišťálového poháru a jeho dravci rysy neprozrazovaly nic. Věděl, že čekají na jeho názor. Přes všechno chvástání a sebedůvěru mu bylo jasné, že se na něj spoléhají. Byl z nich jediný, kdo se odvážil zkrřížit zbraně s králem.

Odložil sklenici a odmlčel se, aby měl jistotu, že získal plnou pozornost ostatních.

„Situace v Hebrionu je vážná, bratří. Svým způsobem je stejně tíživá jako krize na východě.“ Záře ohně mu zatančila na ostrém nose. Věděl, že nese rysy fimbrijského císaře a dokázal toho využít.

„Abrusio je otevřené město, které hnízí na samém okraji západního oceánu. Připlouvají do něj lodě z každé části Normannie, jak ramusianské, tak merducké. Místní obyvatelé jsou kříženci, směs spodiny stovek dalších měst. A v takové půdě, bratří, kacířství zapouští kořeny rychle.“

Hebrionský král je mladý muž. Měl velkého otce -všichni bezpochyby znáte život a skutky Bleyna Zbožného - ale syn není vytesán ze stejného kamene jako otec. V mládí ho vyučoval čaroděj, takže si přivykl pohrdat moudrostí učitelů z řad zakladatelů a v důsledku toho mu schází jistá... úcta k autoritě a tradicím církve.“

Escriban z Perigraine se usmál. „Chceš říct, že je to samostatný muž.“

„Nic takového jsem netvrdil," odsekl podrážděně Himerius. „Tvrdím, že pokud si bude moci i nadále dělat, co se mu zlíbí, vliv církve v Hebrionu bude

nenapravitelně poškozen a pak sám Svatý ví, jaké bahno z celého světa se v Abrusiu zabydlí. Snažil jsem se tomu zabránit, hodlal jsem město očistit, ale v okamžiku, kdy jsem odcestoval, byly podle mých zdrojů čistky silně omezeny -bezpochyby na králův příkaz."

„Nic je nedokáže přinutit, aby se připlazili k církvi po kolenou, než pár hranic," poznamenal pohrdavě Marat z Almarku. „Udělal jsi správnou věc, bratře."

„Děkuji. V každém případě, drazí kolegové, hodlám celou záležitost přednést synodu, jakmile se shromáždí. Abeleyn z Hebrionu musí dostat lekci, aby už se nesnažil omezovat vliv církve."

„Co chceš dělat, exkomunikovat ho?" zeptal se nevěřicně Heyn z Torunny.

„Řekněme, že někdy dokáže samotná hrozba exkomunikace účinkovat stejně spolehlivě jako akt samotný."

„Zapomínáš ale na jednu věc, bratře," Betanza přejel prsty po symbolu Svatého. „Oprávnění k exkomunikaci nebo k jakémukoli podobnému trestu - pomazaného ramusianského krále spočívá pouze v rukou nejvyššího pontifika. Jako pouhý prelát se ho nesmíš dotknout."

„Což je další důvod, abychom zvolili nového pontifika okamžitě, jakmile budeme moci," prohlásil nevzrušeně Himerius.

Rozhostilo se ticho, zatímco ostatní přemýšleli.

„Je tohle opravdu nejvhodnější chvíle k vyvolávání sporů s králi?" zeptal se Heyn konečně. „Copak západní království necelí už tak dostatečnému počtu krizí na to, aby bylo třeba vyvolávat další?"

„Tohle je nejlepší chvíle, jakou jsme si mohli přát," odpověděl Himerius. „Věhlas církve byl vážně poškozen pádem Macrobia, Aekiru a ztrátou všech rytířů církve, kteří tam padli. Musíme převzít iniciativu, využít našeho vlivu jakožto jednolitého celku a dokázat západu, že stále zůstáváme rozhodující silou světadílu."

„Takže necháme Ormannovu Hráz padnout jen proto, abychom dokázali, jak mocní jsme?" zeptal se Escriban.

„Pokud něco takového připustíme, tak budou následující generace pohrdat našimi jmény - a naprosto právem," řekl Heyn prudce.

„Není důvod, proč by Hráz musela padnout," poznamenal Himerius měkce. „Ale to je odpovědnost Torunny, nikoli církve."

Nato Heyn vztekle vstal a nohy prudce odstrčené židle zaskřípěly na podlaze. Černá kutna se mu zavlnila kolem hubeného těla, když se postavil

zády k ohni a oči mu vztekly žhnuly jako uhlíky.

„Tyhle řeči o *odpovědnosti*... v dnešní době má odpovědnost za pomoc Torunně celý západ. Pokud merdukové dobudou Hráz, pak padne jistojistě celá Torunna a před pohany nebude stát jiná bariéra než hřeben Cimbrických hor. A co když se otočí k severu a hory se pokusí obejít? Pak bude jako další na řadě náš vzácný Charibon. Bude pak naší *odpovědností* jej bránit - nebo počkáme až do chvíle, kdy příliv merduků dorazí k bránám Abrusia?"

„Jsi vzrušený, bratře," chlácholil ho Betanza. „A samozřejmě k tomu máš důvod. Musí to pro tebe být doba zkoušek."

„Ano. Vsaďm se, že Lofantyr má na tebe nějaké páky, Heyne," prohodil Escriban. „Co jsi mu slíbil, než ses sem vydal? Armádu rytířů církve? Kopiníky z Perigraine? Nebo možná almarcké kyrysníky?"

Heyn se zamračil. Jeho tvář připomínala v záři ohně vousatou lebku, potaženou pergamenem kůže.

„Každému nepřipadá život jako jeden velký žert, Escribane," řekl jedovatě.

Betanza udeřil pěstí do stolu tak silně, až sklenice zazvonily a všichni přítomní sebou trhli.

„*Dost!* Nesešli jsme se zde proto, abychom se navzájem uráželi. Jsme starší církve, dědicové tradice samotného Ramusia. Nebudeme se tady dohadovat nad malichernostmi jako staré báby na tržišti. Na to nemáme dost času."

„Souhlasím," zabručel starý Marat do svého sněhobílého plnovousu. „Mně připadá, že musíme vyřešit dvě záležitosti, bratří. Za prvé je tu úřad nejvyššího pontifika. O tom musíme rozhodnout jako o prvním, protože od této volby se odvíjí všechno ostatní. A za druhé; ty hranice, které zapálil náš hebrionský bratr a jejichž žár chce rozšířit na celý kontinent. Chceme je zanést do všech pěti ramusianských království? Osobně jsem pro. Prostí lidé tohoto světa jsou jako dobytek; čas od času jim jen prospěje, když ucítí ve slabinách poháněčův bodec."

„Jeden z tohohle stáda dobytka je i Merion z Astaracu, Marate," poznamenal Escriban. „A můžu ti říct rovnou, že ten pro takovou čistku, která by zahrnovala celý světadíl, hlasovat nebude."

„Jenže to je jen jeden hlas a nás je pět." Marat se rozhlédl kolem stolu a usmál se. Vypadal přitom jako blahosklonný patriarcha, ale v očích veselí neměl. „Dobrá," dodal.

Heyn zůstal stát osamělý u ohně. Nakonec řekl: „Torunna nemá dostatek zdrojů, aby mohla v tomto okamžiku přijmout podobná opatření. Potřebujeme pomoc zvenčí.”

Betanza přikývl a lysá hlava se mu v záři ohně zaleskla. „Ale jistě, bratře. Jsem si jist, že mohu vyčlenit pro tvůj těžce zkoušený okrsek poměrně značnou skupinu rytířů církve, která ti pomůže k prosazení boží spravedlnosti.”

„Šest tisíc?”

„Pět.”

„Dobrá tedy.”

Himerius vypil poslední zbytek vína ve sklenici a zatvářil se jako sokol, který právě ulovil tučného holuba. „Je dobře, že si dokážeme o těchto věcech pohovořit otevřeně mezi přáteli, pěkně od srdce k srdci a bez nevraživosti.” Jeho pohled se střetl s Betanzovým. Nepozorovatelně přikývl.

Escriban z Perigraine se uchechtl.

„Co úřad nejvyššího pontifika?” zeptal se Betanza. „Kdo z nás si přeje ucházet se o něj?”

„Ale no tak, bratře Betanzo,” poznamenal Escriban s předstíraným pohoršením. „Opravdu musíš být tak neomalený?”

Rozhostilo se další ticho, tentokrát daleko hlubší. Přijetím Himeriových návrhů byla volba víceméně provedena, ale přesto nikdo nechtěl slovy vyjádřit to, co už všichni věděli.

„Pokud mi Bůh propůjčí sílu, já se o něj budu ucházet,” odhodlal se konečně Himerius, mírně podrážděný tím, že na něho veřejně nikdo nenaléhal.

Betanza si povzdechl. „Budiž. Tohle je přirozeně naprosto neformální, ale musím se zeptat vás, bratří, zda jsou proti kandidatuře bratra Himeria nějaké námítky.”

Ticho nikdo neporušil. Heyn se odvrátil a zahleděl se do ohně.

„Nikdo další se tedy nehodlá ucházet o tento úřad?” Betanza ještě okamžik čekal a pak pokrčil rameny. „Nu, máme kandidáta, kterého můžeme předložit synodu. Nyní už záleží jedině na tom, jak se k návrhu postaví kolegium biskupů.”

Ale všichni věděli, že biskupové budou volit podle doporučení svých prelátů. O příštím nejvyšším pontifikovi západu tedy bylo s konečnou platností rozhodnuto - stačil rozhovor pěti mužů, kteří se po večeři sesedli v

ohněm prozářené místnosti.

Kapitola čtrnáct

Podzim v Malvennorských horách. Sníh už začínal uzavírat nejvyšší průsmyky a čerstvý vítr zvedal z vrcholků hor prapory a stuhy sněhu.

Abeleyn si přitáhl kožešinový límec ke krku a zahleděl se k hřebenům na východě a severu. Malvennory se zvedaly patnáct tisíc stop nad hladinu moře a i tady, ve sněhem pocukrovaných kopcích v nižších polohách, byl vzduch ostrý a řídký a průvodci už varovali vojáky před horskou nevolností a sněžnou slepotou.

Před pěti týdny vyrazil z Abrusia a vydal se na konkláve králů ve Vol Ephriru v Perigraine. Královská loď se rychle prohnala Fimbrijským zálivem, zakotvila v odtrženém fimbrijském Narbukiru a král přestoupil na palubu říčního člunu, který se vydal proti proudu řeky Arcolm, po níž putoval až do míst, kde přestával být Arcolm splavný; tam znovu přesedl na koně. Řeku viděl ještě teď jako úzký potok, který pěníl a hučel mezi rampouchy ozdobenými skalami po stranách. Říkalo se, že výš v horách se nad ním může muž s přiměřeně dlouhýma nohama pohodlně rozkročit. Sotva bylo možné uvěřit, že dole v deltě to je řeka tři míle široká.

Zbytek výpravy byl stále ještě níž a kráčel po příkrých svazích za ním. Měl s sebou poměrně rozsáhlý doprovod: dvě stovky hebrijských arkebuzírů a pěšáků a osmdesát příslušníků těžké jízdy s kopími a párem pistolí s doutnákovými zámky. Pak tu byli mezkaři s nákladními zvířaty, kuchaři, štolbové, kováři a pár desítek dalších služebníků, kteří doplňovali řady královny cestovní společnosti. Krále Hebrionu doprovázelo při přechodu Malvennorských hor všeho všudy nějakých čtyři sta duší; přiměřeně skrovné podmínky. Jen králům bylo povoleno cestovat s tak velkou společností do jiné země. To už byla nedílná součást důstojnosti monarchů.

„Utáboříme se tady a pokusíme se projít průsmykem ráno," řekl král svému vrchnímu komorníkovi.

Muž se uklonil a otočil koně, aby se svými podřízenými rozbil tábor.

Král se v sedle uvolnil a sledoval neurované řady mužů a zvířat, které k němu stoupaly po příkrém svahu. Pro koně nebyla cesta nijak snadná. Pokud

se závěje sněhu ještě prohloubí - jako že se tak bezpochyby stane - budou muset všichni pokračovat pěšky a vést zvířata na uzdách za sebou. Sníh letos přišel časně a z vysokých vrcholů sem vál rezavý vítr. Rozžhavená pec Abrusia byla odsud neuvěřitelně daleko.

„Tady se chceš setkat s králem Markem, Veličenstvo?“ ozval se za ním ženský hlas.

„Někde tady, ano.“ Král se otočil a podíval se na ženu v plášti s kápí, která seděla na svém jezdeckém koni nedaleko. Jemný plnokrevník snášel chlad těžce; pro podobná zvířata nebylo toto roční období nejvhodnější. „Doufám, že s sebou máš pevné boty, paní. Ta tvoje kobyłka padne k zemi mrtvá, jestli se budeme muset brodit sněhem dalších deset mil.“

Paní Jemilla shodila kápi na ramena. Tmavé vlasy měla vyčesány do pramenů, zapletených kolem hlavy a upevněných jehlicemi s perlami. Dvě velké perly jí zářily u ušních lalůček. Oči se jí zajiskřily ve světle, odraženém od sněhu.

„Procházka mi udělá jen dobře. Začínám přibírat.“

Abeley se usmál. Pokud tomu tak bylo, on si toho rozhodně nevšiml. Podíval se po úbočí. Jeho muži tam stavěli velké kožené stany a už viděl první jasné plameny kuchyňského ohně. Prsty v kožešinou obšitých botách už měl celé necitlivé chladem a vítr mu dech odtrhával ode rtů v obláčcích, ale nevyrazil se okamžitě ohřát k ohni. Zahleděl se k jihu podél linie hor, kde se na této straně řeky Arcolm rozkládaly namodralé pláně Astaracu. Popravdě řečeno už nyní se nacházeli na astarackém území, protože Arcolm vždycky tvořil hraniční čáru mezi Astaracem a Fimbrií. Ale tady nahoře se na podobné technické záležitosti nebral ohled. Pastevci bez jakýchkoli formalit pásli své kozy dnes v jednom království a zítra ve druhém. Jemnosti diplomacie a úředních nařízení byly tady v horách pouhými vzdálenými hrátkami, jimiž se bavili lidé v palácích.

„Kdy asi tak dorazí, co myslíš?“ zeptala se Jemilla.

Poslední dobou si příliš zvykala na to, že jsou si blízcí. Na to si musí dávat pozor.

„Doufám, že brzy, paní, brzy. Ale my ho z těch hor nijak rychleji nepřilákáme, když se na ně budeme dívat. Pojd', zahřejeme se a necháme své nebohé koně trochu odpočinout.“

Pobídl své zvíře po zledovatělém svahu.

Jemilla se za ním nevydala hned. Seděla na třesoucím se koni a pozorovala

králova záda. Jednou rukou v jemné rukavici bezděčně zabloudila k břichu a tvář jí na okamžik ztuhla jako sklo. Pak se pustila za svým králem do ruchu tábora a k ohňům, které plály na sněhu jasné oranžovou a žlutou barvou.

Vítr se proměnil v mrazivou vichřici. Abeleyn natáhl ruce ke žhnoucím uhlíkům v pánvi - brzy jim dojde uhlí -a naslouchal zvukům sněhové bouře, která se na ně vrhla s příchodem noci. Možná se měl přece jen vydat po moři, na jihovýchod mezi Malacarskými ostrovy, ale to by ho musela doprovázet malá válečná flotila. Pro korzáry by byl hebrionský král příliš lákavý cíl, než aby ho nechali jen tak klidně proplout kolem ústí svých děl, a to i navzdory - nebo možná právě kvůli nim - dlouhodobým dohodám, uzavřeným s hebrionskou Korunou.

A mimoto potřeboval příležitost k otevřenému rozhovoru s králem Markem, než je oba pohlty intriky a pletichy konkláve.

Do stěny stanu něco ztěžka udeřilo, hnáno větrem. Od spodního okraje stanového dílce se chvilku ozývaly škrábavé zvuky a z přilehlé části stanu vešel vrchní komorník. Za jeho zády se ozývalo cinkání talířů; služebníci uklízeli zbytky večeře.

„Stalo se něco, pane? Napadlo mě, že jsem zaslechl..."

„To nic nebylo, Cabrane. Propust' služebnictvo, ano? Mohou to dokončit ráno."

Komorník se uklonil, odešel do prostorné části stanu a tlesknutím vyprovodil sluhy. Abeleyn vstal a spustil těžkou koženou zástěnu, aby utlumil všechny zvuky.

„Veličenstvo." To byl voják od vchodu do stanu. „Něco tady máme. Vrazilo to do stanu a tys nám řekl, abychom čekali..."

„Ano," odpověděl Abeleyn. „Přines to dovnitř a nikoho sem nepouštějte."

Dveřní dílec se odsunul a dovnitř se protáhl voják v silném plášti a zbroji. V patách mu do stanu pronikla sprška sněhových vloček a závan rezavého vzduchu. Voják něco držel v rukou a to něco nyní položil na Abeleynovo lůžko.

„Děkuji, Merco. Mají tví muži venku pořádný oheň?"

„Stačí to, Veličenstvo. Střídáme se po hodině." Mužův hlas byl utlumen záhyby pláště, jimiž si chránil tvář proti omrzlinám.

„Dobře. Tak to bude všechno."

Muž se uklonil a odešel. Lehký poprašek sněhu, který pronikl do stanu, se

začal na podlaze rozpouštět.

„Nuže, Golophine?“ Abeleyn se sklonil nad ledem pokropeným tělem raroha, který se krčil na příkrývkách lůžka, a jemně mu otřel peří. Žluté nelidské oči se na něho zamračily. Zobák se otevřel a hlas starého mága odpověděl:

„Rád tě vidím, můj pane.“

„Je snad ten pták opilý, že narazil do mého stanu?“

„Ten pták je vyčerpaný, chlapče. Ta zatracená sněhová vánice ho málem stála život. Jestli to takhle bude pokračovat, tak tě nečeká příjemná cesta průsmykem.“

„Já vím. Nějaké zprávy o králi Markovi?“

„Je jen několik hodin odsud. Cestuje s daleko menší výpravou než ty. Možná se vaše představy o důstojnosti pomazaných hlav trochu liší.“

Abeleyn se usmál a pohládl ptáka po peří. „Možná. Nu, starče, jaké pro mě máš dnes zprávy?“

„Významné zprávy, chlapče. Sledoval jsem pomocí ptáka Charibon, jak jsi žádal. Našeho starého Himeria zvolili nejvyšším pontifikem Pěti království.“

Abeleynova ruka na promočených letkách dravce znehybněla. „Takže to udělali. Takže opravdu zvolili za duchovní hlavu církve toho posedlého šílence, toho parchanta, který jediné žízni po moci.“

„Pozor na slova, Veličenstvo. Mluvíš o duchovním vůdci ramusianského světa.“

„U krve svatých! Copak nikdo neřekl jediné slovo proti, Golophine?“

„Merion se sice stavěl na zadní, ale je to neurozený antillan, takže jeho slovo nemá příliš velkou váhu. Myslel jsem, že Heyn z Torunny bude také proti, ale předpokládám, že si ho něčím koupili. Himerius bezpochyby rozdává plnými hrstmi odměny těm věrným, kteří ho do úřadu zvolili.“

„A pokud jde o ty čistky - předpokládám, že se dohodli na rozšíření?“

„Ano, chlapče. Během několika týdnů bude rozeslána pontifikální bula. Byl to černý den pro lid dweomeru a pro celý západ.“

Abeleynova tvář v šarlatovém přitmí stanu zbělela jako kost. „To nedopustím. Králové to nesmí dovolit. Předložím konkláve návrh, abychom netolerovali vměšování do běžných záležitostí království. Ti lidé jsou naši poddaní, ať už je církev pokládá za kacíře nebo ne.“

„Opatrně, mladíku. V Charibonu se mluví o exkomunikaci a Himerius má nyní dostatečnou moc, aby vydal bulu i proti tobě. Kacířský král nemá pro

celý svět nejmenší právo vládnout."

„Bůh je zatrat',\" zasyčel Abeleyn skrze zaťaté zuby. „Copak neexistuje vůbec nic, co by pomazaný král mohl pro své poddané udělat, aniž by se do toho vměšovali ti prokletí Havrani?\"

„Tohle je hra zakladatelů, Veličenstvo. Takhle už ji hrají po celá staletí."

„Promluvím si o tom s Markem. Je umírněný stejně jako já. Možná se nám nepodaří na svou stranu přetáhnout Lofantyra z Torunny, protože ten potřebuje v tomhle okamžiku rytíře církve, ani Haukira z Almarku - ten už je moc starý a moc zkostnatělý. Možná Cadamost z Perigraine. Ten by mohl být otevřený; vždycky mi připadal jako docela rozumný chlapík. Jsou nějaké nové zprávy z Ormannovy Hráze, Golophine? Stojí ještě?\"

„Armáda šáhra Baraze má potíže s postupem po západní silnici. Hlavní jádro se konečně dalo do pohybu a u Hráze samotné dochází k šarvátkám, ale prozatím se k žádnému velkému útoku neschyluje. To jsou ale staré zprávy, Veličenstvo, které jsem získal od svého kolegy. Pták se zdržoval v Charibonu, takže příliš mnoho času k průzkumu východu neměl."

„Samožřejmě."

„V Ormannově Hrázi se ale šíří řeči."

„Jaké? Co se děje?\"

„Mluví se o tom, že Macrobius nebyl během pádu Aekiru zabit, ale že žije. Jak ale říkám, jsou to jen řeči, nic víc."

„Macrobius naživu? Ne, to je přece nemožné, Golophine! Zbožné přání Toruňanů."

„Mám se tam porozhlédnout, Veličenstvo?\"

Abeleyn se zamyslel. „Ne. Potřebuji tvé okřídlené druhé já v Charibonu. Musím odtamtud mít přesné informace o vývoji, až se sejde konkláve. Nemáme čas, abychom se honili za přeludy na východě."

„Dobrá, Veličenstvo."

Rozhostilo se ticho. Raroh se vyškrábal na nohy, opatřené silnými drápy, a zamával křídly, takže postříkal Abeleyna ledovou prškou.

„Zůstane tu ten pták přes noc, Golophine?\"

„Pokud budeš tak laskav, pane. Potřebuje si odpočinout a král Mark je na nejlepší cestě dorazit sem před svítáním. Blahopřeji ti k přesnosti tvé navigace."

„Trávím navigováním každý svůj den, Golophine, když se snažím zabránit korábu království ve ztroskotání."

„Pozor na mělčiny, můj králi. Blíží se po desítkách. Máš nějaké nové zprávy z Fimbrie?“

Abeleyn si promnul oči, náhle unavený. „Ano. Narbukir posílá svého zástupce na konkláve. Cestuje se mnou, i když se snaží držet co nejvíc stranou. Můj vyslanec do Fimbrie se ještě nevrátil s odpovědí; upřímně řečeno žádnou ani nečekám, Golophine.“

„Nevzdávej se naděje, Veličenstvo. Fimbriané mohou být dokonalou odpovědí na některé z našich problémů. Nikdy neměli církev rádi; viní ji ze svého pádu. Byli by to skvělí spojenci, kdyby došlo k nejhoršímu a Hebrion stál osamocen.“

„Chceš říct kdyby byl jeho král exkomunikován a Hebrion by stál mimo zákon, zavržen ostatními ramusianskými královstvími?“

„Tohle je představa, nad kterou bych se raději příliš nezamýšlel.“

„Ani já. Jsem unavený, Golophine, ale ten tvůj skvělý pták vypadá daleko hůř. Možná bychom se oba měli pro-

spat. Mám pro něho připravené místo, pokud mu nebude vadit, že stráví noc na příčce kostry králova lože.“

„Bude poctěn - on i já, Veličenstvo.“

„Můj králi.“ To byl hlas komorníka, který stál za zataženým dveřním závěsem.

„Ano, Cabrane, copak je?“

„Paní Jemilla se ptá, zda ji přijmeš, pane.“

Abeleyn se zamračil. „Ne, Cabrane. Řekni jí, že nechci být do rána rušen.“

„Ano, Veličenstvo.“

„A Cabrane - chci být probuzen okamžitě, jakmile hlídka spatří krále Marka s doprovodem.“

„Jak si přeješ, Veličenstvo. Dobrou noc.“

Někteří králové a knížata mají služebnictvo, které je svléká a připravuje na lože, ale Abeleyn si tyto věci vždycky raději dělal sám. Sáhł pod nízké lůžko pro nočník a s potěšením se vymočil.

„Takže sis s sebou Jemillu vzal,“ poznamenal raro. Bylo zvláštní slyšet Golophinův hluboký hlas z ostrého zobáku, jako by snad pták měl rty a hlasivky člověka.

Abeleyn zastrčil kouřící nočník zpátky pod lůžko. „Ano. Co má být?“

„Tahle žena má ctižádost.“

„Nikdy z ní neudělám královnu, jestli si děláš starosti zrovna s tímhle. Je

na to moc stará a kromě toho už byla vdaná."

„Přesto chová jisté naděje, Veličenstvo, jak už to ženy dělávají. Dej si na ni pozor. Nemyslím, že by byla z těch, jichž se můžeš zbavit lehce."

„S tím si budu dělat starosti sám, Golophine."

„A kromě toho je nejvyšší čas, aby ses sám oženil. Musíš být ten nejžádanější starý mládenec v Pěti královstvích."

„Mluvíš jako matka husa ke svému hejnu, Golophine. Víš sám, proč jsem se nikdy neoženil. Kdybych se státním sňatkem spojil s jedním královstvím, pak bych si odcizil ostatní..."

„A Hebrion závisí na dobré vůli králů, kteří provozují obchod, neboť ten Hebrion živí. Znam tento argument, Veličenstvo, ale nyní se na to musíš dívat z jiného úhlu. Pokud se hodláš postavit ediktu nového pontifika, musíš spojit svůj osud s osudem dalšího království; nemůžeš si dovolit být odříznut sám. Měl by sis o tom promluvit s králem Markem, jakmile dorazí."

„Jaké lsti spřádáš teď, Golophine?"

„Jen si to představ, Veličenstvo. Spojenectví Astaracu a Hebrionu a mezi nimi se nachází nezávislá Fimbria. To by byl blok, který by ani církve nechtěla vyprovokovat pro nic za nic. Pokud se chceš zbavit nadvlády církve, pak bys měl vytvořit nezávislou část světa dílu, která se rozkládá západně od Malvennorských hor. Západní království byla vždy proslulá tím, že si věci vedla po svém."

„Kdyby jistí duchovní slyšeli tvá slova, Golophine, tak by z tebe byla hromádka popela u paty zčernalého kůlu."

„Kdyby jistí duchovní viděli tohoto ptáka mluvit, tak by mě čekal týž osud. Už dávno nemám co ztratit - stejně jako ty, Veličenstvo. Přemýšlej o tom, co jsem ti řekl, a pokud se budeš muset trochu sklonit, aby se z tebe nestal kacírský král, pak budiž - ale snaž se dosáhnout toho, aby v případě, že se nebudeš moci sklonit dostatečně, nezůstal Hebrion osamoceny."

Abeleyn zívá. „Dobrá, přesvědčil jsi mě. Ah, tenhle horský vzduch! Člověk je z něj hned ospalý. Ten tvůj pták vypadá unavený k smrti, Golophine."

„To jsme oba. Schopnosti mágů nejsou ani zdaleka takové, jak se říká. Dnes v noci se cítím křehký a starý jako podzimní list. Tohle je na nějakou dobu náš poslední rozhovor, Abeleyne. Stařec potřebuje odpočívat."

„Stejně jako král," a Abeleyn znovu zívá. „Raději se na chvíli natáhnu, než sem dorazí král Mark se svou družinou." Lehl si na lůžko a roroh s tichým křikem chvíli poskakoval a plácal křídly, až se usadil na dřevěném rámu v

nohách postele.

Abeleyn se zahleděl na koženou střechu těžkého stanu. Celá stavba se houpala a vzdouvala ve větru, který se sem řítíl z hor.

„Pamatuješ si na *Ducha blaženosti*, Golophine?”

Pták mlčel. Abeleyn se usmál a založil si ruce v týle.

„Vzpomínám si na zelené hlubiny Hebrianského moře a na to, jak mi kapitán ukazoval přes zábradlí místo, kde se otevírají hlubiny oceánu; vzpomínám si na tu barvu, tmavou jako staré víno. Velký západní oceán, který tvořil konec světa.

Právě jsme se obraceli na kurs k Fimbrijskému zálivu, zpátky do světa lidí. Vzpomínám si na hřeben Hebrosu jako tenkou čáru na obzoru. A na pobřeží Astaracu se stínem Malvennor. Vzpomínám si na tu vůni, Golophine. Na světě neexistuje jiná, která by se jí mohla rovnat. Ta vůně otevřeného moře a pachy lodi.

Někdy bych byl nejraději kapitánem lodi, vykrajoval si svou cestu na hladině nekonečných moří a nenechával za sebou nic než zčeřenou brázdu vody. A mezi mou duší a věčností by nebylo víc než prkna gabrionského dubu...”

Abeleyn zavřel oči. Dech se mu zpomalil.

„Zajímalo by mě, jestli Murad našel ten svůj vybájený světadíl...” zamumlal. Hlava mu klesla na stranu.

Král spal.

Král Mark z Astaracu s doprovodem dorazil po celonoční cestě sněhovou bouří těsně před svítáním. Když byl astaracký vladař uveden Abeleynova stanu, měl tvář pod maskou ledu a namrzlého sněhu celou šedivou a vous splepený mrazem.

Abeleyn se musel vynořit z dalekých hlubin spánku, z bezedné jámy nevědomí, ale setřásl únavu a začal volat rozkazy na všechny strany. Mark s sebou měl necelých dvě stě mužů a ti měli být ubytováni v hebrianských stanech, aby nemuseli v prudké vichřici a sněhu stavět vlastní. Sluhové pobíhali kolem jako posedlí, zažehovali další pánve s uhlím a nosili unaveným mužům z Astaracu tácy, naložené jídlem a horkými nápoji. Tělesná stráž krále Marka se připojila k Abeleynovým mužům u vchodu do stanu a obě skupiny se na sebe dívaly poněkud podezíravě, dokud nějakou osvětlenou a zkušenou duší nenapadlo poslat kolem měch pálenky.

Tvář krále Marka se pomalu měnila na lidskou, když se převlékl do suchého oblečení a posadil ke žhnoucím uhlíkům v pánvi. S Abeleynem se příliš nezatěžovali zdvořilostmi a obřady; oba spolu strávili hodně času jako malí chlapci, když si spolu hráli na minulých konkláve, zatímco otcové určovali další směr, jimž se měl ubírat celý svět. Mark měl v jednom obočí bílou jizvu od rány, kterou mu Abeleyn způsobil cvičným mečem s olověným ostřím. Dělili se o děvčata a víno a byli zhruba stejného věku. Nyní seděli v uvolněném mlčení v Abeleynově stanu, upíjeli horké kořeněné pivo a poslouchali, jak se postupně uklidňuje ruch, způsobený příchodem astarackých do hebrionského tábora.

Mark ukázal na raroha, který se zavřenýma očima sedel v nohách Abeleynova lůžka. „Ten je Golophinův, ne?“

„Tak. Oba, on i jeho pán, teď spí. Později ale bude zase plný života.“

Mark se usmál a v hranaté tváři mu zazářily bílé zuby.

„Saffarac si pořídil jako služebného ducha sovu. Sovu - jen si to představ! A samozřejmě ji nechá poletovat po světě za denního světla a vůbec mu to nedochází, i když se všichni lidé, kteří ji kdy zahlédli, přezhánávají znamením Svatého proti zlému osudu.“

Oba se zasmáli a Abeleyn nalil další horké pivo.

„Připadá mi, že máš se svými muži nezvykle naspěch, bratranče,“ řekl. Sice s Markem nijak příbuzní nebyli, ale králové toto oslovení používali často, protože se říkalo, že všechny vládnoucí rody jsou spolu nějakým způsobem spřízněny.

„Pravda, a řeknu ti proč. Cestuje ve tvé výpravě nějaký duchovní, Abeleyne?“

Abeleyn se napil piva a zašklebil se, když si málem spálil jazyk. „Ani jeden. Odmítl jsem každého Havrana, kterého mi nabídli.“

„To jsem si mohl myslet. Raději bych tě měl varovat, protože mně jeden na krku visí. Vnutilo mi ho kolegium biskupů, kteří se mohli zbláznit při představě, že astaracký král cestuje bez kněze, který by ho čas od času mohl zbavit břemene hříchů.“

„Zakladatel?“

„Samozřejmě. To, že jsem dokázal prosadit na místo preláta Meriona, ještě neznamená, že si stejně dobře povedu ve všech bitvách s duchovenstvem. Ne, je to špeh, to bezpochyby. Je dobře, že jsi nevzal Golophina s sebou, ale jestli ti můžu něco poradit, tak být tebou, rozhodně by ses neměl někým nechat

přistihnout při hovoru s tímhle ptákem. To, co se vždycky pokládalo za poctivou thaumaturgii, se z pohledu církve změnilo v něco naprosto odlišného."

„To ale nevysvětluje tvůj spěch."

„Že ne? Ženeme se takhle zostra od chvíle, kdy jsme vyrazili z Cartigelly; ta stará vrána sotva stojí na nohou. S trochou štěstí ho ztratíme někde v závějích, sotva se dostaneme do hor, a pak už se konečně toho jeho zvědavého zobáku zbavíme."

Oba se rozesmáli nahlas.

„Přinesla ti Saffaracova sova nějaké zprávy o tom, co se děje na východě?" zeptal se Abeleyn, když se zase utišili. Markova tvář zvažněla.

„Nějaké zprávy ano. Zdá se, že se postup merducké armády díky nepřízní počasí přinejmenším zpomalil a Martellus posílá své průzkumníky pod velením toho starého velitele jízdy, Ranafasta. Strhlo se tam pár šarvátek, ale Toruňané se k nějaké větší akci na východním břehu Searilu nemají. Není jich na to dost. Lofantyr - svatí sami vědí proč - stáhl z pevnosti celou posádku kromě dvanácti tisíc mužů."

„Bojí se o hlavní město. Copak v Torunně nezbyli žádní generálové, kteří by mu mohli radit?"

„Mogen, nejlepší z nich, padl u Aekiru, a Martellus velí pevnosti na Ormannově Hrázi. V celé zemi nezbyl nikdo další na téhle úrovni. Torunna vykrvácela skoro do poslední kapky."

„Pravda, možná už byli ochranným valem západu příliš dlouho - a příliš sami. Slyšel jsi ty řeči ohledně Macrobia?"

„Že je živý? Ano, slyšel jsem o tom. Předpokládám, že je to historka, kterou nechal rozšířit Martellus, aby vykřesal ze svých mužů nějakého ducha. Zatím nevím, co se za tím skrývá, ale slyšel jsem, že se před shromážděnou posádkou objevil muž, kterého všichni prohlašovali za nejvyššího pontifika. Těžko říct, co si z toho dokážou vybrat Havrani v Charibonu. Martellus s tím svým svatým podvodníkem balancuje na samotné hraně exkomunikace."

„Pokud ovšem..." začal Abeleyn.

Mark se na něho podíval. „Ne, tornu nevěřím. Z trosek Aekiru nedokázal uniknout jediný výše postavený ramusian. Nedokážu si představit, že by nějakým omylem dokázali propást nejdůležitějšího ze všech. Musel být přece první, po kom šli."

„Samozřejmě, samozřejmě. Ale jaké požehnání by to bylo pro celý

západ..."

„Předpokládám, že nejsi moc spokojený s tím, že tvého preláta zvolili do úřadu nejvyššího pontifika."

„Myslím, že mě hodlá exkomunikovat, pokud se mu nepodaří mě nejdřív vyklestit. Tohle byl jeden z důvodů, proč jsem tě požádal o schůzku tady, bratranče."

Mark se se spokojeným výrazem opřel v polní židli.

„Aha, obchody! Už jsem si říkal, kdy se k tomu asi dostaneš."

Abeleyn se zahleděl do kouřících hlubin svého korbelu a sraštil temné obočí.

„Golophinův raroh mi večer dal pár rad starce a ty se víceméně shodovaly s tím, nač jsem myslel sám. Tohle jsou zlé časy, Marku - jako tenkrát v dobách největšího chaosu, když se začalo rozpadat fimbrijské impérium, nebo když na nás poprvé zaútočili merdukové, nebo za dob náboženských válek, kdy byla Ramusiova víra šířena, po západě ohněm a mečem. A myslím, že tentokrát to bude nejhorší ze všeho.

Ale nejde jen o merduky. To je vnější hrozba, kterou by podle mě dokázal západ odrazit, kdyby se Pět království alespoň na chvíli přestalo dohadovat jedno s druhým. Ne, je to něco daleko hlubšího. Je to víra, kterou vyznáváme, a muži, kteří se stali jejími strážci. Proměnili se v mocná knížata a prahnou po královstvích, jimž by mohli vládnout. Říkám ti - a opravdu tomu věřím, stejně jako Golophin - že zakladatelé se hodlají chopit vlády a pokud jim to dovolíme, promění krále Normannie v pouhé figurky. A pak vepíší svou vládu do tohoto světadílu písmeny ohně a krve."

Král Mark napjatě naslouchal, ale ve tváři měl stísněný výraz. Abeleyn pokračoval:

„Je třeba zakladatelům přistříhnout křídla a musí to být provedeno teď nebo v nejbližší budoucnosti. Pošlapávají autoritu právoplatných vládců království a odsunuli ostatní ramusianské církevní řády do postavení služebnictva. S pádem Aekiru se jejich moc neomezila, naopak vzrostla ještě víc, protože po této porážce celý západ zachvátil strach. Přestože byl Macrobius zakladatel, jednal umírněně, ale Himerius z Hebrionu je fanatik. Hodlá tohoto strachu využít a stát se knězem-císařem."

„Ale no tak, Abeleyne..."

Ale král Hebrionu zvedl ruku. „Boj už začal. Právě v tomto okamžiku míří k Hebrionu dva tisíce rytířů církve. Až dorazí do Abrusia, propuknou tam

čistky, jaké tento svěťadíl nezažil po celá staletí. A přesně totéž se má stát i v Astaracu, Perigraine, Almarku a dokonce i v obležené Torunně. Himeriovo šílenství se nyní stalo hlavní politikou církve a my máme dvě možnosti: buď ustoupíme a necháme Havrany provádět v našich královstvích, co se jim zlíbí, nebo je zastavíme."

„A jak bys je chtěl zastavit? Opravdu si přeješ exkomunikaci, přeješ si, aby byl Hebrion jmenován jako kacírské království a opuštěn všemi ostatními říšiemi západu? "

„Hebrion by v tom boji nemusel stát osamocen," řekl Abeleyn klidně.

Mark se na něho na okamžik zahleděl, pak se chraptivě zasmál a vstal. Postavil korbel na stůl a začal přecházet po měkké podlaze stanu.

„Vím, co mi chceš navrhnout a říkám ti, že se něčeho takového účastnit nemohu."

„Vyslechněš mě, než začneš mé návrhy odmítat?" zeptal se Abeleyn podrážděně.

„Jak si to vlastně představuješ? Astarac a Hebrion, stojící osamoceně proti zbytku ramusianského světa, odříznuty od ostatních království a zavrženy? Zbytek ramusianských zemí by vypravil obrovské, církví podporované tažení, aby nás vrátil do jejího vlivu - a tohle všechno přímo uprostřed války na východě, která se může stát začátkem merducké invaze. Jsi šílený, Abeleyne. Takový plán by rozpoltil západ vedví. Toho se nehodlám účastnit."

„Pro lásku Svatého, posad' se už. A poslouvej. Naše dvě království v tom nebudou sama."

Mark se posadil, ale skeptický výraz mu z tváře nezmizel.

„Mysli, člověče. Co leží východně od Hebrionu a severně od Astaracu? Fimbria. Fimbria, jejíž moc upadla hlavně kvůli ramusianskému náboženství a proselytství zakladatelů. Fimbriané možná vyznávají Svatého, ale církev neměli nikdy zrovna v lásce. A nikdo na celém světě nedokáže přes jejich elektoráty jen tak pro nic za nic projít s armádou; to by byla jediná věc, která by je dokázala znovu sjednotit a pak by se do pole vydala fimbrijská tercia."

„Takže Fimbria by fungovala jako nárazník," zamyslel se Mark. „Ale vždycky je tu ještě mořská fronta, Abeleyne. Ty bys to měl ze všech lidí vědět nejlépe."

„Čtyři největší námořní mocnosti tohoto světa jsou Hebrion, Astarac, Gabrion a Mořští merdukové."

„A macassarští korzáři."

„Pravda. A jediný z nich církev zrovna dvakrát nemiluje. Válečná flotila by musela proplout buď Malacarskou úžinou, nebo se vydat delší cestou a obeplout Gabrion od jihu. Mořští merdukové bezpochyby zaútočí na jakékoli ramusianské plavidlo, které se objeví v jejich výsostných vodách, a totéž platí o korzárech. Něco takového nebude po chuti ani Gabrioňanům. A pokud by vůbec něco z té válečné flotily zbylo poté, co by prošla takovým očištěm, postaraly by se o to naše spojené flotily.“

Mark potřásl hlavou. „Jeden ramusian proti druhému v takovém strašném měřítku. Nelíbí se mi to. Není to správné - obzvlášť v takovéhle době.“

„Ale nemusí se to stát - z důvodů, o kterých jsem už mluvil; kromě toho jsou tu ještě další.“

„Tak mě seznam i s těmi dalšími,“ souhlasil Mark unaveně.

„Věřím, že pokud dokážeme dostatečně posílit Torunnu, mohli bychom udělat krátký proces s Lofantyrskou závislostí na pomoci rytířů církve. Perigraine by mohlo následovat příkladu Torunny a Almark by pak zůstal izolovaný, přestože by měl podporu Finnmarku a severních vévodství. Co pak církev udělá - exkomunikuje polovinu vladařů Normannie? To bych neřekl. Moc zakladatelů bude zlomena a my pak můžeme vyzvednout do čela církve místo nich jiný řád. Dejme tomu antillany.“

Mark se usmál. „Rozděl a panuj, co? Ale to, co mi tady vykládáš, by mohlo docela dobře vést k náboženskému schizmatu celého západu. Zakladatelé v Almarku ve skutečnosti vládnu už teď a i v Perigraine mají silný vliv. Tyhle pevnosti nebude lehké dobýt.“

Abeleyn nad tím jen mávl rukou. „Haukir z Almarku už je stařec. Věčně na trůnu nevydrží. A Cadamost z Perigraine je jako třtina, ten se převáží lehce.“

Mark chvilu mlčel. Pak se zeptal: „Kolik z tohoto plánu hodláš nastínit ostatním králům na konkláve?“

„Velice málo. Ale chci na konkláve přijít s nějakým tím trumfem v rukávu.“

„Jako například?“ zeptal se Mark, ačkoli mu to bylo samotnému jasné.

„Jako například s formálním spojenectvím Hebrionu a Astaracu.“

„A na jakém základě bys je chtěl formálně ustavit?“

„Tím, že se ožením s tvou sestrou.“

Oba králové si pozorně měřili jeden druhého. Nakonec se na Markově široké tváři rozzářil úsměv.

„Takže mocný strom nakonec padl. Abeleyn, mládenecký král, se konečně rozhodl sdílet lože s manželkou. Moje sestra je ošklivá, jak sám víš."

„Pokud s sebou přinese přátelství a spojenectví tvého království, tak může být klidně ohavná jako ropucha. Co na to říkáš, Marku?"

Astaracký král smutně potřásl hlavou.

„Jsi prohnáný pes, Abeleyne, když si dokážeš osladit hořkou pilulku zrovna takhle. Víš sám, že polovina králů západu by dala ruku za to, aby uzavřela spojenectví s Hebrionem kvůli obchodním výhodám, které by jim to přineslo, a ty mi je prostě jen tak hodíš do klína. Ale za jakou cenu!"

„Mimoto mám jistý vliv na korzáry, kteří napadají tvé jižní pobřeží," poznamenal Abeleyn.

„Ano, to vím! Spousta astarackého zboží už skončila ve skladištích abrusijských doků. Takže tvrdíš, že bys dokázal ukončit útoky na lodě svého švagra? "

„Možná."

„Spojenectví. Kde tohle jen skončí, Abeleyne? Vidím, oč se snažíš - o vytvoření obchodního bloku v západní části světa, který by zůstal soběstačný i v případě, že by se jej ostatní království zřekla. I kdyby to mělo znamenat větší objem obchodu s Mořskými merduky. A tohle hodláš držet ostatním králům na konkláve jako sekáček nad šíjí beránka. Pamatuj si ale, bratranče, že nebudeme jednat s beránky, ale s vlky."

„A právě proto musíme jednat rychle a s dostatečným odhodláním, abychom svou věc prosadili. Pokud dokážeme my dva přijít na konkláve s uzavřeným spojenectvím v ruce a říct ostatním králům: 'Tak takhle se věci mají a takhle to bude', můžeme je tím vyděsit natolik, aby vůbec nezačali o našich slovech přemýšlet. A pokud ty dokážeš slíbit pomoc Torunně, myslím si, že to máme v kapse."

„Pokud já slíbím pomoc?"

„Ale jistě. Máš k Ormannové Hrázi daleko blíže než já. Tvoje posily tam můžou dorazit během dvou měsíců po souši nebo za polovinu té doby po moři, pokud budeš chtít."

„A pokud to místo bude ještě v té chvíli stát."

„Pravda. Ale to gesto znamená všechno. Lofantýra si tím zaváže a nebude se muset tolik spoléhat na vojenskou pomoc rytířů církve. Bude se znovu smět rozhodovat tak, jak bude chtít."

„Čímž chceš říct, že se bude rozhodovat tak, jak budeme chtít my. "

Abeleyn se usmál. „Možná," opakoval.

„Věno mé sestry mě může připravit o trůn," zamumlal Mark.

„Takže souhlasíš? Jen si představ ty možnosti, Marku! Naše spojené flotily budou neporazitelné. Můžeme pak vyčistit Macassar od korzárů a vrátit ti znovu Rovenan, tvou ztracenou provincii."

„Nesnaž se mě přesvědčit sny, Abeleyne. Musím si to promyslet."

„Ale ať to netrvá dlouho."

„Mí rádcové zešílí, až se tyhle zprávy dostanou ke dvoru."

„To nebude zapotřebí. Potřebují vědět jediné to, že jsi byl konečně úspěšný v námluvách s Hebrionem. A dokud se nedozví celé pozadí, nemusíš se z toho směru obávat žádného nebezpečí."

Mark se zahleděl Abeleynovi upřeně do tváře. „My dva jsme přátelé už pěkně dlouhou dobu - tak dobří přátelé, jak jen je to u vládařů možné. Modlím se ke všem svatým, aby mi naše přátelství teď nezamlžilo rozum. Mám tě rád, Abeleyne. Právě to, co máme mezi sebou, konečně zničilo vzájemnou rivalitu a nevraživost, které sužovaly obě království od nepaměti. Ale řeknu ti jako král Astaracu jedno: pokud se mě snažíš ošálit nebo pokud zjistím, že máš v úmyslu využít Astarac jen jako nástroj k získání výhod pro Hebrion, pak zruším naše spojenectví v jediném okamžiku a budu stát v první řadě těch, kteří budou žít po tvé krvi."

„Kdybych byl králem Astaracu, udělal bych totéž," přikývl Abeleyn.

„Budiž." Mark vstal a podal mu silnou ruku.

Abeleyn vstal také a s vážnou tváří nabízenou ruku přijal. Mark byl sice vyšší o půl hlavy, ale necítil se v žádném případě menší.

„Pojď," navrhl Mark. „Bouře skončila. Pojďme na vzduch. Mám hlavu plnou piva a kouře z uhlí."

Společně vyklouzli ze stanu a strážní u vchodu se postavili do pozoru. Jejich oheň už pohasínal a muži podupávali a mávali pažemi, aby se udrželi v teple. Mark s Abeleynem propustili strážné a zůstali osamoceni. Společně vykročili k okraji tábora, kde se země mírně svažovala v jemné křivce běli k nižším svahům. Kráčeli ztěžka sněhem, po kolena hlubokým, jako by se předem dohodli, dokud nezaslechli tiché šumění a bublání vody. Řeka Arcolm. Když k ní dorazili, postavili se každý na jeden břeh: jeden se nacházel v Astaracu, druhý ve fimbrijském Narbosku.

Za horami začalo vycházet slunce, takže se Malvennory proměnily v obrovskou mlčenlivou siluetu stínů. Obloha za nimi jasněla a barvila se do

jemného šeríkového odstínu, zatímco roztrhaná mračna nad vrcholky hor začala zářit odraženými paprsky a plála šafránově a zlatě.

„Naše cesta bude těžká," poznamenal Mark tiše.

„Pravda. Ale lidé už po ní kráčeli dřív a bezpochyby budou i po nás. A tyto hory uvidí další svítání, další krále, kteří budou v jejich stínu uzavírat dohody. Tak už to na světě chodí."

„Abeleyn, král filozof," podotkl Mark s mírným úsměvem.

Abeleyn se zasmál, ale když znovu promluvil, byl jeho hlas vážný.

„Máme to štěstí nebo smůlu, že jsme součástí sil, které mění osud světa, Marku. Promluvili jsme si nad korbelem piva a hle! Dějiny se změnily. Občas se nad tím zamýšlím."

Sáhl do kožešinou podšitého pláště a vytáhl malou stříbrnou lahvičku. Odšrouboval uzávěr a z něj vytáhl dva malé pohárky.

„Na. Zpečetíme naši proměnu dějin trochou vína."

„Doufám, že bude stát za to," zadoufal Mark. „Na spojenectví Hebrionu a Astaracu si musíme připít tím nejlepším, jaké máš."

„Bude stačit."

Pozvedli pohárky k mlčenlivému připitku a pili - dva králové, pečetící dohodu - zatímco slunce vyšlo nad vrcholky hor a oba je zalilo krvavou září.

Kapitola patnáct

Dvacátý osmý den forlionu, roku Svatého 551.

Severo-severozápadní vítr. točí se zpět. Lehké poryvy. Kurs přímo na západ s větrem z pravoboční přídě. Dva uzly.

Sedmého dne po vyplutí z abrusijského přístavu, za druhého zvonění psí hlídky zahlédnut Severní mys. Za třetího zvonění olovnicí nalezen bílý písek v hloubce Čtyřiceti sáhů. Kurs nastaven přímo na západ po stejné zeměpisné šířce. Při setkání s jólem na lovu sledu z Brennských ostrovů zakoupeny tři měřice ryb. Posádka zaměstnána prací na lodi. Bratr Ortelius svolal kázání po začátku odpolední hlídky a poté, co vojáci dokončili výcvik se zbraní. Za poslední psí hlídky nechal první důstojník Billerand připravit děla a svolal posádku ke střeleckému výcviku. Vrchní střelní mistr hlásil, že dělo číslo dvě na levoboku je zmetek z houbovitého materiálu.

Hawkwood odložil pero a protáhl si paže, až mu klouby zapraskaly. Kdyby vyhlédl záďovým oknem ven, mohl by sledovat, jak jemné světélkující brázda lodi pomalu mizí v houstnoucím šeru. Vlnění bylo slabé; od chvíle, kdy opustili Hebrion, je trápily slabé větry a příliš rychle nepluli, nicméně i přesto mu dělal výkon posádky i lodi samotné radost. I když byl přetížený *Orel* trochu líný, dokázal se položit do větru jako žádná jiná karaka jeho výtlaaku. Hawkwood byl přesvědčen, že je to díky nezvyklému návrhu, podle něhož byl postaven a na který dohlížel osobně. Kastely na přídi a zádi byly nižší než u jiných lodí této třídy, což znamenalo, že nekladly větru takový odpor, a kromě toho byly součástí hlavního trupu a nebyly na palubě postaveny později. Samozřejmě to mělo i své nedostatky. Na hlavní palubě nebylo tolik místa a loď by mohla být zranitelnější, pokud by byla zahákována; ale posádka dobře ovládala dělostřeleckou práci. Lodní kulveriny by dokázaly zastavit každou nepřátelskou loď dřív, než by se dostala dostatečně blízko k zahákování.

S *Milostí* tomu bylo úplně jinak. Haukal musel ubírat plátna, aby karace neujel příliš daleko, i když Hawkwood věděl, jak ho takový pomalý postup rozčiluje a že by nejraději rozvinul latinské plachty po celé délce a vyrazil. V této chvíli se karavela nacházela nějaké čtyři kabely na pravoboku s rozvinutou hlavní plachtou. Předobojní vítr skvěle vyhovoval jejím podélným plachtám, i když měla v podpalubí dostatek kulatin, aby se mohla proměnit v plavidlo s příčným oplachtěním, až se vítr stočí a počne vát přímo do záďě.

Což bylo ovšem dost nepravděpodobné. Pokud se dalo věřit slovům dávno mrtvého Tyrenia Cobriana, poplují proti větru po většinu celé plavby.

Nu, už minuli Severní mys a zatím cesta pokračovala tak hladce, jak si to jen mohli přát. Hawkwood nyní musel teoreticky plout přímo západním směrem, dokud nenarazí na Západní světadíl. Znělo to sice jednoduše, ale musel vzít v úvahu větry, mořské proudy, bouřky nebo tišiny. Jak on, tak Haukal každého večera zaměřovali Jakubovými holemi Severní hvězdu a poté své náměry srovnávali, ale Hawkwood měl pořád pocit, že lodě plují vstříc neznámu. Pravda, měl střízlivě shrnuté plavební instrukce, které mu Murad opsal ze starého portolánu, ale potřeboval znát víc. Potřeboval si přečíst záznamy o plavbě *Cartigellského sokola*. Přiznával si, že potřebuje ujištění, záznam o tom, že jiný námořník dokázal provést to, oč se sám pokoušel. A také věděl, že před ním Murad něco skrývá, něco ohledně osudu dřívější plavby.

Tohle vědomí ho přivádělo k šílenství.

Vstal od stolu, už dávno přivyklý na mírné pohupování lodi, a než vyšel z kajuty, pečlivě uhasil jedinou svíčku, která svítila na stole. Požár byl jednou z nejobávanějších katastrof na palubě lodi a použití otevřeného plamene bylo přísně omezeno. Vaření bylo povoleno pouze v lodní kuchyni a pouze v příďovém kastelu mohli námořníci a vojáci pokuřovat ze svých dýmek. Kvůli pohodlí cestujících visely na přeplněné dělové palubě v nepravidelných roze-stupech mořské lucerny, ale za ty byl odpovědný strážný důstojník a jeho muži. Soudky se střelným prachem jak pro lodní děla, tak pro arkebuzy vojáků, byly skladovány pod čarou ponoru v místnosti se stěnami pobitými cínovými pláty, aby se k nim neprokousaly krysy, a v tomto prostoru nebyl žádný otevřený plamen dovolen. Skladiště střelného prachu mohlo být osvětleno zvenčí díky malému okénku s dvojitým sklem a dovnitř měl přístup jen vrchní dělmistr.

A jaké pozdvižení to způsobilo! Vojáci! Kňučeli a kleli, že se nedokáží dostat ke svému střelivu dostatečně rychle, že si nebudou moci pokuřovat v pohodlí svých visutých lůžek, že si nebudou moci připravovat jídlo ve vlastní kuchyni, jak na to byli zvyklí. A Murad mu nijak nepomohl. Trval na tom, aby byla potrava pro něho a jeho důstojníky připravována odděleně od ostatního mužstva a podávána v jiné době, což jen zdvojnásobilo práci lodnímu kuchaři. A ty lahůdky, které si nechal dopravit do lodních skladišť! V oddělených nákladních prostorách byly celé dvě tuny potravin, které byly určeny pouze pro potřebu Mu-rada a jeho dvou důstojníků. Hawkwood tomu nemohl uvěřit. A ještě ke všemu ti zatracení koně! Jeden už byl po smrti, neboť se začal ve stísněném stání plašit a kopal kolem sebe tak dlouho, až si zlomil nohu. Ten urozený mladý poručík, Sequero, se málem rozplakal, když mu musel podříznout hrdlo. Námořníci zvíře rozřezali a navzdory protestům vojáků nasolili. Bednář koninu naložil do soudků a uložil v podpalubí. Titiž vojáci ještě možná budou rádi, že solené maso mají, než uvidí pevnou zemi.

Hawkwood potmě vyšel z kajuty, s půvabem zvyku bezpečně překročil bouřkový práh a po schůdcích vystoupal na čerstvý večerní vzduch. Po žebříku vyšplhal na velitelskou palubu, kde držel hlídku Velasca, druhý důstojník. Poslední zrnka písku v hodinách se přesypala, plavčík je otočil, pak přistoupil k okraji paluby a dvakrát udeřil do lodního zvonu. Druhé zvonění poslední psi hlídky, neboli sedmá hodina po poledni pro suchozemce.

„Všechno v pořádku, Velasco?“

„Ano, pane. Pár duší nám blije přes levoboční zábradlí, ale většina se dole chystá k večeři."

Hawkwood přikývl. I v dohasínajícím světle dne videi proužek kouře, který stoupal z komína lodní kuchyně a ztrácel se na závětrné straně.

Velasca si odkašlal. „Přišla za mnou na téhle hlídce delegace vojáků, pane."

„Další? Co chtěli tentokrát?"

„Nelíbilo se jim, že jsme kněze ubytovali v příd'ovém kastelu s obyčejnými námořníky, pane. Myslí si, že by měl být na zádi s důstojníky."

„Na zádi žádné místo není, pokud by si nechtěl natáhnout visuté lůžko v mé mapovně. Ne, my jsme o žádného Havrana na palubě nestáli, takže se bude muset zařídit sám. To jsem si mohl myslet, že zakladatel zneužije řadové vojáky k tomu, aby se za něho doprošovali."

„Kdepak, on prý neřekl ani slovo, pane. Na to, z jakého řádu je, mi připadá jako docela srdečný chlapík. To oni sami se rozhodli, že za něho ztratí slovo."

„No, v tom případě se můžou klidně sami rozhodnout, že budou držet klapačky, nebo celou záležitost svěřit důstojníkům. Řídit tuhle loď je už tak dost těžké na to, abych si o vlastní vůli přidával starosti a žongloval s ubytovacími prostorami."

„Ano, pane."

„Jak jsme na tom s větrem?"

„Lehký jako dětský prd, pane. Pořád severoseverozápadní, i když se zdá, že se stáčí k severozápadu."

„Doufám, že ne. Už takhle máme ráhna natočena, jak to jenom jde. Vezmu za tebe zbytek hlídky, Velasco. Jsem nervózní jako medvěd na jaře. Zajdi dolů a dej si něco k jídlu."

„Ano, pane, díky. Mám říct kuchaři, ať ti sem něco pošle?"

„Ne, já nemám hlad."

Velasca, kterého Hawkwood vystřídal o hodinu dříve, sešel na hlavní palubu.

Za chvíli cestu karace ozářily první hvězdy, které zaplavily oblohu. Později vyjde měsíc; blížil se už k úplňku, ale vítr byl nestálý a rozmarný. *Orel* plul pod hlavními plachtami, opatřenými bonety a košovkami, ale Hawkwood soudil, že nedělají ani tři uzly. Slyšel, jak šum hlasů pod hlavní palubou nabírá na hlasitosti, když se cestující začali scházet k večeři, a z dělových střílén proudilo ven světlo. Nechávali po většinu času střílňny

otevřené kvůli větrání.

Z důstojnických kajut pod velitelskou palubou zaslechl cinkání sklenic a smích: Murad zase bavil ostatní. Zjizvený šlechtic už několikrát pozval na večeři Ortelia, toho zakladatele, který nastoupil na palubu v poslední chvíli. Hawkwood soudil, že hlavně proto, aby z něho vytáhl důvody, proč se nalodil. Bylo jasné, že mu to přímo přikázal někdo vysoce postavený z řádu v Abrusiu, ale prozatím Ortelius dokázal z kleští Muradova výsledku vyklouznout.

Někdo ho sledoval.

Hawkwood se otočil a všiml si, že na něho upřeně hledí plavčík Mateo. Zamračil se a chlapec spěšně odvrátil zrak. Mateovi už se lámal hlas; brzy z něho bude muž. Už dávno nepředstavoval pro Hawkwooda nejmenší pokušení - a už vůbec ne s mnichem zakladatelem a s pošklebujícím se Muradem na palubě. Hoch byl bezpochyby Hawkwoodovou příkrou odmítavostí zraňován, ale bude to muset přežít.

Hawkwoodovy myšlenky se bezděky zatoulaly k Jemille, k její bělostné pleti a tmným vlasům, k jemným kočičím způsobům. Teď se stala královou hračkou a někdo, jako je on, už pro ni není dost dobrý. Napadlo ho, jestli má král Abeleyn z Hebrionu pod svým bohatým oblečením na zádech škrábance, stejně jako je měl on. Svět dokázal být někdy hodně podivné místo.

Přešel k záďovému zábradlí a zahleděl se do nehluboké kýlové brázdy za lodí, zatímco mu do tváře vál jemný větřík a nadouval plachty za jeho zády.

„Ty dneska neposluhuješ u panského stolu?“ zeptal se Bardolin Grielly, když se k němu posadila u rozhoupaného stolu, zavěšeného na lanech.

Dívka seděla na truhlici těsně vedle něho. Tvář měla zarudlou a měděné vlasy se jí lepily k čelu v mastných pramíncích.

„Ne. Dneska tam je místo mě Mářa. Vůbec se mi tam nechtělo.“

Bardolin neřekl nic. Hovor se kolem nich na dělové palubě uzavřel jako stěna hluku. Mezi tupým leskem dlouhých děl byly ze stropu (jak že tomu říkali námořníci? vrchní paluba?) spuštěny provazy a na nich položeny desky stolů, kolem nichž se lokty strkaly skupiny nevraživých postav. U každého stolu bylo usazeno šest lidí a každý den se střídali, kdo přinese přes celou palubu od okna lodní jídelny večeři.

Dnes poprvé tu bylo tak plno - alespoň pokud si Bardolin všímal; většina cestujících už překonala mořskou nemoc, obzvlášť když byl pohyb lodí

nepatrný a počasí příznivé. Byla to zvláštní směsice lidí. Viděl muže, oblečené v jemném hedvábí, mezi nimiž poznával docela známé dvořany, a dámy v brokátu s jemnými krajkami - ty se i tady zuby nehty držely bývalého postavení - ale většina vypadala jako úspěšní obchodníci a drobní řemeslníci, kteří se nijak zvlášť bohatě neoblékali. Zatím ještě nedošlo k žádnému uvolnění síly a ani nevěděl, jestli je na palubě lodi počasník, který by dokázal urychlit plavbu. Nejspíš ale přítomnost kněze na palubě bránila kapitánovi v bližším zkoumání.

Ani netušil, jestli je na palubě ještě jiný čistý mág, protože zatím kromě svého šotka, který mu spal v zánaďří košile, nezahlédl na palubě žádného jiného pomocného tvora. Samozřejmě že on a Golophin nebyli jedinými plně vzdělanými mágy v Abrusiu; Bardolin osobně znal další půltucet. Ale žádného z nich tady neviděl a napadlo ho, jestli s nimi nemá Golophin jiné plány.

Vzduch byl těžký a dusný, jak se vznášel kolem velkých hrozivých děl a zavěšených stolů. Bardolin cítil pach vařeného vepřového, prosycený tukem a solí, a pot natěsna-ných lidí. Pod tím se vznášel všudypřítomný puch zvratků a výkalů. Ne všichni cestující byli dostatečně silného ducha na to, aby se přikrčili na lodním zobci a vykonali svou potřebu, zatímco jim vlny pleskaly do obnažených hýždí. Mimoto tu byli lidé, náchylní k mořské nemoci daleko více než jiní a daleko více, než sami očekávali. Paluba bude muset být opláchnuta, neboli *vydrhnutá dosucha*, jak říkali námořníci, kteří to měli za úkol.

Jak neuvěřitelně promyšlená síť, spletená neznámými silami! Nebyli loď, pohupující se mírně na klidné hladině nekonečného oceánu, ale moucha, která se zmítala v rozsáhlé pavučině. A ten šlechtic Murad byl jedním z těch, kteří tuto pavučinu tkali - společně s Golophinem a hebrionským králem.

Ale kapitán ne, Hawkwood nikoli. S Muradem se vzájemně nenáviděli, to bylo jasné od první chvíle. Bardolin měl takový pocit, že jejich dobrý kapitán je z této plavby nadšený zhruba stejně jako většina cestujících na palubách jeho lodí. Musel znát jejich cíl; možná by nebylo od věci, kdyby si s ním promluvil - s ním nebo s Billerandem.

„Pozval si dnes zase toho Havrana na večeři," poznamenala Griella, zatímco zapíjela sousta tuhého vepřového a tvrdých sucharů.

„Kdo, Murad?" Bardolin se vytrhl ze zamyšlení. Griella měla v očích záři, která se mu vůbec nelíbila. Už mnohokrát se proklel za to, že ji na tuhle

výpravu zatáhl. A přitom - a přitom...

„Ano. Chce ho zase utopit v brandy, aby zjistil, kdo mu přikázal, aby s námi vyplul. Ale Ortelius je kluzký jako úhoř. Usmívá se a usmívá a neřekne nic důležitého, jen blábolí ty svoje náboženské banality, proti kterým nemůže nikdo namítat vůbec nic. Je v něm něco, co se mi vůbec nelíbí."

„Tomu docela rozumím. Je to přece zakladatel, děvče. Není nic divného na tom, že ho nesnášíš."

„Ne, je v tom něco jiného. Mám pocit, jako bych ho znala, ale netuším, jak."

Bardolin si povzdechl. Už neměl hlad. Jeho žaludek byl zvyklý na podobně hrubou stravu zamlada, ale postupem času zpohodlněl. A tohle bylo ještě docela dobré jídlo. Později bude maso prolezlé červy a suchary plné nosatců, zatímco voda zhoustne jako polévka. Už to zažil kdysi na hebrionské vojenské výsadečkové lodi. Vůbec se na podobnou dietu netěšil.

Už měknu, pomyslel si.

„S tím zatraceným zakladatelem si starosti nedělej, děvče," snažil se ji uklidnit. „Tady se tě nemůže dotknout - pokud by se nechtěl osobně vrhnout na každého člověka na téhle lodi."

Ale Griella ho neposlouchala. Prsty se zaťaly kolem rukojeti nože na maso v pěst.

„Murad si o mě dneska v noci znovu řekne, Bardoline. Už to nemůžu odkládat o moc déle, aniž... aniž by se něco stalo."

Hleděla upřeně do dřevěného talíře, jako by v něm mohla najít nějaké řešení. Bardolin se k ní naklonil.

„Prosím tě, Griello, vyhni se na téhle lodi násilí. Za každou cenu. Nedovol citům, aby přemohly tvůj rozum, a netkni se ho ani prstem. Je to šlechtic. Mohl by tě zabít přímo na místě a nic by se mu nestalo."

Griella se nevesele usmála. Zuby měla silné a velice bílé, takže proti nim rty vypadaly skoro purpurově fialové.

„Mohl by zjistit, že to zase tak lehké není."

„Možná bys zabila jeho." Bardolin ztišil hlas. V cinkání a hovoru kolem nich ho skoro nebylo slyšet. „Ale i kdybys byla proměněná, bylo by pro tebe těžké zabít každého vojáka na lodi, všechny námořníky a cestující, kteří by se ti postavili. A jakmile by tvoje pravá podstata vyšla najevo, Griello, byla bys ztracená, takže si pro milost Svatého dávej pozor, co děláš - bez ohledu na to, co se stane."

Náhle ho bez varování políbila přímo na ústa, tak prudce, až přes rty ucítil její tvrdé zuby. Do tváře se mu nahrnula krev a v rozkroku okamžitě ucítil vzrušující pocit. Šotek se mu v zánadří košile neklidně pohnul.

„Proč jsi to udělala?“ zeptal se, když se odtáhla. S rozpaky si uvědomoval erekci.

„Protože jsi chtěl, abych to udělala. Chtěl jsi to už dlouho, i když jsi o tom nevěděl.“

Na to nedokázal odpovědět.

„To je v pořádku, Bardoline. Mně to nevádí. Já tě mám moc ráda, víš? Jsi pro mě jako otec, bratr a učitel.“

Pohládila ho po strništi na zarudlé tváři.

„Ale máš pravdu. Všichni tady ví, že jsi můj strážce. Kdybych ho odmítla, mohla bych tě stáhnout do nemilosti s sebou a to bych nikdy nechtěla.“ Usmála se zářivě jako malé dítě. Jen oči ji zrazovaly. Viděl v nich divoké zvíře, které sbíralo síly.

Vzal ji za ruku a nevěnoval pozornost pohledům, které na ně upírali sousedé u stolu.

„Drž se, Griello, ať už se stane cokoli. Drž se té části svého já, která nepatří tomu zvířeti; pak můžeš zvítězit; pak je můžeš porazit.“

Zamrkala. „Proč bych ale něco takového měla chtít?“ Divoce se na něho usmála a vstala, takže jí ruka vyklouzla z jeho dlaně. „Už musím jít. Mára bude chtít, abych jí pomohla s úklidem. Drahý Bardoline, netvař se tak ztrápeně! Víím, co musím udělat - pro tvé dobro stejně jako pro své.“

Bardolin sledoval dívčina štíhlá, rovná záda, zatímco odcházela po dělové palubě a nakonec se ztratila v davu. Utrápený výraz mu z tváře nezmizel a šotek se chvěl jako list, opřený o lepkavou zpocenou pokožku na hrudi.

„Nalij ještě našemu dobrému mnichovi brandy, děvče. Nenech se pobízet!“

Murad se usmíval a jizva se mu růžově vinula po tváři k bradě. Když se Mára sklonila, aby nalila další pálenku Orteliovi, strčil jí ruku pod sukni a přejel dlaní po sametově hebké pokožce stehna. Trhla sebou jako kůň, kterému na hřbet sedne moucha, ale neodtáhla se. Polaskal jí měkkou pleť v místech, kde se stehno rozšiřovalo do hýždí. Pak se dívka napřímila, jako by se vůbec nic nestalo, a odešla od stolu. Di Souza byl ve tváři zarudlý pobavením, ale Sequero se tvářil znechuceně. Murad se na něho usmál a pozvedl sklenku, takže se urozený mladík musel napít také.

Všichni čtyři seděli u stolu, který se táhl podél hrany kýlu. Za Muradovými zády se nacházelo zádové okno, jehož druhá polovina byla od kapitánovy kajuty oddělena tenkou příčkou. Východní obloha byla černá, ale z kýlové brázdy lodí, kde se vzdouvala voda, se linula tlumená záře. Viděli, jak se hladina vína v karafách mírně převaluje současně s houpáním karaky, ale pohyb byl tak nepatrný, že si jej skoro ani nevšimli.

Sequero se stále ještě tak docela nevzpamatoval ze smrti jedné ze svých milovaných kobylek. Ještě že nalodili o dvě navíc, než bylo původně v plánu. Nebyl uvyklý životu na lodi, byl přece poručík Hernan Sequero. Nenáviděl tu těsnou blízkost a nedostatek místa, nepohodlí visutých lůžek, neustálý smrad a obzvlášť tu zarytou nezávislost námořníků, kteří se obraceli vždy jen na své důstojníky a odmítali poslouchat příkazy vojáků. To byla zvrácenost proti přirozenému běhu věcí. Jeho stížnosti Muradovi poskytovaly během prvního týdne plavby nekonečnou zábavu.

Na druhou stranu se zdálo, že takový di Souza si celou záležitost dokonale užívá. Díky schopnosti zacházet s arkebuzou si už vysloužil úctu vojáků i námořníků a díky svému neurozenému původu byl odolný vůči nepohodlí námořnického života. Dokázal se smát nahlas, zatímco vyměšoval na lodním zobci, zatímco Sequero - jak usuzoval Murad - se se svými potřebami bezpochyby raději skrýval v temnotách podpalubí, než aby připustil, že prostí vojáci uvidí svého nadřízeného důstojníka dřepět s odhalenou zadnicí ve vodní tříšti. Murad sám měl samozřejmě nočník, který jedna z jeho služebných každý den vyprazdňovala.

Ve světle luceren, postavených na stole, se zahleděl do jantarových hlubin své brandy. Fimbrijská, stočená do soudků v dobách jeho praděda. A on ji tady marní s neurozeným pitomcem, mnichem a nafoukaným mladým šlechticem. No, přinejmenším dokázala promazat jazyky. Dobře při ní ubíhala večerní nuda. Ale zatím nijak nepomohla, aby se tomu zatracenému Havranu Orteliovi rozvázal jazyk.

Mara sklídila talíře po jídle a stříbrné náčiní, které se blýskalo po celé délce stolu. Povečeřeli konzervované maso, čerstvě podříznuté kuře, ryby, ulovené dnes ráno a ovoce z galiapenských zahrad. Nyní upíjeli brandy, louskali oříšky a přikusovali černé olivy. Kolem stolu panovalo mlčení. Oba mladší důstojníci nechtěli u stolu nadřízeného důstojníka promluvit jako první a bez výzvy a mnich zakladatel si patrně cenil mlčenlivosti stejně jako své tajuplnosti.

Murad usoudil, že bude muset jednoho dne pozvat na večeři s mnichem i Hawkwooda a pak sledovat, jak začnou přeskakovat jiskry. Jak už to tak vypadalo, podobné drobné radosti mu budou skýtat rozptýlení po většinu plavby a bude muset být navýsost vynalézavý, aby se neukousal nudou dřív, než se před nimi zpoza obzoru vynoří západní světadíl.

Všiml si, že se na něho děvče dívá, a mlčky jí upřený pohled oplácel, dokud oči v rozpacích neodvrátila. Měla docela hezkou dohněda opálenou vesnickou tvář, obklopenou dlouhými vlnitými vlasy, a její tělo bylo pevné a silné, ale nijak zvlášť ho nevzrušovala. Sdílela s ním visuté lůžko od chvíle, kdy vypluli z Abrusia, ale nebyla to dívka, po které by toužil nejvíc. Ta ostříhaná holka Griella s kousavýma očima: po té pásl. Bude vzrušující ji zlomit a nemohl se dočkat, až zjistí, jaké tělo se v těch chlapeckých kalhotách skrývá. Také ho nenáviděla, což bylo ještě lepší. Kde je dnes večer? Její nepřítomnost ho dráždila, což byl jeden z důvodů obav a strachu v Mařiných očích.

„Vynikající brandy," porušil konečně mlčení Ortelius. „I když se vydáváš na moře, bereš si to nejlepší s sebou, pane Murade."

Murad naklonil hlavu. „Jsou jistá potěšení, která nejsou ve skutečnosti potěšeními, ale spíš... výsadami postavem. Možná je nepotřebujeme, ale ony nás nenechají ani na okamžik zapomenout, kdo jsme."

Ortelius přikývl. „Pouze do okamžiku, kdy zjistíme, že bez nich nemůžeme být."

„Ty sám sis vzal na tuto cestu neuvěřitelně málo zavazadel, obávám se," poznamenal Murad soucitně, ale v duchu se po mnichově poznámce naježil.

„Ano. Přece jen jsem se nalodil poněkud ve spěchu. Ale na tom nezáleží. Možná se nemohu prokázat strohými zvyky bratří mendikantů, ale nijak mi neuškodí, pokud se chvíli obejdu bez nezbytností svého řádu. Podobné věci nás přivádějí blíže k Bohu." Dopil obsah své sklenice.

„Samozřejmě, to je jen obdivuhodné," přikývl Murad roztržitě. Pátral po nějakém zahajovacím manévru, po skulině v zakladatelově vyhýbavém chování. Všiml si, jak si di Souza se Sequerem vyměnili pohledy. Věděli, že pravidelný večerní zápas začíná.

„Nu, jsme ve tvých duchovních rukou, otče Orteliu. Jsem si jist, že hovořím za všechny vojáky, námořníky a prosté královny poddané, když ti řeknu, že můžeme spočívat daleko klidněji s vědomím, že jsi přítomen proto, abys nás zbavil břemene hříchů a dohlížel na naše morální dobro. Ale řekni

mi jedno: co si myslíš o posádce, která udržuje tuto loď v chodu, nebo o cestujících, s nimiž ses na tuto plavbu vydal?"

Ortelius se na něho podíval a jeho obvykle mírné a klidné chování jako by pokropil jistý pramínek ostražitosti. „Nevím, o čem přesně mluvíš, synu."

„Ale no tak, otče! Sám sis jistě musel všimnout, že polovinu Hawkwoodovy posádky tvoří muži s tvářemi černými jako opice. Jsou to pohané - merdukové!"

„Víš to jistě, synu?" Ortelius si přestal hrát s prázdnou sklenicí a pozorně Murada sledoval, jako šermíř, který čeká na první změnu protivníkovy rovnováhy, která by napověděla, kdy přijde útok.

„Ale jistě! Někteří z nich jsou černí uctívači temného proroka Ahrimuze."

„Pak se jim musím se vši pokorou snažit ukázat cestu pravdy a spravedlnosti, jakou nás učí společenství svatých," odvětil Ortelius láskyplně.

Ale Murad pokračoval, jako by kněz ani neotevřel ústa.

„A ti cestující, otče. Víš, co jsou zač? Já ti to řeknu. Je to kal naší společnosti. Jsou to kouzelníci, bylináři, čarodějnice a dokonce i mágové, Bůh nás ochraňuj. Tys to nevěděl?"

„Já - já o tom možná nějaké to slovo zaslechl."

„Je to tak - octl ses ve společnosti toho druhu lidí, kterého se vy zakladatelé tak přičinlivě snažíte už po několik týdnů zbavit Abrusio. A přesto se s nimi rozhodneš cestovat, spíš mezi nimi a dohlížíš na jejich takzvané duchovní potřeby. Promiň, že to říkám takhle otevřeně, otče, ale osobně opravdu nedokážu pochopit, proč by se muž jako jsi ty měl rozhodnout vstoupit do společenství lidí podobného zrna. Víme, že povoláním bratří mendikantů je kázat a obracet na víru, šířit zprávu o viděních prvního svatého, ale zakladatelé se v hierarchii církve přece jen nacházejí poněkud výše."

Murad nechal nevyřešenou otázku viset ve vzduchu.

„Jdeme tam, kam jsme posláni, pane Murade. My, kteří se odíváme černou kutnou, jsme všichni služebníci."

„Aha, takže jsi byl vyslán, aby ses k nám připojil?"

„Ne. Použil jsem to slovo nevhodně. Omlouvám se."

„Bud' jsi byl vyslán, nebo ne, otče. Napij se ještě brandy, prosím."

Murad nalil mnichovi do sklenice bohatou dávku pálenky, zatímco oba poručici přihlíželi jako při bojích gladiátorů. Zdálo se, že Sequero se dobře baví - tvářil se napjatě, ale Murad si s překvapením všiml zhrozeného výrazu

v di Souzově tváři.

„Jsi v pořádku, Valdane?" zeptal se. „Možná nějaká ozvěna mořské nemoci?"

Důstojník s plavými vlasy jen zavrtěl hlavou. Vypadal jako člověk, který má namířeno na popraviště.

„Jak jsem říkal," pokračoval Murad hladce a otočil se zpátky k mnichovi, „buď jsi sem byl vyslán, otče, nebo jsi přišel o své vlastní vůli. Nebo tě někdo požádal, aby ses k nám připojil."

Nato se znovu podíval na di Souzu, pozorně sledoval výraz na tváři mladého poručíka a nechal poslední větu viset ve vzduchu.

„Já ho požádal, aby s námi plul!" vyhrkl di Souza.

„Byl jsem to já, pane - byl to jen můj nápad. Vojáci chtěli duchovního. Požádal jsem otce Ortelia, aby se k nám přidal. Myslel jsem, že dělám dobrou věc, pane, na mou čest!"

Murad se rozhlédl kolem stolu, Ortelius si pečlivě s očima sklopenýma a bezelstným výrazem otíral rty ubrouskem. Sequero se tvářil jako vytesaný z kamene, jako by se obával, že už tím, v jaké blízkosti se u druhého poručíka nachází, by na něho mohl padnout třeba jen stín di Souzovy viny.

Murad se zasmál. „Nu, proč jsi mi to tedy neřekl rovnou?" Vstal. „Omlouvám se, že jsem během posledních dní napínal tvou trpělivost, otče. Prosím, odpusť mi." A sklonil se, aby políbil mnichův prsten.

Ortelius se rozzářil. „To je ale přece naprosto v pořádku, můj synu."

„A obávám se, že s tímto zjištěním musím naše příjemné posezení ukončit, pánové. Rád bych se odebral na lůžko. Dobrou noc, otče. Doufám, že se vám bude spát příjemně. Sequero, dobrý večer. Budeš tak laskav a doprovodíš otce Ortelia k jeho visutému lůžku? Poručíku di Souzo, prosím, zůstaň ještě na okamžik."

Když oba muži odešli, zůstal di Souza sedět na židli s rukama složenýma v klíně.

„Vysvětli mi to, poručíku," nařídil Murad tiše.

Mladíkova masitá tvář se leskla potem. Pleť, zarudlá vínem a horkem, vypadala ještě temnější ve srovnání s plavými vlasy.

„Mužům se nelíbilo, že by se měli vydat na takovou plavbu bez duchovního, pane. Už jsem to říkal."

„Navrhl ti to Mensurado?" přerušil ho Murad.

„Ne, pane! Byl to můj vlastní nápad." Kdyby di Souza přenesl veškerou

vinu na seržantova bedra, musel by Murad Mensurada potrestat strappadem a možná i zastřelit. A Mensurado byl bezpochyby nejzkušenější voják na celé lodi.

„Jak dobře tohohle Ortelia znáš?"

Di Souza zvedl oči a na okamžik zachytil Muradův ocelový pohled. Zdálo se, jako by se poručík scvrkl.

„Moc dobře ne, pane. Myslím, že byl kdysi ve službách preláta z Hebrionu a v řádu o něm mají vysoké mínění."

„A proč by se asi tak tenhle dobře postavený duchovní vydával na výpravu do neznáma - navíc s takovou společností, co?"

Di Souza bezmocně pokrčil rameny. „Je to kněz. Je to jeho práce. Když jsem se mu zpovídal předtím, než se nalodil, připadalo mi, že o téhle výpravě ví. Ptal se mě, jestli mě nezneklidňuje, že se musím na tak dlouhou dobu zbavit duchovního vedení církve. Navrhl mi sám, že by se k nám přidal, ale já jen myslel, že chce utišit můj neklid. Nenapadlo mě, že to myslí vážně."

„Musíš se toho ještě hodně naučit, Valdane," vzdychl Murad. „Ortelius je špehem v žoldu Himeria, preláta z Hebrionu. Byl sem poslán, aby zjistil, co má král v úmyslu, když se rozhodl tyto lodě s těmito cestujícími vypravit. Ale na tom nesejde. Víím, co je tenhle mnich zač a dokážu se s ním příslušně vypořádat."

„Pane! Nehodláš přece..."

„Zavři klapačku, Valdane. Jsi pitomý mladý hlupák. Za to, co jsi udělal, bych tě mohl zbavit hodnosti a uvrhnout na celý zbytek plavby do okovů. Ale potřebuji tě. Řeknu ti ale jednu věc, kterou by sis měl vřít do paměti."

Murad se naklonil k mladíkovi tak blízko, až cítil brandy z jeho dechu.

„Tvá věrnost náleží *mně*, nikomu jinému. Ani církvi, ani kněžím, ani tvé vlastní matce. Budeš se na mě obracet úplně se vším. Pokud samozřejmě nechceš, abych udělal přítrž tvému služebnímu postupu a možná i životu. Vyjádřil jsem se jasně?"

„Ano," zachroptěl di Souza.

Murad se usmál. „Jsem rád, že si rozumíme. Můžeš jít."

Poručík vstal ze židle jako stařec, stížený artritidou, zasalutoval a vyrazil ze dveří. Murad se posadil a položil si nohy na stůl. Otočil hlavu tak, aby mohl vyhlížet ven zádovým oknem na brázdu za lodí. Po souši ani stopy. Hebriony už dávno nechali za sebou, což znamenalo, že se skutečně plavili Velkým západním oceánem.

A nikdo na nás už nedosáhne, pomyslel si Murad. Ani králové, ani knězi, žádné machinace vnějšího světa. Dokud se jedna z těchto lodí nevrátí, jsme sami a nikdo nás nenajde.

Pak si vzpomněl na lodní deník Tyrenia Cobriana, na ten temný příběh šílenství a smrti, který vyprávěl, a po zádech mu přejelo zamrazení.

„Vino!" zavolal nahlas.

Když se otočil od vyhlídky ze zářového okna, stálo už víno na stole a světlo poslední lucerny žhnulo v krvavě rudých útrokách karafy.

To děvče, Griella. Stála ve stínu. Poznal ji podle těch směšných kalhot, které nosila, podle nakrátko ostříhaných vlasů. A podle toho zvláštního svitu v očích, který mu vždycky připomínal zvířecí pohled, jehož se dotklo světlo louče.

Murada Griellin tichý příchod na okamžik dokonce polekal; neslyšel, že by přicházela. Nalil si další vynikající víno.

„Pojď na světlo, děvče. Já tě nekousnu."

Vykročila a její oči se znovu změnily v lidské. Prohlížela si ho s odtahitým zájmem, který ho vždycky dokázal spolehlivě přivést k šílenství. Musí se s ní vyspat, vrazit jí pod kůži svou nadřazenost a chování. Její pleť jako by sama vyzařovala světlo, zdůrazněné září lucerny. Ve výstřihu viděl křivku drobného řadra, křivku světla a tmy.

„Zuj mi boty," přikázal jí stroze.

Klekla si před něj a stáhla mu vysoké boty takovou silou, až ho to překvapilo. Během toho okamžiku jí viděl do výstřihu košile dokonale. Upíjel víno.

„Dnes se mnou budeš sdílet lože."

Zvedla k němu oči.

„Nebudu poslouchat žádné výmluvy. Krvácení už muselo přestat a i kdyby ne, tak mé to nezajímá. Vstaň."

Poslechla ho.

„Proč nemluvíš? Nemáš mi snad co říct? Ještě před několika dny jsi byla výmluvnost sama. Přizpůsobila ses už novému postavení? Odpověz!"

Griella se na něho dívala a koutky úst jí zvedl nenápadný úsměv.

„Jsi šlechtic," odpověděla. „Na téhle lodi je tvé slovo zákon. Nemám žádnou jinou možnost."

„To je pravda." přikývl. „Takže ti ten tvůj obstarožní strážce přece jen konečně promluvil do duše, co?"

„Ano, promluvil.“

„Bezpochyby má v hlavě mozek.“ Proč má ale pocit, že jedná tak, jak chce ona, že se mu potají vysmívá? Nejraději by jí ten úsměv srazil z mladých, plných rtů tvrdým polibkem, až by ji zabořily zuby.

„Svlékni se.“ Znovu se napil vína. Už začínal slyšet tep vlastního srdce, cítil, jak mu buší ve spáncích.

Stáhla si košili přes hlavu, pak si rozeplula opasek a kalhoty jí sklouzly po stehnech na podlahu. Když zvedla hlavu a zůstala před ním stát docela nahá, jasně zaslechl lodní zvon, který zazněl osmkrát. Osmé zvonění první hlídky. Půlnoc. Znělo to jako varování.

Murad vstal a přistoupil k ní. Než vstoupil mezi ni a lucernu, zářila jí plet' zlatě. Přejel jí dlaní po bradavkách ňader a slyšel, jak se jí v hrdle zadrhl dech. Usmál se, potěšen tím, jak dokázal narušit její výstřední vyrovnanost. Pak se sklonil a pevně ji políbil.

Pak si už jen vzpomínal, jak křehká mu připadala v náručí, jak štíhlá, tvrdá a živá. Svaly se jí napínaly a každý nerv jako by jí obnažený vyskakoval na pokožce.

Kromě toho byla panna, ale nevykřikla, když do ní vstoupil, jen se na vteřinu celá napnula. Vzpomínal si na horký lepkavý pocit, na to, jak ji tiskl do přikrývek a kousal do krku a ramen, do ňader. Mlčky pod ním ležela, až jako by ji náhle něco probudilo. Bezděčně se jí z hrdla vydral tichý vzdech a začala se pohybovat v jeho rytmu. Pak se soulož proměnila v bitvu, v boj o nadvládu. Spojená těla se napínala a přetlačovala, až jí nakonec z hrdla unikl výkřik, kolem boků mu sevřela stehna a ve tmě se rozvzlykala. Pak vyčerpaně usnuli, těla slepena potem a tělními tekutinami. Bylo to podivuhodně klidné, jako průměří dvou armád, vyčerpaných bojem na smrt.

Vzbudil se v temné hodině před úsvitem - nebo mu alespoň připadalo, že se vzbudil. Nemohl dýchat. Dusil se jako v rozžhavené peci a plíce měl zmáčknuté strašlivou vahou. Leželo na něm něco obrovského a těžkého, a tisklo ho to hluboko do přikrývek. Otevřel oči, ucítil ve tváři horký dech a zahleděl se přímo do dvou žlutých světél, která ho pozorovala ze vzdálenosti necelých šesti palců. Chladný záblesk zubů. Neurčitý obrys dvou uší, připomínajících rohy, které se zvedaly ze široké hlavy, porostlé černou srstí. A to ochromující horko a váha těla.

V tom okamžiku buď omdlel, nebo děsivý sen skončil. Vzbudil se

mnohem později, po svítání, s výkřikem na rtech - ale zjistil, že leží sám ve visutém lůžku, které se mírně houpalo, zatímco sluneční záře dopadala do kajuty zad'ovým oknem a osvětlovala malou krvavou skvrnu na přikrývce. Trhaně se nadechl. Byl to sen nebo noční můra, nic víc. Nic jiného to prostě být nemohlo.

Spustil malátné nohy z lůžka na podlahu. Lod' se houpala o něco víc a příd' se pravidelně zvedala a zase klesala. Oknem viděl, jak se v kýlové brázdě lámou bílé hřebeny vln.

Potřeboval celou pintu vína, která zbyla v karafě, k uklidnění rozechvělých rukou a k zaplazení hrůzy snu. Když se konečně uklidnil, vzpomněl si na vzrušení z toho, jak se pod ním Griella vzpínala, na její neochotné podlehnutí. Bylo to zvláštní, ale při této vzpomínce se necítil vítězně, ale povzbuzený a zvláště vzpružený.

V okamžiku, kdy posnídal, už zapomněl na ten strašlivý sen úplně. Možná vypil příliš mnoho vína nebo brandy. Jediná věc, na kterou dokázal myslet, byla štíhlá dívka s jasnýma očima a vzrušujícím tělem, které vnímal pod vlastním.

A chtěl víc.

Kapitola šestnáct

Merducká armáda se dala na pochod.

Trvalo to dlouho; možná až příliš dlouho, pomyslel si šáhr Baraz. Aekir je oslabil daleko více, než si byli ochotni zpočátku připustit, ale většina ztrát jim přinesla bohatý zisk. Ještě než zmíní vánice uzavřely thurijské průsmyky, prošly jimi čerstvé posily a Maghreb, sultán Danrimiru, poslal k hlavnímu vojsku padesát slonů a osm tisíc příslušníků vlastní osobní stráže, aby se připojili ke konečnému útoku na Ormannovu Hráz. Samozřejmě to nebylo nic než gesto, spojené s nevyhnutelnými politickými následky. Jakmile Aekir padl, zdálo se, že se všichni sultáni probudili z dlouhého spánku a brzy začnou hádky a spory o kořist. Šáhr Baraz už zaslechl táborovou šeptandu o tom, že sultanát Nalbeni se nehodlal nechat předstihnout svým severním sousedem a sebral flotilu transportních lodí, která se vydala na cestu Kardianským mořem, aby napadla pobřežní města Torunny. Když tu zprávu

zaslechl, spokojeně se usmál. S trochou štěstí už se donesla i k uším torunnského krále, který možná na pobřeží rozmístí více vojáků, původně určených pro obranu severní části země.

Šáhr Baraz si samozřejmě nedělal iluze o obtížnosti úkolu, který na něho čekal. Měl mapy pevnostního komplexu, pořízené příslušníky bezpočtu průzkumných jednotek, které do oblasti vyslal v předstihu. Pevnost u hráze postavili Fimbriané - a jako vždy ji zbudovali tak, aby přetrvala celé věky. Jednou na ni zaútočili jeho vlastní předkové; k tomuto boji došlo kdysi dávno za úsvitu kmenových pamětí, když pradědové vymezovali hranice s fimbrijskou říší. Říkalo se, že s jekem umírali po tisících a jejich těla toho dne úplně zahradila tok řeky.

Ale to bylo kdysi. Nyní to bude jiné. Merducký postup se po slavném dobytí Aekiru neuvěřitelně zpomalil a hlavním důvodem bylo to, že ženisté museli pracovat dnem a nocí, aby splnili šáhovy rozkazy. Výsledky jejich práce byly rozloženy a naloženy na obrovské těžké vozy, z nichž každý táhli čtyři sloni. Nyní měl všechno, co potřeboval: obléhací věže, katapulty, balisty. A čluny. Mnoho člunu.

Seděl v sedle koně na vrcholku nízkého návrší, obklopen hloučkem důstojníků štábu a s řadou tělesných strážných o něco níže na úpatí. Sledoval, jak kolem něho prochází armáda.

Na křídlech jely eskorty, jednotky lehké jízdy, ozbrojené kopími a chráněné lehkou koženou zbrojí - to se naučili od ramusianů. Mezi nimi postupovali *hraibadar*, útočné sbory, které se specializovaly na výpady, průlomů a - pokud to bylo nutné - i na poslední obrannou linii. Jejich řady byly daleko řidší, než by si přál vidět - u Aekiru jich padlo tolik, že zbývající muže dokázal přerozdělit do deseti pluků, které obsahovaly sotva dvanáct tisíc vojáků.

Mezi jejich řadami postupovaly skupiny slonů. V před-voji jich bylo jen několik desítek a každý z nich táhl řadu lehkých vozů, naložených zásobami. Tato první linie patřila k nejmobilnějším jednotkám armády šáhra Baraze a byla nejúdernější. Jakmile trochu oslabí obranu pevnosti ramusianů, použije ji jako hrot kopí hlavního útoku.

V zadní části předvoje jela brigáda těžké jízdy, které ramusiané říkali 'kyrysníci'. Mezi jeho lidem, který se na jejich útočnou sílu spoléhal už po celé generace, byli známí jako *ferinai*. Drátěné košile měli zpevněny naleštěnými ocelovými pláty a tváře jim zakrývaly vysoké přílby. Kromě mečů

byli vyzbrojeni dvojicí pistolí s doutnákovým zámkem, což byla ještě docela nedávná novinka, kterou *ferinai* přijali jen s halasnými protesty. Toto byly nejlepší jednotky, jimž šáhr Baraz velel; z jejich řad většinou pocházeli příslušníci jeho vlastní stráže. Na rozdíl od většiny armády to byli profesionální vojáci a jejich generál s nimi nakládal stejně jako lakomec se svým zlatem.

Předvoj o síle dvaceti tisíc mužů pokračoval dál a zatímco šáhr Baraz uklidňoval nepokojného koně, objevilo se před ním hlavní vojsko. Zde nebyla disciplína tak přísná. Když kolem něho muži kráčeli, mávali a provolávali mu slávu, a on jim strohým příkřívnutím odpověděl. Toto byli *minhraib*, prostí pěšáci, kteří byli v mírovém životě sedláky, obchodníky, rolníky či dělníky. Sto tisíc jich kolem něho procházela v koloně, jejíž čelo bylo široké padesát mužů a která se táhla na tři a půl míle. Bude trvat přinejmenším hodinu a půl, než kolem generála projde poslední jednotka. Při pohledu na tuto sílu se šáhr Baraz mimovolně napřímil a obrátil oči k nebi, aby vyslal tichou modlitbu díky k Bohu a jeho prorokovi za to, že mu poskytl příležitost tohle všechno spatřit a těmto všem mužům velet: největší armádě, jakou kdy východní sultanáty vyslaly do pole. Celý světadíl něco podobného nezažil od dob, kdy mezi sebou bojovali ramusiané, aby svrhli Fimbrijskou hegemonii.

Nebude čekat, až k němu dorazí zadní stráž nebo obléhací stroje; ty se nacházely o dalších sedm mil dále po silnici. Až se předvoj uloží na noc k odpočinku, bude zadní stráž stále ještě deset mil za nimi. To byla logistická noční můra přesunu armády této velikosti otevřenou krajinou.

Nicméně nyní měl Ostijskou řeku. Z Ostrabarů už připluly první nákladní čluny a jejich zboží už bylo uloženo ve vypálených docích aekirského přístaviště. Bylo neuvěřitelné, kolik zásob armáda této velikosti potřebovala. Jen samotní sloni museli mít osmdesát tun píce denně.

„Už jsi hovořil s velitelem ženistů o té silnici?“ zeptal se rázně pobočníka.

Muž sebou v sedle trhl. Starcovy oči mu připadaly nezvykle prázdné, takže měl za to, že se šáhr na okamžik zasnul a zapomněl na celý svět.

„Ano, chedive. Materiál už je na cestě. Jakmile se armáda rozloží u hráze, stavba bude okamžitě pokračovat. Shromáždili jsme k provádění polních prací nějakých třicet tisíc zajatců. Podle toho, co mi říkal velitel ženistů, bude nová silnice dokončena v šestnácti dnech. A unese vozy, tažené slony.“

„Vynikající,“ šáhr Baraz si pohladil stříbrobílý knír, který mu v dlouhých pramenech spadal kolem brady. Černé oči se mu pod mandlovými víčky

zableskly.

„Přečti mi znovu tu Jaffanovu zprávu od Hráze.“

Pobočník sáhl do sedlového vaku a vyňal pergamen. Upřeně na něj chvílku pomžikával a oči starého šáhra se pobaveně přimhouřily. Důstojníci se museli naučit číst a psát, aby se mohli ucházet o místo v jeho štábu. Pro mnohé z nich to byla záludná dřina, která jim vůbec nepřipadala přirozená.

„Píše," spustil pobočník váhavě, „že... že uprchlíci už jsou všichni za řekou a táboří všude kolem pevnosti, ale že - že mosty ještě nebyly strženy. Ramusianské jednotky provádějí výpady na východních březích řeky a dotírají na jeho vojáky. Chce více mužů.“

Když pobočník dočetl, s úlevným výrazem ve tváři zamrkal.

„Nebude trvat dlouho a bude jich mít v klíně skoro šedesát tisíc," poznamenal šáhr Baraz nenuceně s očima upřenýma na nekonečné řady mužů, koní a vozů, které táhly na západ. „Chci poslat Jaffanovi další zprávu," pokračoval a nevěnoval pozornost náhlému šustění papíru a škrábám pera. „Obvyklé pozdravy, a tak dále, a tak dále.“

Tvé rozkazy se mění. Přestaň vyhledávat střety s ramusianskými silami východně od řeky a soustřeď se na průzkum nepřátelských postavení. Pošli hlídky na sever a jih od Hráze, aby vyhledaly brody nebo místa, v nichž by mohly být postaveny mosty. Východní břeh bude prozkoumán do vzdálenosti nejméně deseti mil oběma směry. Zároveň za použití všech dostupných prostředků zjistíš sílu pevnostní posádky a počet vojáků, umístěných dále na západ. Také potvrdíš nebo vyvrátíš zprávy, jichž se mi neustále dostává o tom, že hlava ramusianské církve nezahynula v Aekiru, ale žije a přebývá v Ormannově Hrázi.

Nechť prorok Ahrimuz shlíží s potěšením na tvé skutky a osvětlení pravé víry ti září na cestu. Připojím se k tobě se svými jednotkami nejpozději do týdne. Šáhr Baraz, nejvyšší chediv armád sultanátu ostrabarského, a tak dále. Máš to, Ormune?"

Pobočník zuřivě psal a používal hrušku sedla jako podpěru pro psací podložku.

„Ano, chedive.“

„Dobrá. Okamžitě tu zprávu vyprav k Ormannově Hrázi.“

Jakmile šáhr Baraz připojil na pergamen svůj rozmáchlý ozdobný podpis, vyrazil Ormun tryskem pryč.

„Je to nadšený mladík," poznamenal k Mughalovi, svému zástupci a

jednomu z nejstarších důstojníků.

Muž přikývl a chochol ze žíní na vrcholku přilby se zahoupal. „Pro tyhle mladé důstojníky jsi svým způsobem legenda.”

„To bych neřekl.”

„Ale jistě, starý příteli. Říká se ti *'ten strašlivý stařec, dokonce i u dvora.'*”

Na tváři šáhra Baraze se objevil jeden ze zřídka vídaných úsměvů. „To jsem opravdu tak strašný?”

„Jen vůči nepřátelům.”

„Zažil jsem na tváři tohoto světa osmdesát tři zimy, Mughale. Tohle je mé poslední tažení. Pokud je přežiji, vykonám pout' do země otců, abych ještě jednou, naposledy, zahlédl otevřené stepi Kambaksku, než zemřu.”

„Chediv Ostrabarů, nejmocnější vojevůdce, jakého kdy východ měl, sedí v jurtě a pojídá jogurt. Ty dny už dávno skončily, Ibime Barazi.” Mughal použil chedivovo křestní jméno, na což měl jako jeho nejlepší přítel výsadní právo.

„Ano, skončily. A starý *hraib*, zákon válečníků, je také pryč. Kdo si jej z této generace vojáků ještě pamatuje? Dnešním dobám vládne naprosto jiný zákon: zákon osobního prospěchu. Myslím, že i kdybych dovedl toto tažení k úspěšnému konci a přesto sám neodešel, byl bych k tomu přinucen.”

„Kým? Kdo by si mohl dovolit...”

„Náš sultán, samozřejmě, nechť prorok shlíží na jeho zdraví. Myslí si, že jsem k ramusianům moc měkký.”

„Měl být u Aekiru,” poznamenal Mughal pochmurně.

„Ano, ale on si myslí, že jsem nechal uprchlíky odejít z poslušnosti vůči nějakým přežitým mravním principům, z příchynosti k zákonu *hraib*. Což jsem také udělal. Ale byly v tom i taktické důvody.”

„Já to vím. Může to vidět každý voják s rozumem v hlavě,” přisvědčil Mughal.

„Jistě, ale on není skutečný voják - nikdy jím v srdci nebyl. Je to vládce, což je přece jen složitější povolání. A nelíbí se mu, jak jsem u vojska oblíben. Možná by bylo nejlepší, kdybych se prostě po pádu Ormannovy Hráze tiše vytratil. Nechci ochutnat ve svém chlebu jed nebo ucítit bodnutí nožem ve spánku,”

Mughal nechápavě potřásl hlavou. „Svět je podivné místo, chedive.”

„Jen natolik podivné, jak jsou podivná srdce mužů,” opáčil šáhr Baraz. „Neustále na mě dotírá z Orchanu rozkazy. Musím postupovat, postupovat, postupovat. Nesmím si dovolit ani chvilku pro přeskupení. Musím na Hráz

zaútočit okamžitě. Nelíbí se mi, když mě někdo pohání jako mezka, Mughale."

„Sultán je netrpělivý. Poté, co jsi porazil Aekir, myslí, že dokážeš zázraky."

„Možná, ale rozhodně mi v nich nepomůže jeho vměšování. Mám zahájit útok na Hráz v okamžiku, kdy se před ní shromáždí dostatečné množství jednotek. Kvůli času, který by se tím údajně promarnil, mi není dovoleno prozkoumat a vyzkoušet pevnost ramusianských křídel. Mám prostě vrhnout vojáky na pevnost, jako by to byly vlny, které se snaží rozbít skálu."

Mughal se zamračil. „Máš ohledně tohoto tažení pochybnosti, chedive?"

„Od Aekiru už nesmím uvažovat a rozhodovat sám, starý příteli. Aurungzeb, nechť na jeho kroky vždy září slunce, jmenoval *komisaře*, aby dohlíželi na všechny mé kroky. A aby se postarali o to, že si беру sultánovy taktické rady k srdci. Pokud nezaútočím na Hráz tak rychle, jak budou chtít oni, mám pocit, že bude této armádě brzy velet jiný generál."

„Tomu nevěřím."

„To proto, že ani ty, ani já nejsme dvořané, Mughale. Já dobyl Aekir, dosáhl jsem nemožného. Všechno, co mě čeká nyní, musí být hračka. To si myslí Aurungzeb."

„Ale ne ty."

„Já ne. Já si myslím, že nám ta pevnost na Ormannově Hrázi způsobí daleko větší problémy než Aekir, ale mému názoru se v těchto dnech v Orchanu příliš mnoho pozornosti nevěnuje. Rádobygenerálové už se shromažďují u dvora, aby si vyzkoušeli mou zbroj."

„Ormannova Hráz padne," prohlásil Mughal přesvědčeně, „a to velice rychle. Těhle armádě nedokáže odolat - nedokáže jí odolat nic. A navíc je jejich John Mogen mrtvý a nemají jediného generála jeho ráže - ani tenhle Martellus nedosáhl jeho úrovně."

„Doufám, že máš pravdu. Možná už jsem příliš starý; možná má Aurungzeb pravdu. Vidím věci mlhou stařecké opatrnosti a ne v záři mladistvého nadšení."

„Zeptej se vojáků, jestli dávají přednost optimismu nebo opatrnosti. Ti za naše chyby a omyly platí vlastní krví. Na to někdy zapomínají i sultánové."

„Tiše, příteli, není dobré říkat podobné věci tam, kde je příliš mnoho uší. Pojd', vrátíme se spolu do tábora. Už mi postavili stany a čeká tam dobré víno. Sklenička nebo dvě by ti měly trochu rozjasnit náladu."

Zářivě oděná skupina důstojníků a jízdních strážců se vydala k západu a kopyta koní rozstříkovala na všechny strany kusy bláta.

Merducká armáda pokračovala v pochodu tímtéž směrem jako obrovský článkovitý tvor, který se plazí kousek po kousku po tváři země, stejně nezadržitelně jako příchod noci.

Znovu se mu ve snech objevila Heria a on se s výkřikem na úzkém kavalci prudce posadil, jako tomu bylo každého dne. Corfe si tiskl dlaně do očních důlků, dokud neviděl změř světélek a barevných čar a obraz nezmizel. Byla mrtvá. Něco takového se jí nemohlo stát. Tohle se nedělo.

Vzhlédl k úzkému oknu vysoko nad hlavou. Slabé světlo začínalo barvit černou oblohu temně purpurovým nádechem. Brzy začne svítat. Nemá cenu tady ležet a snažit se skrýt do dalšího snu. Nový den přicházel.

Se zíváním si natáhl boty. Spáči kolem něho chrápali, bručeli a házeli sebou na vratkých kavalcích. Nacházel se v jednom z velkých skladišť, která obklopovala citadelu na spodním konci Ormannovy Hráze, ale většina těchto skladišť, v nichž byly uloženy zásoby pro posádku pevnosti, byla prázdná a sloužila jako noclehárny pro ty méně otužilé z uprchlíků, kteří nedokázali spát v dešti.

Ale on už nebyl uprchlík. Opět nosil starou 'krev a modřiny', šerpu poručíka pod opaskem a pod postelí měl uloženou zbroj. Byl přidělen ke štábu Pietera Martella jako zvláštní poradce. Svým způsobem to bylo povýšení a samotné pomyslení na něco takového mu křivilo rty do trpkého úsměšku.

Navlékl si zbroj a s cinkáním vykročil přes místnost ven na cimbuří, aby se nadechl čerstvého vzduchu a zjistil, jaký den ho dnes čeká.

Úsvit. Slunce pomalu stoupalo po bezmračné obloze. Kdyby se obrátil k jeho záři zády a zahleděl se na druhou stranu, mohl by při troše štěstí rozeznat v dálce bílou linii obzoru, kterou vyznačovaly Cimbrické hory, osmdesát mil jihozápadně odsud. Za hřebenem se nacházelo Peri-graine, za Perigraine Malvennorské hory, dále se rozkládala Fimbria a pak už jen Hebrianské more. Norrnannia, Země víry, jak ji občas nazývali duchovní. Když se nad tím člověk tak zamyslel, nebyla příliš velká, pokud člověk dokázal překlenout zrakem celé království Torunny za úsvitu nového dne.

Otočil se znovu k východu, přešel očima podél sluncem zalité stuhy Searilu a na rozlehlou pevnost, která se rozkládala za řekou. Míle a míle zdí,

hrází, palisád a obezdívek, opevněných proti nepřátelské palbě. Zdi se lámaly tak, aby dělostřelci mohli pokrýt přístupové cesty křížovou palbou v místech, kde nepřítel překročí řeku a zaútočí na hráz samotnou. Vypadaly ve stále silnějším a jasnějším světle úsvitu podivně a nepřírozeně a ostře řezané věže, které z nich vybíhaly každých tři sta yardů, působily jako monumenty padlým v nějaké dávno zapomenuté titánské bitvě.

Na východě, za Searilem, se rozkládal bastion jako temná hvězda. Jeho stěny se vypínaly do ostrých hrotů a za nimi začínaly poblíkávat první ohničky aekirských uprchlíků. Ještě o kus dál hlídal mostní barbakán - komplex méně odolných a nižších věží a zdí - přístup k hlavnímu mostu, na jehož druhém konci se nacházel takzvaný ostrov; ten od hlavní pevnosti dělil kanál, vykopaný víceméně v oblouku k původnímu korytu Searilu. Na ostrově se k obloze zvedala další miniaturní pevnost, která spojovala searilský most s hlavním přechodem přes kanál. Byly tu také dva menší dřevěné můstky, které bude možno v případě nutnosti lehce strhnout. Ty se klenuly nad kanálem severně a jižně od hlavního mostu. Měly pomoci při rozmisťování jednotek obránců nebo při jejich ústupu, pokud by byli ze svých pozic vytlačeni.

Na západ od kanálu se nacházela hlavní masa pevnosti. Dlouhé zdi se táhly celou míli mezi útesy a skalními výběžky, které ji ohraničovaly na severu a jihu. Citadela, na jejímž cimbuří Corfe stál, byla postavena na výběžku jednoho z těchto hřebenů. Zde měl své velitelství Martellus. Generál odsud bude mít dokonalý přehled po celém bojišti a bude moci pohybovat jednotkami jako figurkami na hrací desce a sledovat, jak se dávají na pochod nebo ustupují podle jeho přání.

A ještě dále na západ, za budovami a komplexy pevnosti, se černala země, pokrytá hlavním uprchlickým táborem, z něhož stoupala lehká mlha jako tělesné teplo dřímajícího zvířete. Stále ještě tam bylo utábořeno skoro dvě stě tisíc lidí, i když každým dnem odcházely tisíce a tisíce dále na západ do bezpečí vnitrozemí. Martellus tam mezi mladšími muži sesbíral čtyři tisíce dobrovolníků, kteří přispějí k obraně hráze, ale ti neměli patřičný výcvik a ducha. Příliš se na ně spoléhat nemohl.

Podle vojenských příruček měl každou stopu zdí bránit jeden muž. Ačkoli jeden voják měl ve skutečnosti bránit jeden yard opevnění, protože druhý byl určen jako rezerva a třetí jako záloha pro případný protiútok. Martellus neměl dostatek mužů, aby si mohl tento luxus dovolit.

Tři tisíce mužů ve východním bastionu. Dva tisíce celkem na ostrově.

Čtyři tisíce jako posádka na Dlouhých zdech. Jeden tisíc v citadele. Dva tisíce v záloze pro případný protiútok. A za západními hradbami čtyři tisíce dobrovolníků. Ti budou nasazeni v opevněních hned, jakmile si začne útok vybírat první oběti mezi obránci.

Bylo to nemožné. Ormannova Hráz byla uznávána za nejsilnější pevnost na celém světě, ale k tomu potřebovala být plně a účinně obsazena. V současnosti zde byla umístěna pouze základní armáda, udržovací jednotka. A pokud bude útočníkům velet generál jako šáhr Baraz, pak nemohlo být o výsledku nadcházející bitvy nejmenších pochyb.

Ale tentokrát, pomyslel si Corfe, už neuteču. Půjdu ke dnu i s pevností a budu konat až do posledního dechu svou povinnost, jako jsem to měl udělat už u Aekiru.

Corfe posnídal v jednom z refektářů skrovné jídlo; sestávalo z vojenských sucharů, tvrdého sýra a ředěného piva. Se zásobováním pevnosti sice zatím nebyly nejmenší problémy - cesta do Torunny byla stále ještě otevřená - ale Martellus se musel postarat i o nakrmení uprchlíků. Corfe usoudil, že jídlo bylo patrně tím nejpádňějším důvodem, proč se jich tolik ještě stále zdržovalo poblíž pevnosti. Kdyby stál v čele obránců on, už před několika dny by jim přestal dávat potraviny a zdravotnické potřeby a poslal je co nejrychleji dále na západ, ale on byl na druhou stranu této nepříjemné povinnosti zbaven. Martellus Lev byl navzdory tvrdému zevnějšku soucitný muž.

Což je pro mě patrně to nejlepší, usoudil Corfe. Jiný velitel by mě nechal okamžitě na místě pověsit za dezerci.

Připojil se ke svému generálovi na Dlouhých zdech, kde stál Martellus obklopen hloučkem štábních důstojníků a pobočníků. Všichni byli oděni v poloviční zbroji a dívali se přes Searil na zemi na východě.

Za skupinou stál stůl, pokrytý mapami a papíry, které byly zatíženy kameny, aby neulétly ve větru. Bylo příjemné ráno a sluneční paprsky klouzaly po starých kamenech cimbuří a vrhaly dlouhé stíny na druhou stranu Zdí. Dopadaly do kaluží, které zbyly na zemi po nedávných deštích, a měnily je ve zlaté mince, rozeseť po krajině.

„Tam," a Martellus ukázal za řeku.

Corfe se zahleděl do dálky. Viděl, jak se po úbočí vzdálených kopců spouští řada jezdců, nad hlavami jim pleskaly vlajky a kolem nich přejížděla eskorta. Byly jich možná dvě stovky.

„Ten drzý pes," vyhrkl jeden z důstojníků prudce.

„Ano. Dělá mu strašnou radost nám tady jezdit přímo pod nosem. Tenhle merducký velitel je pěkně okázalý chlap. Ale tohle je jen průzkumná jednotka. Vidíte? Lehká jízda. Nevidím mezi nimi odlesk zbroje nebo plátů a koně jsou také nechránění. Jen se na nás chtějí podívat."

Ranní ticho prořízlo duté zadunění, nad východním bastionem se zvedl oblak kouře a ten za okamžik následoval výbuch na úbočí pod jednotkou jezdců. Zastavili se. Martellus se zazubil jako kočka, která zahlédla myš.

„To je mladý Andruw. Ten byl vždycky netrpělivý."

„Shromáždíme výpad a zaženeme je?" zeptal se další důstojník.

„Jistě. Nehodlám jim to sbírání informací nijak zpříjemnit. Řekněte Ranafastovi, aby vyjel se dvěma eskadrami, víc nebude třeba. A ať zkusí získat nějaké zajatce. Potřebujeme informace stejně jako oni."

„Já mu to řeknu," prohlásil Corfe okamžitě a než kdokoli mohl zareagovat, seběhl z cimbuří.

Ranafast byl velitel jezdecké jednotky, čítající pět set mužů, která byla stálou součástí pevnostní posádky. Čtvrt hodiny poté, co k němu Corfe dorazil, už vyjížděli z východního bastionu v čele dvou eskader: sto šedesát mužů v poloviční zbroji s kopími a pistolemi, opatřenými dout-nákovými zámky. Jeli na robustních torunnských válečných koních, kteří byli většinou černí nebo temně kaštanoví a daleko větší než zvířata, která používala merducká lehká jízda; ta dávala přednost menším stepním a horským poníkům.

Obě eskadry se vyprovázely jásotem obránců východního bastionu rozvinuly do linie a rychlým klusem se vydaly po návrší za řekou.

Od chvíle, kdy Corfe naposledy bojoval z koňského hřbetu, už nějaká doba uplynula. Než se při merduckém obléhání Aekiru proměnila jízdní obrana města v přebytečnou zátěž, patřil k jednotce těžké jízdy. Pleskání praporků na koncích kopí a dunění kopyt na travnaté zemi ho znovu vrátilo k myšlenkám na život, který nechal za zády.

„Drž se poblíž mě, poručíku," zavolal na něho Ranafast. Byl to vysušený postarší muž, jehož jestřábí profil se skrýval za vysokou torunnskou jízdní přilbou.

„Připravit pistole!" zavelel svým jednotkám a kopí byla zasunuta do úchyťů ve třmenech a sedlech. Muži vytáhli ze sedlových pouzder pistole, doutnáky byly zažehnuty.

„Na východ, mládenci! Nejdřív se k nim musíme přiblížit na dostřel.“

Řada jezdců rychle postupovala a koně lehce zdolávali náklon svahu. Za jezdce se táhly pramínky kouře od zámků pistolí, u nichž žhnuly jiskry doutníků. Merducká jízda působila poněkud nejistým dojmem. Jednotlivé části jednotky přejížděly sem a tam, jako by ani nevěděly, jakým směrem se mají vydat nebo co mají za úkol.

Toruňané se k nim nezadržitelně blížili, těžcí muži na těžkých koních, jednolitá masa oceli a svalů. Ranafast se ohlédl.

„Trubači, signál k útoku!“

Muž zvedl ke rtům krátký nástroj a vyloudil z něj sedm tónů, které se na konci signálu zvedly do výše tak, až se Corfemu zjezily vlasy v zátylku. Eskadry zrychlily do cvalu.

Merdukové se na vrcholku kopce dali do pohybu, ale Corfemu připadalo, že se začali jeden druhému plést do cesty v naprostém a neuvěřitelném zmatku - což pochopil v okamžiku, kdy dunění kopyt torunnské jízdy přehlušilo rachocení děl a svahy za nepřítelem začaly zasypávat první střely. Dělostřelci z pevnosti zaměřili merduky a úmyslně přestřelovali, aby jim zabránili v úniku.

Corfe, který neměl kopí ani pistole, vytasil šavli a sklonil se v sedle co nejbliže ke koňskému hřbetu, aby se kryl proti merduckým kopím.

A to už vyrazili na hřeben. Merdukové se snažili o zmatený ústup, zem byla rozrytá, z děr se kouřilo a kolem leželi mrtví koně a muži. Dělostřelci z východního bastionu přesouvali palbu dál a nepřítele pronásledovali.

A pak už se na merduky vrhla jízda. Střelba je dokázala zdržovat dostatečně dlouho, aby se k nim těžcí koně stačili přiblížit. Toruňané vypálili z pistolí v oblaku dýmu, rachotu a bolesti, a pak zrychlili do trysku, vytáhli kopí z úchytů a vyrovnali je do vodorovné polohy.

Nedošlo k žádné srážce dvou bloků lidí, k žádnému nárazu. Toruňané prostě vpluli do zadního voje prchajících merduků a začali je kopími srážet k zemi. Corfe si vybral muže na raněném koni, projel kolem něho tryskem a jediným strašlivým máchnutím těžké šavle mu usekl většinu hlavy. Hlasitě se zasmál, rozhlédl se po další kořisti, ale věděl, že jeho kůň už se unavuje. Podťal zadní podkolenní šlachy jednomu merduckému poníkovi a pak rozsekl nepřítele v sedle, ale když se rozhlédl, byla už většina Toruňanů za kopcem. Pevnost jim zmizela z dohledu a eskadry se rozdělily na jednotlivce, z nichž se každý vydal za svou kořistí a příliš si nevšímal okolí. Ranafast s trubačem

se zastavili a poddůstojník zadul signál k přeskupení, ale vzrušení muži na rychlých koních se vraceli jen pomalu. Pro mnohé z nich to byla vůbec první příležitost, kdy mohli nepříteli způsobit nějakou škodu a oni ji nehodlali promarnit.

A pak se přes vrcholek následujícího hřebene přehoupala řada merducké jízdy o síle pěti set mužů.

„U svaté krve!“ vydechl Corfe.

Merdukové se na nejvzdálenější z pronásledovatelů vrhli tryskem a ti byli rychle pohlceni skupinami nepřátel. Trubač začal divoce troubit na ústup a jednotlivé tečky torunnské jízdy se začaly otáčet a prchat směrem, odkud přijely.

„Zasraná léčka!“ zaklel Ranafast vztekle. V boji přišel o přilbu a tvář měl zrůzněnou zlostí.

„Jestli se dostaneme za ten hřeben, tak nás budou dělostřelci z pevnosti krýt,“ otočil se k němu Corfe.

„To nezvládneme - ne jako jednotka. Teď už musí bojovat každý za sebe. Vrať se k řece, poručíku. Tohle není tvůj boj.“

Corfe se naježil.

„Je můj stejně jako kohokoli jiného!“

„Tak si zachraň kůži, abys ji mohl nastavit jindy, až to bude mít smysl. Není žádná hanba utéct z tohoto boje.“

Shromáždili ze dvou eskader, co se dalo, a vyrazili co nejrychleji zpátky ke svahu, po kterém vyklusali jen před několika minutami. Naštěstí merdukové nepoužívali palné zbraně, takže se Toruňané mohli čas od času obrátit v sedlech a sprškou kulek na chvíli postup nepřátel zastavit. Jakmile se octla Ormannova Hráz na dohled, vyrazili tryskem k východní bráně, zatímco dělostřelci zahájili palbu na merduckou jízdu za nimi. Měli co dělat, aby to dokázali, a Ranafast přivedl zpátky do pevnosti sotva nějakých sto mužů, což bylo zhruba na hranici ztrát, jaké si mohl Martellus dovolit. Jakmile merdukové zjistili, že se Toruňané vrátili do bezpečí vlastního opevnění, další pronásledování odvolali a stáhli se z dostřelu děl.

Ranafast s Corfem přejeli v čele zbytků obou eskader po mostech ke Dlouhým zdem a sesedli. Ti Toruňané, kteří se vrátili, byli zamlklí a vyděšení tím, jak málo jim scházelo k úplné porážce.

„No, alespoň teď víme, kolik merduků posílají na průzkum,“ zabručel Ranafast. „Skočili po nás jako po zelenáčích, kteří jsou na tažení poprvé,

zatraceně. Jak se jmenuješ, poručíku?"

„Corfe."

„Z Martellova štábu, co? No, kdyby se ti stýskalo po sedle, tak mi dej vědět. Vedl sis tam venku dobře a mně se nějaký ten důstojník vždycky hodí." Pak se velitel jízdy vydal ke stájím a vedl zpěněného koně za uzdu. Corfe za ním užasle hleděl.

Lví Martellus poklekl na jedno koleno a uctivě starci políbil prsten.

„Svatosti."

Macrobius roztržitě přikývl. Skryli mu prázdné a poraněné oční důlky za pruhem sněhobílého plátna, takže vypadal jako někdo, kdo si hraje na ctihodného slepého starce. Nebo rukojmí. Ale byl oblečen v čisté černé kutně a symbol Svatého, který mu spočíval na hrudi, byl vyroben ze stříbra, vykládaného lazuritem. Prsten kdysi patřil Martellovi a byl to dar od preláta Torunny, který dostal, než se vypravil převzít velení nad pevností. Možná v tom daru byla jistá předtucha, protože se prsten velikostí hodil na kostnatý prst nejvyššího pontifika stejně dokonale jako na Martellův.

„Říkali mi, že dnes došlo k boji," poznamenal Macrobius.

„Byla to jen menší srážka. Merdukové nastražili léčku na naši těžkou jízdu. Pravda, mohlo to pro nás dopadnout lépe, ale zase tak velké ztráty jsme neměli. Tvůj bývalý ochránce Corfe bojoval dobře."

Macrobius zvedl hlavu. „To jsem rád, ale nikdy jsem si ani okamžik nemyslel, že by si vedl jinak. Dnes zemřel můj druhý průvodce, bratr Ribeiro, generále."

„To je mi líto."

„Zánět se mu usadil v samotném morku kostí. Posloužil jsem mu posledním rozhřešením. Zemřel zbaven smyslů, ale modlím se, aby si jeho duše rychle našla cestu do společenství svatých."

„Bezpochyby," přikývl Martellus srdečně. „Ale já bych si s tebou rád promluvil o něčem jiném, Svatosti."

„O mých veřejných vystoupeních - lépe řečeno o jejich nedostatku."

Zdálo se, že Martella vyvedl poněkud z míry. „Ano, tak nějak. Musíš chápat situaci, Svatosti. Merdukové se k nám blíží rychle. Podle našich průzkumů od nás není jejich přední voj vzdálen více než osm mil a jak sám víš, ke drobným šarvátkám dochází denně. Muži potřebují něco, co by jim dodalo sil, co by je posílilo. Vědí, že jsi naživu a v pevnosti a to je dobře, ale

kdyby ses před nimi objevil, pronesl nějaké kázání a udělil jim požehnání, udělalo by to s jejich morálkou zázraky. Jak by mohli bojovat špatně s vědomím, že brání představitele Ramusia na zemi?"

„To věděli i v Aekiru," odpověděl příkře Macrobius. „A přece jim to nepomohlo."

Martellus potlačil netrpělivost. Jen v bledých očích mu na okamžik podrážděně zablesklo.

„Velím armádě, která stojí proti desetinásobné přesile a přesto zůstává tady u Hráze - i navzdory tomu, že ví, že bude potřeba zázraku, aby přežili bouři, k níž se schyluje. Za necelý týden se proti nám postaví vojsko, jaké se po této zemi od dob náboženských válek nepohybovalo. A navíc vojsko, které už si připsalo jedno slavné vítězství. Pokud nedokážu dát svým mužům něco, v co budou moci doufat - bez ohledu na to, jak neurčité to bude - můžeme klidně začít Ormannovu Hráz vyklízet."

„Opravdu si myslíš, že jim dokážu dát to, v co chtějí věřit, synu?" zeptal se Macrobius. „Já, který se u Aekiru zachoval jako zbabělec?"

„O té věci tady skoro nikdo neví. Oni věří, že jsi nějakým zázrakem unikl smrti ve Svatém městě a nyní jsi tady s nimi. Neprojevil jsi přání odcestovat do Torunny ani na západ do Charibonu. Rozhodl ses zůstat tady. Už to vědomí samotné jim dodává sílu."

„Nemohl jsem se znovu zachovat jako zbabělec," řekl chraptivě Macrobius. „Pokud Ormannova Hráz padne, padnu s ní."

„Tak jí pomoz stát zpříma! Předstup před ně. Dej jim své požehnání, prosím tě o to."

Ačkoli byl Macrobius zbaven zraku, zdálo se, jako by si dychtivého vojáka před sebou měřil zamyšleným pohledem.

„Nejsem tohoto postavení hoden, generále," řekl tiše. „Kdybych poskytl tvým mužům požehnání pontifika, bylo by falešné. Víra v mém srdci není pevná. Už nejsem déle hoden zastávat tento úřad."

Martellus vstal a začal přecházet po prostě zařízené komnatě, kterou pro Macrobia určili v citadele.

„Starče, řeknu to přímo. Na tvých náboženských problémech mi nezáleží ani za mák. Záleží mi na mých mužích a na osudu tohoto království. Tato pevnost je brána západu. Pokud padne, bude trvat celé generace, než zatlačíme merduky zpátky za Ostii - pokud se nám to vůbec kdy podaří. Takže zítra vyjdeš ven a promluvíš k mým vojákům, abys do nich vlil sílu - i

kdyby to mělo znamenat, že budeš mluvit proti svému přesvědčení. Copak ti není jasné, že musíš posloužit vyššímu dobru? Až bude po boji a pokud budeš pořád ještě žít, můžeš si dělat, co se ti zlíbí; ale teď pro mě uděláš přesně tohle."

Macrobius se jemně usmál. „Jsi přímý muž, generále. Vážím si starosti, kterou máš o své muže."

„Uděláš to, oč jsem tě požádal?"

„Ne, ale udělám to, co jsi mi nařídil. Nemohu ti slíbit rozvášněný proslov, povzbudivé kázání. Má vlastní duše by sama potřebovala povzbudit a zahřát u ohně víry, ale tvým chrabřým mužům, těm vojákům Ramusiovým, požehnám. Příjemnějším to si zaslouží."

„To bych řekl," přisvědčil vroucně Martellus. „Každý voják se koneckonců nemůže chlubit tím, že by mu před bitvou požehnal samotný nejvyšší pontifex."

„Pokud jsi naprosto přesvědčen o tom, že ještě nejvyšší pontifex jsem, můj synu."

Martellus se zamračil. „Co tím chceš říct?"

„Už je to několik týdnů, co jsem zmizel. Určitě se co nejdříve sejde synod prelátů a pokud ještě nedostali zprávu o mém znovunalezení, mohli ze svého středu zvolit nového pontifika, jak je ostatně jejich právem a povinností."

Martellus mávl rukou. „Jak do Torunny, tak do Charibonu byly vysláni jezdci. Pokud jde o tohle, můžeš být naprosto klidný, Svatosti. Touto dobou by už celý svět měl vědět, že Macrobius IV. žije a přebývá v pevnosti Ormannova Hráz."

Proslov nejvyššího pontifika ke shromážděným vojákům se konal hned následujícího dne na cvičišti pevnosti. Posádka, jejíž řady doplňovaly tisíce uprchlíků z Aekiru, poklekla jako jeden muž. Všichni viděli starce s bílou páskou přes oči a sklonili hlavy, aby přijali jeho požehnání. Pevnost na okamžik zahalilo naprosté ticho, zatímco Macrobius dělal nad shromážděným davem znamení svatého a modlil se k Ramusiovi a společenství svatých o vítězství v nadcházejícím boji.

O několik hodin později zahlédly hlídky, umístěné na vrcholku hřebene nad Ormannovou Hrází, čelo merducké armády.

Corfe stál na předprsích východního bastionu s Martellem a skupinou vyšších důstojníků. Sledovali, jak se přední voj nepřátelské armády plynule

rozestupuje do šířky s dlouhými řadami slony tažených valníků uprostřed a s pluky těžké jízdy - obávaných *ferinai* - na křídlech. Ve větru zavlály standarty, korunované chocholy koňských žíní, a na pahorku s výhledem na rozmístování armády Corfe zahlédl skupinu jezdců, která se jen ježila praporci a standartami. Samotný šáhr Baraz se svými generály.

„Tohle jsou *hraibadar*, ” vysvětloval Corfe Martellovi. „Tvoří hrot útoku. Někdy *ferinai* sesednou a přidají se k nim, protože jsou také těžce obrnění. Jsou to kromě toho jediní vojáci, kteří bojují pomocí palných zbraní. Zbytek má kuše.”

„Jak daleko za předním vojem následuje hlavní armáda?” zeptal se Martellus.

„Hlavní vojsko se pohybuje daleko pomaleji, aby udrželo krok se zásobovacími kolonami a vozy, na které naložili obléhací stroje. Teď budou nejspíš tak tři čtyři míle pozadu na silnici. Měli by dorazit někdy za soumraku.”

„Drží mužstvo těsně za dostřelem kulverinů,” zabručel nespokojeně Andruw, dělostřelecký důstojník, který velel těžkým bateriím východního bastionu.

„Zjistil jejich dostřel pomocí lehké jízdy, která vyvolala včera tu šarvátku,” kývl Martellus. „Nebude plýtvat dobrými vojáky jen proto, aby se o tom dostřelu ujistil. Tenhle šáhr Baraz má v hlavě mozek a umí ho používat. Poručíku, jaké obléhací práce použil u Aekiru?”

„Nic zvláštního. Děla po šesti v bateriích, chráněných barikádami z pytlů a zpevněných šancovními koši. Zákopy a rampy, obklopené palisádou s mnoha výpadovými branami. A zadní palisáda pro případ, že by se rezervní sbory pokusily prolomit obléhání zvenčí.”

„Tak toho se tady bát nemusí,” zavrčel někdo.

„Jak dlouho trvaly přípravy před prvním útokem?” zeptal se Martellus a poznámce jednoho ze svých důstojníků nevěnoval pozornost.

„Tři týdny. Ale musíš si uvědomit, že to byl Aekir, velké město.”

„Já si to uvědomuji, poručíku. Co podkopy, obléhací stroje a tak podobně?”

„Podkopávali jsme se jim naproti, takže to za chvíli vzdali. Používal obrovské obléhací věže sto stop vysoké; bylo v nich po třech, čtyřech terciích vojáků. A těžké katapulty k prolomení bran. Tak si vynutil průlom ve východní části opevnění: bombardování z děl a katapultů společně s útokem

na žebříky."

„Musel přitom ztratit tisíce mužů," ozval se někdo nevěřicně.

„To také ztratil," potvrdil Corfe a oči ani na okamžik nespustil ze skupiny merduckých jezdců, která z návrší přihlížela operaci armády. „Ale mohl si to dovolit. Při každém útoku přišel možná o osm nebo devět tisíc vojáků, ale my ztráceli také."

„Takže boj o to, kdo se vyčerpá první," usoudil Martellus zamračeně. „Když už nemůže jednat lstí, tak se do útoku vrhne plnou silou s nadějí, že prorazí. Tady to ale může být obtížné, když ještě navíc musí překonat řeku a hráz."

„Myslím, že zaútočí skoro bez přípravy," domníval se Corfe. „Teď už by měl mít docela jasnou představu o našich silách a navíc ztratil spoustu času pochodem po západní silnici. Myslím, že se na nás okamžitě vrhne se vším, co má po ruce, jakmile se shromáždí hlavní část armády. Bude chtít obsadit Ormannovu Hráz ještě dřív, než přijde zima."

„Hle, velký stratég," utrousil posměšně jeden ze starších důstojníků. „Někdo by tady určitě stál o tvé místo, generále."

Martellus Lev se usmál, ale v jeho výrazu nebyla po pobavení ani stopa. Měl dlouhé špičáky a rysy opravdu připomínal kočkovitou šelmu.

„Corfe je z nás jediný, kdo zažil na vlastní kůži totální merducký útok. Má právo vyjádřit svůj názor."

Několik mužů něco nesrozumitelně zamumlalo.

„Podnikala posádka z Aekiru výpady?" zeptal se generál Corfeho.

„Zpočátku ano. Dotírali na nepřátele, zatímco ti se snažili vykopat obléhací zákopy, ale vždycky na ně čekaly silné oddíly, aby útok odrazily - většinou to byli *ferinai*. Ztratili jsme při těch výpadech tolik mužů a získali tak málo, že to nakonec Mogen vzdal. Pak jsme se soustředili na ostřelování jejich baterií a na podkopy. Nejsou tak zruční s těžkými děly jako my, ale mají jich daleko víc. V jednom dni jsme napočítali kolem města osmdesát dvě baterie po šesti dělech."

„U všech svatých!" zvolal dělostřelec Andruw. „My tady v pevnosti máme méně než šedesát hlavní různých ráží a mysleli jsme si, že jich je příliš!"

„Co hmoždíře?" zeptal se Martellus. Všichni nenáviděli ty obrovské, krátké zbraně, které vystřelovaly své smrtonosné náklady skoro svisle do vzduchu. Při dobrém náměru dokázaly přestřelit i ty nejpevnější ochranné zdi, takže byly naprosto zbytečné.

„Ani jeden. Přinejmenším je nepoužívali u Aekiru. Jsou to těžké zbraně a myslím, že je prostě nedokázali dopravit přes průsmyky v Thurijských horách."

„Alespoň něco," vydechl si Martellus. „Mají jen zbraně k přímé palbě, takže se můžeme spolehnout na pevnost hradeb a zatímco bude opevnění stát, nemohou bombardovat uprchlické tábory."

„Ty by měly být vyklizeny co nejdřív," vyhrkl Corfe. „Je to šílenství, všet si na krk stádo civilistů ve chvíli, jako je tahle."

Martellus zamrkal. „Poručíku, mezi těmi civilisty jsou ošetřovatelky a ranhojiči, nosiči prachu a koulí, hasiči, dělníci a možná i pár dalších vojáků. Nevyženu je hromadně dřív, než budu vědět jistě, že mi k ničemu nebudou."

„Tak proto jsi jim dovolil, aby se tu zdrželi tak dlouho."

„Zítra dostanou rozkaz pochodovat dál na západ kromě těch, kteří budou ochotni nastoupit do výše uvedených zaměstnání. Jsem ochoten přijmout pomoc odkudkoli, poručíku." Martellovi starší důstojníci se na to netvářili příliš potěšené, ale žádný se neodvážil říct jediné slovo.

„Ano, pane."

Skupina mužů se znovu vrátila ke sledování pohybů merducké armády. Sloni vypadali jako bohatě ozdobené věže, které se pohybovaly s nákladem vojáků mezi koňmi a obrovské plošiny, opatřené mnoha koly, které táhli, byly velice rychle vykládány. Další zvířata postupovala s těžkými kulveríny; vtahovala je do baterií a mezi nimi pobíhali merdučtí ženisté, aby označili místa na svazích bílými páskami a značkovacími praporky. Krajina byla v šířce tří mil pokrytá muži, zvířaty a povozy. Vypadalo to, jako by někdo rozkopl termitiště a jeho obyvatelé se nyní rozeběhli na všechny strany pátrat po narušiteli.

„Zaútočí ráno," prohlásil Martellus s mrazivou jistotou. „První útok můžeme očekávat za úsvitu. Nejdřív se bude snažit zjistit situaci a pošle dopředu slabší jednotky. A první úder povede sem, na východní bastion."

„Já bych se spíš domníval, že stráví den nebo dva stavbou tábora," namítl jeden strohý důstojník.

„Ne, Isaku. Přesně to předpokládá, že si budeme myslet. Souhlasím s naším mladým stratégem. Šáhr Baraz na nás udeří hned, aby nás vyvedl z rovnováhy. Pokud by dokázal dobýt bastion prvním útokem, tím lépe. Ale merdukové milují ozbrojený průzkum; bude to něco v tom smyslu. Bude sledovat práci naší obrany a způsob, jakým na překvapivý útok odpovíme a

bude si vrývat do paměti naše slabiny a silná místa. Když bude mít o celkové obraně jasný obraz, pošle do boje nejlepší vojáky a pokusí se nás smést z povrchu zemského jediným obrovským útokem."

Martellus se odmlčel a usmál. „Takhle to vidím já, pánové. Poručíku, připadá mi, že máš hlavu pevně na ramenou. Tímto tě povyšuji na haptmana. Zůstaneš tady na bastionu a budeš se držet poblíž Andruwa. Chci od tebe mít o prvním útoku podrobné hlášení, takže se nenech zabít."

Corfe nečekaně zjistil, že nedokáže promluvit. Podíval se na vysokého generála, který tolik připomínal dravce, a přikývl.

Starší důstojníci odešli z předprsně. Corfe zůstal na místě s Andruwem, který nebyl o mnoho starší než on sám. Měl krátké vlasy barvy staré mosazi a veselé modré oči. Potřásli si rukama.

„Hele, na nás čeká v téhle rvačce pocta první krve," řekl Andruw pobaveně. „Pojď se mnou dolů, haptmane; zapijeme tvé povýšení lahví dobrého gaderianského. Pokud má náš dobrý generál pravdu, tak zítra na nějaké pití už nebudeme mít čas."

Kapitola sedmnáct

Dvanáctý den midorionu, roku Svatého 551.

Zadoboční vítr z pravoboku, směr severoseverovýchod-ní; stáčí se a zesiluje. Bílé hřebeny a vlny Šest stop. Kurs přímo na západ při sedmi uzlech, i když jsme snášeni jednu ligu do závětrí, jak předpokládám, na tucet, které urazíme.

Tri týdny po vyplutí z Abrusia jsme, počítáno přímou čarou, vzdálení od Severního mysu v Hebrionách 268 lig. Aevil Matusian, řadový voják, spláchnut zeleným mořem z lodního zobce během dopolední hlídky. Nechť se svatí slitují nad jeho duší. Během odpolední hlídky držel otec Ortelius kázání. Za první psí hlídky jsem přikázal mužům upevnit pomocné zadní stehy a zajistit lodní Čluny. Přes kotevní průvzlaky je natažena pytlovina a přes všechny palubní jícny nepromokavé plachty. Blíží se mizerné počasí. Milost Boží se nám vzdaluje navzdory všemu, co Haukal dělá. Ztratili jsme ji z dohledu během první psí hlídky. Modlím se, aby obě naše lodě přetrvaly bouři, která se blíží.

Děje se tolik věcí, které strohá řeč lodního deníku nemůže popsat, pomyslel si Hawkwood, když stál na velitelské palubě *Orla* s jednou rukou zaháknutou kolem zadního stehu bezanu.

Nemohla zachytit náladu lodní posádky, ta nepopsatelná napětí a přátelství, která ji upevňovala a uvolňovala. Každá loď měla svou vlastní osobnost - to byl právě jeden z důvodů, proč tolik miloval svou hbitou, mrštnou karaku, která se vrhala přídí vstříc bělí potřísněnému oceánu a postupovala dál a dál do neznáma západních proudů. Ale sotva společnost strávila na lodi nějakou dobu, vyvíjela si i ona svou osobnost a právě na tu nyní myslel.

Na lodi panovala špatná nálada. Zdálo se, jako by se vojáci i námořníci rozdělili do dvou přesně oddělených nepřátelských táborů. Všechno to začal ten zatracený zakladatel Ortelius. Stěžoval si Hawkwoodovi, že ačkoli se vojáci účastní jeho kázání pravidelně - dokonce včetně důstojníků - námořníci se k tomu nemají a prostě dělají svou práci, jako by tam ani nebyl. Hawkwood se mu snažil vysvětlit, že námořníci svou práci opravdu dělat musí, že řízení a zaměstnání na lodi se prostě nemohou po dobu jeho kázání přerušit a že ti námořníci, kteří zrovna nepracují, si užívají zaslouženého čtyřhodinového odpočinku - ve více kvůli hlídkovému systému ani nemohou doufat. Nezdálo se ale, že by to byl Ortelius schopen pochopit. Celou diskusi ukončil prohlášením, že je Hawkwood bezbožník, který nemá nejmenší úctu ke kněžskému řádu. A to všechno u Muradova stolu, zatímco se zjizvený šlechtic očividně dobře bavil.

A pak tu byly další věci. Někteří námořníci začali navštěvovat jisté cestující, aby u nich vyhledali pomoc při různých menších zdravotních potížích - spáleninách od lan, omrzlinách a podobně, a čarodějky se o jejich potíže velice rády postaraly s veškerým dweomerem, jemuž vládly. V důsledku toho se začala mezi námořníky a cestujícími rozvíjet přátelství; koneckonců byla většina posádky -obrazně řečeno - na stejné lodi s uživateli dweomeru: ani církve, ani úřady je neměly příliš v lásce. Ortelius začal znovu protestovat a tentokrát ho podpořil i Murad, ačkoli Hawkwood měl pocit, že ten to dělá jen ze škodolibosti. Kněz tvrdil, že lodě, kde se toleruje užívání čarodějnictví, nečeká rozhodně nic dobrého. A to, že jsou námořníci pověřivá cháska, nijak nepomáhá jeho práci. Pro mnohé z nich nebyla nicméně ramusianská víra nic víc než jen další druh dweomeru a přátelství s cestujícími neukončili. Billerand sdělil Hawkwoodovi, že se na palubě

nachází počasník, jeden z těch vzácných uživatelů dweomeru, kteří si dokázali slovy podmaňovat vítr. Byl to malý mužík jménem Pernicus, který vzhledem připomínal myš, a sám nabídl kapitánovi své služby, ale Hawkwood se jeho schopností neodvažoval využít. Už takhle měl s knězem a vojáky dost problémů. A kromě toho nyní, když se vítr stočil a opíral se jim do plachet, se loď plavila daleko rychleji. Dělalí nějakých pětadvacet lig denně, což byl na přetíženou karaku docela výkon. Pokud by se ale Orel octl v tišinách - Bůh chraň - neváhal by Hawkwood s použitím Perníkových schopností ani okamžik. Prozatím se ale rozhodl nechat věci tak, jak jsou.

Obzvlášť vzhledem k tomu, co se stalo dnes - ten zatracený pitomý voják, který se rozhodl dřepět na zobci zrovna ve chvíli, kdy se vlny přelévaly přes příďový kastel. Zpěněné zelené moře ho spláchlo z jeho místa a oni se nemohli otočit, aby ho zachránili - něco takového bylo se zadobočným větrem z pravoboku prostě nemožné. Murad šlel vzteky, hlavně tehdy, kdy se dozvěděl, jaké salvy pobavených poznámek tato událost vyvolala v kajutách posádky.

Na štíhlém šlechticovi se něco měnilo, i kdviž Hawkwood nedokázal přesně říct, co to je. Večeře ale pořádal méně často a výcvik vojáků ponechával plně v rukou poručíků. Většinu času trávil ve své kajutě. Na palubě lodi necelých třicet yardů dlouhé se tajemství neudrželo dlouho, a Hawkwood věděl, že si Murad mezi cestujícími vybral dvě dívky na posluhování. Kromě jiného byly dostatečným potvrzením této skutečnosti zvuky, které k němu za noci doléhaly přes tenkou přepážku mezi jejich kajutami. Ale slyšel, co si vyprávějí vojáci: že se Murad do jedné z dívek nějakým způsobem zamiloval. Ten muž bezpochyby projevoval známky chování někoho, kdo ztratil srdce - pokud se dalo věřit zpěvům bardů. Byl roztěkaný, nervózní a pobledlou tvář měl vybělenou jako kost. Kolem očí se mu šířily temné kruhy jako modřiny a byl tak pohublý, že když stiskl tenké rty, byly za nimi jasně patrné obrysy zubů.

Přes zábradlí vystříkla tříšť a promáčela Hawkwoodovi ramena, ale ten si toho sotva všiml. Vítr stále nabíral na síle a začínaly se zvedat ošklivé protivíny. Ty běžely přímo proti větru, a ten jim z hřebenů odtrhával tříšť jako špinavý kouř. Loď se mírně zakolébala, když na jednu z nich narazila; nyní se kymácela z příďe na zád i z boku na bok. Dělová paluba už je bezpochyby pokryta cestujícími, kteří bezmocně leží a zvracejí.

Po žebříku se na velitelskou palubu vyhoupl Billerand a přepotácel se ke

kapitánovi.

„Jestli to takhle půjde dál, tak budeme muset skasat košovky!" snažil se přervat sílící víchr.

Hawkwood přikývl a zvedl oči k ráhnům, kde se dmuly košové plachty napjaté jako kůže bubnu. Stěžně sténaly a ohýbaly se, ale věděl, že by vydržely daleko více. Chtěl z téhle nádherné rychlosti vytěžit co nejvíc; počítal, že karaka nyní pluje rychlostí nějakých devíti uzlů - během každých dvou otočení přesýpacích hodin urazí k západnímu světadílu devět dlouhých námořních mil.

„Žene se sem pěkná čina," poznamenal Billerand a změřil si nízká mračna. Ta už zhoustla a ztmavla tak, že připomínala valící se masy těžkých par, které se skoro jakoby otíraly o špičky stěžňů. Možná už dokonce začalo pršet; kvůli neustálým prskám tříště, kterou přinášel vítr, a rychlosti lodi se to nedalo říct určitě.

„Sežeň hlídku," nařídil prvnímu důstojníkovi Hawkwood. „Ať natáhnou přes střed lodi jednu náhradní košovku. Jestli prší, tak chci nachytat co nejvíc vody pro případ nouze."

„Rozumím, pane," houkl Billerand a přes rozhoupanou velitelskou palubu vyrazil k žebříku.

Pak hrubým řevem vyhnal muže na stráži z krytých stanovišť a ze skladiště v podpalubí byla přinesena náhradní plachta. Lodníci ji rozvinuli nad středem lodi právě ve chvíli, kdy se oblaka nad nimi otevřela. Během minuty byla loď zaplavena přívalovým lijákem teplé vody tak hustým, že se skoro nedalo dýchat. Bušil do paluby takovou silou, že se odrážel zpět vysoko do vzduchu. Plachta se naplnila skoro okamžitě a námořníci začali obsah rozlévat do soudků a malých beček. Voda to byla sice odporná, znečištěná dehtem a špínou z plachty, ale jednoho dne budou možná rádi, že ji mají - a pokud ne, přinejmenším ji budou moci použít k praní oděvů, zhrublých a rezavých od mořské vody.

Vítr se zvedl v poryvu, právě když posádka odvazovala plachtu, a zvedl ji nad středem lodi jako nějakého probuzeného, vyplašeného ptáka. Loď sebou trhla a Hawkwood se zapotácel. Podíval se přes zábradlí do vody a zjistil, že se vlny proměnily v obrovská, břidlicově šedá monstra, jejichž hřebenů pokrývaly dlouhé pruhy řvoucí tříště. *Orel* se s každou další vlnou zanořoval přídí hlouběji a hlouběji do mořských propastí, zelené moře zalévalo přídový kastel a hnalo se proudem přes palubu. A světlo mizelo. Oblaka se nad nimi

uzavřela jako poklop a skryla je v předčasném šírání. Bouřka, kterou Hawkwood očekával a již se obával, už byla skoro tady.

„Všichni muži!“ zařval Hawkwood do ječení větru. „Všichni muži na palubu!“

Rozkaz ve středu lodi opakoval Billerand, který stál zrovna do půli stehenzalý poslední vlnou. Už svinuli plachtu do nevzhledného balíku a odnášeli ji do podpalubí. Zapomenutý soudek se kutálel sem a tam kolem palubních odtoků a odrážel se od děl na horní palubě. Hawkwood přešel k průlezu na velitelské palubě, který byl otevřený ke kormidelně.

„Kormidlo! Jak se drží?“

Muži byli zaléváni vodou, která odtékala po zádi, a snažili se vyrovnávat divoké trhání kormidelní páky.

„Uhýbá nám z kursu, pane! Potřebujeme tady víc chlapů!“

„Dostanete je. Jakmile budete moct, upevněte odlehčovací kladky a stočte ji o tři čárky na levobok. Musíme ji držet od větru.“

„Rozumím, pane!“

Z palubních průvlaků se vyhrnuli námořníci a čekali na rozkazy.

„Musíme okamžitě skasat plachty!“ zařval Hawkwood. „Ty košovky musí zmizet, mládenci. Billerande, chci další čtyři chlapy ke kormidelní páce. Velasco, pošli pár lidí do podpalubí, aby zkontrolovali, jestli jsou děla pořádně uvázána. Nechci, aby se v nejhorším uvolnila.“

Posádka se rozdělila do několika proudů a každý se vrhl za svou povinností. Brzy se lanoví černalo muži, kteří vylezli skasat plachty na košových čnělkách. Hawkwood zamžikal deštěm a vodní tříští a snažil se odhadnout, jak moc jsou čnělky a stěžně vůbec namáhány. Musí odpadnout od větru a prchat před ním s holými stěžni. To bude znamenat, že ztratí celé ligy v západním kursu a snese je to jihozápadním směrem ze zeměpisné šířky, ale s tím už se nedalo nic dělat.

Ozval se trhavý zvuk, ostrý jako prásknutí děla. Brámová plachta se roztrhla od horního až po dolní lem. O chvíli později se spodní části plachty vytrhly z otěžových ok a začaly divoce pleskat kolem ráhna. Hawkwood zaklel.

Z lanoví odlétl muž a nezbylo po něm nic než ozvěna jeku, když ho vítr odnesl do moře.

„Muž přes palubu!“ zavolal někdo, ale bylo už pozdě. Nebylo možné se otočit a pro nešťastného lodníka se vrátit, ne v tomto větru. Pro muže v lanoví

znamenal chybný krok okamžitou smrt.

Lodníci se zachytili na košových ráhnech a pomalu, jednu stopu po druhé, vytahovali vodou nasáklé a divoce pleskající plachty nahoru. Stěžně opisovaly ve vzduchu široké oblouky, když se loď nakláněla dopředu a zase vyrážela na vlnách nahoru; v jednom okamžiku setrvačnost tiskla námořníky břichy na ráhna, v následujícím zase hrozilo, že je odtrhne od lodi a budou pohlceni vražednými vlnami, které se kolem plavidla zvedaly jako útesy.

A vítr neustále zesiloval. Ječel v lanová a tříšť, kterou vrhal Hawkwoodovi do tváře, štípala jako písek. Před lodi se pomalu stočila, když muži nalehli na kormidelní páku a snažili se ji natočit tak, aby vítr vál přímo do zádě. Hawkwood se naklonil přes zábradlí velitelského můstku a houkl: „Hej tam dole! Mateo, běž na zád' a postarej se, aby byly na velká okna upevněny okenice.“

„Rozumím, pane.“ A chlapec zmizel.

Musí zavěsit okenice na zád'ová okna, jinak je rozružené moře roztříští a zaplaví celou zád' lodi. Hawkwood se v duchu proklel. Měl se o to postarat už mnohem dřív. Nečekal ale, že bouřka přijde tak rychle.

Okolní vlny mu připadaly vysoké stejně jako hlavní stěžen, pohyblivé hory vody; zdálo se, že se chystají karaku zatopit, jako by to byla obyčejná veslice. Houpání paluby začínalo být příliš silné i pro Hawkwoodovy vlnám uvyklé nohy a musel se pevně zachytit zád'ového zábradlí, aby neupadl. Košovky už byly skasány a muži pracovali na hlavních plachtách jednu stopu po druhé; drželi se hrubých konopných lan vši silou, která jim ještě zbývala.

„Záchranná lana, Billerande!“ zařval Hawkwood. „Natáhni je od přídě na zádi“

Podsaditý první důstojník se rozběhl po hlavní palubě, zastavoval se u různých mužů a křičel jim do uší rozkazy. Vítr dělal takový rámus, že člověk sotva něco slyšel.

A stále se otáčeli. Tohle byla nejnebezpečnější část manévru. Na nějakých pár minut bude karaka natočena bokem k větru a pokud ji v té chvíli zasáhne vlna, může se převrhnout a vzít je všechny na dno s sebou.

Hawkwood si vytřel vodu z očí a zahlédl přesně to, Čeho se obával - sklovitý útes vody, který se hnál přímo na bok lodi. Naklonil se nad kormidelní průvlak.

„Ostře vlevo!“ zaječel.

Muži pod ním se vrhli proti celé délce páky a bojovali s mořskými víry,

které se točily kolem lodního kormidla. Příliš pomalu. Vlna je zasáhne.

„Milosrdný Ramusio a všichni svatí," stačil ještě Hawkwood vydechnout v okamžiku, než se vlna vrhla plnou silou na bok lodi.

Orel se stále ještě stácel vlevo, když celým trupem proběhl neuvěřitelně silný otřes. Hawkwood sledoval, jak se vlna tříští o pravobok, pokračuje dál, zalévá celou hlavní palubu a nakonec se vzpíná proti zábradlí velitelské paluby, na níž stál. Z lůžka se utrhl jeden z lodních člunů a sklouzl přes zábradlí; tiskl se k němu muž a z otevřených úst mu v řevu moře a vetru splýval neslyšný křik hrůzy. Viděl, jak Billerand sklouzl na vlně po palubě a tvrdě narazil na pravoboční zábradlí jako list, hnaný vichřicí. Další muži se přitiskli k dělům, zatímco se jim přes hlavy přelila obrovská vlna, která jim podrazila nohy. Přívál vody zachytil jedno dělo a vyrval je z úvazů; tuna kovu se přehnala po hlavní palubě a zanechávala za sebou zkázu. Dělo rozdrtilo zábradlí a prorazilo díru v pažení. Hawkwood měl pocit, že i přes řev proudu vody zaslechl praskání rozbitých prken, jako by karaka ve zmučené agónii vykřikla.

Málem je to převrhlo. Hawkwood cítil, jak se loď zpomalila v pohybu, jako by byla dvojnásob zatížená vodou. Paluba se mu pod nohama naklonila jako sedlová střecha domu.

Shora zaznělo trhavé zapraskání. O okamžik později se do vody vedle lodi zřítila košová čnělka a celý zbytek hlavního stěžně se všemi lany a ráhny padl jako podřatý strom na levobok paluby. Úchyty, kladky a kusy dřeva zasvištěly Hawkwoodovi kolem uší. Něco ho udeřilo do spánku a srazilo k zemi. Sklouzl po nakloněné palubě a zastavil se až v závětrném palubním odtoku, zapletený v lanech. Zřícený stěžně prorazil záďový kastel, visel přes bok a vlekl loď za sebou. Mlhavě si uvědomoval, že někde hluboko uvnitř lodi slyší říčet koně, bolestný křik mučených tvorů. Potřásl hlavou, otřel si z očí a tváře stékající krev a sáhl po jedné ze seker, které byly upevněny na palubě. Začal prudce sekat do změti provazů a dřeva, která hrozila, že převrhne loď.

„Pojďte sem někdo se sekerou!" zařval. „Musíme tuhle věc odsekat, jinak nás vezme s sebou dolů!"

Na hlavní palubě se vyrojili námořníci s těžkými sekerami. Zahlédl mezi nimi Velascu, ale zatím ani stopy po Billerandovi. Začali bušit do padlé čnělky jako posedlí. Karaka se zvedla na hřebetě další obrovské vlny a naklonila se ještě víc. S další vlnou se převrhne.

Po chvilce se čnělka posunula. Pak se ozvalo praskání a sténání dřeva, slyšitelné i přes vytí větru, dunivé hučení vln a ostré údery seker. Masa trosek se pohnula, nachýlila a pak sklouzla přes bok do moře společně s kusem bočního zábradlí.

Karaka, zbavená tíhy, která ji vyváděla z rovnováhy, se začala napřimovat. Paluba byla na chvilku zase ve vodorovné poloze. Pak se začala znovu naklánět, ale tentokrát zepředu dozadu. Otočila se a nyní plula po větru. Hawkwood se podíval přes zád'ové zábradlí a sledoval další vlnu, která se nad nimi tyčila jako hora, z níž spadne lavina, která je všechny pohrbí. Ale loď se zvedala výš a výš, neboť hmota vody klouzala pod kýlem a zvedala ji do vzduchu. A pak už zase klesali dolů - díky Bohu za zvýšený zád'ový kastel, který zabránil zaplavení zádě a karaka se začala konečně znovu chovat rozumně a houpala se na obrovských vlnách jako dětská hračka.

„Velasco!" zavolal Hawkwood a znovu si vytřel krev z očí. „Postarej se o zadní stehy předního stěžně. Myslím, že hlavní stěžeň jeden utrhl. Nechceme, aby šel dolů i přední stěžeň." Rozhlédl se. „Kde je Billerand? "

„Odvedli ho dolů," odpověděl jeden z mužů. „Zlomený rameno."

„Tak dobře. Velasco, prozatím budeš dělat práci prvního důstojníka. Phipio, ty jsi dvojka." Hawkwood se rozhlédl po omláčené palubě, roztříštěném zábradlí, pahýlu hlavního stěžně, který trčel z paluby jako uříznutý úd. „Loď to dostala pěkně sežrat, mládenci. Popluje, ale jen když jí pomůžeme. Phipio, ty si vezmi pár chlapů a zajděte se dolů podívat, jestli nám nezatéká do podpalubí a když, tak jich tam pár nech u pump. Velasco, chci, aby všichni, kdo nemají co dělat, natáhli nouzové stehy. V tomhle počasí nemůžeme sundávat čnělky, takže budeme muset posílit spodní stěžně. Tohle není žádná přehánka. Bude trvat dlouho, než se z toho vymotáme."

Dav mužů se rozdělil. Hawkwood je nechal dělat jejich práci - Velasca byl spolehlivý námořník - slezl po rozbitém žebříku na palubu a vešel do chodby v zadní části lodi.

Houpání karaky jím mrštilo nejdřív na jednu stěnu, pak na druhou a v chodbě se mu kolem lýtek zatočila voda. Vydal se do kormidelny, kde se šest mužů plnou vahou opíralo do kormidelní páky, aby ji udrželi pod kontrolou, zatímco do kormidla bilo moře.

„Jaký máme kurs, chlapi?" houkl. I tady bylo vytí větru ohlušující a navíc se k němu přidávalo praskání a sténání trupu. Loď naříkala jako tvor, stížený těžkými bolestmi; navíc odněkud z podpalubí stále ještě divoce řičel kůň a z

dělové paluby se ozývalo mumlání a kvílení cestujících. Ale to teď nebyla jeho starost.

„Jihojihozápad, pane, přímo po větru," odpověděl jeden z kormidelníků.

„Dobře, tak ji na tom směru držte. Budu se vás snažit při dalším otočení hodin vystřídat, ale možná tady trochu ztvrdnete."

Masudi, starší kormidelník a bývalý korzár, se na něho usmál a v temné tváři mu zableskly bílé zuby. „S náma si nedělej starosti, kapitáne. Udrž tu holku na hladině a my ji udržíme na kursu."

Hawkwood mu potěšené úsměv oplatil a pak se sklonil nad kompasnicí. Kompas sám byl uložen ve skleněné skřínce a po jedné straně hořela malá olejová lampa, aby kormidelníci viděli pohyb jehly v každou denní i noční dobu. Bylo to jedno z Hawkwoodových soukromých vylepšení a byl na ně také patřičně hrdý. Když se sklonil nad žlutě osvětleným sklem, ukápala mu z čela krev a zazářila na víku jako krupěj rubínu - jako červené víno, prosvětlené svící. Podrážděně otřel sklo rukávem. Jehla kompasu ukazovala přímo na jihojihozápad a tím byly jeho výpočty úplně vepsí. Až se tahle bouře utiší, budou desítky mil daleko ze své trasy a pokud by se chtěli vrátit na původní zeměpisnou šířku, museli by se celé týdny probíjet proti mizernému větru; byla by to strašlivá práce, která by navíc utíkala k zešílení pomalu.

Divoce a plynule zaklel a pak se napřímil. Jak si asi vedla *Milost Boží*? Zastihla bouře Haukala stejně nepřipraveného jako jeho? Karavela byla pevná, spolehlivá loď, ale sám věděl, že se ještě nevypravila na otevřený oceán.

Pokynul kormidelníkům a otočil se zpátky do chodby; i tady vnímal, jak sebou loď hází. Sklouzl po žebříku a pak šel k přídi, dokud nedorazil na dělovou palubu. Tam se zastavil a rozhlédl se po dlouhém a širokém prostoru.

Vypadalo to tam jako na jatkách. Námořníci upevnili děla provazy, takže ta se tísnila u uzavřených střílen jako velcí, spoutaní netvoři, a mezi nimi se krčily a ležely skupiny lidí, zčásti ponořené ve vodě, která se přelévala sem a tam s každým zhoupnutím karaky. Hawkwood viděl těla, plovoucí tvářemi ve vodě, dojemné zbytky majetku cestujících zmítané zčeřenými vlnkami a zapomenuté. Takřka všechny ženy kvílely a plakaly a takřka všichni muži kleli. Lampy zhasly, což bylo možná nejlepší. Paluba připomínala temnou, horečnatou noční můru nějakého poblázněného poustevníka, obraz podzemního pekla.

Někdo se k němu připotácel a popadl ho za paži.

„Tak co, kapitáne? Už se potápíme?" houkl na něho muž.

V tom hlase nezněla ani stopa po panice a možná tam dokonce zaslechl pobavenou ironii. Ve skoro naprosté tmě Hawkwood rozeznával zlomený nos, nakrátko ostříhané vlasy a hranatou postavu vojáka.

„Ty jsi Bardolin, strážce toho děvčete Grielly?"

„Jsem."

„No, už se nemusíme bát, že bychom šli ke dnu, i když to jednu chvíli bylo jen tak tak. Tahle bouřka ale může ještě chvíli trvat, takže raději bys měl říct ostatním, aby se na to pokud možno připravili."

Bardolin se ohlédl do rozhoupaného šera dělové paluby.

„Kolik hodin to ještě tak může trvat?"

„Hodin? To bude mnohem déle než jenom hodiny. Jestli mám soudit, tak nás čeká ještě pěkných pár dní téhle sloty. Zkusím říct lodnímu kuchaři, aby připravil nějaké jídlo, jakmile se trošku uklidní ten zmatek nahoře. Ale bude jen studené. Po dobu bouře se žádné ohně v lodní kuchyni zapalovat nebudou."

Na tváři staršího muže se mihl znechucený výraz, ale bývalý voják jej rychle ovládl.

„Potřebuješ pomoc?" zeptal se Bardolin.

Hawkwood se usmál. „Ne, tohle je práce jen pro námořníky. Ty se postarej o své lidi. Uklidni je a zkus je trochu rozptýlit. Jak jsem říkal, tahle bouřka nějakou dobu vydrží."

„Viděl jsi Griellu? Je v pořádku?" zeptal se Bardolin.

„Počítám, že bude s panem Muradem."

V okamžiku, kdy větu vyslovil, už toho Hawkwood litoval. Bardolinova tvář ztvrdla jako kámen a oči se proměnily ve dvě šedé bezvýrazné skleněné kuličky.

„Díky, kapitáne. Uvidím, co se tady dá dělat."

„A ještě jedna věc," položil Hawkwood Bardolinovi ruku na paži, když už se obracel. „Ten počasník, Pernicus. Možná ho budeme během následujících dnů potřebovat. Jak je na tom? "

„Leží, vyděšený k smrti strachem a nevolností, ale jinak je v pořádku."

„Dobře. Postarej se o něho."

„Našemu lodnímu duchovnímu pastýři se představa dweomerem poháněné lodi nebude líbit."

„S tím Havranem si budu dělat starosti já," zabručel Hawkwood, plácl Bardolina po rameni a s úlevou odešel z dělové paluby.

Pokračoval hlouběji do nitra lodi. *Orel* byl navzdory nižšímu zád'ovému kastelu dost prostorná loď. Pod dělovou palubou se nacházel hlavní lodní prostor a pod ním podlodí. Lodní prostor byl rozdělen na několik velkých skladišť. Jedno bylo určeno pro kabely, lana, stehy a úvazy, ve druhém se skladovala pitná voda a zásoby, v malé komoře byl uložen střelný prach a poslední, nově vytvořený sklad se stal útočištěm těch zatracených koní a dalšího zvířectva.

Všude tam byla voda. Kapala z horní paluby, čvachtala pod nohama, stékala v pramíncích po vnitřních stěnách trupu. Hawkwood našel lodní lucernu a po několika nervózních minutách práce ve tmě a s navlhlym troudem ji probudil k životu. Pak se vydal dolů.

Zde bylo daleko jasněji slyšet zvuky, které vydával samotný trup. Dřevo trámů karaky sténalo a praskalo s každým zhoupnutím přídě a zvuk větru tu zněl jen tlumeně. Koně konečně ztichli, což bylo svým způsobem požehnání. Hawkwooda napadlo, jestli vůbec nějaký dokázal přežít.

Našel pátrací skupinu námořníků, které sem poslal Velasca, aby zajistili náklad a prohlédli obšívku. V lodním prostoru byly čtyři stopy vody a muži museli pracovat mezi soudky, bednami a pytli, které kolem nich plavaly, zatímco se snažili upevnit všechno, co se vysmeklo a uvolnilo ze svého místa během doby, kdy karaka bojovala o holý život.

„Kolik vody nabíráme?" zeptal se Hawkwood jejich vůdce, loďmistra pomocníka Mihala.

„Možná tak stopu za každé dvě otočení hodin, pane. Většina se sem dostala shora, ale žebra dostala taky pěkně zabrat a něco jde dovnitř skrz ucpávku,"

„Ukaž mi to."

Míhal ho odvedl ke stěně trupu a Hawkwood spatřil, jak se bok lodi v jednom místě chvěje a pohybuje. Pokaždé, když se karaka zhoupala na vlnách, prkna obšívky se mírně posunula a stekla po nich další voda.

„Máme někde díru?"

„Zatím jsem nic takového neviděl, pane. Chlapi prohlédli lanovou komoru a ustájení těch zvířat - tam to vypadá jako na jatkách, mimochodem. Ne, nabíráme vodu jenom tímhle způsobem, i když doufám, že Velasca poslal k pumpám silné muže."

„Až tady skončíš, jdi mu podat hlášení, Mihale. Chlapi u pump a kormidelníci budou potřebovat brzo vystřídat.“

„Rozumím, pane.“

Hawkwood se brodil studenou, páchnoucí vodou dál. Vykročil proti pohybu lodi k zádi a prošel průlezem v přepážce, která oddělovala stání pro zvířata.

Tam svítily lampy, jejichž záře odhalovala vyděšené a pomekávající ovce. Stály ve vodě, která smíšená s trusem a slámou vypadala spíš jako hustá polévka. Na hladině se pohupovaly zvířecí mrtvoly. Hawkwood přešel ke skupině mužů, která tu pracovala v kožených kabátcích - okamžitě poznal, že jsou to vojáci a ne příslušníci jeho posádky.

„Kdo je to?“ štěkl hlas.

„Kapitán. To jsi ty, Sequero?“

„Hawkwoode. Ano, jsem to já.“

Hawkwood ve světle lampy zahlédl kruh bledých tváří a lesklý bok koně.

„Jak to tady vypadá?“

Sequero k němu s čvachtáním vykročil. „Co ty jsi to vlastně za kapitána, Hawkwoode, co? Nikdo nás ne varoval, abychom koně uvázali, a pak se tahle loď málem obrátila vzhůru nohama, zatraceně. Nedostali jedinou šanci. Proč jsi mým chlapům něco neřekl?“

Sequero stál před ním, špinavý a promočený. Dostal něčím ránu do čela, protože mu tam visel kus rozříznuté kůže, ale rána už přestala krváčet. Poručíkovy oči žhnuly vztekem.

„Neměli jsme vůbec čas,“ odsekl Hawkwood prudce. „Už takhle jsme málem přišli o loď a já ztratil pár lidí, kteří se s tím snažili něco dělat. Nemám čas starat se o tebe nebo o ty tvoje zatracené koně.“

Na okamžik už si myslel, že se na něho Sequero vrhne se zaťatými pěstmi a přihrčil se do bojovného postoje, ale pak se poručík stáhl, jako by ho přemohla únava.

„Já přece nejsem žádný námořník,“ poznamenal vyčerpaně. „Nedokážu poznat, jestli mluvíš pravdu, nebo ne. Dokáže ta loď přežít?“

„Nejspíš ano. O kolik zvířat jsi přišel?“

„Odnesl to jeden hřebec a další klisna. Polámali si nohy, když se loď naklonila na bok.“

„A kromě koní?“

Sequero pokrčil rameny. To nebyla jeho starost.

„No, sepiš, co všechno přežilo, a zajisti zvířata ve stáních. Pokud bude třeba, tak jim nasad' ohlávky a přivaž je. Tohle počasí může trvat dlouho." Hawkwood si začínal připadat jako papoušek, když tuhle litanii opakoval všem, které na lodi potkal.

Sequero otupěle přikývl.

„Co vojáci? Jak si vedou?"

„Většina je namol. Někteří z těch starších si schovávali přiděly vína. Mysleli si, že stejně umřou, a rozhodli se utopit opilí jak zákon káže."

Hawkwood se zasmál. „Už jsem slyšel horší nápady. Co Murad?"

„Co s ním? Ten je zavřený v kajutě s tou svou selskou děvkou."

Nečekané trhnutí lodi jim oběma podrazilo nohy a oni upadli do páchnoucí vody. Vynořili se nad hladinu s pliváním a kletbami.

„A víš určitě, že se nepotopíme, kapitáne?" zeptal se sarkasticky Sequero.

Ale Hawkwood už se pustil zpátky k žebříku. Byl nejvyšší čas se vrátit na palubu a sledovat na vlastní oči, co se děje. Tady dole byl slepý.

Obloha se trochu prosvěttila a zdálo se, že i oblaka se o něco zvedla nad úroveň vrcholků stěžňů. Vlny byly ale stejně obrovské a vypadaly jako kopce vody s prudkými svahy a koryty čtvrt míle od sebe a hřebeny do výše čnělek karaky. Lod' nyní plula v přímém směru po větru a vlny se zvedaly kolem zádě, vynášely ji vysoko do vzduchu a pak pod ní podklouzly, zanechávající lod' klidně ležet v závětrí další vlny. Vypadalo to, že nehrozí zatopení zádě, díky konstrukci *Orla*, a že budou moci vichřici uniknout, když ji nechají, aby je unášela, kam se jí zlíbí.

Velasca poslal muže s lany na hroty stěžňů a do košů a ti tam teď upevňovali a zajišťovali nové stehy. Další opravovali úvazy palubních děl a dvou lodních člunů, které jim po bouři zbyly, i když utržené dělo, které spadlo přes palubu, vytrhlo z pažení velké kusy prken. A jak na levoboku, tak na pravoboku vytékaly silné proudy z pump, nad nimiž se v pravidelném rytmu skláněli a zase napřimovali lodníci, kteří měli za úkol lodi odlehčit.

„Kormidlo!" zavolal Hawkwood průvlakem dolů. „Jak poslouchá?"

„Už je to lepší, pane," odpověděl Masudi. „Ale chlapi už toho začínají mít dost."

„Míhal se svou partou vás brzy přijdou vystřídat. Drž se tohohle kursu, Masudi." „Rozumím, pane."

Hodinu za hodinou se karaka prodírala mezi vysokými vlnami a hnala se

po větru zhruba jihojihozápadním směrem, pryč z kursu a do moří, která neznal ani Tyrenius Cobrian. Navzdory tomu, že na ráhnech nebyla napnutá jediná plachta, pluli po nakloněných hřbetech vodních svahů velice rychle.

Hlídky se vystřídalý. Na místo vyčerpaných námořníků nastoupili jiní, kteří byli sotva více odpočatí, ale posádka zůstávala na palubě bez ustání a pumpovala, nastavovala lana, opravovala nebo prostě zůstávala připravena pro případ náhlé potřeby.

Začínalo se ochlazovat. Hawkwood usoudil, že je bouře zanesla nějakých čtyřicet lig mimo kurs, když se vzduch znovu oteplil a šeravý úsvit nového dne bez slunce proměnil vodu v temně šedou, studenou hmotu. Celý ten den strávili plavbou po větru, jedli chléb a kusy soleného vepřového, kdykoli měli trochu času, cítili, jak je oblečení, prosáklé slanou vodou, začíná dřít a celou tu dobu pokračovali v nekonečných opravách.

Po druhé noci a druhém dni už měli pocit, že jim nikdy nebylo teplo ani že už neví, jak vypadá sucho, a už si ani nedokázali vzpomenout, jaké to je spát. Ztratili dalšího námořníka, který se zřítíl do moře z ráhnoví poté, co mu únavou ochably svaly na rukou a on už se nahoře neudržel; hodili přes palubu mrtvolý tři cestujících, kteří zemřeli na zranění, způsobená prvním prudkým bojem s bouří. A pokračovali dál obrovským, nekonečným Západním oceánem jako kus dřeva, vhozený do mlýnského náhonu, posetý desítkami zoufalých a vyděšených mravenců. Nic jiného dělat nemohli.

Kapitola osmnáct

Přišli za úsvitu, přesně jak to Martellus očekával. Jejich postup byl tak rychlý, že kdyby nebylo ostražitosti hlídek, určité by pronikli až k samotným hradbám; měř-dukové se rozhodli nezahájit útok mohutným dělostřeleckým bombardováním a raději se spoléhali na moment naprostého překvapení. Ale hlídky odpálily signální rakety a světlice, takže východní bastion a celý východní břeh řeky náhle zaplavila narudlá záře, obklopená kouřem, která opisovala šednoucí jitřní oblohou jasné oblouky a osvětlovala postupující řady útočníků.

Posádka bastionu se vrhla na svá místa. Podél všech zdí byly zapáleny doutnáky, muži si opírali pažby arkebuz o ramena a po ochranných valech

pospíchali se svými životně důležitými náklady nosiči prachu a koulí.

Merducká armáda, která už nyní nemusela svůj nástup tajit, vyrazila z hrdel děsivý řev, který ve spojení s duněním tisíců nohou zježil Corfemu vlasy v týle. Podruhé v životě sledoval, jak se proti opevněním hrne jednolitá masa útočníků - jako když se na útes valí příliv, jehož vlny korunuje mořská tráva.

Slunce vycházelo. Byly vypáleny další světlice, tentokrát aby pomohly dělostřelcům zaměřit kulveriny. Vřící dav merduků byl necelých dvě stě yardů ode zdí, když Andruw přiložil zapálený doutnák k zátravce svého děla.

To s řevem nadskočilo a s ohlušujícím výbuchem vychrlilo oheň. Na tento signál začala pálit další velká děla pevnosti, dokud celý bastion nezahalil oblak páchnoucího dýmu, kterým porůznu prorážely rudé a žluté plameny.

Ještě než Corfemu kouř zahalil výhled na postupující nepřátelské jednotky, stačil zaznamenat účinek prvních salv. Toruňané používali granáty s opožděnou roznětkou, které vybuchovaly ještě ve vzduchu a rozmetaly na všechny strany ve smrtícím kruhu zohýbané, špičaté a ostré kusy železa. Viděl, jak se kácí celé řady nepřátelských vojáků, jak jsou vyhazovány do vzduchu nebo trhány na kusy jako požaté obilí, čeřené neviditelným větrem. A pak se znovu vrhli kupředu, vyplnili mezery ve svých řadách a ochraptěle ječeli bojové pokřiky. Ve výši ramen nesli uprostřed formací stovky žebříků.

„Kolik jich tak asi bude, Corfe?“ houkl Andruw. „Co myslíš?“

Jak může člověk přiřadit číslici k vroucí mase lidských těl? Ale Corfe byl voják, profesionál. V duchu pečlivě počítal a odhadoval.

„Devět nebo deset tisíc v první vlně,“ zavolal na dělostřelce. Kouř střelného prachu už ho štípal a škrábal v hrdle. „Ale tohle je jen první vlna.“

Andruwova tvář, zčernalá střelným prachem, se roztáhla do spokojeného úsměvu. „Takže jich tu je dost pro každého.“

Nepřítel už dorazil ke zdem jako řvoucí zástup, který se ježil dobývacími žebříky a vyl jako zvíře. Vycházející slunce ozářilo blízké kopce a paprsky prorazily vzdouvající se oblaka kouře ze spáleného střelného prachu, které proměnilo v něco neskutečného a skoro snově krásného; obránci vypadali v dýmu páchnoucí spáleniny jako ploché obrysy. Dělostřelci u lehčích děl posunuli své kusy co nejvíc dopředu, aby mohli rozsévat zkázu ve stěsnaných davech co nejbližše hradeb, zatímco arkebuzíři stále ještě čekali na Andruwův pokyn k palbě.

Na vrcholky cimbuří dopadly dobývací žebříky, kotvy, lana a déšť střel z

kuší, který jen v Corfeově dohledu zasáhl půltucet mužů. Konce žebříků se začaly zachvívat, když se na ně vyrojili útočníci.

„Arkebuzíři, čekat s palbou!" houkl Andruw. Několik nervózních vojáků stisklo spouště svých zbraní předčasné.

Na koncích žebříků se vynořily tváře, černé jako přízraky z pekel.

„Pal!"

Ozvala se mohutná salva, když dva tisíce arkebuz vypálily takřka v témže okamžiku. Mnoho žebříků se zřítilo na hlavy útočníků, neboť se převážily díky mrtvolám na horní části. Další zůstaly na místech a vylézali po nich další nepřátelé.

„Muži s vidlemi, dopředu!" ozval se rozkaz, a před ar-kebužíry předstoupili Toruňané, ozbrojení dlouhými předměty, které vidle připomínaly jen vzdáleně. Dva nebo tři obránci opřou rozevřené konce o horní příčky dobývacích žebříků a zatížené muži je odtlačí v pomalém oblouku, aby spadly do davu nepřátel, natěsnaných pod hradbami.

Útok se zastavil, zakolísal. Řvaní a ječení mužů, dunění děl a praskání arkebuz vytvářely ohlušivý rámus. „Copak nemají žádnou strategii?" zeptal se Andruw Corfeho. „Útočí na nás, jako by nás chtěli porazit silou. Copak vůbec neberou ohled na počet obětí?"

„Nemusí," odpověděl Corfe. „Vzpomeň si, co říkal Martellus: boj o to, kdo se vyčerpá první. Oni ztrácejí muže po tisících a my po desítkách. Ale on si může dovolit přijít o ty tisíce. Je jich tu tolik jako zrněk pšeu na pláži."

Stáli poblíž brány, která tvořila hlavní vchod do této části pevnosti. Slunce rychle vycházelo a nad krajinou se rozlévalo růžovo-zlaté světlo. Mezi oblaky dýmu viděli čerstvé jednotky; pochodovaly k východní části searilského opevnění z nedalekých kopců. Nyní už začala pálit i merducká děla, ale zatím ještě nestačila zaměřit a přestřelovala. Většina střel končila v Searilu, nad jehož hladinu se zvedaly vysoké, bílé sloupky vody.

„Takže oni taky používají výbušné granáty," poznamenal překvapeně Andruw. Tyto střely vynalezli samotní ramusiané teprve před necelými dvaceti lety.

„Ano, a zápalné granáty také. Doufejme, že máme dostatek hasičů."

„Oheň je ta poslední věc, se kterou bychom si měli dělat hlavu. Přichází další útok."

U paty hradeb to znovu začalo vřít. Na cimbuří dopadla s cinkáním a tříštěním další salva střel z kuší jako temné krupobití. Muži křičeli bolestí a

padali z lávek.

Další útok: žebříky se znovu zvedly na zdi a znovu byly odstrčeny. Země těsně pod hradbami byla pokryta troskami a mrtvými těly.

„Nelíbí se mi to," poznamenal Corfe. „Je to moc jednoduché."

„Moc jednoduché!" vybuchl Andruw nevěřicně.

„Ano. Tyhle útoky jsou vedeny jakoby bezmyšlenkovitě. Myslím, že mají něco krýt. Ani šáhr Baraz nedává životy svých mužů takhle zadarmo."

A právě v tom okamžiku rozechvěl zemi výbuch, k němuž jako by došlo přímo pod jejich nohama. Skoro celou bránu zahalil oblak kouře, kterým se draly k nebi jazyky plamenů.

„Vyhodili do vzduchu bránu!" vykřikl Andruw. „Já se o to postarám. Ty zůstaň tady. Určitě podniknou další útok, aby kryli průlom."

Corfe seběhl po širokém schodišti, které vedlo z hradeb na nádvoří. Torunnští vojáci a uprchlí civilisté pobíhali kolem s prachem, koulemi, raněnými vojáky, zápalkami pro děla a vodou. Sehnal dohromady nějaký tucet mužů s arkebuzami a odvedl je do stínu hlavní brány.

V oblouku plál prudký oheň a obrovská brána, nyní na několika místech zjizvená prasklinami, měla zkřivené závěsy, takže se vratně vychýlily. Mezerami už dovnitř postupovali merduční ženisté a stovky vojáků se tísnily za nimi. Bylo to jako sledovat černé brouky, kteří se hemží v otevřené ráně.

„Zamířit!" houkl na své vojáky Corfe a hlavně arkebuz se zvedly do vodorovné polohy.

„Pal!"

Desítky merduků, kteří se snažili protlačit mezi křídly prasklé brány, salva odhodila.

„Tasit meče. Za mnou!" vykřikl Corfe a rozběhl se v čele Toruňanů do boje.

Přeskočili mrtvé a těžce raněné muže, kteří se svíjeli na zemi, a v rudé záři plamenů začali bodat a sekat na všechny strany jako posedlí. Za několik okamžiků už se v prostoru brány nenacházel jediný živý merduk a na ty, kteří se sem snažili proniknout mezerami a prasklinami v silném dřevě brány samotné, dotírali obránci všemi silami.

Oheň se šířil. Corfe si kolem sebe jen mlhavě uvědomoval muže s vědry vody. Ťal po prstech ruky, která se snažila odtlačit jedno křídlo brány. Pak ho někdo zatahal za rukáv.

„Pasti, pane! Chtějí je použít! Musíme opustit bránu!" Nechal se

odtáhnout, napůl oslepený kouřem a potem. Toruňané ustoupili.

Do uprázdněného prostoru se okamžitě nahnuli merdukové. Během několika vteřin jich dovnitř proniklo několik desítek a další se tlačili za nimi.

„*Ted!*“ zavolal někdo na cimbuří.

Na bezmocné merduky se z děr, skrytých ve stropě brány, začaly sypat zlaté proudy. Nebyla to tekutina, ale jakmile na muže dopadla, začali bolestí ječet, odhazovali zbraně a snažili se co nejrychleji svléci zbroj. Dlouhé minuty se slepě potáceli v temném prostoru brány, ozáření plameny, zatímco jejich spolubojovníci v němém vzteku přihlíželi.

„Co to je?“ zeptal se Corfe. „Vypadá to jako...“

„Písek,“ odpověděl s úsměvem voják, který ho vytáhl ven. „Rozžhavený písek. Zaleze pod zbroj a upeče je na uhel. A kromě toho je daleko levnější než olovo.“

„Udělejte místo!“ Do postavení před branami právě dotáhl dělostřelecký důstojník se svými muži dva falkonety se silnými hlavními. Když proud písku ustal, vtrhli merdukové znovu dovnitř s nadšením, které podle Corfeho pramenilo buď z naprosté zanedbanosti, nebo z hrdinské odvahy.

Falkonety vypálily. Nálož tvořil sekaný kov, který poškozené bráně příliš neuškodil, ale merduky v uzavřeném prostoru roztrhal na kusy. Oblouk pokryla krev a útržky masa, kostí a vnitřností.

„Ustupují!“ zavolal někdo.

Byla to pravda. Útok na bránu pro tuto chvíli skončil. Merdukové se stahovali.

„Děla tady zůstanou. Nažeh dovnitř pár ženistů, aby tu bránu opravili,“ rozkázal Corfe veliteli dělostřelců a vůbec neuvažoval, jestli náhodou nemá vyšší hodnost. „Já sem co nejdřív pošlu posily z hradeb.“

Aniž by čekal na odpověď, vyběhl po schůdcích na cimbuří.

Tam byl právě odražen další útok, který měl krýt výpad na bránu. Muži horečnatě nabíjeli děla a arkebuzy a ošetřovali si navzájem drobná zranění. Mrtví byli shazováni na nádvoří pevnosti jako pytle; na vojenské pocty dojde později.

Z Andruwovy šavle odkapávala krev a oči v kouřem zčernalé tváři měl překvapivě bílé. „Jak to vypadá u brány?“

„Prozatím se drží. Jsou to vytrvalí zmetci, to se jim musí nechat. Nejméně půl stovky jsme jich poslali do náruče toho jejich proroka, než se stáhli.“

Andruw se vesele zasmál. „U horké krve svatého Ramusia, ti se přes nás

jen tak nedostanou. U Aekiru to bylo taky takhle tvrdé, Corfe?"

Corfe se zamračeně odvrátil s prázdným výrazem ve tváři.

„Bylo to jiné."

Martellus sledoval odrazení útoku ze svého místa v horní části citadely. Kolem něho se tísnili důstojníci štábu, vážní, ale potěšení úspěchem. Merducká armáda se stahovala od bastionu jako vzteklý pes, který dostal přes čenich. Nad celou východní stranou řeky se převalovala a trhala oblaka dýmu, prozářená plameny. Až sem, na vzdálenost větší než míli, bylo možno slyšet hrubý řev nesčetných hrdel, beztvaré a nesrozumitelné vlny hluku, které tvořily pozadí pro temné dunění děl.

„Ztratil tisíce mužů," podotkl jeden ze starších důstojníků. „Jak si to vlastně představoval, když nahnal před připravené opevnění vojáky s holýma rukama?"

Z východního břehu dorazil na cimbuří citadely posel, udýchaný a s tváří začerněnou dýmem. Martellus si se sevřenými rty přečetl zprávu, kterou přinesl, přikývl a propustil ho.

„Brána je poškozená. Kdyby nebylo nasazení mého nového haptmana, určitě bychom o ni přišli. Andruw odhaduje naše ztráty na méně než tři sta mužů."

Někteří z důstojníků se usmáli a začali se plácát po ra-menou. Jiní se tvářili zamyšlené. Sledovali ústup merduckých pluků - navzdory přehradně palbě Toruňanů spořádaný - a pak se pohledem přesunuli dál na svahy za řekou, kde ležela táborem hlavní armáda, čítající tisíce mužů a mlčenlivé a hrozné merducké dělostřelecké baterie.

„Hraje si s námi," řekl někdo. „Mohl by v tom útoku pokračovat třeba celý zbytek dne a ztráty by ani nepocítil."

„Ano," souhlasil Martellus. Dopolodní slunce mu rozsvítilo v očích žlutohnědé plameny a zajiskřilo v šedivých pramíncích vlasů. „Tohle nebylo nic víc než ozbrojený průzkum, jak jsem ostatně předpokládal. Teď zná rozmístění našich děl a možnosti východní posádky. Zítra zaútočí znovu, ale to už nebude žádný prudký a nedisciplinovaný příliv bez podpory. Zítra šáhr Baraz zaútočí plnou silou."

Stovky mil dál na západ. Na sever podél toku Torrinu až k místu, kde se otevírá mezera mezi Cimbrickými horami a Nariany. Přes blyštivé Torovo

moře s tmavými tečkami rybářských člunů a krajkovím pobřežních měst. Tam se na úpatí západních Cimbrických hor tyčí majestátní obrys Charibonu, kde právě zvony katedrály odbíjejí nešpory, a večerní vzduch se zbarvuje ve stínu vysokých štítů předčasným šíráním.

V komnatách, které zde byly připraveny pro nového nejvyššího pontifika Himeria, seděl samotný vysoký muž s Betanzou, generálním vikářem řádu zakladatelů. Mnichové, kteří je obsluhovali, byli propuštěni. Zablácený a k smrti unavený muž, který přišel do této komnaty před několika minutami s naléhavou zprávou, byl odveden k zasloužené koupeli a jídlu.

„Nuže?“ zeptal se Betanza.

Himerius měl oči zpola zavřené, jeho tvář vypadala jako vytesaná z bělostných kostí a dominoval jí orlí nos. Dokud zemi znovu neovládnou fimbrijsí císaři, byl na celém světě jediným člověkem, jemuž byl z úcty k jeho úřadu oblékán šat z temného purpuru.

„Naprostý nesmysl, do posledního slova.“

„Víš to naprosto jistě, Svatosti?“

„Samozřejmě! Macrobius zahynul v Aekiru. Copak si myslíš, že by si merdukové nechali takovou kořist ujít? Tenhle slepý chlap je podvodník. A ten Martellus, který velí posádce v Ormannově Hrázi, ho bezpochyby nechal prohlásit nejvyšším pontifikem jen proto, aby pozvedl morálku svých vojáků. Nemohu mu to tak docela zazlívát musí se nacházet pod neuvěřitelným tlakem - ale tohle je opravdu neomluvitelné. Pokud útok na Hráz přežije, tak se postarám, aby byl předveden před církevní soud a obžalován z kacířství.“

Betanza se v silně polštářovaném křesle opřel. Seděli u obrovského krbu, v němž praskala mohutná polena a tvořila jediné osvětlení místnosti s vysokým stropem.

„Podle tohoto posla," ozval se Betanza opatrně, „byla informována i Torunna. Tvrdí, že mu cesta sem trvala osmnáct dní a uhnal během ní čtyři koně. V Torunně už o celé záležitosti vědí nějakých čtrnáct dní.“

„No a co? Pošleme svého posla se zprávou, která popře platnost prohlášení toho muže. Tohle je přece nesmysl, Betanzo.“

Když se generální vikář mírně odtáhl od ohně, rozplynuly se mu rysy obličeje v tmavších stínech.

„Odkud bereš tu neochvějnou jistotu, že je Macrobius skutečně mrtvý?“ zeptal se.

Himeriovi se zablesklo v očích. „Je *mrtvý*. O tom nepřipustím žádnou

diskusi. Já jsem nejvyšší pontifex a nějaký torunnský velitel mi to právo nebude upírat."

„Co budeš dělat?"

Himerius si složil prsty před obličejem do stříšky.

„Okamžitě - ještě dnes v noci - vyšleme ke každému trůnu Pěti království v Normannii posly. Ti dopraví vladařům pontifikální bulu, v níž odsoudím tohoto podvodníka stejně jako toho, kdo za ním stojí - tohohle Martella, Lva od Ormannovy Hráze."

Himerius se usmál.

„Mimoto pošlu soukromou zprávu králi Lofantymovi z Torunny, v níž vyjádřím své pobouření nad podobnými kacírskými skutky a svěřím se mu se svým váháním ohledně poslání rytířů církve na obranu jeho země v okamžiku, kdy tatáž země chrání muže, jenž se prohlašuje za mého předchůdce, což je zlovolnost v Božích očích a zločin proti svatému úřadu, který zastávám."

„Tedy: zadržíš vojáky, které jsi slíbil bratru Heynovi," dovtípil se Betanza. Znělo to unaveně.

„Ano. Dokud nebude tato věc vyřízena, neobdrží Torunna ze strany církve žádnou pomoc."

„A Ormannova Hráz?"

„Co s ní?"

„Ta pevnost naše muže potřebuje, Svatosti. Bez nich určitě nevydrží."

„Tak nevydrží. Její velitel na to měl myslet dřív, než ho napadlo prohlásit o starém slepci, že je nejvyšší pontifex."

Betanza mlčel. Rytíři církve, kteří leželi posádkou v Charibonu, byli formálně podřízeni úřadu hlavy řádu zakladatelů. Ale zatím se ještě nikdy v dějinách nestalo, že by se generální vikář otevřeně postavil svému pontifikovi.

„Ti muži už jsou na pochodu," namítl Betanza. „Musí být na půli cesty do Torunny."

„Pak je odvolej," štekla Himerius. „Torunna ode mne neobdrží žádnou pomoc, dokud se nezřekne toho lžipontifika."

„Prosím, zvaž to pečlivě, Svatosti... Co když je ten muž tím, za něhož se prohlašuje?"

„Říkám ti, že je to nemožné. Hodláš snad brát v potaz můj úsudek, bratře?"

„Ne. Jen nechci, abys udělal chybu.“

„Jako představitel milosrdného Svatého na zemi jím jsem přímo inspirován. Věř mi, já to vím.“

„Podle církevního práva bychom měli znovu svolat synod a předložit to kolegiím a prelátům.“

„Ti všichni jsou celí šťastní, že se mohou vrátit domů. Ztratili bychom tím příliš mnoho času - a ještě k tomu zbytečně. Budou o celé záležitosti informováni v příhodném čase. Co je to s tebou, bratře Betanzo? Pochybuješ snad o slovu svého pontifika?“

Jednou z pravomocí, kterými byl obdařen zástupce úřadu nejvyšší hlavy duchovenstva v Normanii, bylo jmenování a odvolávání generálního vikáře řádu zakladatelů. Betanza se podíval svému nadřízenému přímo do očí.

„Samozřejmě ne, Svatosti. Jen se snažím zvážit všechny možnosti.“

„To rád slyším. Je vždycky lepší, když je mezi generálním vikářem a nejvyšším pontifikem dobrý a funkční vztah. Pokud ne, může to vést ke katastrofálním důsledkům. Jen si vzpomeň na starého Bailaea.“

Bailaeus byl pontifex, který stál v čele církve v uplynulém století a který - když se rozhádal se svým generálním vikářem - odstranil onoho muže z úřadu, jehož se pak ujal sám a vykonával jej nádavkem ke svým vlastním povinnostem. Tuto záležitost odsoudil celý ramusianský svět, ale nikdo se nešťastného představeného řádu zakladatelů nepokusil znovu dosadit na jeho místo. Muž pak po letech zemřel jako osamělý poustevník v cele v Cimbrických horách.

„Ale ty přece žádný Bailaeus nejsi, Svatosti," poznamenal Betanza s úsměvem.

„To tedy ne. Starý příteli, pracovali jsme příliš tvrdě a snažili jsme se příliš dlouho na to, abychom sledovali, jak nám někdo plody naší snahy trhá z rukou.“

„Pravda.“

Takže pokud půjde Himerius, půjde i Betanza. Přinejmenším toto bylo dokonale jasné.

„V každém případě," pokračoval uhlazeně Himerius, „si nejspíš děláme starosti kvůli nicotnosti. Sám jsi řekl, že Ormannova Hráz padne. Pokud se tak stane, pak ten podvodník padne s ní a s ním pak všichni ti, kdo v něho věřili. A naše problémy tím budou vyřešeny.“

Betanza na pontifika hleděl s nevěřícně otevřenými ústy.

„To bude všechno, můj generální vikáři. Nech mi sem okamžitě poslat písaře. Nadiktuji příslušné zprávy ještě dnes večer. Musíme kout, dokud je železo žhavé.“

Betanza vstal, uklonil se a políbil pontifikovi prsten. Pak bez jediného slova vyšel z komnaty.

Když za sebou zavřel dveře, bratr Rogien už na něho čekal. Mlčky vykročil chodbami Charibonu a Rogien mu šel tiše po boku. Slyšel zpěv nešpor z nejméně půltuctů kaplí jednotlivých kolegií a cítil lákavé vůně, které se linuly z klášterních kuchyní.

Rogien byl starší muž se širokými rameny, mírně nahrbený, jehož vlasy byly stejně jemné a bělostné jako chmýří den starého kuřete. Byl Betanzovým zástupcem a dokonalým znalcem hry zakladatelů.

„On to ani neprošetří!“ vybuchl Betanza konečně a rázoval chodbou prudkými, vzteklymi kroky.

„A co sis myslel, že se prostě stáhne a přijme to?“ opáčil Rogien kousavě. „Celý svůj život usiluje o postavení, jehož se teď domohl. Je mnohem mocnější než kterýkoli z králů. A to není věc, které by se někdo dokázal vzdát lehce.“

„Ale způsob, jakým to úplně smetl ze stolu! Odvolá rytíře církve, které se rozhodl poslat do Torunny; zneprátní si Heyna a torunnského krále. Raději dopustí pád Ormannovy Hráze, než aby riskoval svůj stolec.“

„No a? Stejně jsme věděli, že přesně tohle udělá.“

„Já býval svým způsobem také voják, Rogiene. V mládí jsem velel mužům a díky tomu mám možná na celou věc jiný náhled. Ale říkám ti, že ten člověk raději uvidí celý západ zničený a v plamenech, pokud si bude myslet, že to prospěje jeho cílům.“

„Spojil ses s ním,“ prohlásil Rogien nesmiřitelně. „Jeho osud je tvůj osud. Spolupracoval jsi s ním, když se snažil získat pontifikát; on ti pomohl, abys byl zvolen do úřadu, který zastáváš. Ted' už se nemůžeš otočit a opustit ho. Zničilo by tě to.“

„Ano, to vím!“ odpověděl Betanza podrážděně.

Dorazili ke komnatám generálního vikáře, propustili rytíře církve, kteří stáli na stráž u dveří, a když vstoupili dovnitř, zažehli svíce.

„Kdyby nebylo jeho, nikdy by ses nestal hlavou řádu,“ pokračoval Rogien. „Tvůj věk a pozdní povolání ke službě stály jednoznačně proti tobě. Byly to Himeriovy přímluvy, co zvrátilo rozhodnutí kolegia. Jsi jeho stvoření,

Betanzo."

Generální vikář si nalil sklenici vína z křišťálové karafy, zaťatou pěstí udělal znamení Svatého a pak do sebe obsah hodil jedním douškem.

„Ano, jeho stvoření. Takže takhle se o mně budou zmiňovat dějepisné knihy? Že Betanza ustoupil, zatímco jeho pontifex připustil zánik západu? Může být ten člověk tak zaslepený, že si ani neuvědomuje, co vlastně dělá? Zřící se podvodníka, to samozřejmě; ale zadržet zároveň i posily, které Torunně přislíbil? To už má příchuť paranoie."

Rogien pokrčil rameny. „Rozhodl se, že žádné riziko nepodstoupí. Ostatně ví, že tímhle způsobem srazí Lofantyra na kolena daleko rychleji. A ty sám musíš uznat, že by vypadalo podivně, kdyby nejvyšší pontifex posílal rytíře církve jako posilu posádky pevnosti, v níž sedí samozvaný lžipontifex."

„Ano, to je pravda." Betanza se kysele usmál a nalil podřízenému i sobě další víno. „Nejspíš už začínám ztrácet dech v téhle hře zakladatelů."

„Vnášíš do ní moudrost muže, který neprožil v mnišské kutné celý život. Kdysi jsi byl šlechtic, laický vůdce. Ale to je minulost. Pokud máš přežít a prospívat, musíš se naučit myslet přesně jako zakladatel. Rád se musí navrátit k původní síle a moci. S obranou západu ať si dělají starosti králové; to je jejich úděl. My se musíme soustředit na duchovní dobro ramusianského světa - a co by se stalo, kdyby tu byli dva pontifikové? Chaos a anarchie, schizma, které bychom museli napravovat celá léta."

Betanza se na svého zástupce podíval s trpkou ironií.

„Víš, Rogiene, někdy si tak myslím, že by se ti vedlo daleko lépe na mém místě, zatímco já bych stál ve vojenské zbroji před Ormannovou Hrází."

„Stejně jako jsi ty Himeriovým stvořením, jsem já tvým."

„Ano," přikývl generální vikář. „To jsi."

Dopil sklenici. „Pošli do komnat nejvyššího pontifika půltucet našich nejrychlejších písařů. Bude chtít zprávy nadiktovat a odeslat okamžitě. Takže upozorni naše posly, aby se připravili na dlouhou cestu."

Rogien se uklonil. „Budeš si přát ještě něco? Mám ti nechat přinést večeři, nebo budeš dnes jíst v refektáři?"

„Nemám vůbec hlad. Chtěl bych teď být chvíli sám. Musím přemýšlet a modlit se. To bude všechno, Rogiene."

„Dobrá, můj pane." A starší muž odešel.

Betanza přešel k oknu a rozevřel těžké okenice. Do zšeřelé místnosti vnikl ostrý vzduch, který voněl sněhem. Zahledl se na vysoké štíty Cimbrických

hor, které se tyčily nad Torovým mořem a poslední paprsky slunce se ještě dotýkaly jejich temen, zatímco se zbytek světa nořil do stínu. Posel byl na cestě osmnáct dní. Ormannova Hráz během té doby bezpochyby padla a veškeré jeho starosti jsou zbytečné. Největší armáda, jakou kdy svět spatřil, už nyní pokračuje v pochodu na západ a on se tady naprosto zbytečně hádá s egocentrickým duchovním,

Usmál se. Který zakladatel nebyl egocentrický, hrabivý a panovačný? Dokonce i novicové se chovali jako knížata, když kráčeli po ulici rybářské vesnice.

Způsobí to jen problémy. To cítil až v morku kostí. Nešlo jen o tu válku s merduky; mimo ni bylo ve výhni ještě několik dalších železek. Velice brzy se sejde konkláve králů; pak bude vědět víc. Měl na místě své informátory.

Blížil se čas změn. Postoje se měnily - nejen mezi prostým lidem, ale i mezi králi a knížaty. Himerius už se choval jako muž, zahnaný do obrany. Ale možná bude jeho snaha účinnější než snaha těch méně šťastných, kteří právě v tomto okamžiku bojovali a umírali podél toku řeky Searil. Cesta, kterou se ubíraly věky, nemohla být změněna několika ctižádostivými lidmi - ani když byli tak mocní jako nejvyšší pontifex.

Napadlo ho, jestli Macrobius opravdu žije. Sám to samozřejmě nepokládal ani za možné a nejpravděpodobnější vysvětlení bylo to, se kterým přišel samotný Himerius. Ale Betanza pochyboval, že by Himerius ustoupil i v případě, že by se prokázalo, že tím dotyčným 'podvodníkem' byl skutečný Macrobius. Blíží se schizma: dva pontifikové, rozdělený ramusianský světadíl a přitom na ně z východu dorážejí merdukové. O tom, co z takového rozložení sil může plynout, raději ani nepřemýšlel.

Odstoupil od okna a zavřel okenice před chladným vzduchem a sluncem ozářenými horami. Pak si klekl na kamennou podlahu a začal se modlit.

Kapitola devatenáct

Nekonečná rozloha oceánu, stejně modrá jako blankytná kupole oblohy, která se nad ní klenula, viditelná od obzoru k obzoru. Nekonečná jako prostor mezi hvězdami.

A na hladině klidného oceánu drobounká tečka, malý kousek života, o

který živly nejeví zájem. Lod' a v jejích dřevěných stěnách desítky duší.

Orel stál na hladině, obklopen nehybným vzduchem. Po třech dnech a nocích, kdy odnášela nebohou karaku na ligu daleko z původního kursu, se bouře stočila na severozápad. Pak vítr utichl a hladina moře se proměnila ve sklovitou plochu, která připomínala spíše hladinu louže za klidného letního dne. Posádka, cestující a vojáci sledovali, jak černá bouřková mračna odplouvají za obzor, odnášejí s sebou tmu a chlad, a zůstali obklopeni podivným tichem, naprostou absencí zvuků, jejíž důvod si neuvědomili, dokud nezjistili, že vítr ustal.

Lod' se proměnila v otlučený vrak, v pouhou trosku pyšného plavidla, které se vydalo na cestu z abrusijského přístavu před necelým měsícem. Hlavní stěžeň byl pryč a jeho pád pobořil část zádového kastelu. Dělo, které se zřítilo přes palubu, vyrazilo díru v trupu, takže karaka nyní vypadala, jako by se na ni vrhla nějaká obrovská podmořská příšera a snažila se ji rozkousnout vedví. Všude se pohupovaly roztrhané kusy plátna a volné konce provazů a obvykle hladké a plynulé linie lanoví byly přerušeny a zauzleny, jak se během strašlivé bouře bezpočtukrát proplétaly a zamotávaly.

Lod' plula v mastné louži vlastní špíny. Kolem trupu se na hladině pohybovaly lidské výkaly a zvratky, úlomky dřeva, útržky konopí a dokonce nafouklé zdechliny několika ovcí. Puch rozkladu z okolí se proplétal se známým pachem podlodí, který byl nyní ostřejší a jakoby zdůrazněný těmi tunami vody, které do lodi vtekly a byly vypumpovány během bouře. Lodní čluny byly plné děr, takže posádka nemohla karaku z tišiny vyvléci. A shora na lod' ostře dotíralo vedro paprsků slunce, které se zdálo být vykováno z leštěné mosazi. Dehet ve spárách obšívky bublal a jak horní paluba vysychala, škvíry mezi prkny se otevíraly a voda protékala celou lodí a promočila vše, co se jí postavilo do cesty. Posádka začínala nacházet v těch nejméně pravděpodobných místech hlavních prostor a skladišť karaky plísňe a podivné houby.

Devatenáctý den midorionu, roku Svatého 551

Naprosté bezvětří. Čtvrtý den bez jediného zavanutí Lod' se stále nachází v tišinách. Podle mých odhadů nás bouře zanesla nějakých sto osmdesát lig z kursu směrem na jihozápad nebo jihojihozápad. Podle pozorování, provedených s pomocí Jakubovy hole usuzuji, že se pohybujeme někde na

zeměpisné šířce Gabrionu, ale mé výpočty jsou založeny z větší části na odhadech. Uprostřed nejhorší bouře nikdo nevěnoval skoro půl hlídky pozornost obracení hodin, takže musíme začít počítat čas znovu a přesná pozorování jsou nemožná.

Existuje jediný způsob, který by nám mohl pomoci v návratu na patřičnou zeměpisnou šířku, a tou je využití služeb počasníka Pernika. Pokud ho dokážeme přesvědčit, aby přivolal příznivé větry, můžeme přistát ještě před začátkem zimních bouří. Ale vím, jaké předsudky něco takového vyvolá. Musím si promluvit s tím mágem Bardolinem, který se podle všeho po příchodu bouře stal mluvčím cestujících, a samozřejmě i s Muradem. Ale raději se potopím na samotné dno 'moře, než abych nadále ohrožoval loď kvůli náboženskému fanatismu toho zatraceného Havrana, o kterého nikdo na palubě nestál.

Hawkwood si přečetl, co napsal, pak zaklel, silně přeškrtnal poslední větu a znovu si zařízl brk.

Ortelius to jistě pochopí, psal dál. Jde o volbu mezi využitím služeb počasníka, nebo přinejlepším prodloužením plavby o dobré dva měsíce. Přinejhorším to může znamenat smrt nás všech.

Posádka je zaměstnána po délce i šířce lodi opravami. Během první psí hlídky budeme vztyčovat nový hlavní stěžeň a pak opravovat lodní čluny. Musím zapsat úmrtí Rada Missona, Essena Maratase a Heiruna Japary ~ všichni tři byli skvělí námořníci. Nechť společenství svatých najde místa pro jejich prosté duše a nechť prorok Ahrimuz přivítá Heiruna ve své zahradě.

Čtyři muži - včetně prvního důstojníka Billeranda upoutáni na lůžka se zraněními, jež utrpěli během bouře. Velasca Ormino po dobu léčby Billeranda ustaven dočasným prvním důstojníkem.

Také musím uvést úmrtí tří cestujících, kteří byli pohřbeni v hlubinách během bouře. Byli to Geraldina Durado, Oheň Durado a Cabrallo Schéma. Nechť se Bůh slituje nad jejich dušemi. Bratr Ortelius dnes vedl bohoslužbu na památku jejich smrti a v kázání se zmínil o důsledcích kacířství a bezvěrectví.

„Ten parchant," řekl Hawkwood nahlas.

Po Haukalovi a Milosti Boží ani stopy. Nevěřím ale, že by se tak dobře stavěná loď mohla pod velením natolik zkušeného kapitána potopit - i v tom pekle, jímž jsme prošli.

Ale přesto, pomyslel si Hawkwood, jemuž svíralo žaludek to staré neblahé tušení, je možné a dokonce docela pravděpodobné, že je zalila vlna a byli převrženi, zatímco se snažili obrátit zády k vlnám. Zád' *Milosti* nebyla tak vysoká jako zád' karaky a mohla ji pohltit vlna, když ji Haukal otáčel po větru. A ty podélné plachty byly daleko nešikovnější než čtvercové, jimiž byla vybavena karaka. Často se skasávaly tak, že se i s ráhny spustily na palubu a při takovém počasí k tomu posádka vůbec nemusela dostat příležitost.

V před'ovém hlídkovém koši měl neustále jednoho muže, který odtamtud dokázal obhlédnout celých sedm lig všemi směry i navzdory oparu, který se s narůstajícím vedrem začal zvedat nad obzorem. Nikdo nemohl odhadnout, jak to s druhou lodí dopadlo.

Hawkwood vzhlédl od desky stolu. Za zád'ovým oknem viděl jiskřivou, nehybnou plochu moře a temnotu na severním obzoru, která zbyla jako poslední připomínka bouře. Okna byla otevřena v marném pokusu dostat do kajuty přinejmenším trochu vzduchu, ale bylo to jalové gesto. V hrdle všech obyvatel lodi se zadržovalo horko a puch rozkladu a nákladní prostor byl dřevěnou pecí, vlhkou jako macassarské džungle. Musí odtamtud ta zvířata alespoň na chvíli vyhnat a nastavit větrnou plachtu, aby dostal dolů nějaký vzduch. Jen kdyby tu byl nějaký vítr, který by do ní mohli polapit.

Někdo zaklepal na dveře kajuty.

„Dále.“

Překvapilo ho, když se otočil a zahlédl ve dveřích stát Ortelia, mnicha zakladatele.

„Máš chvíli čas, kapitáne?“

Skoro by nejraději odsekl 'ne', ale jen přikývl a pokynul k židli vedle dveří. Zavřel lodní deník a cítil se přitom nesmyslně podrážděný.

Mnich si přitáhl stoličku a posadil se. Očividně se mu na něčem tak nízkém nesesedělo dobře.

„Co bys mi rád, oče? Obávám se, že ti nemohu poskytnout mnoho času. Za chvíli budeme zvedat nový stěžen.“

Ortelius zhubl. Zdálo se, jako by se mu tváře propadaly a vrásky po stranách nosu měl hluboké jako jizvy.

„Jde o tuhle plavbu, synu."

„Co je s ní?" zeptal se překvapeně Hawkwood.

„Je prokletá. Je to urážka Boha a jeho Svatého. O menší plavidlo už jsme přišli a brzy bude veta i po tomto, pokud se neobrátíme a nenastavíme kurs zpět k zemím, jež jsou ozářeny světlem víry."

„Počkej okamžik..." začal prudce Hawkwood.

„Vím, že jsi Gabrioňan, kapitáne, že nepocházíš z jedné z ramusianských pevností víry, Pěti království božích, ale říkám ti toto: pokud máš v těle alespoň trochu zbožnosti, poslechněš mou radu a otočíš loď."

Hawkwood by přísahal, že to ten muž myslí upřímně - a navíc že má skutečně strach. Po tváři se mu koulely krůpěje potu velké jako perly a brada se mu chvěla. Z očí mu sálala podivná záře, která Hawkwooda zneklidňovala, jako by se za nimi něco skrývalo. Na okamžik už skoro s vyděšeným duchovním souhlasil, ale pak prudce zavrtěl hlavou.

„Otče, jaké důvody mi ke svému tvrzení můžeš poskytnout - kromě obvyklého strachu suchozemce, který není uvyklý pobytu na moři? Čas od času to takhle padne na každého - nejspíš to působí nepřítomnost pevniny na obzoru, nekonečná rozloha okolního moře. A není důvod si myslet, že jsme karavelu ztratili. Je to stejně dobrá loď jako tahle a překvapilo by mé, kdybychom během plavby Západním oceánem narazili na horší bouři, než byla tato."

„I když budeme stále ještě na otevřeném moři ve chvíli, kdy přijde zima?" zeptal se zakladatel. Jednou rukou pevně svíral symbol Svatého na hrudi.

„A proč si myslíš, že bychom v té době ještě měli být na moři?" zeptal se Hawkwood lehce.

„Bouře nás zanesla daleko mimo kurs. To musí vědět každý hlupák. Dokážeš snad přesně určit, kde se nacházíme, kapitáne? Dokáže to vůbec někdo? Je možné, že budeme stále ještě na moři ve chvíli, kdy nám dojdou zásoby." Ruka se mu kolem symbolu Svatého sevřela tak pevně, až Hawkwoodovi připadalo, že mu na zlatém povrchu zaskřípěly nehty. „A pak zahyneme hlady nebo žízní a tato loď se promění ve hřbitov, plovoucí na tomto prokletém moři. Říkám ti, kapitáne, že je to důkaz bezbožnosti, když se člověk snaží přeplout Západní oceán. Je to hranice světa, vytvořená rukama samotného Boha, a nikdo by se ji neměl snažit překročit."

Odvrátil zrak a Hawkwood by přísahal, že kněz ví, že jeho slova nejsou pravdivá.

„Nemohu rozhodnout o přerušení plavby a návratu zpět," řekl Hawkwood odměřeně a snažil se skrýt podráždění, které v něm sílilo. „Nejsem to já, kdo tu má nejvyšší odpovědnost. Pokud loď pluje a její stav jí umožňuje pokračovat dál, rozhoduje o širších záležitostech pan Murad. Já mohu jeho rozhodnutí změnit pouze v případě, kdy mám pocit, že mé technické znalosti a zkušenosti propůjčují mým slovům větší váhu. Jakmile provedeme nezbytné opravy, loď *bude* moci plout dál, takže rozhodnutí o návratu neleží na mých bedrech, ale na Muradových. Tak vidíš, otče, přišel jsi za nesprávným člověkem."

Ať si s tímhle poradí Murad, pomyslel si. Ten zbožný zmetek si o mně myslí, že jsem nějaká nuzná špína, která bude bez námitek poslouchat rozkazy církevního hodnostáře. No, já mu to přesvědčení brát nebudu. Ať si jde pro své odmítnutí k Muradovi. Ten si s ním jako šlechtic poradí lépe.

„Chápu," a kněz sklonil hlavu, takže mu Hawkwood neviděl do očí.

Slyšeli volání námořníků na palubě, skřípění lan a vrzání kladek. Posádka už nejspíš vytahovala nový stěžeň ze skladiště. Hawkwood už se nemohl dočkat, až se připojí ke svým mužům, ale zakladatel seděl na stoličce mlčky a se sklopenou hlavou.

„Otče..." začal Hawkwood.

„Říkám ti, že na této lodi a na všech, kdo jsou na palubě, leží kletba!" vyhrkl kněz. „Naše kosti se budou bělat na palubách dřív, než spatříme ten bájný Západní světadíl!"

„Uklidni se, chlape! Taková divoká prohlášení nikomu neprospějí. Chceš snad vzbudit mezi cestujícími paniku?"

„Cestující!" vyplivl Ortelius. „Oni a jejich dweomer! Svět na tom bude lépe, když se jich zbaví. Copak oni vůbec vědí, kam mají namířeno? Jdou jako dobytčata na porážku!"

S tím vyskočil ze stoličky, rozrazil dveře kajuty a vyběhl do chodby. Zakopl o bouřkový práh a natáhl se na zemi, ale rychle vyskočil a vyšel ven, do žhnoucí záře slunce. Hawkwood za černě oděnou postavou užasle a zneklidněně hleděl. Měl podivný pocit, že zakladatel ví o cíli jejich plavby daleko víc než on sám.

„Starý Havran nám zešlel," řekl nahlas, zabouchl dveře a trochu nejistě se uchehtl.

Ozvalo se další zaklepání na právě zavřené dveře a než mohl Hawkwood cokoli říct, dovnitř vstoupil Murad.

„Všechno jsem slyšel."

„Tenké přepážky. Na palubě lodi se moc věcí neutají," zabručel podrážděně Hawkwood.

„Na tom nezáleží. Být předem varován znamená být předem vyzbrojen, jak se říká." Murad se usadil na okraji Hawkwoodova stolu. Byl oblečen v lehké plátěné košili a kalhotách. U pasu mu visela pochva s dýkou.

„Ty mu věříš?" zeptal se Murad.

„Ne. Námořníci jsou možná pověřčiví, ale pitomci to nejsou."

„Takže v zimě budeme ještě pořád na moři, někde na cestě zpátky k našemu původnímu kursu?"

„Nemusí to nutně dopadnout takhle," řekl Hawkwood. Murad vypadal strašně. Po bouřce tak ale vypadali všichni. Většina posádky připomínala spíš špatné oživené zom-bie, ale Murad byl hubený jako ohlodaná kost, pod očima měl rozměklé váčky a bulvy prokvetlé prasklými žilkami. Vypadal jako člověk, který už dávno zapomněl, jak se spí.

„Na palubě máme počasníka. Předpokládám, že jsi o tom slyšel."

„Vojáci o něm mluvili."

„No, máme dvě možnosti. Buď počkáme na vítr a pak se pokusíme prorazit zpátky na kurs, kde bychom se měli podle Tyreniova deníku - nebo alespoň podle toho, co jsi mi z něho dovolil přečíst - napojit na převládající severozápadní pasáty."

„Co to bude pro nás znamenat?" zeptal se ostře Murad.

„Bude to znamenat několik měsíců na moři navíc. Poloviční dávky, ztrátu zbývajících koní. Pravděpodobně smrt slabších cestujících."

„A ta druhá možnost?"

„Požádáme počasníka o využití jeho schopností."

„Magie," odplivl si Murad.

„To je jedno. A ten nás navede zpátky na kurs tak rychle, že se ti o tom ani nezdálo."

„Ty už ses někdy plavil s počasníkem na palubě, Hawkwoode?"

„Jen jednou, v Levangoru. Merdukové je zaměstnávají na eskadrách galér, aby přivolali tišiny, když bojují s oplachtěnými loděmi. Ten, se kterým jsem se setkal, byl hlavní počasník calmarského přístavu Alcarasu. Ta jejich magie funguje, Murade."

„Jejich magie, ano." Zdálo se, že šlechtic horečně přemýšlí. „Uvědomuješ si, že je tenhle Ortelius špeh, kterého sem poslal na výzvědy jeho prelát z

Hebrionu?"

„Samozřejmě mě to napadlo."

„Už tak je dost zlé, že tvou posádku tvoří z poloviny merdukové a cestující jsou banda čarodějů. Teď hodláme využít magii k pohonu samotné lodi."

„Ale tahle výprava se koná z králova nařízení. Prelát by si určitě nedovolil..."

„Jenže já mám na mysli dobro kolonie, kterou plujeme založit. My se na západě budeme snažit přivést k životu novou hebrianskou provincii, Hawkwoode, ale pokud se proti ní prelát Hebrionu zatvrdí, může se z ní stát prostě jen místo pro vyhnané a nežádoucí osoby."

Hawkwood se zasmál. „Už to vidím: Murad, pán čarodějek a zlodějů."

„Hawkwood, admirál vězeňských korábů," opáčil Murad.

Chvíli se jeden na druhého mračili a napětí mezi nimi ve vzduchu jen jiskřilo.

„Rozhodnutí je na tobě," promluvil konečně Hawkwood. „Ale jako kapitán *Orla* tě musím upozornit, že pokud nepoužijeme k naplnění našich plachet magii, pak budeme muset dřív, než zahlédneme suchou zemi, naplnit naše žíznivé žaludky močí."

„Budu o tom přemýšlet," a Murad se otočil ke dveřím.

„A ještě jedna věc," dodal Hawkwood lehkomyšlně.

„Ano?"

„Ten mág, Bardolin. Požádal mě, abych si s tebou promluvil o té jeho schovance Grielle."

Murad se prudce otočil. „Co je s ní?"

„Předpokládám, že chce, abys ji nechal na pokoji. Možná se jí tvá pozornost nezamlouvá, pane."

Než se mohl Hawkwood seabeméně pohnout, zableskl se mu u hrdla hrot Muradovy dýky.

„Mé záležitosti srdce nejsou a nebudou v žádném případě podkladem jakékoli diskuse, kapitáne."

Hawkwoodovi zaplály oči. „Kromě řízení lodi spadají pod mou odpovědnost i cestující."

„O co jde, kapitáne? Žárliš snad? Možná už jsi ztratil chuť na chlapce?"

Hrot dýky se vtiskl do kůže.

„Nesouhlasím se znásilňováním, Murade," řekl Hawkwood bezvýrazně.

„O tom Bardolinovi se proslýchá, že je mág - a s takovými není nejlepší

nápad si zahrávat."

„To ani se mnou, kapitáne." Hrot se odtáhl od Hawkwoodova hrdla a dýka znovu zmizela v pochvě. „Najdi toho počasníka a nech ho dělat, co uzná za vhodné," dodal Murad nenucené. „Nemůžeme přece připustit, aby nás dobrý kněz skončil pitím vlastních chcanek."

„Co mu řekneš?"

„Nic. Je trochu vyčerpaný, co myslíš? Možná ho jen postihlo mírné zakalení myslí, které způsobilo to strašlivé horko a napětí minulých dní. Byla by hanba, kdyby se mu mělo přihodit něco zlého."

Hawkwood neřekl nic, jen si přitiskl ruku k hrdlu na místo, kde mu kůži rozřízl hrot dýky.

Pernicus byl malý mužík se zrzavými vlasy a krátkozrakýma očima. Nos měl dost dlouhý na to, aby přepadával přes horní ret, a byl bledý jako pergamen. Temná modřina na čele byla důkazem o útrapách, které ho potkaly během nedávné bouře.

Stál na velitelské palubě, jako by to byla šibenice, olizoval si suché rty a přejížděl očima z Hawkwooda na Murada jako pes, který neví, kdo je vlastně jeho pánem. Hawkwood se na něho usmál co nej přátelštěji, aby ho uklidnil.

„Dej se do práce, mistře Perníku. Ukaž nám své schopnosti."

Na hlavní palubě se tísnili lidé. Většina cestujících věděla, co se bude dít, a vyšla z páchnoucí dělové paluby do žhnoucí pece. Byl tam Bardolin, stejně strohý jako seržant na cvičišti, a vedle něho stála Griella. Většina členů posádky už čekala v lanoví nebo stála připravena u kladek a úvazů, aby v případě potřeby mohla zkrátit bezvládně visící kusy plátna. U příďového kastelu a na lávkách stáli vojáci a kouř ze zapálených doutníků stoupal v neporušených prouzcích do nehybného vzduchu. Sequero a di Souza drželi v rukou tasené meče.

Ale před všemi ostatními stál u paty žebříku na velitelskou palubu Ortelius s očima upřenýma na drobného počasníka. Jeho tvář vypadala v ostrém slunci jako lebka potažená vysušenou kůží a oči se v hlubokých důlcích temně leskly.

„Tak se do toho pusť, chlape!" houkl Murad netrpělivě. Pernicus polekaně poskočil a od vojáků u příďové nástavby dolehla k Hawkwoodovi vlna smíchu. Pak se znovu rozhostilo ticho, když se poručíci po svých podřízených zamračeně rozhlédli a seržant Mensurado rozdělil několik ostrých kopanců do

kotníků. Plachty jim nad hlavami líně zapleskaly a loď stála i nadále pod strašlivým sluncem nehybně jako hmyz, nabodnutý na špendlík. Pernicus zavřel oči.

Minuty ubíhaly a vojáci začali neklidně přešlapovat. Plavčík třemi údery ohlásil pokračování odpolední hlídky a lodní zvon zaduněl hlasitěji než výstřely z děla. Pernicus nepatrně hýbal rty.

Hlavní plachta se pohnula a zapleskala, pak znovu. Hawkwood měl pocit, jako by se mu o tvář otřel ten nejjemnější vánek, i když to mohla být také docela dobře jeho představivost. Konečně Pernicus přiškrknutým šeptem vyrazil: „Je to těžké. Na celé míle kolem tady není s čím pracovat, ale myslím, že jsem něco našel. Ano. Řekl bych, že tohle bude stačit.“

„To bych ti doporučoval," zavrčel Murad hrozivě.

Žár slunce se takřka nedal snést. Rozpaloval paluby a dehet v jeho objetí odkapával z lanoví na ty, kteří stáli na palubě, a třisnil bezchybně vyleštěné zbroje vojáků. Konečně si Pernicus povzdechl a protřel si oči. Otočil se k Hawkwoodovi.

„Je to hotovo, kapitáne. Máš svůj vítr. Už je na cestě.“

V křížové palbě nechápavých pohledů těch, kteří ještě nikdy neviděli počasníka pracovat, pak sešel z velitelské paluby a zmizel v průlezu na dělovou palubu.

„Tohle je všechno?" štěkl Murad. „Já toho malého zmetka nechám zbičovat, až zčerná.“

„Počkej," mírnil ho Hawkwood.

„Nic se nestalo, kapitáne.“

„Počkej, zatraceně!"

Dav na hlavní palubě se už začínal rozcházet s bzučením tichých rozhovorů. Vojáci spořádaně slézali z lávek, zhasínali doutnáky o lodní zábradlí a žertovali mezi sebou. Ortelius stál nehybně stejně jako Bardolin.

Vánek pročísl Hawkwoodovi vlasy a naplnil plachty, které zapraskaly.

„Připravte se, mládenci!" zavolal na lodníky, kteří trpělivě čekali na svých místech.

Světlo pohaslo. Posádka vzhledla k obloze, kde právě slunce zakryl mrak. Hladina moře jihovýchodně od lodi se zkrabatila jako hedvábí.

„Už je tady. Připravte se na ráhnech. Kormidlo, kurs severoseverozápad.“

„Rozumím, pane.“

Vánek zesílil a plachty se náhle naplnily a napnuly tak, že stěžně pod

tlakem zasténaly. Karaka sebou trhla a příd' se zanořila hluboko do vln, když se jí vítr opřel do zádi. Pohybovala se nejdřív pomalu, ale postupně nabírala na rychlosti.

„Napněte tu příďovou plachtu, bando lenochodů! Ztrácíte vítr. Velasco, další chlapy na přední stěžeň. A nastavte na hlavní plachty bonety.”

„Rozumím, pane!”

„Plujeme!” zavolal někdo na hlavní palubě a když se karaka znovu rozhoupala, cestující se začali smát a jásat. „Starý dobrý Pernicus!”

„Log na přídi” zavolal s úsměvem Hawkwood. „Chci vědět, kolik děláme.”

Lod' znovu ožila a už to nebyla ta zbídačelá, otlučená troska jako během uplynulých dní. Hawkwoodem projela vlna divoké radosti, když se mu paluba znovu začala pohybovat pod nohama a znovu zahlédl za zádi kýlovou brázdou.

„Takže máme vítr,” poznamenal poněkud užasle Murad. „Musím říct, že jsem ještě nikdy něco takového neviděl.”

„Já ano,” pronesl bratr Ortelius. Vystoupil na velitelskou palubu a jeho tvář byla tvrdá jako žula. „Ať Bůh odpustí vám oběma - a tomu nebohému dweomerem posedlému člověku - to, co jste dnes udělali.”

„Klid, otče...” začal Hawkwood.

„Bratře Orteliu,” přerušil kapitána chladně Murad. „Napříště budeš tak laskav a přestaneš činit poznámky, které by mohly mít za důsledek rozvracení morálky posádky této lodi a jejích cestujících. Pokud chceš dát ve známost nějaké názory, smíš tak učinit v soukromí buď při rozhovoru se mnou nebo s kapitánem; jinak si je laskavě ponech pro sebe. Očividně nejsi docela zdrav. Opravdu nerad bych odkazoval muže tvé důstojnosti k dlouhodobému pobytu na visutém lůžku, ale pokud to bude třeba, udělám to. Přeji ti dobrý den.”

Ortelius vypadal, jako by se o něj pokoušel těžký záchvat mrtvice. Tvář mu zbrunátněla a rty se neslyšně pohybovaly. Někteří členové Hawkwoodovy posádky se odvrátili, aby na jejich tvářích neviděl pobavené a škodolibé úsměvy.

„Nemůžeš mé názory potlačovat, pane,” Ortelius konečně promluvil hlasem, z něhož odkapával jed. „Jsem šlechtic církve a jako takový nejsem podřízen jiné autoritě kromě svých duchovních představených. Odpovídám se jim a nikomu jinému.”

„Dokud jsi na palubě této lodi, odpovídáš se mně a kapitánu Hawkwoodovi. Na nás spočívá nejvyšší odpovědnost a tím i nejvyšší autorita.

Kněz neknež, pokud budeš pokračovat v tom svém potřeštěném žvanění, nechám tě vsadit v podlodí do řetězů. Ted' jdi do podpalubí, jinak udělám něco, čeho bych mohl litovat."

„To už jsi udělal, pane, věř mi," zachroptěl kněz, zrudlý vzteky. V očích mu jiskřilo a udělal směrem k hubenému šlechtici znamení Svatého, jako by zažehnával démona.

„Řekl jsem, abys šel do podpalubí. Nebo tě mám snad nechat doprovodit dvojicí vojáků?"

Černě oděný kněz odešel z velitelské paluby. Ozval se krátký a rychle zdušený výbuch smíchu z přídě, kde se jeden z námořníků neudržel.

„Tohle možná nebylo moudré," poznamenal tiše Hawkwood.

„Možná ne. Ale u všech svatých a při Bohu v nebi, Hawkwoode, já si to užil. Tihle černí supi si myslí, že jim patří celý svět; čas od času není od věci je o jejich omylu přesvědčit." Murad se usmíval a na okamžik ho měl Hawkwood málem rád; věděl, že by se sám nedokázal zakladateli takhle postavit. Bez ohledu na to, jak Havrany nenáviděl, byla v jeho mysli autorita církve příliš hluboko vryta - stejně jako tomu bylo u všech neurozených. Možná to vyžadovalo šlechtice, aby dokázal za symbolem církve vidět člověka.

„Je tu ale něco, co nedokážu pochopit," dodal po chvíli Murad zamyšleně.

„Co je to?"

„Ten Ortelius. Měl zlost, jistě; dokonce bych řekl, že byl vzteklý. Ale přísahal bych, že ten jeho hněv byl založený na něčem jiném než jen na ponížení. Skoro jako by se bál. To je zvláštní. Nevysvětlitelné."

„Myslím, že ví daleko víc, než se zdá," poznamenal Hawkwood tiše.

Oba se přesunuli k zádovému zábradlí, aby je nikdo z posádky nemohl slyšet.

„Přesně tak to připadá i mně," souhlasil zjizvený šlechtic.

„Víš jistě, že ho na palubu poslal prelát Hebrionu?"

„Skoro určitě, ano. Ale je pravda, že jsem na něho ještě nikdy nenarazil - a to znám většinu duchovních, kteří se kolem Abeleynova a prelátova dvora potloukají."

„Nemáš nějaké tušení, odkud se asi tak mohl objevit?"

„Nejspíš je to potomek nějaké nižší šlechtické rodiny to jsou zakladatelé vždycky. A až se vrátí z téhle výpravy, nejspíš na něho má čekat nějaké pěkné teplé místočko v závětrí a pohodlí."

„Nepřipadá mi, že by sis lámal hlavu s tím, co řekne o průběhu plavby svým nadřízeným v Abrusiu.“

Murad se s bezvýraznou tváří na Hawkwooda podíval. „Ještě je před námi mnoho lig plavby do neznáma, kapitáne, a na jejím konci nás čeká neznámý světadíl. Než kdokoli z nás znovu uvidí Hebrion, může se stát hodně věcí. Riskantních věcí. Nebezpečných věcí.“

„Tohle přece nemůžeš udělat, Murade! Je to kněz.“

„Je to člověk a jeho krev má stejnou barvu jako moje nebo tvoje. Pokud se rozhodne vzepřít mé vůli, zpečetil svůj osud. Víc o tom není třeba mluvit.“

Muradův věcný tón zmrazil Hawkwoodovi krev v žilách. Prožil mnoho bitev, bojů s korzáry, kdy k sobě byly lodě připoutány háky, krev mužů stékala po palubách v proudech a lidé byli mrzačeni kulkami a čepelí, ale tohle chladné, vykalkulované plánování smrti jiného člověka ho děsilo. Napadlo ho, co by asi musel udělat, aby si ze strany úskočného Šlechtice zasloužil stejné úvahy.

Odstoupil od záďového zábradlí a postavil se na samotný okraj velitelské paluby, aby se co nejvíc od Murada vzdálil. Karaka se řítila po poměrně klidném moři jako pták a čelo mu chladila sprška tříště. Třetí měřič, který stál u zábradlí pod velitelskou palubou, držel mokré lano, na jehož konci se ve vodě houpalo dlouhé poleno.

„Šest uzlů, pane - a pořád zrychlujeme!“

Hawkwood se musel přinutit opětovat mužovo veselí; veškeré nadšení z větru a pokračování v plavbě zchladil Muradův plán.

„Zkus to znovu, Borime. Třeba bude s bonety dělat až osm uzlů.“

„Rozumím, pane!“

Murad bez dalšího slova odešel z velitelské paluby. Hawkwood sledoval, jak sestupuje po žebříku a vědomí, že šlechtic plánuje na palubě jeho lodi chladnokrevnou vraždu, ho zneklidňovalo.

Bardolin stál u zábradlí na předovém kastelu a sledoval, jak před karaky prořezává vodní hladinu ve sprškách pěny. Pluli úžasnou rychlostí a čerstvý chladný vánek byl po žhnoucí výhni tišin jako požehnání samotných nebes.

Vojáci vyvedli zbývající koně z podpalubních stání a nyní je prováděli po hlavní palubě. Ubohá zvířata byla pokryta ranami a žebra jim pod kůží vystupovala jako obruče sudu. Bardolina napadlo, jestli se vůbec dožijí chvíle, kdy přistanou u nového světadílu, který je čekal na západě.

Byl to dobrý člověk, tenhle Pernicus. Právě Bardolin ho přesvědčil, aby využil své schopnosti a přivolal jim vítr. Teď seděl v podpalubí a soustředoval se. V této oblasti se nacházelo jen velmi málo příhodných vzdušných proudů a on musel neustále udržovat ten, který loď poháněl. Počasníci si obvykle vybírali silné vzdušné proudy poblíž lodí a navedli je do míst, kde by mohly svou práci vykonat bez pomoci, ale tady jej Pernicus musel celou dobu udržovat ve směru, aby neutichl.

Oceán byl pustý. Nacházeli se příliš daleko od pevniny, než aby zahlédli nějaké ptáky a jediný mořský život, který mohl Bardolin pozorovat, sestával z několika skupin okřídlených ryb, které občas vyskakovaly nad hladinu. Také zahlédl hlubinnou medúzu - těm námořníci říkali 'd'áblova podnožka'. Tahle měla nějakých dvacet stop v průměru

a její chapadla se za ní táhla na polovinu délky lodi, když na okamžik zazářila a zamířila zpět do hlubin, odkud se přišla na karaku podívat.

Šotek zacvrlikal vzrušením. Vyhlížel ze záhradří košile, oči se mu leskly, když sledoval víření pěny kolem přídě a cítil lehký vánek. Byl každým dnem nervóznější z toho, jak ho Bardolin musel ukrývat před zraky ostatních. Na svobodu se dostával jedině v noci, kdy ho mág pouštěl, aby mohl lovit krysy v podlodi.

Napadlo ho, že by jej mohl poslat do Muradovy kajuty, aby šlechtice a Griellu sledoval, ale při pouhé myšlence na něco takového se zastyděl.

Jako by Griellu přivolal myšlenkami, náhle mu stála po boku. Naklonila se přes zábradlí a podrbala za uchem šotka, který potěšené zavrnil.

„Takže máme vítr," poznamenala.

„Už to tak bude."

„Jak dlouho ho Pernicus dokáže udržet?"

„Pár dní. Ale v té době už bychom měli dorazit do oblasti s převládajícími severozápadními větry mimo tišiny."

„Už začínáš mluvit jako námořník, Bardoline. Příště to budou paluby, podlodi a vratiráhna... proč se mi vyhýbáš?"

„Nevyhýbám se ti," odpověděl Bardolin, ale neodvrátil ani na okamžik oči od plynulého tance vln.

„Ty na toho šlechtice žárlíš?"

Mág neodpověděl.

„Vždyť jsem ti to přece říkala: spím s ním, abych nás chránila. Jeho slovo je tady přece zákon, pamatuješ? Nemohla jsem odmítnout."

„To já vím," odpověděl Bardolin popudlivě. „A kromě toho nejsem přece žádný tvůj hlídač."

„Takže opravdu žárlíš."

„Bojím se."

„Čeho? Ze by ze mě mohl udělat vévodkyni? To snad ne. "

„Většina mužů v posádce a vojáci ví, že je... do tebe blázen. A já jeho tvář vidím každý den a vidím ty změny také. Co to s ním děláš, Griello?"

Usmála se. „Myslím, že mu ruším klidný spánek." „Hraješ si se žhavým uhlím. Mohla by ses spálit." „Vím, co dělám. Nutím ho platit za jeho urozenost."

„Bud' opatrná, děvče. Pokud v tobě odhalí, co skutečně jsi, tak propadneš hrdlem - obzvlášť když máme na palubě toho fanatického kněze. A ani lid dweomeru nechová k proměněncům velkou lásku. Byla bys sama."

„Sama, Bardoline? Ty by ses za mě nepostavil?"

Mág si zhluboka povzdechl. „Ty víš, že bych se za tebe postavil, i když by nám to příliš k dobru nebylo."

„Ale nemáš rád zabíjení. Jak bys mě chtěl jinak bránit?" zeptala se hravě.

„To stačí, Griello. Nemám na ty tvoje hry náladu." Na okamžik se odmlčel a pak, ačkoli se za to nenáviděl, se jí zeptal: „Chodíš s ním spát *ráda*?"

Pohodila hlavou. „Někdy možná. Bardoline, vůbec poprvé v životě s někým můžu jednat z pozice síly. On mě miluje." Zasmála se a šotek se na ni zazubil, až mu koutky úst vystoupily k uším.

„Bude místodržitelem kolonie, kterou plujeme na západ založit, a miluje mě."

„To znělo, jako bys přece jen očekávala, že budeš vé-vodkyně."

„Budu něco, ne jen obyčejná vesnická holka, která trpí černou chorobou. Jestli to bude kněžna nebo ne, na tom nezáleží. Budu něco víc."

„Mluvil jsem o tobě s kapitánem." „Cože?" vyděsila se. „Proč? Co jsi mu povídal?" Bardolinův hlas zazněl podrážděně. „V té době jsem si myslel, že s ním spíš proti své vůli. Požádal jsem kapitána, aby zasáhl. Ten to sice udělal, ale pak mi řekl, že o tom Murad nechtěl ani slyšet."

Griella se zahihňala. „Ten chudák je můj otrok."

„Z toho nepojde nic dobrého, děvče. Nech toho."

„Ne. Jsi jako stará kvočna, která pobíhá kolem svých vajec, Bardoline. Dej mi pokoj." V hlase se jí ozval ostrý tón. Bardolin se otočil a podíval se jí přímo do tváře.

Už se schylovalo ke čtvrtému zvonění psí hlídky a obloha temněla. Lampy na přídi, zádi a na vrcholcích stěžňů už byly rozsvíceny pro případ, že by je zahlédla karavela a obě lodi se zase spojily. Griellina tvář vypadala v pohasínajícím světle dne jako bledý ovál a ohnivé vlasy proti ní vypadaly tmavé. Ale oči jí zářily svitem, který se Bar-dolinovi vůbec nelíbil.

„Soumrak a úsvit, to jsou dvě nejhorší chvíle, že?“ zeptal se tiše. „Podle tradice je to doba lovu. Čím déle budeme na moři, Griello, tím hůře se ti to bude ovládat. Nedovol, aby se ti mučení toho muže vymklo z ruky, jinak se proměníš dřív, než si to budeš mít příležitost uvědomit.“

„Dokážu to ovládnout,“ prohlásila a hlas jí zněl hlouběji než obvykle.

„Ano. Ale jednoho dne, buď za posledního večerního světla nebo v temné hodině před svítáním, to nad tebou získá vrch. Netvor chce být vždycky osvobozen, ale ty ho nesmíš vypustit, Griello.“

Odvrátila se od něho. Ozvaly se čtyři údery lodního zvonu a hlídky se vystřídaly; dav námořníků vystoupil se zíváním z podpalubí a ti, kteří až do této chvíle pracovali, odešli po službě na visutá lůžka.

„Už nejsem malé dítě, Bardoline. Nepotřebuji tvé rady. Chci ti jen pomoci.“

„Nejdřív musíš pomoci sama sobě,“ poradil jí.

„To dělám. Dokážu se uživit sama.“

A aniž se na něho znovu ohlédla, vykročila k zád'ovému kastelu. Sledoval, jak její malá, vzpřímená postava hrdě kráčí po hlavní palubě - námořníci už dávno věděli, že se ji nevyplatí dráždit - a vstoupila do průchodu, za nímž se nacházely důstojnické kajuty.

Bardolin se vrátil ke sledování moře a šotek mu tázavě zacvrlikal v záňadří. Měl už hlad a nemohl se dočkat, až se vydá na noční lov krys.

„Už brzy, můj malý příteli, brzy,“ konejšil ho.

Naklonil se přes zábradlí a sledoval, jak se slunce pomalu noří do vod Západního oceánu jako obrovský šafránový kotouč za roztrhaným krajkovým planoucím oblaků. Moře na západním obzoru v jeho záři připomínalo čerstvě prolitou krev.

Karaka se hnána čarodějným větrem probíjela vlnami k němu. Plachty se tyčily v poslední záři slunce jako pyramidy růžovou barvou potřísněného plátna a lampy zářily jako hvězdy, spadlé na zem. Loď plula po tváři vod osamělá; kam až oko dohlédlo, nenacházel se pod svitem vycházejícího měsíce žádný další živý tvor.

Kapitola dvacet

Ormannova Hráz.

Dunivé hromobití bombardování neustávalo, ale oni už si na ně zvykli natolik, že jim nevadilo a ani se o něm nezmiňovali.

„Víceméně se dá říct, že nemáme nejmenší ponětí o tom, co se děje za nejbližším kopcem," řekl Martellus svým shromážděným důstojníkům. „Poslal jsem ven tři různé skupiny zvědů, ale nevrátil se jediný. Merdukové si udržují vynikající ochranu. Víme tedy jediné to, co můžeme vidět na vlastní oči: minimum obléhacích strojů, rozmístění palebných baterií v přední linii..."

„A úl hemžící se čínorodostí v zápolí," dodal Isak.

„Přesně tak. Východní bastion dostává zabrat nejvíc a to ještě dělostřelecká bitva zdaleka neskončila. Brzy přijde útok."

„Kolik děl stále ještě pálí za řekou?" zeptal se jeden muž.

„Necelý půltucet - a to jsou ta maskovaná, která si Andruw nechával jako poslední pomoc."

„Nesmíme jim východní bastion přenechat jen tak, bez boje," řekl jiný důstojník.

„Souhlasím." Martellus se rozhlédl po skupině Toru-ňanů. „Ženisté pracovali celou noc. Umístili nálože pod všechny zbývající nosníky. Most přes Searil může být vyhozen do vzduchu během několika chvil, ale nejdřív jim chci ještě trochu pustit žilou. Chci, aby zaútočili na bastion."

„Nebo lépe řečeno na to, co z něj zbylo," zamumlal někdo.

Od prvního bezhlavého útoku merdukové armády už uplynuly tři dny.

Během těchto tří dnů ovšem nedošlo oproti Martello-vě původnímu očekávání k přímému útoku na východní opevnění. Místo toho šáhr Baraz přesunul těžká děla, umístil je za silné valy a zahájil dělostřeleckou bitvu s východním bastionem. Během prvního útoku ztratil mnoho mužů a materiálu, ale jakmile byly jeho kusy bezpečně chráněny, začaly početnější těžké kulveriny merduků rozbíjet torunnskou pevnost na kusy. Bombardování pokračovalo bez přestávky plných šestatřicet hodin. Většina Andruwových děl byla umlčena a východní bastion byl na několika místech prolomen a zničen. Zůstávala tam pouze základní posádka. Zbytek vojáků se stáhl na druhou stranu mostu, na ostrov - dlouhý pás země mezi Searilem a kanálem.

„Silné nálože jsou na svých místech. Až dobudou východní bastion, přichystáme jim pěkné překvapení, ale musíme je přinutit jej dobýt - a

musíme je přinutit za ten útok zaplatit. Proto jsem tam musel nechat nějaké vojáky, aby je do té pasti nalákali," dodal Martellus neoblomně.

„Kdo té poslední vartě velí?" zeptal se jeden důstojník.

„Mladý Corfe, můj pobočník - ten, který byl u Aekiru. Andruw má plné ruce práce s řízením palby zbývajících děl. Všichni ostatní vojáci spadají pod velení Corfeho."

„Doufejme, že nestáhne ocas mezi nohy jako u Aekiru," poznamenal někdo.

V Martellových očích zazářil ten bledý nelidský plamen, který jeho podřízené dokázal spolehlivě umlčet.

„Splní svou povinnost," Martellus si byl jistý.

Jan Baffarin, velitel ženistů, prolezl jako krab pod nízkým stropem zpevněného krytu ke Corfeovi a Andruwovi.

„Opravili jsme zápalnice. Ted' by to už mělo jít jako po drátku."

Aniž si to uvědomoval, křičel z plných plic - stejně jako křičeli všichni ostatní celý jeden den a noc. Neuvěřitelný hluk bombardování nad hlavami jim už dávno nepřipadal výjimečný a stal se jim běžnou součástí životů.

Zpevněný kryt byl obrovský, nízký a neuvěřitelně pevný. Uvnitř se tísnilo pět stovek mužů, zatímco na pevnost nad nimi dopadal déšť výbušných a zápalných granátů. Při obzvlášť těsném zásahu se ze stropu sypaly kamínky a prach a vzduch jako by se ve světle olejových lamp chvěl a otřásal. Vojáci svému úkrytu říkali 'katakomby' a toto přízvisko se zdálo být docela přiléhavé. Celou podlahu pokrývala těla mužů, z nichž někteří navzdory neuvěřitelnému hluku a otřesům spali. Vypadalo to jako scéna z horečnaté noční můry, jako krajina po úderu morové rány.

Corfe se vzpamatoval z otřeseného omámení, které ho pohltilo.

„Co dělá?"

„Kasematy jsou netknuté, ale u lásky Svatého - tohle jsou granáty nejtěžšího kalibru, jaké jsem kdy viděl. Brána je jedna velká hromada trosek a hradby jsou na kusy. Vůbec nemusí útočit. Jestli budou pokračovat ještě chvílku, tak promění Ormannovu Hráz v hromadu trosek, aniž by ztratili jediného muže."

Andruw zavrtěl hlavou. „Na to nemají dostatek střeliva a prachu - rozhodně ne s takhle dlouhou zásobovací linií. Vsadím láhev dobrého candelarijského, že už ted' jim začíná docházet. Tohle bombardování je spíš divadlo. Soudím, že nás chtějí vyděsit tak, že se sami vzdáme."

Následoval obzvlášť těsný výbuch, po kterém sebou trhli a instinktivně se přikrčili. Žulový strop jako by zasténal pod tíhou nálože.

„To je mi teda divadlo," vyplivl Baffarin prach.

„Tví muži vědí, co mají dělat," řekl Corfe. „Jakmile poslední vojáci ustoupí za most, zapálíte nálože na mostě a v bastionu. Pošleme celou tuhle zatracenou bandu přímým letem do Thurijských hor. A to bude zase divadlo pro tebe."

Ženista se uchechtl.

Bombardování ustalo.

Následovalo ještě několik rozptýlených výbuchů posledních granátů a pak se rozhostilo ticho tak hluboké, že se Corfe vyděsil a na okamžik mu připadalo, že musel ohluchnout. Někdo zakašlal a ten zvuk jim připadal v náhlém tichu neuvěřitelně hlasitý. Ti z vojáků, kteří spali, se začali budit, rozhlíželi se a trásli dalšími.

„Vstávat!" zvolal Corfe. „Dělostřelci ke svým kusům, arkebuzíři na místa. Už na nás jdou, mládenci!"

Katakomby se proměnily ve stínový chaos přebíhajících mužů. Baffarin popadl Corfeho za paži.

„Potkáme se na druhé straně řeky," slíbil a byl pryč.

Zkáza byla neuvěřitelná, nepředstavitelná. Východní bastion vypadal jako hrad, postavený z písku na pláži, po níž se šplhal příliv. Ve zdech zely obrovské díry, všude se do výšky tyčily hromady sutí a kamení, hořící dřevo praskalo a plameny prozařovaly prachem zhoustlý vzduch. Corfeho skrovná jednotka se rozběhla do připravených pozic, zatímco Andruwovi dělostřelci umisťovali ukryté kul-veriny do předem určených palebných postavení.

Corfe se vyškrábal na trosku brány a pozorně sledoval rozmístění merducké armády. Dělostřelecké baterie byly stále ještě zahaleny dýmem, i když vítr ze severu trhal těžká oblaka rychle. Zahlédl obrovské jednotky mužů na pochodu, slony, pluky jezdců a pomalé, těžce naložené vozy. Jako by se samotný povrch kopců hemžil spořádaným i nespořádaným pohybem.

Ozval se výstřel z děla - po hlubokém dunění těžkých ráží podivně plochý a připomínal spíš tlesknutí rukama - a řadami vojáků za oponami kouře projelo trhnutí. Daly se

do pohybu a brzy bylo možné rozeznat tři velké formace, které současně pochodovaly k řece. Jedna měla namířeno přímo ke trosce bastionu a druhé dvě na sever a na jih od něj; cílem byla samotná řeka Searil. Ve středu

seskupení táhli sloni vozy plně naložené něčím, co Corfe na dálku nedokázal rozeznat.

Pět stovek Toruňanů, kteří zůstali jako poslední obranná linie bastionu, se rozvinulo podél rozbitého cimbuří s arkebuzami namířenými. Podle rozkazů měli sloužit jako návnada a přilákat k opevnění co největší část nepřátel

a pak se pomalu stáhnout přes most na ostrov. Ústup za boje se vždycky řídil velice těžce. Corfe se nebál při pomýšlení na nadcházející útok nebo na možnost, že padne nebo bude zmrzačen; k smrti ho děsila představa, že by mohl jako velitel selhat. Těchto pět set mužů byli jeho vojáci, vůbec první jednotka, jíž velel od pádu Aekiru; a věděl, že mnozí Toruňané se na něho stále ještě dívají úkosem jako na toho, kdo opustil Johna Mogeny. Rozhodl se, že dnes bude bojovat až do konce.

Slunce je hrálo do zkřehlých rukou a jasně ozařovalo bojiště. Muži potřásali hlavami, aby se zbavili zvonění v uších po dělostřeleckém útoku a zamračeně se podél hlavní arkebuz dívali na přicházejícího nepřítele.

„Klid, všichni!“ houkl Corfe. „Cekejte s palbou na rozkaz!“

Z jedné části kasemat houklo dělo a o vteřinu později se na svahu přímo před postupujícím merduckým vojskem zvedl sloup země. Andruw se zaměřoval.

Nepřítel se blížil pomalu a uprostřed, mezi sevřenými řadami, se pohybovaly vozy s vysokými postranicemi. Severní a jižní oddíly jich měly daleko více než ten, který se blížil k bastionu. Corfe přimhouřil oči, aby odhalil, co je na nich naloženo, a když se mu to podařilo, překvapeně hvízdł.

„Čluny!“ Vozy byly naloženy jednoduchými plochými pramicemi, které byly naskládány jedna na druhé. Chtějí se pokusit přeplavit Searil na severu a jihu, zatímco budou zaměstnávat obranu bastionu.

„Tak to jim teda přeju hodně štěstí,“ prohlásil voják, který stál poblíž, a odplivl si přes cimbuří. „Searil si to po deštích pěkně užívá. Hučí mezi břehama jak vzteklej bejk. Doufám, že mají pěkně vymakaný pracky, jinak je to spláchne až dolů do Kardian.“

Mezi muži na předprsích projela vlna pobaveného smíchu.

To už začala Andruwova děla dunět pravidelně. Mladý dělostřelecký důstojník si na poslední boj schoval pět nejpřesnějších děl, která měl na této straně řeky, a navíc jim upravoval náměry osobně. Nyní sázel výbušné střely přímo do čela prostřední nepřátelské formace a rozbíjel ji v krvavých troskách. Corfe viděl, jak granát vybuchl přímo pod jedním ze slonů a zvedl

ho na okamžik do vzduchu. Další zasáhl jeden z naložených valníků a rozprášil mezi okolní jednotky rozštípaná kusy člunů jako smrtící kopí. Nastal zmatek a muži se začali tlačit do stran, zatímco zpanikařená zvířata se začala otáčet k úprku a divoce přitom troubila.

Toruňané sledovali zmatek v nepřátelských řadách se zadostiučiněním a potěšením, že mohou svým způsobem alespoň trochu merdukům oplatit nemilosrdné bombardování uplynulých dní.

Ale řady se znovu přeskupily a merdukové začali postupovat ještě rychleji; přešli do prudkého klusu a vozy nechali za zády. Corfe už viděl, že velká část těchto mužů je oděna do poloviční zbroje a plátů. Byli to hraibadar, úderné jednotky šáhra Baraze.

Formace se rozdělila a nepostupovala tak sevřeně, takže v ní výbušné granáty páchaly méně škody. Zatímco se řítili na bastion, začal Corfe své muže připravovat k obraně; musel přitom křičet, aby ho nepřehlušilo dunění to-runnských baterií.

„Připavit k palbě!”

Muži upevnili kouřící doutnáky v kolečkových závěrech arkebuz.

„Zamířit!”

Zvedl šavli. V řadách blížících se nepřátel už dokázal rozeznat jednotlivé tváře, chocholy koňských žíní a pod vysokými přilbami otevřená ústa.

Máchl šavlí. „Pal!”

Zdi se zahalily do oblaku kouře a plamenů, když skoro pět set arkebuz vystřelilo najednou. Nepřítele, který se nacházel jen necelých sto yardů od nich, salva odmrštila zpět jakoby náhlým poryvem vichřice. Přední řady se proměnily ve změt' mužů, kteří padali k zemi v křečích, a ti, kteří běželi za nimi, na okamžik zakolísali; ale pak se dali znovu do pohybu.

„Nabít!” zavolal Corfe. Teď byla řada na Andruwovi.

Pět děl poslední torunnské baterie počkalo, až se nepřátelé přiblíží na padesát yardů, a pak vypálilo salvu. Byla nabita smrtonosnými kartáčovými střelami: dutými plechovými válci s tenkými stěnami, v nichž byly nasypány tisíce kulek do arkebuz. Vyšlehlo pět oblaků kouře a merdukové znovu v nemilosrdném masakru zakolísali.

Kouř byl teď příliš hustý pro zaměřování. Corfe máchl

šavlí a zařval, jak nejhlasitěji dokázal: „Ústup ke zdem! Na druhou pozici, chlapi! Za mnou!”

Toruňané seběhli ze zničených cimbuří a rychle se přeskupili do dvojité

linie. Seržanti a poručíci je rychle vyrovnali a čekali.

Dělostřelci mezitím zaklínili zátravky kulverinů a dali se na ústup. Corfe viděl, jak se Andruw divoce směje, když utíkal směrem k řece. Jakmile zmizel z palebné linie arkebuzírů poslední dělostřelec, vydal znovu rozkaz.

„Připravit k palbě!"

Díry ve zdech se teď plnily řadami postav, stovkami nepřátel, kteří se k nim s ječením rozeběhli.

„Přední řada zamířit!"

Třicet yardů. Copak tohle někdo dokáže zastavit? Připadalo mu to nemožné. „Pal!"

Salva zahalila útočící nepřátele do oblaku temného kouře.

„První řada ustoupit. Druhá řada: pal!"

Vojáci, kteří už vystřelili, se dali na útěk pevností k mostu, kde už na ně čekali ženisté. Pokud to stihnou, bude to tak tak.

Druhá salva protrhala kouř, srazila k zemi další přibíhající nepřátele, ale Corfeho muži už museli ustupovat, protože merdukové umístili na cimbuří vlastní arkebuzíry, kteří teď naslepo pálili do řad Toruňanů.

Z oblaku dýmu se vynořila řvoucí linie mužů jako přízraky, které vylétají z hlubin samotného pekla.

Ozvalo se několik výstřelů v neurovnané salvě. A pak už se bitva proměnila v boj muže proti muži. Arkebuzíři odhodili zbraně a tasili šavle, pokud měli dostatek času, jiní se oháněli pažbami zbraní.

Corfe probodl vřískajícího merduka, tál šavlí do tváře dalšímu a třetího udeřil do čelisti okovaným jílcem.

„Ústup! Ústup k mostu!"

Byli obklopeni nepřáteli. Merdukové pronikali do rozvrácené pevnosti po tisících. Po celém troskami a krátery posetém cvičišti Corfe sledoval, jak se spořádaná linie mužů dělí ve skupiny odříznutých vojáků, mezi nimiž se pohybovali merduci. Ti, kdo mohli, ustupovali; jiní padali pod úder zakřivených šavlí a bojovali až do posledního dechu.

Odražil úder šavlí, ohnal se po útočníkovi loktem, aby ho vyvedl z rovnováhy, bodl dalšího, pak se otočil k prvnímu nepříteli a rozťal mu paži. Byli všude. Otočil se a sekal a bodal, aniž věděl, co dělá. Kruh kolem něho se roztrhl. Znovu se octl v otevřeném prostoru, v pohyblivém víru pobíhajících a řvoucích postav; kolem něj umírali muži a krev se stala pevnou součástí vzduchu.

Někdo ho divoce zatahal za paži. Otočil se, rozmáchl a málem zabil Andruwa. Dělostřelecký důstojník měl na čele sečnou ránu, ze které mu visel přes oko kus kůže.

„Máš nejvyšší čas, Corfe. Už je tu déle neudržíme.“

„Kolik se dostalo za most?“

„Dost. Svou povinnost jsi splnil, tak pojď. Už se připravují na odpálení náloží.“

Corfe dovolil příteli, aby ho odtáhl a následoval Andruwa z pevnosti; cestou ještě volal na své muže, aby se k nim přidali.

Most stál na několika kamenných nosnících. Zbytek byl buď odřezán nebo odstřelen. Už tam na ně čekal Baffa-rin s úsměvem na tváři. „Rád tě zase vidím, haptmane. Už jsme si mysleli, že ses ztratil. Jdeš mezi posledními.“

Corfe s Andruwem přeběhli přes dlouhý prázdný most. Hlavní jednotky nepřátelského vojska byly jen nějakých padesát yardů za nimi a když utíkali na západní břeh Se-arilu, pod nohama jim kulky z arkebuz odštípávaly úlomky kamene. Ti z Corfeho jednotky, kteří přežili, se krčili za zdí na ostrově. Muži, kteří stále ještě měli arkebuzy, metodicky pálili do vlny útočníků. Když zahlédli přibíhat Corfeho s Andruwem, rozlehl se nad mostem radostný pokřik.

Baffarinovi ženisté už zapalovali doutnáky - spletené provazy, které vedly k náložím. Kulverin vypálil přes most kartáčovou střelu a mírně postup nepřátelských vojáků zpomalil. Corfe si pod ochranou předprsně za mostem vyčerpaně klekl a chvíli zhluboka oddechoval. Bylo mu, jako by mu někdo nalil za zbroj roztavené olovo a černý kov plátů mu připadal neuvěřitelně těžký, i když si jeho váhu neuvědomoval, když ještě před chvílí utíkal o život.

„Teď už to bude trvat jen pár vteřin,“ varoval Baífarin. Pořád se ještě usmíval, ale v tom výrazu nebylo žádné veselí; spíš připomínal křečovitě sevřené svaly. Pot mu stékal v pramíncích po spáncích zčernalých střelným prachem.

A pak nálože vybuchly.

Nebyl to zvuk, jen záblesk, neuvěřitelně silný... vjem. Pocit toho, že se stalo něco tak velkého, že to mozek není schopen vstřebat. Corfe cítil, jak mu výbuch vysává vzduch z plic. Zavřel oči a schoval tvář pod ochranu paží, ale vedlejší výbuchy slyšel jakoby z dálky, jako by k nim docházelo za silnou zdí. Pak se na ně snesl déšť kusů dřeva, kamení a daleko horších věcí. Něco ostrého mu zazvonilo o zádový plát. Zakryl si týl rukou právě včas, než mu

paži ochromil další náraz. Valící se vlny otřesů, hrom, který rozechvíval zemi. Z nebe prýštila voda a muži sténali bolestí. Ozvěny výbuchů se odrazily od úbočí kopců a trvalo dlouhou dobu, než dunění utichlo.

Corfe zvedl hlavu. Most zmizel a připadalo mu, že se změnila i samotná krajina. Z východního bastionu, té obrovské a rozlehlé pevnosti s vysokými zdmi, toho moc nezbylo. Jen pahýly a mezi krátery hromady kamení, z nichž se zvedal hustý dým. Katakomby byly otevřeny pohledu shora. Místy problikávaly plameny ohně a nad vším se vznášel pach střelného prachu, krve a rozryté země, pach silnější a těžší než cokoli, co kdy zažil - včetně Aekiru.

„Svatý Bože!“ zašeptal vedle něho Andruw.

Svahy, které spadaly k místu, kde se kdysi nacházel bastion, se černaly lidmi - někteří byli naživu a krčili se na zemi, jiní už byli mrtví. Vypadalo to, jako by všichni zároveň prožili vizi, snad navštívení jejich proroka. Mezi lidmi se tyčily zdechlíny obrovských slonů jako kusy skal; s výjimkou těch zvířat, která byla roztrhána na kusy. Celé bitevní pole jako by ztuhlo hrůzou.

„Vsadím se, že tu ránu zaslechli až v Torunně,” poznamenal Baffarin, který stále ještě držel žhnoucí doutnák v bílých, křečovitě sevřených kloubech.

„Vsadím se, že to slyšeli až v posraném Hebrionu,” ozval se voják, který seděl na zemi opodál, a ozvalo se několik uchechtnutí, spíše automatických než vědomých. Na to, aby cítili pobavení, byli vojáci příliš vydešení a otřesení.

Vzduch se Corfeovi zadrhl v hrdle. Odkášlal si a když znovu našel hlas, byl sám překvapen, že se nechvěje.

„Tak koho tady máme? Tove, Marsten, dobře. Roztáhněte svoje chlapy po celé šířce předprsí. Ten, kdo nemá zbraň, dostane novou. Ridale, ty běž do citadely a podej hlášení Martellovi. Řekni mu - řekni mu, že východní bastion a most vyletěly do vzduchu...”

„Pokud si toho už nevšiml sám,” dodal někdo.

„... a řekni mu, že tady mám nějakých...” Rozhlédl se. U všech svatých v nebií Tak málo? „Dvě stovky mužů, schopných boje.”

Ti z Corfeho jednotky, kteří přežili, se rozběhli vyplnit rozkazy.

„Podél řeky se bojuje,” hlásil někdo, kdo vstal a zahleděl se na sever. Krátké ohromené ticho, které následovalo po výbuchu, už vystřídalo dunění dělostřelectva a praskání arkebuz.

„To je jejich boj. My máme svou práci tady,” určil Corfe chraptivě. A pak

se rychle zády k předprsni posadil - dřív, než ho mohla kolena zradit a podklesnout pod ním.

Martellus sledoval vyvrcholení bitvy ze své obvyklé vyvýšené pozorovatelný na cimbuří citadely. Už dávno se nesnažil velet svým vojákům přímo uprostřed bitevního pole. John Mogen, ten to dokázal. Ne, on daleko raději stál mimo a zpovzdálí studoval rozložení sil v nadcházejícím boji, zakládal svá rozhodnutí na chladné logice a depeších, které mu přinášeli zkrvavení a špinaví kurýři. Generál dokázal vést boj nejlépe z dálky, stranou řvoucího kotle bitvy. Pravda, byli muži, kteří uměli vést bitvu a zároveň bojovat skoro v první řadě, ale to byli jen vzácní géniové. Nevyhnutelně se mu znovu v mysli vynořovalo jméno Johna Mogeny.

Hluk výbuchů se proměnil ve vzdálenou ozvěnu, která se převalovala mezi kopci sem a tam. Ze středu bitevního pole, kde se kdysi nacházel východní bastion, stoupal k nebi obrovský sloup kouře. Útok tam byl zastaven -pro tuto chvíli a možná i pro tento den. Mladý Corfe odvedl skvělou práci. Je to někdo, s kým se i navzdory tomu mraku, který se vznášel nad jeho minulostí, musí počítat. Severně a jižně od místa výbuchu se dvě čerstvé formace merduků, každá o síle nějakých pětadvacet tisíc mužů, blížily k řece. Děla na Dlouhých zdech a na ostrově pálila do nepřátelských řad jeden granát za druhým, ale oni přesto přicházeli. Nyní už vykládali prámy z vozů, tažených slony, a připravovali se ke zdolání zpěněného proudu rozvodněného Searilu.

Jakmile prorazí přes řeku, pak už je to jen záležitost času, usoudil Martellus. Můžeme je při přechodu kanálu zabíjet po tisících, ale stejně přejdou. Řeka je naší nejlepší obrannou linií, přinejmenším nyní, když je tok tak prudký.

Otočil se k pobočníkovi.

„Je Ranafast připraven k výpadu?“

„Ano, pane.“

„Pak běž za ním. Vzkaz mu mé pozdravy a řekni mu, aby se svými vojáky okamžitě vyrazil na ostrov. Také může z hradeb stáhnout každého čtvrtého muže - s výjimkou dělostřelců - a všichni dostanou arkebuzy. Má za úkol přikazít merdukům snahy překročit řeku. Je to jasné?“

„Ano, pane.“

Písař, který stál opodál, už rozkaz horečně zapisoval. Pergamen byl poté, co jej Martellus podepsal, předán pobočníkovi a ten se s ním rozběhl po cimbuří Dlouhých zdí.

Ranafast neměl na shromáždění vojáků a postup do pozic příliš mnoho času. Martellus se proklel. Proč ho jen nenapadlo, že se pokusí překročit řeku na člunech? Merdučtí ženisté během těch týdnů, kdy leželi táborem u Aekiru, rozhodně nezháleli.

První ze člunů už byly na východním břehu přinášeny k řece a pokládány na hladinu. Byla to velká, pramicím podobná plavidla, poháněná veslováním cestujících.

Jednu mohlo obsadit nějakých osmdesát vojáků a Martellus jich viděl několik set, jak leží na břehu jako ještěři východních řek. Mezi nimi vybuchovaly dělostřelecké granáty. Tříštily čluny na kusy, vyhazovaly těla vysoko do vzduchu a plašily slony.

Searil byl u Ormannovy Hráze nějakých tři sta yardů široký, mohutná hnědá řeka, která na mnoha místech divoce pěníla a nesla v proudu kusy splaveného dřeva. Ani za ideálních okolností by nebylo nijak jednoduché ji přeplout.

A uprostřed cílené dělostřelecké palby... Ti muži si zasloužili Martellův obdiv, ačkoli se rozhodl udělat vše, co bude v jeho silách, aby je zničil.

První vlna už byla na hladině. Severně a jižně od zničeného mostu Searil náhle zčernal obrovskými plochými čluny, jako by jeho břehy zúžil nános podzimem napadaných listů.

Ozvalo se dunění kopyt, když Ranafast se svými jezdci - předvojem mužů pod jeho velením - přešel mosty na ostrov. Za jízdní jednotkou následovala řada peších. S trochou štěstí budou mít na západním břehu řeky sedm tisíc mužů, kteří se za podpory dělostřelectva pokusí odvrátit útok.

A přitom - když se podíval na ty vroucí masy, na nespočet nepřátel na východním břehu, kteří se připravovali na přechod řeky, nemohl Martellus cítit nic než zoufalství. Po celé dlouhé míle se okolí Searilu černalo nepřátelskými vojáký, čluny, slony, koňmi a vozy. A to byla pouze útočná vlna. Na kopcích za nimi pokrývaly tvář země rezervní jednotky, dělostřelectvo a bezpočet dalších pomocných oddílů jako nějaká obrovská nákaza. Bylo nepředstavitelné, že by samotnému počtu a vůli této armády dokázalo něco klást odpor.

A přesto právě to byl jeho úkol - a on jej byl rozhodnut splnit. Vyvede z omylu všechny ty bojácné, všechny rádoby generály a jim podobné lidi. Bude pevnost držet do posledního dechu a postará se o to, aby na ní merducká armáda vykrvácela.

Podél zdí se objevila oblaka kouře, při pohledu z dálky malá. Po několika vteřinách dorazilo na cimbuří citadely dunění děl, k němuž se brzy připojily kusy, umístěné ve střelnách citadely. Ten zvuk se rozléhal a všude pronikal společně s pachem střelného prachu, který dokázal zrychlit tep každému vojákovi.

Mezi merduckými čluny začaly k nebi vyrážet bílé sloupky vody v místech, kde dopadly granáty. Martellus sledoval, jak se muži ve člunech opírají do vesel jako šílení. Měli skloněné hlavy a nahrbená ramena jako člověk, který se prodírá hustým deštěm. Martellus už podobnou pozici viděl u nespočtu mužů, kteří museli postupovat proti těžké palbě; byl to svým způsobem instinkt.

V rychlém sledu byl zasažen nejdřív jeden, pak druhý a třetí člun, když se torunnské dělostřelectvo začalo zaměřovat. Martellus měl tady na Ormannově Hrázi nejlepší střelce na světě a ti teď naplňovali naděje a víru, jež v ně vkládal. Muži z rozbitých člunů okamžitě mizeli pod hladinou, stažení ke dnu zbrojí. Ale i kdyby žádnou neměli, stejně by jim divoký proud nedal nejmenší šanci.

Ranafast mezitím rozmísťoval na západním břehu své muže a vůbec si nevšímal vlastních granátů, které mu svištěly nad hlavou. Měl s sebou i několik lehkých polních děl. Ale když se muži rozestoupili, byly jejich řady zoufale řídké a Martellus viděl, že prostřední jednotka merduků chystá další útok na Corfeho postavení, prodírá se i se čluny mezi troskami bastionu - celou dobu pod přímou palbou těch vojáků pod Corfeho velením, kteří přežili ústup, a dalších Toruňanů, kteří tam byli rozmístěni, Ranafast by si ale měl uvědomit nebezpečí, které odtamtud hrozí. A velitel jízdy skutečně zakrátko dopravil ke Corfeho postavení dvě lehká polní děla a ta hned začala pálit kartáčové střely do shromážděných merduků, kteří se snažili překročit řeku. Byl to ošklivý boj, ale hlavní bitva se odehrávala na křídlech.

Merdukové, kteří už byli na řece, měli vážné problémy. Torunnská palba zasahovala další a další čluny, a ty -pokud se nepotopily rovnou - poskakovaly na vodě jako třísky v mlýnském náhonu a strhávány proudem a víry, narážely do sousedních plavidel a braly je s sebou dále po proudu. Brzy se uprostřed řeky točilo a zmítalo mnoho plně naložených člunů, trosek a těl a mezi nimi vyrážely k nebi sloupky vody, zvedané výbuchy dalších a dalších kartáčových střel.

Některé čluny sice dorazily až na západní břeh, ale tam je uvítala

soustředěná palba arkebuz. Ti, kteří přežili, vylézali na břeh přímo před Ranafastovými muži. Na západním břehu se tvořila temná linie nehybných těl, zatímco Toruňané metodicky dobýjeli arkebuzy a pálili jednu salvu za druhou do útočníků, sotva vystoupili z vody.

Bitva se rychle zvrátila v jednostranný masakr. Z mer-duckých linií zazněla palba signálních děl, která útok odvolávala, a ti, kdo stále ještě byli na východním břehu, se zastavili právě v okamžiku, kdy se chystali na vodu spustit další vlnu člunů. Nešťastníci, kteří už vypluli, se co nejrychleji snažili obrátit a vrátit se, ale jen málokterému z nich se to v dešti granátů, sloupů vody a trosek podařilo. Zahynuli skoro všichni.

Útok se nečinně zastavil uprostřed krvavé lázně. Někteří merdukové zůstali na břehu řeky a pomáhali těm, kteří se snažili dosáhnout svého břehu, ale většina se okamžitě otočila a vydala se do táborů v kopcích. A celou tu dobu je vítězné torunnské dělostřelectvo ostřelovalo.

Útok nebyl zastaven; byl rozdrčen ještě dřív, než mohl začít.

„Chci, aby byla další baterie lehkých polních děl přesunuta z hradeb ke Corfeho postavení," přikázal Martellus stroze. „Pošlete mu i tři čerstvá tercia; je nepříteli nejbliž. Musí ostrov udržet."

Pobočník s rozkazem odběhl. Martellovi důstojníci se usmívali a plácali se po ramenou; stěží dokázali uvěřit vlastním očím.

V délce několika mil se nad řekou válel hustý oblak kouře ze střelného prachu a podél obou břehů se táhla linie trosek útočné armády. Muži, čluny, zvířata, zbraně. Byl to strašlivý pohled. Váleli se na zemi jako ovoce v neudržovaném sadu a řeka sama byla ucpána napůl potopenými čluny, k nimž se tisklo několik těch šťastnějších, kteří přežili. Byli naprosto bezmocní proti proudu, který je odnášel.

„Přišel o nejméně deset tisíc mužů," uvažoval starý Isak. „A také o některé nejlepší jednotky. U milosrdných svatých, taková jatka jsem ještě neviděl. Plýtvá svými muži, jako by to byly plevy,"

„Přepočítal se," řekl Martellus. „Kdyby nebyl proud řeky tak silný, už bychom s ním bojovali o Dlouhé zdi. Tímto útokem hodlal získat přímo citadelu. Ta porážka mu dá čas na rozmyšlenou, ale nezapomínejme, že má v těch kopcích utábořených nejméně padesát tisíc vojáků, kteří se zatím ani nezapojili do boje. Zkusí to znovu."

„Pak se ale stane totéž, co dnes," prohlásil Isak zarytě.

„Možná. Myslím, že jsme tímto vyčerpali všechna naše překvapení. Teď

už ví, co máme, a bude se snažit vymyslet nějakou protiakci, bude hledat mezery v naší obraně."

„Po takovém debaklu přece nemůže ani uvažovat o tom, že by v dohledné době zaútočil znovu."

„Možná ne, ale já bych šáhra Baraze příliš nepodceňoval. Se životy svých vojáků u Aekiru hýřit mohl, protože šlo o velkou věc. Myslel jsem, že tady už si povede opatrněji, už kvůli přirozené síle Hráze. Je možné, že ho někdo výše postavený k tomuto zbrklému útoku přinutil. Ale my si nemůžeme dovolit být příliš sebejistí. Musíme se postarat o křídla. Po dnešku se bude pouštět dál a dál na sever a jih podél Searilu a bude hledat příhodné body, kde by jej mohl překročit."

„Žádný nenajde. Searil se valí jako lavina a kromě Hráze, kde jsme my, má břehy zrádné a většinou protéká roklinami a skalami."

„My to víme, ale on ne." Martellus jako by se najednou celý shrbil. „Myslím, že jsme vyhráli, alespoň pro tuto chvíli. Žádné další bezhlavé útoky už nám nehrozí. Získali jsme prostor k nadechnutí. Teď už je na králích tohoto světa, aby nám pomohli. Svatí vědí, že po té práci, kterou jsme tady odvedli, si nějakou pomoc zasloužíme."

„Mladý Corfe si vedl dobře."

„Ano, všiml jsem si. Rozhodně mu svěřím velení většího oddílu. Dokáže se o své vojáky postarat a skvěle spolupracuje s Andruwem."

Z torunnských děl zaznělo ještě několik osamělých výstřelů, ale kromě nich se už nad údolím Searilu rozhostilo ticho. Armády se oddělily, jako by se na tom dohodly. Merdukové bez dalších obětí zachránili z řeky těch několik málo vojáků, kteří přežili, a naložili je na povozy, aby je dopravili do táborových lazaretů. Na východním břehu hořelo několik rozbitých opuštěných člunů. Děla umlkla.

Porada důstojníků skončila před necelou hodinou a šáhr Baraz seděl v potměšlém stanu sám. Prostor byl zařízen stroze jako klášterní cela. U jedné stěny stálo nízké dřevěné lůžko s vojenskými příkrývkami, skládací stůl, jehož desku pokrývaly papíry, křesílko a několik stojanů na lampy.

A ještě jedna věc. Starý generál ji postavil na stůl a stáhl z ní plátěnou pokrývku. Malá klícka. Něco uvnitř začířikalo a podrážděně zaškrábalo.

„Nu, Golegu," pronesl šáhr Baraz tiše. Poklepal na mříže klícky a znechuceně si prohlédl jejího obyvatele.

„Pha! Mužské maso je pro Golega moc tvrdé. Chce dítě, mladé šťavnaté tělo z kolébky."

„Povolej svého pána. Musím podat hlášení."

„Chci sladké maso!"

„Dělej, co ti říkám, zplozenče pekel, nebo tě v té kleci nechám shnít."

Ze stínu za mřížemi zamrkala dvě jasná světélka. Dvě drobné ručky s drápy sevřely mříže a zatřásly jimi.

„Tebe znám. Jsi moc starý. Brzy budeš mrtvola pro Golega."

„Povolej svého pána," opakoval unaveně šáhr Baraz.

Světélka pohasla. Na okamžik se rozhostilo ticho, rušené jen běžnými zvuky tábora kolem velitelského stanu, rzaním koní v nedalekých polních stájích jízdy. Šáhr Baraz seděl jako vytesaný z kamene.

Konečně se ozval hluboký hlas: „Nuže, generále?" „Musím podat hlášení, Orkhu. Spoj mě se sultánem." „Doufám, že přinášíš dobré zprávy." „To musí posoudit on sám." „Takže útok neuspěl? "

„Neuspěl. Chci mluvit se svým vládcem. Ty budeš bezpochyby poslouchat také."

„Pravda. Všichni mí tvorové jsou mi podřízení - ale to víš jak ty, tak i Aurungzeb." Další odmlka. „Je zaneprázdněn tou svou novou konkubínou, tou černovlasou ramusianskou kráskou. Ach, jak ta je nádherná! Závidím mu. Tady je, můj chedive. Nechť té štěstí prorokovo provází."

A s tímto mírným rouháním bylo spojení s Orkhem přerušeno. Místo něj se stanem rozlehl netrpělivý Aurungzebův hlas.

„Šáhr Baraz, můj chediv! Generál generálů! Jsem netrpělivý. Rychle mluv. Co se stalo?"

„Útok neuspěl, Veličenstvo."

„Cože? Jak to? Jak k něčemu takovému mohlo dojít?" Zdálo se, že starý voják v křesílku ztuhl, jako by očekával ránu.

„Útok byl zbrklý, špatně připravený a založený na špatných předpokladech. Dobyli jsme východní bastion pevnosti, ale ten byl podmínován a já ztratil dva tisíce mužů, když ramusiané odpálili nálože. A proud řeky byl příliš silný na to, aby ji naše čluny dokázaly rychle přeplout. Vojáci byli pobiti ve vodě. Ti, kteří se dokázali přepravit na západní břeh, zahynuli před hlavními torun-nských děl a arkebuz."

„Kolik? "

„Přišli jsme o nějakých šest tisíc hraibadar - polovinu těch, kteří ještě zbyli

- a dalších pět tisíc z běžných jednotek."

„A nepřítel?"

„Pochybuji, že přišel o víc než tisíc mužů."

Když se sultánův hlas ozval znovu, zněl jinak; úžas zmizel a panovníkův tón byl tvrdý jako žula z Thurijských hor. „Řekl jsi, že útok byl špatně připravený. Vysvětlí to."

„Veličenstvo, pokud si vzpomeneš, tak jsem nechtěl tento útok podnikat. Žádal jsem tě o více času pro rozmístění obléhacích strojů, pro podrobnější zvážení našich možností..."

„Čas! Času jsi měl dost. Zdržoval ses u Aekiru celé týdny. A udělal bys tady totéž, kdybych na tebe nenaléhal a neměl tě ke spěchu. Toto je mizerné opevnění. Sám jsi tvrdil, že posádka pevnosti netvoří víc než dvacet tisíc mužů. Tohle není Aekir, chedive. Naše armáda by se přes ně měla převalit jako slon, který šlápne na žábu."

„Je to nejsilnější opevnění, jaké jsem kdy v životě viděl - včetně zdí Aekiru," vysvětlil šáhr Baraz. „Nemohu na ně hnát armádu, jako by to byla chatrč nějakého loupeživého náčelníka. Toto tažení je přinejmenším riskantní..."

„To tedy je, pokud proslulý chediv mé armády - mé armády, připomínám ti, generále - ztratil veškerou chuť k boji."

Barazova tvář ztvrdla. „Utočil jsem na tvůj rozkaz a proti vlastnímu úsudku. Tato chyba nás stála jedenáct tisíc vojáků, kteří jsou buď mrtví, nebo příliš těžce zranění na to, aby mohli bojovat dál. Tuto chybu nehodlám opakovat."

„Jak se opovažuješ se mnou takto mluvit? Jsem tvůj sultán, starce. Buď mě budeš poslouchat, nebo najdu na tvé místo někoho jiného."

„Budiž, sultáne. Ale já se rozhodně nehodlám nadále účastnit boje podle podobně amatérské strategie. Buď mne můžeš vyměnit, nebo nechat pokračovat. V tom případě ale povedu toto tažení bez jakéhokoli vměšování. Tvá je volba a tvá odpovědnost."

Dlouhá chvíle mlčení. Šotek v šeru klece zamrkal. Šáhr Baraz seděl stále bez jediného pohybu. Už jsem na diplomacii moc starý, pomyslel si. Skončím jako to, čím jsem byl vždycky - jako obyčejný voják. Ale nechci přihlížet, jak jsou mí muži masakrováni mým jménem. Ať se dozvedí, kdo nařídil ten útok. Ať vidí, jak si jejich sultán váží jejich životů.

„Příteli," ozval se Aurungzeb konečně a hlas měl hladký jako roztavenou

čokoládu. „Oba jsme hovořili ukvapeně. Náš zájem o dobro naší vlasti a mužů, kteří pod naším velením slouží, nás jistě ctí, ale přivádí nás k vášnivým větám, jichž bychom mohli později litovat.“

„Souhlasím, Veličenstvo.“

„Pak ti tedy poskytnu další příležitost dokázat svou věrnost mému rodu - věrnost, která od časů mého děda jedinkrát nezakolísala. Okamžitě obnovíš útok na Ormannovu Hráz za použití všech jednotek, jež máš k dispozici. Dobudeš pevnosti a vyrazíš přímo na jih k torunnskému hlavnímu městu.“

„Je mi z celého srdce líto, že nedokáži splnit tvé přání, Veličenstvo.“

„Přání? Kdo tady mluví o přáních? Ty splníš mé rozkazy, starce.“

„Lituji, ale to neudělám.“

„A proč ne?“

„Protože něco podobného by zničilo armádu od obyčejného vojáka po nejvyšší důstojnický sbor - a něco takového nepřipustím.“

„U očí prorokových! Ty mi vzdoruješ?“

„Ano, Veličenstvo.“

„Pak se už nadále nepokládej za mého chediva. Jako že Vládce vítězství vládne ve své zahradě, tu tvou plesnivou drzost jsem dnes snášel naposledy! Předěj velení Mughalovi. Ten ode mě bude očekávat písemné rozkazy a příchod nového chediva!“

„A já, Veličenstvo?“

„Ty? Ty se pokládej za zatčeného, šáhre Barazi. O ostatním rozhodnou mí důstojníci v okamžiku, kdy dorazí na místo z Orchanu.“

„To je vše?“

„U Pána bitev, ano - to je vše!“

„Pak ti přeji hodně štěstí, Veličenstvo,“ odpověděl šáhr Baraz klidně. Vstal, zvedl klíčku s magickým tvorem a vší silou jí mrštil na zem. Šotek zaječel a v jeho křiku šáhr Baraz zaslechl agónii Orkha, jeho čarodějného vládce. Ponuře se usmál a dupl na klec jezdeckou botou, takže ji rozdrtil ve zmeť kovových mříží, dřeva, kalužinu slizu a páchnoucího masa. Pak ostře tleskl, aby přivolal sluhy.

„Odneste toho netvora pryč a spalte jej,“ přikázal jim a oni před plamenem jeho očí vyděšeně ucouvli.

Kapitola dvacet jedna

Byl to křik, co vytrhlo Murada ze spánku tak prudce, že se ve visutém lůžku posadil. Zůstal sedět nehybně a naslouchal. Nic než povrzávání dřeva, z něhož byla loď vyrobena, pleskání vody o trup, drobné zvuky a hluky, které byly součástí života na moři. Nic.

Takže sen. Uvolněn znovu ulehl. Dívka zmizela jako ostatně vždycky a opustila ho, ponechávajíc ho o samotě s tím odporným snem jako ostatně vždycky. Byl to stále stejný sen. Nejraději by na něj zapomněl.

Ale nemohl. Byla čarodějnice, o tom nemohlo být nejmenších pochyb - jinak by se v první řadě neobjevila na palubě téhle lodi. Možná to byla učednice toho chlapa Bardolina. Ten byl přece svým způsobem čaroděj. Bezpochyby na něho uvrhla temné kouzlo, možná ho vlákala do osidel nějaké milostné magie.

Ale o tom pochyboval. Jejich milování bylo příliš skutečné, příliš hmatatelné a upřímné, než aby bylo výplodem nějakého kouzla. Připadalo mu skoro, jako by byla suchým troudem, který jen čeká na nejmenší jiskérku. V náručí mu ožívala a jejich milování bylo jako každonoční bitva, boj o nadvládu. A on ji dokázal ovládnout, o tom nebylo nejmenších pochyb. Usmál se k palubě nad svou hlavou, když si vzpomněl na to uspokojení, které zažíval, kdykoli do ní pronikl a cítil, jak se mu její tělo vzpíná naproti. Bylo to nádherné malé zvířátko. Najde pro ni nějaké místo, až založí kolonii, aby ji měl po ruce. Nikdy se s ní přirozeně neožení - tato představa byla natolik nesmyslná, že se rozesmál nahlas - ale dohlédne na to, aby o ni bylo slušně postaráno.

Musí si ji nechat. Potřebuje ji. Musel nutně mít tu každonoční bitvu a napadlo ho, jestli ho ještě kdy dokáže uspokojit jiná žena.

Proč ale musela vždycky nad ránem zmizet? A ten staroch - jaký k sobě měli vztah? Její milenec to rozhodně nebyl.

Stiskl rty a zaťal na příkrývce ruce v pěsti.

Je moje, pomyslel si. Nedovolím jí, aby měla někoho jiného. *Musím si ji nechat jen pro sebe.*

Ale ty sny: byl to jeden a tentýž každou noc, stejný a neměnný. To dusivé horko, váha a kousavá kožešina netvora, který na něm ležel. Ty oči, které si ho prohlížely s upřenou nenávistí. Co to mělo znamenat?

Poslední dobou byl celé dny unavený, vyčerpaný. Byl hlupák, že takhle

jednal s tím zakladatelem - ten člověk teď bude muset zemřít. Je to příliš mocný nepřítel na to, aby ho nechal žít. Abeleyn pochopí, že to bylo nutné.

Promnul si temné kruhy pod očima s pocitem, že se už nikdy v životě nedokáže zbavit té strašlivé únavy. Chtěl ji tady, teplou a svinutou v jeho náručí. Na vteřinu ho naléhavost té touhy znervóznila.

Znovu se posadil. Na lodi bylo něco podivného, něco, o čem musel uvažovat, než si to vůbec dokázal uvědomit. Pak mu to došlo.

Karaka už se nepohybovala.

Seskočil z visutého lůžka tak prudce, až se zahoupalo a udeřilo do trupu; rychle se oblékl a popadl rapír, schovaný v pochvě. Sotva došel ke dveřím, někdo na ně hlasitě zaklepal. Trhnutím je otevřel a přímo před ním stál pobledlý plavčík Mateo.

„Kapitán Hawkwood posílá pozdravy, pane, a byl by rád, kdybys byl tak laskav a zašel za ním do podpalubí.“

„Co se děje? Proč se loď nehýbe?“

„Říkal, že... že musíš něco vidět, pane.“ Zdálo se, že se chlapec každou chvíli pozvrací.

„Tak mě veď, zatraceně. A ať to stojí za to.“

Celá loď už byla na nohou; cestující přecházeli po dělové palubě a vojáci drželi u každého průvzlaku a jícnu stráž s tasenými meči a zapálenými doutnáky. Na cestě do útrob karaky narazil Murad na seržanta Mensurada na obhlídce mužstva.

„Seržante, kdo vydal rozkaz k rozestavení hlídek?“

„Poručík Sequero, pane. Je dole v podpalubí. Máme rozkazy nevypouštět dolů nikoho než lodní důstojníky.“

Murad se ho už chtěl zeptat, co se stalo, ale tím by jen dal najevo vlastní chabou znalost situace. Takže jen přikývl a prohodil: „Pokračuj v kontrole, seržante.“ Pak se vydal s Mateem temným průlezem dále ke skladišti.

Mezi do výše naskládanými hromadami beden, soudků a pytlů čvachtala voda. Pod nohama jim pištěly krysy. Černočernou tmou rušila jen záře slabé lucerny, kterou nesl Mateo, ale když prošli přepážkou jednoho oddělení, zahlédl Murad v hloubi nákladového prostoru blikat další světélko a kolem něj shromážděné muže.

„Pane Murade,“ oslovil ho Hawkwood a napřímil se. Byli tam Sequero i di Souza a ten poraněný první důstojník Billerand s paží přivázanou k boku a tváří zkrívenou bolestí.

Muži ustoupili a odhalili mu pohled na tělo, ležící v mělké vodě na podlaze, temný lesk krve a vnitřností, mrtvolně ztuhlé údy.

„Kdo je to?“

„Pernicus. Billerand ho tady našel zhruba před polovinou hlídky.“

„Potloukal jsem se jen tak kolem,“ ozval se první důstojník s obrovským knírem, „a kontroloval náklad. Na víc se tyhle dny nezmůžu.“

Murad si dřepł a prohlédl si mrtvé tělo. Pernicus měl dokořán vytřeštěné oči a ústa otevřená v posledním výkřiku. V tom výkřiku, který slyšel? Nebo to byla jen součást snu?

Muž měl hrdlo prokousnuté až na páteř; Murad viděl lepkavou trubici hrtanu, roztržené okraje tepen, bílé úlomky obratlů. Níže na trupu se povalovaly zbytky vytrhaných vnitřností. Mnoho jich chybělo a na první pohled byla jasně viditelná práce zubů.

„U milosrdného Ramusia!“ vydechl Murad. „Co tohle mohlo způsobit?“

„Nějaká šelma,“ prohlásil Hawkwood rozhodně. „Během prostřední hlídky sem něco přišlo - jeden z lodníků si myslí, že to zahlédl. Pernicus se se svou magií uchyloval do hlavního skladiště, protože mu připadalo, že tu má větší klid než na přeplněné dělové palubě. Přišlo si to sem pro něho.“

„Říkal ten tvůj lodník, jak ta věc vypadala?“ zeptal se Murad.

„Velká a černá. Na nic víc si nevzpomínal. Předtím si myslel, že se mu to jen zdálo. Nic takového ostatně na palubě lodi není.“

Sen nebo noční můra, v níž na něm leží a dusí ho velký černý tvor. Mohla to být skutečnost?

Murad ovládl vlastní zmatek a postavil se, po kotníky ve špinavé vodě.

„Ty si myslíš, že je to ještě pořád na palubě?“

„Nevím. Chci nechat prohledat loď do posledního kouta. Jestli to udělalo něco, co se skrývá na palubě, najdeme to a zabijeme.“

Murad si vzpomněl na portolán *Cartigellského sokola*. Tak to nemůže být. Stejná věc se přece nemohla stát znovu. Něco podobného by byl nesmysl.

„Poslal jsem pro toho mága Bardolina. Ten nám bude možná schopen říct více,“ dodal Hawkwood.

„Vědí cestující, co se stalo?“

„Vědí, že je Pernicus mrtvý. Tohle se muselo dostat mezi lidi, když jsme znovu přišli o vítr. Ale zatím ještě nevědí, co jeho smrt mohlo způsobit.“

Všichni čtyři stáli nějakou chvíli kolem mrtvolý mlčky. Všem bylo samozřejmě jasné, že se dotyčná šelma může v onom okamžiku nacházet

stále ještě někde poblíž, skrytá ve stínech. Di Souza nervózně přešlápl a jeho vytasený meč se ve svitu lampy zaleskl.

„Někdo jde," řekl. Blížil se další světelný bod a mezi nákladem se k nim prodírali dva muži.

„To stačí, Masudi!" zavolal Hawkwood. „Běž na palubu. Bardoline, ty sem pojď sám."

Mág se čvachtáním vykročil a čtyři muži sledovali, jak Masudiho lampa mizí za přepážkou.

„Nuže, pánové?" zeptal se Bardolin, když se sklonil nad mrtvolou stejně jako před ním šlechtic.

„Nuže, mágu?" opáčil chladně Murad, který se už stačil z prvního šoku vzpamatovat.

Bardolin pobledl stejně jako Mateo. „Kdy se to stalo?"

„Myslíme si, že někdy před svítáním," odpověděl chraplavě Billerand. „Našel jsem ho já a ležel zrovna tak jako teď."

„Kdo to udělal?" zeptal se Murad.

Mág mrtvým počasníkem pohnul a prohlížel si jeho roztrhané tělo se zvědavostí, která ty útlocitnější mezi důstojníky znervózňovala. Sequero odvrátil zrak.

„Jak se dnes v noci chovali koně?" prohodil Bardolin.

Sequero se zamračil. „Byli trochu neklidní" odpověděl. „Chvilku trvalo, než je muži uklidnili."

„Cítili to," přikývl mág. S tichým zasténáním se napřímil.

„Cítili co?" zeptal se netrpělivě Murad. „Co způsobilo tohle všechno, Bardoline? Jaký druh zvířete? Nemohl to být člověk, to je jasné."

Zdálo se, že Bardolin s odpovědí váhá. Hleděl na znetvořenou mrtvolu, tvář nehybnou jako náhrobní kámen.

„Nebyl to člověk - a přece byl. Bylo to obojí a přesto žádný z těchto dvou druhů."

„Co to blábolíš?"

„Byl to vlkodlak, pane Murade. Máme na palubě proměněnce."

„Milost svatých s námi!" vydechl di Souza do vyděšeného ticha.

„Víš to jistě?" zeptal se Hawkwood.

„Ano, kapitáne. Viděl jsem už dřív takové rány." Bardolin se tvářil sklíčeně a trochu zatrpkle, napadlo Murada. A vůbec ne tak překvapeně nebo vylekaně, jak by měl.

„Takže to není jen zvíře," ubezpečoval se Hawkwood. „Mění se z jedné podoby do druhé. Může to být kdokoli z cestujících na palubě lodi."

„Ano, kapitáne."

„Co budeme dělat?" zeptal se di Souza naříkavě.

Nikdo mu neodpověděl.

„Tak něco řekni, mágu," zavrčel prudce Murad. „Jak můžeme toho netvora odhalit a zabít?"

„Není nic, co bychom mohli udělat, pane Murade." „Co tím myslíš?"

„Teď už se bude zase pohybovat mezi námi ve své lidské podobě. Prostě musíme zůstat na stráži a čekat, až znovu udeří,"

„Co má být tohle za nesmyslný plán?" štěkl Sequero. „To jsme dobytek, který čeká na porážku?"

„Ano, pane Sequero, přesně tohle jsme. Takhle se na nás alespoň tahle věc dívá."

„Neexistuje možnost, jak toho vlkodlaka odhalit?" zeptal se Billerand.

„O žádné nevím. Musíme být prostě ostrážiti a kromě toho jsou jistá předběžná opatření, která můžeme podniknout."

„A mezitím jsme zase bez větru," doplnil Hawkwood. „Protože když zemřel Pernicus, zemřel s ním i vítr. Loď je opět v tišinách."

Chvíli stáli mlčky a dívali se zamyšleně na mrtvolu nebohého počasníka.

„Nemyslím si, že je to náhodná vražda," poznamenal nakonec Bardolin. „Pernicus byl vybrán s jasným úmyslem. Ať už ta věc měla pohnutky jakékoli, chce této výpravě zabránit v plavbě k západnímu světadílu."

„Takže jedná rozumově i ve své zvířecí podobě?" zeptal se překvapeně Hawkwood.

„Ale jistě. Vlkodlaci si udržují rozum své lidské podoby. Rozdíl je jen v tom, že jejich instinkty jsou... obnažené, neovladatelné."

„Bardoline, kapitáne, rád bych se s vámi poradil v soukromí kajuty," prohlásil náhle Murad. „Sequero, di Souzo - vy dva se nějak zbavte Pernikova těla. Postarejte se o to, aby je nikdo jiný neviděl. Ten muž byl zavražděn, to je vše, co se ostatní na palubě lodi dozvědí. Sequero, ty postav strážu ke každému východu z podpalubí. Ta věc může být ještě pořád někde tady dole."

„Nabíjíte arkebuzy železnými kulkami?" zeptal se Bardolin.

„Ne, používáme olovo. Proč?"

„Železo a stříbro jim škodí nejvíc. I ocel tvého meče by nějakou škodu dokázala nadělat. Raději nech co nejdřív odlít nějaké železné kulky."

„Dohlédnu na to, aby se lodní kovář pustil do práce," přikývl Murad.

Zanechali Sequera a di Souzu jejich nezáviděníhodné práci a pomalu se vraceli nákladovým prostorem lodi.

„Neměl bys raději odpočívat na lůžku?" zeptal se Hawkwood Billeranda. První důstojník při chůzi bolestně posykal a sténal.

„K tomu, abych se válel, by bylo zapotřebí daleko víc než pár zlomených kostí, kapitáne. A kromě toho mám pocit, že brzy budeme potřebovat každou ruku."

„To ano. Zajdi za zbrojmistrem, Billerande. Chci, aby všichni dostali zbraň. Arkebuzy, palubní sekery, šavle, cokoli. Jestli se bude někdo moc zvědavě vyptávat, tak vypusť nějakou historku o pirátech."

Billerandovy zuby se pod hustým knírem zaleskly v divokém úšklebku. „Jestli bych nebyl sám rád, kdyby to byli jen piráti!"

„Klidně můžeš rovnou vyhlásit poplach, čistě pro pořádek. Jestli dokážeme všechny přesvědčit, že to nebezpečí, které nám hrozí, přichází zvenčí a je lidské, tak možná ani nevypukne panika."

„Mohl bys rozhlásit, že máme na palubě nějakého špeha," dodal Bardolin, „a ten že zabil Pernika."

Murad se kysele zasmál. „My na palubě přece špeha máme."

Hawkwood, Bardolin a Murad se zavřeli ve šlechticově kajutě, zatímco se loď kolem nich probudila k horečnému životu. Paluby sténaly, jak na nich byla umístována děla, námořníci spěchali pro zbraně a cestující se stahovali do prázdných koutů. V takovém zmatku bude pro Muradovy důstojníky jednoduché shodit Pernikovo tělo přes palubu do vody.

„Posad'te se, pánové," vybídl je Murad ponuře a pokynul k visutému lůžku a volné židli. Ted', když vítr utichl, začínalo být už v podpalubí horko a tváře všech tří se leskly potem. Murad ale neotevřel zád'ové okno.

„Zvuk náš hovor přehluší," řekl a ukázal palcem ke stropu, nad nímž se nacházela kormidelná paluba.

Otevřel zásuvku stolu a vytáhl obdélníkový předmět, zabalený v ohmatané naolejované kůži. Když jej rozbalil, objevil se silný, otlučený svazek.

„Portolán," vydechl Hawkwood.

„Ano. Mám za to, že je nejvyšší čas seznámit s jeho obsahem jak tebe, kapitáne, tak i tebe, Bardoline, protože s těmito věcmi máš pravděpodobně jisté zkušenosti."

„Tomu nerozumím," řekl mág. Za košilí se mu pohnul šotek, ale nikdo si

toho nevšiml.

„Nejsme první výprava, která se snaží najít cestu k západnímu světadílu. Před námi se tím směrem vydala jiná - ve skutečnosti byly v minulosti nejméně dvě - a obě dopadly katastrofálně; ta druhá právě proto, že se na palubě nacházel vlkodlak.“

Ve šlechticově kajutě se rozhostilo hluboké ticho, jen zvuky lodi nad jejich hlavami se ozývaly bez přerušení.

„O něčem podobném jsem nikdy nevěděl," prohlásil ledově Hawkwood.

„Nepokládal jsem to za nutné, ale teď se to změnilo stejně jako situace, v níž se nacházíme. Skoro by se mohlo zdát, že všechny výpravy západním směrem narážejí na stejně pochmurný osud.“

„Vysvětli mi to, prosím," požádal Bardolin. Na spáncích se mu slévaly krůpěje potu a stékaly po nose.

Murad je stručně seznámil s osudem *Cartigellského sokola*, který plul západním oceánem před stoletím. Také jim řekl o pasážích portolánu, které se zmiňovaly o dřívější plavbě; tu podnikla skupina mágů, kteří se snažili uprchnout před pronásledováním v ramusianských královstvích.

„Informace jsou zlomkovité a nejasné, ale snažil jsem se z nich pochopit co nejvíc. Co mě ovšem trápí opravdu nejvíc, je ta nezpochybnitelná podobnost všech případů. Vlkodlaci, lid dweomeru. Vraždy na palubách lodí.“

„A konečná katastrofa," dodal Hawkwood. „Měli bychom loď otočit zpátky na Abrusio, spustit čluny a vytáhnout *Orla* z tišin za pomoci veslařů. Ten zakladatel má pravdu: plavba na západ je prokletá.“

Murad divoce udeřil pěstí do stolu. Ze stránek starobylé knihy se zvedl prach.

„Žádné obracení lodi nebude! Ať už se s námi na tuhle plavbu vydal jakýkoli démon, přesně toho chce dosáhnout.“

Slyšel jsi, co říkal Bardolin. Někdo nebo něco se už nejméně po celá tři staletí snaží zabránit plavbám na západ. A já hodlám zjistit, proč tomu tak je.“

„Myslíš, že západní světadíl je obydlený?" zeptal se Bardolin.

„Ano, přesně tohle si myslím.“

„A co *Milost Boží*?" zeptal se náhle Hawkwood. „Mohlo být její zmizení také důsledkem té snahy zabránit lodím v plavbě na západ?“

„Možná. Kdo tohle může vědět jistě?“

Hawkwood trpce zaklel.

„Jestli jsme už přišli o karavelu, kapitáne, nechtěl bys snad zjistit díky čemu a proč? A nechtěl by sis promluvit s tím, kdo zničil tvou loď a pobil tvou posádku?" Murad sice mluvil tiše, ale hlas měl tvrdý jako kámen.

„Ne za cenu své druhé lodi a životů posádky," odpověděl Hawkwood.

„To nemusí být nutné, pokud budeme dostatečně ostražití. Byli jsme varováni, víme o osudech předchozích výprav. Nemusíme nutně skončit stejně."

„A jak tedy tu věc najdeme? Slyšel jsi přece Bardolina - nikdo nedokáže uhádnout, kdo na palubě lodi je proměněnec."

„Možná by si s tím mohl poradit kněz. Slyšel jsem, že to mniši nějak dokážou vyčmukat."

„Ne," zavrtěl hlavou Bardolin. „To je jen povídačka. Jediný způsob jak odhalit proměněnce je počkat, až se znovu změní ve vlkodlaka, a být připraven."

„Co vlastně tu proměnu působí?" zeptal se Hawkwood. „Říkal jsi, že je svým způsobem rozumný i ve své zvířecí podobě."

„Ano. A také jsem řekl, že je to neovladatelné a spontánní. Ale pokud bychom se vydali na zpáteční cestu, dosáhl by svého a možná už by se nepotřeboval proměňovat. Pokud ale na druhou stranu dáme na vědomí, že se hodláme držet původního kursu, muže se cítit přinucen přesvědčit nás o výhodách opačného rozhodnutí."

„Vynikající," prohlásil Murad. „Tak vidíš, kapitáne, abychom toho netvora vyhnali z úkrytu, musíme plout dále na západ."

„Pokračovat na západ!" zvolal Hawkwood. „Zrovna v tomhle okamžiku nepokračujeme vůbec nikam. Plachty jsou prázdné jako žebrákův měsec. Loď stojí v tišinách."

„Musí tu přece být něco, co můžeme podniknout," vrčel Murad podrážděně. „Bardoline, o tobě se přece říká, že jsi mág. Nemůžeš udělat něco, čím bys vítr přivolal?"

„Mágem se stává někdo, kdo ovládl pouhé čtyři ze Sedmi Řádů magie," odpověděl Bardolin. „Ovládání počasí není mým oborem."

„A co ostatní cestující? To jsou přece do posledního čarodějnice a kouzelníci, jinak by tady nebyli. Někdo z nich určitě něco dokáže?"

Bardolin se trpce usmál. „Pernicus byl jediný, kdo se v tomhle oboru vyznal. Možná bys měl požádat bratra Ortelia, aby se za vítr modlil, pane."

„Nech si ty své drzosti," štkl podrážděně Murad.

„Jen jsem chtěl poukázat na to, jak se ti náhle stala spodina ramusianského společenství vyhledávanou pomocí."

„Jen proto, že tahle spodina ohrožuje bezpečnost celé lodi svou prokletou pekelnou magií," řekl mrazivě Murad. „A jak se říká, 'ať zloděj honí zloděje'."

Starému vojákovi se zatřpytily oči. „Já ti tedy tvého zloděje chytnu, ale nebude to zadarmo."

„Aha! Takže budeme smlouvat. Jak by sis odměnu za něco takového představoval, mágu?"

„To ti dám vědět v příhodné chvíli. Prozatím řekněme, že mi budeš dlužit laskavost."

„Ještě jsme tu ztracenou věc nechtyli," řekl Hawkwood tiše. „Se splácením laskavostí si dělejte starosti, až budete mít netvorovu hlavu na kopí."

„Dobře řečeno, kapitáne," souhlasil Murad. „A tohle -" hodil mu portolán *Cartigellského sokola* do klína -, „můžeš studovat podle libosti. Může se ti hodit."

„O tom pochybuji. Na to jsme už příliš daleko mimo kurs, Murade. Ta kniha je mi tady k ničemu. Od této chvíle - pokud se znovu nenapojíme na původní kurs, což je bez magického větru vysoce nepravděpodobné - se plavíme po neznámém moři. Podle toho, co jsi mi pověděl, *Sokol* nikdy nepronikl tak daleko na jih. Hodlám teď nastavit kurs přímo na západ, souběžně s naším původním. Nemá cenu se snažit dosáhnout původní zeměpisné šířky."

„A co když západní světadíl úplně mineme a proplujeme jižně od něj?" zeptal se Murad.

„Pokud je alespoň z poloviny tak velký jako Norman-nie, bude se nacházet i na této šířce. V každém případě by pokus o návrat skoro určitě znamenal sebevraždu, jak už jsem ti říkal, když jsem se tě snažil přesvědčit k využití Pernikových schopností."

Murad pokrčil rameny. „Pro mě je to bodni jako řízni - pokud na konci plavby dorazíme k souši a budeme na ni schopni vyjít."

„S tím si budu dělat starosti já. Ty si vezmi na starost hon na toho netvora, který je na palubě mé lodi."

S postupem rána byla do střílen dopravena všechna děla a mezi obyvateli lodi kolovaly řeči jako rychle se šířící nákaza: Pernicus byl zavražděn

utajeným špehem, který se skrýval někde na palubě jako černý pasažér, a vrah byl stále ještě na svobodě. Karaka začala připomínat obleženou pevnost, vojáci se vyptávali cestujících, na které naráželi, co v daném místě pohledávají, námořníci vykonávali své povinnosti ozbrojeni a lodní důstojníci štekali rozkazy napravo nalevo. Opravené čluny byly spuštěny na kladkách na hladinu a námořníci začali táhnout karaku z tišin směrem na západ; v děsivém horku to byla úmorná dřina.

Uprostřed ozbrojené nervozity byly opraveny poslední škody, napáchané bouří, a loď začala znovu připomínat své staré já; příďový kastel a střed hlavní paluby zacelilo nové dřevo a na stěžně bylo upevněno čerstvé lanoví. Ale plachty na ráhnech zůstávaly splasklé a prázdné a hladina okolního moře byla plochá jako zelené zrcadlo, od jehož povrchu se z bezmračné oblohy nemilosrdně odrážela záře žhnoucího slunce.

Bardolin s Griellou našli trochu soukromí v hlídkovém koši na vrcholku předního stěžně a konečně si mohli promluvit bez nebezpečí, že by byli odhaleni. Seděli na plošině, obehnané nízkým zábradlím, opírali se zády o dřevo čnělky a okolo sebe měli pavučinu lanoví, Bardolin, stále ještě trochu zarudlý ve tváři námahou, jak v horku šplhal po žebříku, pustil na svobodu šotka. Ten se s radostným vykviknutím proběhl po plošině, vyhlédl přes okraj na palubu pod nimi a zahleděl se k obzoru, zahalenému v oparu.

„Počítám, že jsi o tom už slyšela?“ zeptal se stroze Grielly.

„O Perníkoví? Ano. Jak mohl někdo něco takového udělat? Byl to takový neškodný malý človíček.“ Griella byla oblečena ve svých obvyklých kalhotách a tenké lněné košili, která byla patrně pozůstatkem z Muradova šatníku. Kolem límce povlávaly zbytky krajky a bohatě řasené rukávy si vysoukala k loktům hnědých paží, prozářených tenkými zlatými chloupky.

„Zabil ho proměněnec, Griello,“ mág promluvil hlasem, tvrdým jako křemen.

Bledé oči se rozšířily tolik, že mohl vidět kolem panenek zlaté kroužky. „Bardoline! Víš to jistě!“

„Uvědom si, že už jsem viděl zbytky lovu proměněnou dřív.“

Hleděla na něho s ústy pootevřenými. Nakonec vydechla: „Ale nemyslíš si přece - ty si to *myslíš*! Věříš tomu, že jsem ho zabila, já!“

„Ne ty, ale to zvíře, které v sobě nosíš.“

Oči jí zaplály; žluté světlo v nich sílilo, až už vůbec nepřipomínaly lidské. „To zvíře a já jsme jedno, a já ti říkám, že jsem to nebyla já, kdo zavraždil

Pernika."

„A myslíš si, že budu věřit, že na palubě téhle lodi jsou dva proměněnci? "

„Musí být, jinak se pleteš. Možná ho jen někdo zabil takovým způsobem, aby to vypadalo na čin proměněnce."

„Nejsem přece hlupák, Griello. Varoval jsem tě před tím tolikrát. A teď k tomu došlo."

„*Já to neudělala!* Bardoline, musíš mi přece věřit!"

Záře z očí zmizela a nyní je prosvětlovaly jen žhnoucí paprsky slunce, které se odrážely v slzách. Zase to byla mladá dívka s rukou na jeho koleni. Šotek se na ni vyděšené díval.

„Proč bych měl?" utrl se Bardolin hrubě, i když ji tolik chtěl vzít do náručí, říct, že jí věří, všechno napravit. „Copak nemůžu udělat nic, co by tě přesvědčilo?" „A co bys tak asi chtěla udělat, Griello?" „Mohla bych tě nechat nahlédnout do své mysli, jako jsi to dělal tenkrát, když jsem se chtěla proměnit ve vlkodlaka a ty jsi mi v tom zabránil. Tehdy jsi do mě viděl, Bardoline. Můžeš to udělat zase. "

Ted' už si nebyl vůbec jistý. Předpokládal, že z ní vytáhne přiznání, ale kromě toho o ničem dalším nepřemýšlel. Věděl, že by ji nikdy nepředal Muradovi - uzavřeli by spolu nějakou dohodu, smluvili by se. Ale teď už vůbec nevěděl, co má udělat.

Protože jí věřil.

„Tak dobře, Griello, uděláme to tak," souhlasil a klekl si na plošinu. „Podívej se na mě."

Poslušně zvedla hlavu. Měl slunce za zády a jeho stín ji zakryl. Zahledl se hluboko, hluboko do dívčinych očí a stěžeň, hlídkový koš, loď a obrovský oceán kolem nich zmizel.

Tep srdce, dunivý a pravidelný. Ale když mu naslouchal, rytmus se změnil. Byl náhle nepravidelný, rozdvojený. Chvilku mu trvalo, než si uvědomil, že naslouchá dvěma srdcím najednou, která netlučou ve stejném rytmu.

Obrazy a představy kolem něho letěly jako mnohobarevná smršť listí. Viděl mezi nimi sebe, ale tímto směrem se nevydal. Zahlédl rozeklané hnědé štíty hřebenu Hebros, které musely být jejím domovem. Prolétly kolem něho rychlé, rudě zbarvené obrazy bezohledné vraždy.

Příliš daleko. Zašel ve své netrpělivosti příliš hluboko. Musí se o něco stáhnout.

Tep druhého srdce zesílil a přehlušil první. Skoro dokázal vycítit horkost netvora a škrábání hrubé kožešiny na své kůži.

Tady! Lod' na nekonečném oceánu a za temných hodin noci propletené bílé údy, lněné příkrývky ve hře světla a stínu. Skláněla se nad ním nadšená, vyhublá tvář, která patřila Muradovi.

A znovu netvor, tentokrát velice blízko. Cítil jeho vztek, jeho hlad. Neutuchající zlost nad tím, že byl uvězněn a nemohl žít volně.

Jenže stále uvězněn nebyl. Byl volný a ležel vedle nahého muže v rozhoupaném visutém lůžku, jehož provazy jen zmučeně vrzaly pod jeho vahou. Chtěl zabíjet, rozpárat břicho noci v objetí šarlatové vraždy. Ale neudělal to. Ležel vedle spícího, nočními můrami zmítaného šlechtice a strážil jeho spánek.

Chtěl zabíjet, ale nemohl. Něco mu v tom bránilo, něco, čemu netvor samotný nerozuměl, ale co nemohl pominout.

Nic víc. Několik roztroušených obrazů. On sám, šotek, děsivá nádhera bouře. Nic víc. Žádná vzpomínka na vraždu - ne na lodi, ne od chvíle, kdy se setkali v Abrusiu. Mluvila pravdu.

Bardolin ještě na okamžik v Griellině myslí otálel, rozhlížel se po propletených skulinách jejího vědomí, tu a tam si všímal spojení mezi netvorem a ženou, oblastí, kde se jejich světy rozdělovaly, kde bylo ovládání vlkodlaka nejobtížnější. Nakonec se odtáhl s pocitem úlevy a smutku. Milovala Murada - nějakým podivně zvráceným způsobem, který nedokázal pochopit ani vlkodlak v jejím nitru. A láskou k němu ubližovala sama sobě v míře, jakou nedokázal zase pochopit Bardolin.

Milovala také jeho, starého Bardolina - ale ne tímto způsobem, v žádném případě. Při tom zjištění cítil neuvěřitelně silné bodnutí zármutku.

A pak znovu viděl, jak se jí ve zesklivatělých očích odráží slunce. Byl na lodi. Popleskal ji lehce po tváři a ona zamrkala a usmála se.

„Tak co? ”

„Mluvila jsi pravdu," řekl těžce.

„Neříkáš to zrovna radostně."

„Možná jsi nezabila Pernika, ale hraješ s Muradem neuvěřitelně nebezpečnou hru, dítě."

„To je moje věc."

„Dobrá, ale neuvěřitelné se stalo skutkem: na palubě lodi žije ještě jeden proněněnec."

„Další proměněnec? Jak je to možné?"

„Nemám nejmenší tušení. Ty jsi nic nevycítila, že? Nemáš ponětí, kdo by to mohl být?"

„Jak bych mohla? Nikdy v životě jsem se nesetkala s jiným člověkem, který by trpěl černou chorobou, i když lidé říkají, že je jich Hebros plný."

„Pak se mi zdá, že nemůžeme dělat vůbec nic, dokud se nerozhodne znovu udeřit."

„Proč by se s námi ale vydával na cestu další proměněnec?"

„Možná aby tu plavbu znemožnil. To byl ostatně motiv pro vraždu Pernika. Murad mi dnes řekl něco, co mě trápí. Musím sejít dolů a poradit se se svými knihami."

„Řekni mi to, Bardoline! Co se děje?"

„Sám ještě nevím jistě. Měj oči otevřené. A ještě jedna věc, Griello: nepouštěj netvora na svobodu ani na chvíli, ani v soukromí Muradovy kajuty."

Zrudla. „Tys to viděl! Špehoval jsi nás."

„Jinou možnost jsem neměl. Ten muž pro tebe není, dítě - stejně jako ty nejsi pro něho. Pamatuji si to."

„Nejsem dítě, Bardoline. Tak se ke mně jako k dítěti nechovej."

Jemně ji pohladil po saténově hebké tváři, prsty přejel po krajkové pih, po sluncem opálené pleti.

„Neměj mi to za zlé, Griello. Jsem už stařec a dělám si o tebe starosti."

„Žádný stařec nejsi a mně je líto, že si o mě děláš starosti."

Ale v očích měla neúprosný výraz.

Bardolin se odvrátil a strčil si přihlížejícího šotka za košili.

„Pojď. Uvidíme, jestli tenhle 'žádný stařec' dokáže slézt po provazovém žebříku až dolů a nerozbít si svou šedivou hlavu o prkna paluby."

Karaka se namáhavě palec po palci vlekla na západ, tažena muži v lodních člunech. Dělalí stěží dvě ligy denně a námořníci začínali být vyčerpaní navzdory tomu, že se posádky vlečných člunů střídaly každou hodinu. Hawkwood začal rozdělovat vodu, jako by to bylo zlato, a vojáci se železnými kulkami v arkebuzách hlídali přední skladiště, kde byly uloženy soudky s pitnou vodou, dnem i nocí. Na tělech se všem začaly objevovat první rány, když byly omezeny přídělly sladké vody k mytí a sůl v oblečení tvrdla a odírala pokožku. A po celou tu dobu žhnulo na bezmračné obloze slunce a na kýl lodi se v zelené vodě přichytávaly mořské traviny v dalších a dalších

vrstvách.

Námořníci lovíli ryby, aby doplnili loďní zásoby. Naráželi na sledě, kteří táhli k západu, okřídlené ryby, obrovské feiuny s válcovitými těly a někdy i na svíjející se, slizké propletené chobotnice, z nichž některé byly tak velké, že by dokázaly převrátit menší z loďních člunů.

Na hladině moře se začaly objevovat ostrůvky mořské trávy a na nich kolonie růžových a šarlatových krabů, kteří se po nich proháněli a vytahovali z vody mrtvé ryby. Z této trávy stoupal odporný puch a ostrůvky byly plné vodních vší a dalšího hmyzu. Tito tvorové se dříve nebo později museli dostat na palubu a brzy většinu obyvatel lodi trýznila pálivá červená štipnutí a nepříjemné svědění ve vlasech a rozkroku.

V temnotě prostřední noční hlídky se z moře vedle karaky zvedl obrovský lesklý krunýř jako čerstvě zrozená hora a celou následující polovinu otočení hodin se vedle lodi houpal obrovský tvor, který mohl velikostí soupeřit s karakou samotnou. Hlava ria dlouhém krku s rohovitým zobákem sledovala užaslou loďní hlídku a pak se zase majestátně a ve víru bílé pěny ponořila pod hladinu. Hlubokomořská želva. Loďníci už o ní mnohokrát slyšeli ve starých námořnických povídkách a legendách. Říkalo se, že tyto tvory si steskem po domově sužovaní plavci v dálných mořích často pletou s ostrovy a vystupují na ně. Posádka se přežehnávala znamením Svatého a následujícího dne měl bratr Ortelius při kázání daleko početnější a pozornější publikum, což mu přinášelo jisté neveselé uspokojení. Prohlásil, že je tato plavba útekem před tvářmi Boží a s pohledem, upřeným na přihlížejícího Murada dodal, že služebníci Svatého se nenechají zastrašit hrozbami nebo strachem. Boží vůle se nakonec vždy naplní bez ohledu na překážky.

Téhož večera nechal Hawkwood zbičovat dva muže za kritizování rozkazů nadřízených důstojníků.

Muži ve člunech veslovali i v temných, dusných nocích hlídku za hlídkou a do vesel se jim vplétaly chomáče páchnoucích propletených travin, obývaných kraby a hmyzem. Hovor na dělové palubě se neustále točil kolem Pernikovy smrti a jejího možného původce. Byly rozebírány a promyšleny divoké teorie, které dával ve známost Bardolin, ale to bylo zhruba tak všechno, čím mohl lid dweomeru rozptýlit. Už takhle na lodi neustále přibývalo užívání magie. Některé čarodějnice dokázaly zbavit menší objemy vody soli, zatímco jiné ošetřovaly slané rány, které trápily každého, a čím dále více jich na noc rozžihalo čarovná bílá světla ze strachu, který svíral

všechny plavce během temných hodin noci v neúprosném objetí.

A pak, osm napjatých úmorných dnů bez jediného vánku od noci, kdy Pernikus opustil tento svět, rozčeřil hladinu olejnatého moře první závan. Ze severovýchodu přišel vítr. Nabíral na síle během ranní hlídky, až se plachty znovu napjaly k prasknutí a od příde odstříkovala bílá pěna. Lodníci i cestující si zhluboka oddechli, když se brázda za kýlem lodi začala prodlužovat a karaka namířila příd' rovnou na západ.

A pak došlo k další vraždě.

Kapitola dvacet dva

Vol Ephrir, hlavní město Perigraine. Město, které mnozí považují za nejkrásnější na celém světě.

Nacházelo se na ostrově uprostřed široké řeky Ephron. Zde, tři sta mil od pramenů, byl Ephron míli širokou blyštivou stuhou modré vody. Ostrov Ephrir byl nízký kus země ohraničený meandry Ephronu, o délce skoro celé tři míle. Před staletími jej Fimbriané obehnali hrázemi, aby zabránili neustálým záplavám, působeným řekou, a zbudovali v jeho středu umělý kopec sto stop vysoký, na němž mohli postavit citadelu. Kolem pevnosti vyrostlo město, rybářské vesnice se spojily, obchodní doky zabíraly více a více pobřeží ostrova, na němž se neustále rozrůstaly rozlehlé domy a věže - až byla jednoho dne zastavěna celá plocha souše v jediném bloku domů, vil, skladišť, hostinců, obchodů a tržišť bez jakéhokoli řádu nebo systému. A pak dávný král Perigraine rozhodl, že město musí být řízeno daleko lépe. Rybářské slumy byly strženy, ulice rozšířeny a vydlážděny, přístaviště přestavěna a vyhloubena, aby mohla přijímat obilní lodi s velkým výtlakem, které sem připlouvaly proti proudu řeky z Candelarie.

Město bylo přestavěno podle návrhů architektonického ideálu a stalo se pro většinu západního světa zázrakem: městem dokonalosti. A navíc nebyl na rozdíl od mnoha jiných ramusianských hlavních měst Vol Ephrir nikdy obléhán.

Na tomhle místě bylo vždycky něco zvláštního, nevinného, pomyslel si Abeleyn, když projížděl širokými ulicemi a zhluboka vdechoval vůni zahrad. Možná to bylo mírností klimatu. I když se člověk podíval na východ a viděl tam necelých třicet mil od města sněhem pocukrované vrcholky Cimbrických

hor, tady v Perigrainském údolí nebyl vzduch ani teplý, ani studený. Zimy tu jsou možná tvrdé, ale ten pomalý přechod do podzimu městu slušel stejně jako miliony žlutých a červených listů, které pluly na hladině jezírek a po majestátním Ephronu, když slétly z bříz a javorů, které všude plály jasnými barvami. Poletující listí jen zesilovalo atmosféru klidu, protože aČ-koli byl Vol Ephrir rušné město, působil maličko usedle, důstojně. Tak trochu ornamentálně. Žilo zde skoro čtvrt milionu lidí, tedy takřka tolik jako v Abrusiu, ale Abeley-novo rodné město v sobě mělo něco, co působilo divočeji. Možná to bylo příliš jasnými barvami nebo natěsnaným zmatkem přístavu. Pokud byl Vol Ephrir důstojná dáma, která vítá své hosty s královským majestátem, bylo Abrusio oplzlá stará děvka, která roztahovala nohy každému, kdo přišel.

Král Abeleyn z Hebrionu už byl v hlavním městě Perigraine dva dny. Už se zúčastnil hostiny, pořádané mladým králem Cadamostem, a vyzkoušel štěstí při lovu na varegy, divoké býložravce s dlouhými kly, kteří žili v říčních lesích. A teď už se nemohl dočkat, až konečně zasedne konkláve. Hlavní účastníci už dorazili: on sám s Markem z Astaracu - své tajné spojení si zatím nechávali pro sebe; bělovlasý a vznětlivý Haukir z Almarku, kolem něhož bez ustání kroužili rádcové z řádu zakladatelů jako supi kolem vyčerpaného válečného oře; Skarpathin z Finnmarku, který se ujal trůnu za nevyjasněných krvavých okolností; vévoda Adamir z Gabrionu, který dokonale naplňoval představu ošlehaného mořského vlka a Lofantyr z Torunny, který vypadal vyčerpaně a daleko starší než na svých dvaatřicet let.

Byli tu samozřejmě ještě další. Vévodové pohraničních lén: Gardiac, Tarber a dokonce i izolovaná Kardikia poslaly své zástupce, i když se vévoda Comorin nemohl dostavit osobně. Od pádu Aekiru byla Kardikia od zbytku ramusianského světa odříznuta; jediné spojení, které měla s dalšími západními mocnostmi, vedlo po moři.

Přítomni byli i vévoda z Tournu a samozvaný kníže Fulku a s Abeleynem přicestoval i zástupce Nabukiru, fimbrijského elektorátu, který se od ostatních odtrhl před takřka osmdesáti lety, ačkoli ten nesesedl u poradního stolu. Jeho přítomnost bude odhalena v příhodnou chvíli. Od zástupců hlavních spojených fimbrijských elektorátu neměl Abeleyn žádné zprávy a na zahajovací návrhy mu nepřišla žádná odpověď. Nicméně to i přes Golophinův optimismus očekával.

Vládcí ramusianských království byli povětšinou mladí muži. Náhodou se

stalo, že generace starších králů se vzdala moci jen s rozdílem několika let a jejich synové nastoupili na trůny mezi dvacátým a třicátým rokem svých životů.

Ve městě byli i tři preláti, kteří sem přicestovali přímo z nedávno ukončeného synodu v Charibonu. Escriban z Perigraine, duchovní představený tohoto království, Heyn z Torunny, který trávil dlouhé hodiny v odloučení se svým králem a Merion z Astaracu, stejně dlouze rokující s Markem. Starý Marat, prelát z Almarku, se vydal ze synodu přímo domů, ale jeho vládce Haukir byl obklopen církevními rádci v tak velkém počtu, že přítomnost preláta nebyla nutná; tak se na to alespoň s kyselým úsměvem díval Abeleyn.

První schůze konkláve se odehrávala uprostřed horečných spekulací a řečí. Přišla hlášení, že došlo k prvním bojům u Ormannovy Hráze, a i když část pevnostního komplexu padla, zbytek stál a odolával útokům merducké hordy, která čítala více než půl milionu duší. Díky Golophinovu rohovi měl Abeleyn daleko přesnější informace. I když k bitvě došlo teprve před několika dny a to místo odsud bylo vzdáleno měsíc cesty, věděl, že útok přes málního běhu diplomacie a mezinárodních vztahů. S radostí mohl prohlásit, že se tyto okolnosti změnily. Dnes ráno dorazili zástupci právě tohoto státu. Prosím, královští bratřenci, přivítejte v našem středu vyslance Fimbrie." Na tuto narážku se otevřely dveře a dovnitř vstoupili dva muži, oblečení celí v černém.

„Vítám vás, pánové," oslovil je Cadamost svým nejmelodičtější hlasem.

Muži přešli ke středu místnosti a beze slova se usadili u poradního stolu. Dveře se s bouchnutím zavřely, jako by chtěly zdůraznit konečnost tohoto skutku.

„Dovolte, abych vám představil maršály Jonakaita a Markuse z Neyru a Gaderie, kteří jsou v tomto okamžiku oprávněni hovořit i jménem elektorátů Tulum a Amarlaine. V konečném důsledku jsou hlasem Fimbrie samotné."

Ostatní vladaři seděli jako omráčení, včetně Abeleyna. Jeho vlastní poslové se z výpravy k záhadným fimbrijským elektorům vrátili s prázdnými rukama. Ale čtyři elekto-ráty se spojily a vyslaly dva muže. To bylo neslýchané. Jedním z důvodů pádu Fimbrijské hegemonie byly vnitřní rozepře mezi jednotlivými elektoráty. Co způsobilo jejich náhlou a nečekanou jednotu?

Cadamost se tvářil navýsost spokojeně. Ostatní monarchové na něho

většinou pohlíželi jako na politicky nepřilíš dovedného muže a on přesto dokázal vybojovat obrovské vyjednávačské vítězství. Abeleyn se podíval do rudě olemovaných očí, na naprosto nevýrazné rysy perigraineského krále. Bylo v něm daleko víc než jen příjemný hlas.

Fimbriané seděli nezúčastněně na svých místech. Byli to ramenatí muži s vlasy ostříhanými úplně nakrátko a jejich propadlé tváře vypovídaly o nezměrné tělesné odolnosti. Byli oděni v tradiční fimbrijské černi, v barvě, do níž se oblékali od pádu hegemonie a smrti posledního císaře všichni vysoce postavení muži v elektorátech. Torunnská černá a šarlatová, kterou nosil Lofantyr, byla pozůstatkem chmurné fimbrijské černi a byli to právě Toruňané, kdo zdědil pověst největší vojenské moci na celém světadíle. Ale kdo může vědět, jak by si dnes vedli Fimbriané? Pravda, narbucká Fimbrie se po rozchodu s ostatními elektoráty otevřela světu, ale v důsledku toho už o ní nikdo neuvažoval jako o součásti Fimbrie.

„Jsme zde na žádost dvou králů," promluvil Jonakait. „My z elektorátů uznáváme, že celý západ stojí proti největší hrozbě, jaké musel čelit od dob náboženských válek. Fimbria, kdysi největší mocnost celého světa, nehodlá stát stranou normálních diplomatických protokolů. Přišel jsem sem s plnou mocí k vyjednávání dohod a smluv s ostatními vladaři Normannie a tato plná moc mi povoluje přislíbit vojenskou pomoc, pokud o ni bude projeven zájem."

„Proč nepřišli vaši elektoři osobně?" zeptal se ostře Lofantyr, kterému se rozhodně nemohla zamlouvat ta pasáž, pojednávající o 'největší moci'.

Jonakait zamrkal. „Markus a já jsme pověřeni jednat jejich jménem. Byla nám udělena veškerá potřebná moc všemi elektorálními orgány. Sedíme zde jako de facto vládci Fimbrie a můžeme schválit jakoukoli věc, kterou uznáme za vhodnou."

Takže věci se měnily i ve Fimbrii a nikdo z nás si toho nevšiml, pomyslel si Abeleyn. Elektoráty se nějak dokázaly zbavit vzájemné řevnivosti a sporů a naučily se jednat ve shodě. Začal přemýšlet o tom, jak velkou moc tito dva muži skutečně mají.

„Můžete schválit závazek fimbrijské vojenské pomoci?" zeptal se Lofantyr možná příliš dychtivě.

„Můžeme."

Torunnský král se opřel. „Pokud jde o tento slib, mohu tě vzít za slovo, maršále."

Fimbrian skoro neznatelně pokrčil rameny.

Abeleyna ale zároveň napadlo, kdo jiný z mužů kolem stolu by ve skutečnosti schvaloval, kdyby se fimbrijští vojáci znovu po letech vydali na pochod Normannií.

Vždycky se pokládal za otevřeného, nezaújatého a proti všem předsudkům minulosti obrněného člověka, ale i on cítil při této představě mrazení v zádech. Nebylo divu, že se tolik obličejů kolem stolu tvářilo nejen překvapeně, ale i nahněvaně.

Slova se znovu ujal Cadamost, aby přesunul pozornost sezení od překvapivého příchodu dvou maršálů k dalším důležitým záležitostem.

„Tentokrát před námi leží dalekosáhlá rozhodnutí a je důležité, aby byly prozkoumány i záležitosti, z nichž budou tato rozhodnutí vyplývat. Pokud má západ ve světle východní hrozby - a dalších událostí - jednat ve shodě, pak musíme dojít ke shodě my, hlavy našich národů, shromážděné ve zdech této místnosti.“

„Budeme rokovat na základě skutečností, nebo budeme vycházet z drbů, bratrance?“ zeptal se Haukir. Bílý vous se naježil. Říkalo se, že on a prelát Marat jsou příbuzní - a to daleko těsněji, než by se dalo očekávat. Almarcký prelát byl podle všeho královské krve, ačkoli pocházel z nemanželského svazku. Nicméně se ti dva dokázali chovat stejně zatvrzele a nevrle, jako by byli dvojčata.

„Co tím chceš říct, bratrance?“ opáčil Cadamost.

„Tak třeba ty řeči o tom, že Macrobius žije a přebývá v Ormannově Hrázi. Musíme je prohlásit za neplatné, než nadělají nějakou škodu.“

„Souhlasím,“ ozval se Abeleyn. „Musíme je pečlivě prozkoumat pro případ, že by se v jejich nitru nalézala třeba jen špetka pravdy.“

„Pieter Martellus v Ormannově Hrázi trvá na tom, že je to Macrobius,“ řekl Lofantyr.

Haukir si odfrkl. „A ty mu věříš? Jen se snaží těm svým vojákům vtlouct do těla trochu odvahy, nic víc.“

„Nikdy jsem neslyšel, že by torunnským vojákům chyběla odvaha,“ vybuchl Lofantyr. „Měl jsem za to, že způsob, jímž bojovali u Aekiru, by mohl být důkazem, jak jsou schopní. Mí krajané umírali po desítkách tisíc, aby království, která se schovávají za jejich štíty, mohla žít v míru. Takže mě laskavě ušetři žvanění o odvaze, bratrance.“

Bravo! pomyslel si potěšené Abeleyn, když viděl, jak Haukirovi

zbrunátněla tvář a začal vztekle prskat.

Ale Lofantyr ještě neskončil.

„Bylo mi dáno na vědomí, že pět tisíc rytířů církve, které generální vikář zakladatelů přislíbil mému prelátovi, se otočilo na pochodu k Hrázi a zamířilo zpět do své citadely v Charibonu. Tolik pokud jde o pomoc církve. Himerius se na celou záležitost dívá úplně stejně jako ty, Haukire: aniž by počkal a vyslechl důkazy pro a proti, rovnou bez přemýšlení odsuzuje. Já sám jsem se rozhodl chovat nestranně. Pokud je Macrobius skutečně naživu, pak je to jistě znamení Boží, že merducký příliv se zastavuje. A novinky z Ormannovy Hráze to potvrzují.“

Abeleyn a Mark z Astaracu si vyměnili pohledy. Takže takhle to je. Lofantyr našel díky vítězství u Hráze dostatek síly na to, aby se postavil pontifikovi. Určitou roli v tom bezpochyby sehrála i skutečnost, že u stolu sedí vyslanci Fimbrie, pomyslel si Abeleyn. Torunnský král se už více necítil zavázán církevním vojákům. Lofantyr mohl rozhodovat sám o sobě a to bylo jen dobře.

„Obviňování a výčitky nemají na tomto jednání co pohledávat,“ a Cadamost zvedl ruku, aby zarazil Haukirův výbuch.

„Takže odmítneme pontifikální bulu nového duchovního vůdce ramusianského světa?“ zeptal se lehkovážným tónem Skarpathin z Finnmarku a na tváři vraha se zavlnil sardonický úsměv.

Cadamost se odmlčel a do ticha se rychle ozval Abeleyn.

„Pontifex možná není plně informován o situaci. Jednal v nejlepším přesvědčení, aby zabránil v této těžké době nepokojům, zmatku a dokonce i schizmatu v řadách církve. Ale i když se můžeme podrobit tónu buly, přesto věřím, že bychom se měli chovat s citem pro spravedlnost a počkat si na výsledek dalšího vyšetřování s otevřenou myslí.“

Kolem stolu se přelila vlna podrážděného Šumu, ale nikdo tento názor otevřeně neodmítl. Všichni přítomní věděli, že hebrionský král se se svým bývalým prelátem často nepohodl. Haukir se na Abeleyna podezíravě zamračil. Byl to bezbožný a lehkovážný mladík, který si stále z něčeho tropil žerty. Abeleyn si pečlivě udržoval tvář bez výrazu.

Cadamost Abeleynovi věnoval vděčný pohled. Bylo jasné, že role hostitele není příliš lehká a unavuje ho.

„Takže jsme ustavili důležitá témata rokování,“ shrnul. „Zvěsti o Macrobiově přežití, obrana Ormannovy Hráze a dalších východních území a

příchod našich nových kolegů z Fimbrie."

„Jsou tu ještě další, bratrance," ozval se Mark z Astaracu.

„Jako například?"

„Jako například ty zatracené čistky, k nimž dochází v Hebrionu a které se podle všeho mají rozšířit po všech ramusianských státech tohoto světařilu."

„Rozhodování o této záležitosti leží plně v rukou církve," prohlásil Haukir.

„Je to naruřování autority koruny a jako o takovém o něm bude toto shromáždění hovořit," řekl Abeleyn pevně. Teď už na něm nic nepřipomínalo mladého chlapce. Temné oči se mu blýskaly jako odlesk slunce na skle.

Ostatní vladaři se na Marka s Abeleynem zahleděli; vycítili mezi nimi něco, nějakou tajnou dohodu. K odhalení hebroastaracké spojenecké úmluvy ale stále ještě bylo dost času. Abeleyn s Markem měli každý svůj opis a byli je připraveni v nejvhodnějším okamřiku předložit shromáždění.

„Dobrá tedy," přikývl Cadamost. „Otázka upalování kacírů tedy bude přednesena také, ačkoli sám nevím, co by s ní mohli laičtí vládcové udělat; osobně mi to připadá jako zasahování do záležitostí církve."

„Řekněme, že mám jisté pochybnosti o důvodech, které k tomuto postupu vedly," doplnil Abeleyn.

„Pochybuješ snad o úsudku nejvyššího pontifika?" zeptal se ho Lofantyr, jako by zapomněl, že přesně totéž udělal před okamřikem on sám.

„Himerius nebyl nejvyšší pontifex, když o této záležitosti rozhodl. Byl prelát hebrionský a tímto jeho skutky spadají pod soudní pravomoc hebrionské koruny."

„Právnícké kličky!" odfrkl si Haukir.

„Tyto právnícké kličky mohou získat jistý význam, pokud bude celý případ přednesen před královským soudním dvorem," opáčil Abeleyn.

„Nemůžeš přece nejvyššího pontifika postavit před soud," ozval se Skarpathin z Finnmarku, který byl i navzdory svému mládí a krvavým krokům, které ho přivedly ke trůnu, spíše konzervativní.

„To sice ne, ale pokud Macrobius stále ještě řije, pak Himerius nejvyšším pontifikem není. A ty čistky byly nařizeny prelátem, nikoli pontifikem. Ještě jsme nečetli pontifikální bulu, která by je formálně rozšiřovala na všechna království."

„Slyšel jsem, že dva tisíce rytírů církve už jsou skoro na hranicích Hebrionu, bratrance. Nebylo by možné, že by tvá horlivost pramenila právě z této skutečnosti?" zeptal se Haukir se sřízavým úsměškem.

„Jsem potěšen úsilím, které církev vynakládá na zajištění bezpečí mého království, ale stejně jako Lofantyr si myslím, že by jejich sil mohlo být velice dobře využito jinde.“

„K boji s merduky potřebujete vojáky, nikoli slova,“ ozval se náhle fimbrijský maršál Markus a jeho příměstí je vyvedla z rovnováhy. „Je jasné, že už se nadále nemůžete spoléhat na církevní vojsko. Pontifex a jeho preláti hrají vlastní hru; na osudu Ormannovy Hráze jim nezleží ani v nejmenším. Možná by byli daleko raději, kdyby padla, pokud by se tímto tahem zároveň zbavili hrozby konkurenčního pontifika.“

Bylo neodpustitelné říkat pravdu tak otevřeně a nepřikrášleně. Izolace připravila Fimbriany o jakékoli zbytky diplomatické jemnosti, jakou kdy mohli vládnout, pomyslel si Abeleyn.

Zdálo se, že Haukir znovu vybuchne, ale Fimbrian nevšímavě mluvil dál nevzrušeným a vyrovnaným hlasem.

„Fimbrijské elektoráty se rozhodly nabídnout západu své síly. Ve Fimbriu samotném přebývá šest set tercií, připravených vyrazit během jediného dne. Tyto jednotky byly vyčleněny přímo pro případné použití mimo hranice elektorátů. Můžeme je nabídnout každému přítomnému vladaři, který projeví zájem.“

Místnost se pohroužila do užaslého a omráčeného ticha. Šest set tercií! Přes sedmdesát tisíc mužů. Příměstí ve svém středu měli takovou mocnost a vůbec si to neuvědomovali.

„Pod čím velením by tyto tercie sloužily?“ zeptal se Lofantyr.

„Měly by své vlastní důstojníky a expediční výprava jakékoli síly by spadala pod velení fimbrijského maršála, který by přijímal rozkazy od vládce toho království, jež by ho zaměstnávalo.“

„Zaměstnávalo?“ zeptal se Cadamost a podezíravě přimhouřil zarudlé oči. „Řekni mi, maršále, kdo by platil žold tvým vojákům?“

Markus vůbec poprvé od chvíle, kdy promluvil, ztratil lhostejný výraz.

„Veškeré náklady by přirozeně kryl vladař, jemuž by sloužili.“

Takhle to tedy bylo. Fimbriané zabíjeli dvě mouchy jednou ranou. Nyní, když se zdálo, že elektoráty ukončily veškeré třenice a neshody minulosti, měly bezpochyby mnoho nezaměstnaných vojáků, o které bylo nutno se postarat. Co ale s těmito muži, kteří neměli kam jít do boje? Nejjednodušší řešení bylo prodat jejich služby západním královstvím, ulevit bezpochyby napjaté ekonomické situaci a navíc zároveň rozšířit vliv Fimbrie. Tato berla

se mohla jednoho dne stát mocným mečem. Byl to dokonalý plán. Abeleyna napadlo, jestli je Lofantyr dostatečně zoufalý na to, aby nabídku přijal. Určitě si musí uvědomovat i následky.

„Promluvíme si v soukromí, jakmile bude dnešní zasedání konkláve uzavřeno,“ vzpomáтал se konečně král Torunny.

Markus se mírně uklonil, ale Abeleyn si stačil všimnout vítězného pohledu, který mu bleskl v očích.

„Ten zatracený hlupák!“ zuřil Mark. „Copak nevidí, co dělá? Fimbriáné mu uvážou kolem hrdla vodítko a budou si s ním dělat, co se jim zlíbí!“

„Je zahnaný do kouta.“ Abeleyn upil vína a kutáel po talířku černou olivu, od které se odrážela sluneční záře. „Přišel o posily, které mu slíbila církev, takže musí sehnat vojáky někde jinde. Fimbrijská výzvědná služba musí mít přesně informované zdroje. Načasování téhle nabídky je dokonalé.“

„Myslíš, že se chtějí znovu pokusit uskutečnit své sny o velké říši?“

„Samozřejmě. Co jiného by dokázalo elektoráty přesvědčit, aby přestaly se vzájemnými rvačkami? Můj plán s představením narbukanského vyslance splaskl jako propíchnutý měchýř. Je to zvláštní. Golophin musel mít podezření, že se ve Fimbrii něco děje, protože mi sám navrhoval, abych vyslal do elektorátů posly. Ale neřekl bych, že čekal něco takového, ani v nejdivočejších snech ne.“

„Nebo nočních můrách. Naše spojenectví vypadá ve stínu téhle události jako pěkná slabota.“

„Právě naopak, Marku. Teď je daleko důležitější než jindy. Cadamost uzavřel s maršály nějakou tajnou dohodu, tím jsem si jist. Přijali jeho pozvání, ne moje. A To-runia potřebuje vojáky. Kudy se dostanou z Fimbrie do Torunny? Přes Perigraine! Cadamost hraje velice promyšlenou hru. Kdo by do něj řekl, že je něčeho takového schopný?“

Seděli v pouliční hospůdce vedle jedné z hlavních městských tříd. Kolem nich se valil nekonečný proud vozů a kár a pestrá podívaná lemovaly rudozlaté stíny podzimních stromů, které se tyčily podél takřka všech ulic Vol Ephri-ru. Na zemi ležela vrstva šarlatových a jantarových listů jako šustivý koberec a mezi domy vál chladivý vánek. Když se podívali přes střechy domů na druhé straně ulice, viděli v dálce bílé zářit mramorové věže královského paláce. Abeleyn zvedl sklenici vína, jako by jim připíjel. Bylo to candelarijské červené. Plná polovina candelarijského vývozu směřovala do Perigraine.

„Musíme si s Lofantyrem promluvit," usoudil Abeleyn. „Někdo mu musí říct, co dělá. Nebudeme ho zrazovat od fimbrijské pomoci, ale musí o rozmístění takové síly alespoň trochu přemýšlet. Je na tom ale jedna věc dobrá: pomohlo mu to k naprosté nezávislosti na církvi a to může přispět k tomu, aby byl Macrobius znovu uznán za pontifika. Lofantyr ho podpoří. Nemá co ztratit a s pontifikem, který se stane torunskou loutkou, může jen získat."

„Pokud Himerius vyklidí pozice," poznamenal Mark věčně.

„Tohle je velice zajímavé 'pokud', bratrance. Kdo by ho podpořil, kdyby se vzepřel? Almark, samozřejmě a Finnmark plus většina hraničních vévodství."

„Možná Perigraine."

„Možná. Když přijde na tohle království, není jisté vůbec nic. Cadamost mě vyvedl z míry - to je nanejvýš nepříjemné."

Z davu kolemjdoucích, kteří přecházeli sem a tam, se vynořila ženská postava a přešla k jejich stolu. Uklonila se oběma králům a pak se napila vína z Abeleynovy sklenice.

„Má paní Jemillo," usmál se vesele hebrionský vladař. „Doufám, že sis procházku po městě užila příjemně."

„Je to nádherné místo, Veličenstvo, tak odlišné od našeho starého přecpaného Abrusia. Vypadá jako jedno z těch starých míst, o kterých se vypráví u dvora."

„Jsi trochu pobledlá. Cítíš se dobře?"

Jemilla na sobě měla volné, temně šarlatové šaty, po-šité perlami a zlatou nití. Tmavé vlasy měla vyčesány na temeni a sepnuty perlovými jehlicemi. Tvář měla bledou jako mořem vybělenou kost.

„Docela dobře, Veličenstvo. Jsem trochu unavená."

Mark jí nevěnoval pozornost. To, že si ji s sebou Abeleyn přivedl na konkláve, ho ve skutečnosti pobuřovalo - o to více nyní, když byla uzavřena dohoda a král byl oficiálně - i když tajně - zasnouben s jeho sestrou.

„Neměla bys možná tolik chodit na slunce. V této části světa září daleko jasněji. Není tu žádný prach, který by jeho svit mohl rozptýlit."

„Cekám na svou bryčku, Veličenstvo. Doprovodil bys mne na roh, prosím? Mé služebné mne na chvíli nechaly volně vydechnout."

„Samozřejmě, paní. Počkáš tady na mě, bratrance?" Mark přátelsky mávl rukou a ponořil nos do sklenice.

„Nemá mě rád," poznamenala Jemilla, když se octli z doslechu.

„Přitahuješ ho, ale Mark se někdy dokáže chovat jako pěkný morous. Má rád svou manželku a často cítí vinu.“

„Vy dva se chováte jako párek uředníků, které mistři pustili odpoledne do města. Copak s sebou nemáte vůbec žádný doprovod?“

Abeleyn se zasmál. „Mí osobní strážci jsou stejně jako Markovi naprosto neviditelní. Cadamost nás bezpochyby také nechává sledovat svými lidmi. Ve Vol Ephriru se o mé bezpečí nemusíš strachovat. Kdyby se mi tu cokoli přihodilo, vrhlo by to špatné světlo na krále Perigraine.“

Jemilla se opřela o královo rámě. Kráčela daleko pomaleji než obvykle.

„Stalo se něco, paní?“

Naklonila se k němu, aby mohla šeptat.

„Jsem těhotná.“

Zastavili se na ulici a kolemjdoucí se na ně zvědavě dívali.

„Víš to jistě?“ zeptal se Abeleyn hlasem, z něhož se vytratil veškerý cit a teplo.

„Ano, Veličenstvo. Je to tvé dítě. V době, kdy jsme byli spolu, nikdo jiný neexistoval.“

Abeleyn na ni upřeně hleděl. Jasně světlo jí ve tváři odhalilo drobné vějířky vrásek v koutcích očí, zdůraznilo bělost pleti a stíny pod lícními kostmi.

„Tobě není dobře, paní,“ zamumlal.

„Nedokážu nic udržet v žaludku. To přejde.“

„Víš to ještě někdo jiný?“

„Má služebná to brzy uhodne.“ Jemilla si přiložila ruku na břicho, skryté pod silnou látkou volných šatů. „Zatím je to těžko pozorovatelné, ale můj krvotok...“

„Dobře, dobře! Nechci nic slyšet o těch vašich ženských záležitostech!“ Abeleyn stejně jako většina mužů věděl o této věci málo a ještě méně se o ní dozvědět chtěl. Přinášelo neštěstí spát se ženou v té době, byla to urážka Boha. To bylo maximum, které o tom potřeboval vědět.

„Víš jistě, že je mé, Jemillo?“ zeptal se tiše a položil jí ruce na paže.

Oči se jí zalily slzami. „Ano, Veličenstvo.“ Sklonila hlavu a začala tiše vzlykat.

„U zubů Svatého! Kde je ten zatracený vůz? Osuš si oči, ženská, pro milost Boží!“

Ulicí k nim přijel krytý kočár a Abeleyn jej zastavil.

„Budeš v pořádku?“ zeptal se jí, když jí pomáhal nastoupit. Nikdy ji ještě neviděl plakat a znervózňovalo ho to.

„Jistě, Veličenstvo, budu v pořádku. Ale nemohu ti poskytovat stejné služby jako dosud.“

Abeleyn zrudl. „Na tom nezáleží. Budeme tě muset zpátky do Hebrionu dopravit po moři. V tomhle stavu nemůžeš znovu cestovat přes Malvennory. Je tu pár věcí, které bude potřeba zařídit. Bude o tebe postaráno, Jemillo.“

„Veličenstvo, musím říct - já si to dítě chci nechat. Nechci se ho... zbavit.“

Abeleyn ztuhl. Na okamžik se mu na tváři objevila až podivuhodně věrná podoba nesmiřitelného výrazu přísného, fanaticky zbožného otce.

„Podobný nápad mi ani na vteřinu nepřišel na mysl, Jemillo. Jak jsem řekl - bude o tebe postaráno, stejně jako o dítě.“

„Děkuji, Veličenstvo. Nikdy jsem o tom nepochybovala.“

Zabouchl dvířka a kočár vyrazil k paláci, kde měla Jemilla vyhrazeny vlastní pokoje. Sledoval jeho odjezd s trpce sevřenými rty.

Nemanželské dítě, a ještě ke všemu zplozené s ne ledajakou kurtizánou. S dcerou šlechtického rodu. To může způsobit ošklivé problémy. Bude si muset dávat pozor.

„Něco není v pořádku?“ zeptal se Mark, když si k němu Abeleyn znovu přisedl.

„Ne. Ženská všetečnost. Poslal jsem ji zpět do paláce.“

„Docela hezká žena, i když trochu zralejší.“

„Ano. Je to vdova.“

„A urozená k tomu,“ poznamenal Mark bez úsměvu.

Abeleyn na něho upřel pronikavý pohled. „Ne dostatečně urozená, bratrance, věř mi. Zdaleka ne dostatečně urozená. Objednej ještě nějaké víno, prosím. Jsem vyschlý jako letní potok.“

Jemillina tvář byla v uzavřeném kočáře tvrdá jako žula a slzy jí na tvářích oschly. Vůz byl dobře odpérováný, takže sebou příliš neházel, a ona byla jen ráda. Ještě nikdy dítě nedonosila. Nebyla si docela jista, co všechno ji vlastně čeká. Ale to nebylo důležité.

Uvěřil jí - to bylo hlavní. Co udělá teď? Jaké vyhlídky před sebou má nemanželské dítě hebrionského krále? To se ještě uvidí. Vůbec se jí nelíbilo, jak se Abeleyn přátelil s králem Markem z Astaracu. Jako starý mládenec by mohl vskrytu duše syna uvítat - i kdyby byl z nemanželského lože, ale pokud se má oženit a udělat z té astaracké princezny hebrionskou královnu...

Přirozeně to nebylo Abeleynovo dítě; zplodil je Richard Hawkwood. A bude to syn - to cítila až do morku kostí. Ale Hawkwood byl teď bezpochyby mrtvý celé stovky sáhů pod hladinou nemilosrdného oceánu. A i kdyby mrtvý nebyl, tak není šlechtic. Nikdy se nesmí dozvědět, že má syna. Ne, toto dítě vyrostе jako syn králův a ona už se postará, aby se jednoho dne o své dědictví přihlásil. Nebude okraden o svůj původ a když požádá o uznání, bude tu jeho matka, aby mu pomáhala.

Kapitola dvacet tři

Billeranda našli v polovině prostřední hlídky v lanové komoře, umístěné v přední části podpalubí. Odešel sem zkontrolovat osmipalcové kabely, které sloužily jako kotevní lana. Byl s ním plavčík Mateo; po mladíkově těle nezbyla jediná stopa. Vojáci tvrdili, že nezaslechli vůbec nic.

Dobrovolná jednotka arkebuzírů vypálila čestnou salvu na památku muže, který kdysi býval vojákem, když přehodili jeho tělo přes bok do moře, a pak se všichni vrátili na svá místa - nyní už po čtveřicích místo dvojic, zatímco po celém podpalubí plály lucerny, aby udržely stíny z dohledu.

Hawkwood s Muradem strávili zbytek noci popíjením brandy ve šlechticově kajutě a tím, že se snažili ze svých unavených mozků vymáčkout nějaký způsob, jak celou situaci vyřešit, jak zbavit loď tohoto prokletí. Hawkwood dokonce navrhl, aby požádali o pomoc Ortelia, ale to Murad zamítl. Už tak bylo dost špatné, že kněz získával čím dál větší podporu mezi vojáky a námořníky - aby ho chodili o pomoc prosit ještě lodní důstojníci, bylo prostě nemyslitelné.

Pak do kajuty vstoupil Bardolin a podle výrazu v jeho tváři bylo jasné, že nepřináší dobré zprávy.

„Ortelius mluví na dělové palubě k lidem, kteří se tam sešli," oznámil jim.

„Na dělové palubě!" zvolal Murad.

„Ano. Zdá se, že se o své pravdě rozhodl přesvědčit i nebohé duše našich cestujících. Je tam spousta vojáků a dokonce někteří námořníci."

„Přikážu Sequerovi, aby tu sešlost rozehnal," prohlásil rozhodně Murad a začal vstávat ze židle.

„Ne, pane Murade, prosím té, aby sis to rozmyslel. Může to jen uškodit. Většina tvých mužů je stále ještě na svých místech - stejně jako většina

námořníků, kapitáne, i když jsem si tam všiml jednoho důstojníka, Velasca. Ten tam byl s ostatními."

„Velasca?" vybuchl Hawkwood. „Ten vzpurný pes!"

„Skoro by se zdálo," poznamenal Murad sžíravě, „že se v hlavách našich podřízených začínají objevovat známky samostatného myšlení. Dej si brandy, mágu. A vytáhni tu věc, která se ti hrabe za košilí, pro milost Svatého. Nebude to poprvé, co uvidím familiára."

Bardolin vypustil šotka ze záňadří. Ten vyskočil na stůl a přičichl si k hrdlu lahve brandy; pak se usmál, když ho Murad podrbal pod bradou.

„Šotek na palubě lodi nosí štěstí," poznamenal Hawkwood tiše.

„Ano," přikývl Bardolin. „Vzpomínám si, že přesně totéž mi říkal Billerand v Abrusiu, než jsme vypluli."

V kajutě se rozhostilo tíživé ticho. Hawkwood do sebe hodil brandy, jako by byla ve sklenici voda. „Co jsi zjistil?" zeptal se konečně čaroděje a zavřel oči, do nichž mu ze silné pálenky vhrkly slzy.

„Trochu jsem si četl ve svých knihách. O vlkodlacích. Moje sbírka thaumaturgických studií je žalostně nedostatečná - než jsem opustil Abrusio, vypálili mi dům -a ostatních cestujících jsem se musel vyptávat nanejvýš opatrně, jestli s sebou podobné knihy mají, to je jasné. Ale podle těchto skrovných zdrojů, které jsem byl schopen shromáždit, nesnášejí proměněnci uvěznění dvou druhů. Gregory z Touronu tvrdí, že čím déle si proměnenec ponechává svou lidskou podobu, tím násilnější jsou skutky netvora, jakmile se promění. To znamená, že pokud nehodlají proměněnci propadnout vražednému šílenství, jakmile se přetvoří do zvířecí formy, musí se měnit z jednoho těla do druhého víceméně pravidelně - i kdyby neměl vlkodlak dělat vůbec nic. Je to jako prořezávání nežitu, hnis se tu a tam musí uvolnit. Netvor musí dýchat." „A ta druhá forma uvěznění?" zeptal se Murad netrpělivě.

„To je jednoduché. Jakékoli delší období pobytu v uzavřených prostorách, jako je například dům, jeskyně..."

„Nebo loď," doplnil Hawkwood.

„Přesně tak, kapitáne."

„Vynikající," poznamenal Murad kousavě a napil se. „K čemu nám tyhle útržky nevypočitatelné ceny jsou, starce?"

„Sdělují nám jasně, že náš proměnenec trpí dvěma způsoby. Za prvé proto, že musí pobývat v uzavřeném prostoru lodi, a za druhé proto, že se nemůže měnit natolik pravidelně, jak by si přál. A tak se tlak zvyšuje společně se

zklamáním."

„Doufáš, že udělá nějakou chybu, že ztratí ovládání," vyvodil Hawkwood.

„Ano. Prozatím byl velice opatrný. Zabil našeho počasníka a nechal nás stát v bezvětrí a myslel si, že to možná bude stačit. Ale pak jsme znovu nabrali do plachet vítr a loď znovu zamířila na západ - takže udeřil znovu a tentokrát si za oběť vybral lodního důstojníka. A začíná zasévat paniku."

„Vědí, kdo zabil Perníka," prohlásil Murad tiše a oči měl v bledé hubené tváři skoro zavřené. „Těžko říct, kdo je víc vyděšený - jestli vojáci nebo cestující."

„Možná doufá, že se mu podaří vyvolat vzpouru," ozval se zamyšleně Hawkwood.

„Ano. Nicméně je tu ještě jedna věc, kterou tvrdí Gregory. Jde o to, že proměnenec, který zabil, není nasycený - právě naopak. Často se stává, že musí zabít znovu a znovu, obzvlášť když přebývá v uzavřených prostorách, jak už jsem říkal. A s každou další vraždou ztrácí víc a víc kontroly, až nakonec jeho rozum ustupuje instinktu a nadvládu získává nemyslí vlnodlak."

„Což se nejspíš přihodilo proměněnci na palubě *Sokola*, " poznamenal Hawkwood.

„Obávám se, že ano."

„Nezapomínej, že na palubě *Sokola* se neplavila jednotka hebríonských vojáků, ozbrojená arkebuzami se železnými kulkami v hlavních," řekl zarytě Murad. „Ne, spíš bych řekl, že ta věc má strach. Pokud má čaroděj pravdu, pak ten netvor začne čím dál častěji podléhat svým zvířecím instinktům. To může pracovat v náš prospěch."

„A mezitím budeme čekat, kdo umře jako další?" zeptal se Hawkwood.

„Ano, kapitáne, nic jiného nám nezbude," přikývl Bardolin.

„Tahle tvoje strategie se mi moc nezamlouvá, mágu. Něco podobného nejspíš dělají ovce, ke kterým se blíží smečka vlků."

„Nic jiného mě ale nenapadá."

„Neexistuje nějaké znamení, nějaká stopa, podle které bychom mohli proměněnce v lidském těle poznat?"

„Některé čarodějky tvrdí, že v jejich očích je něco zvláštního. Často vypadají podivně, jako by ani nebyly lidské."

„To nám moc nepomůže."

„To je všechno, co vím."

„Kde udeří příště, co myslíš?" zeptal se Murad.

„Podle mě udeří tam, kde je podle něho centrum odporu a zdroj autority. Myslím, že jeho příští oběť sedí u tohoto stolu."

Murad a Hawkwood si vyměnili prázdné pohledy. Nakonec se zjizvený šlechtic zmohl na přiškrcené uchechtnutí.

„Ty tedy umíš zkazit dobrou brandy, mágu. To jsem se klidně mohl napít octa."

„Bud'te připravení, oba," trval na svém Bardolin. „Nesmíte být ani na okamžik o samotě a vždycky musíte nosit zbraň, která by jeho černé duši dokázala uškodit."

Karaka pokračovala v plavbě se svým dvojím nákladem strachu a nespokojenosti. Hawkwood si všiml, že Velasca poslouchá rozkazy jen neochotně a připadal mu neustále neklidný, přestože se vynikající severovýchodní vítr neustále opíral do plachet ze zadobochního pravoboku a poháněl loď rychlostí dobrých šesti uzlů. Každé dvojí otočení přesýpacích hodin znamenalo dvě ligy a každý plný den urazila karaka sto čtyřiačtyřicet námořních mil. Na západ, celou tu dobu přímo na západ. Každý den příd' lodi rozdělovala sluneční kotouč v krvavém západu, jako by mu chtěla vplout přímo do srdce. Hawkwood tehdy miloval loď ještě více než kdy jindy, když odpovídala na jeho pozornost, přemlouvání, rozkazy k rozvinutí dalších a dalších plachet. Zdálo se, že jí vůbec nevádí nálada na palubě a řítila se po vlnách jako skvělý kuň, který v nozdrách cítí vůni stáje.

Druhý den endorionu, roku Svatého 551.

Vítr severovýchodní, čerstvý a stálý. Kurs přímo na západ. Rychlost šest uzlů při větru ze zadobochního pravoboku. Hlavní plachty, košovky a bonety.

Šest týdnů po vyplutí z abrusijského přístavu, podle mých odhadů přes osm set lig západně od Severního mysu v Hebrionách, přibližně na zeměpisné šířce Gabrionu, kterou budeme následovat, dokud nenarazíme na západě na souš.

Během dopolední hlídky potrestal Murad tři vojáky za nekázeň strappadem ze Špičky hlavního ráhna. Právě v tomto okamžiku jsou na dělové palubě ošetřováni bratrem Orteliem a některými Čarodějkami. Zvláštní spojenectví.

Hawkwood si zamračeně přečetl posledních několik vět, pak pokrčil rameny a znovu namočil pero v kalamáři.

Během pěti dní od noci, kdy jsme přišli o Billeranda a plavčíka Matea, nedošlo na palubě k dalším úmrtím, ačkoli se tím nálada na lodi nijak nezlepšila. Promluvil jsem si se zastupujícím prvním důstojníkem Velascou; zdá se, že se mu příliš nezamlouvá cíl ani směr naší plavby. Řekl jsem mu, že očekávám zemi na dohled v průběhu následujících tří týdnů a to poněkud uklidnilo jak jeho, tak i zbytek posádky. Vojáci jsou ale každým dnem víc a víc nervózní a i přes veškerou snahu Muradových důstojníků odmítají chodit na hlídky do podpalubí. Tvrdí, že tam dole něco je a stráží jen pracovní skupiny, které odtamtud vytahují zásoby.

Billerand mi bolestně chybí.

Hawkwood si promnul unavené oči, když mu poblíkávající lampa na stole roztančila písmena před očima. Vedle lampy seděl na desce stolu Bardolinův šotek se zkříženýma nohama a okouzleně sledoval škrábající pero. Malý tvoreček byl celý umazaný od inkoustu; zdálo se, že nedokáže odolat, aby se jím celý nepomazal.

V křesle poblíž dveří ležel v hlubokém spánku jeho pán. Mág měl volně v klíně položený železný nakládací hák, jehož násadu svíral v ruce; hlava mu klesla na hrud'. Tiše chrápal.

Vzali si Bardolinovu radu k srdci. Žádný z nich už nezůstával ani na okamžik sám, obzvlášť v noci.

Když se Hawkwood pozorně zaposlouchal, slyšel praštění a sténání trupu, šplouchání a syčení moře pokaždé, když se příď karaky zařízla do vln, hlasy mužů na kor-midelní palubě nad svou hlavou. A z druhé strany tenké trupové přepážky, kde se nacházela Muradova kajuta, tiché sténání a nárazy. Měl u sebe tu dívku Griellu.

Bylo pozdě. Hawkwood si vyčítal, že tak dlouho deník zanedbával; připadalo mu, že by měl trochu víc rozvádět holé skutečnosti, zanechat po sobě něco budoucím generacím. Při té myšlence se trpce usmál. Snad lodní deník najde jednoho dne nějaký rybář, jak jej svírá v kostnaté ruce.

Znovu sklopil oči k poslední větě, kterou napsal, a úsměv mu na tváři ztuhl.

Billerand mi bolestně chybí.

A byla to pravda. Nikdy mu docela nedocházelo, jak si přivykl společnosti

toho holohlavého bývalého vojáka s mocným knírem. On a Julius Albak byli dvěma pilíři, na nichž spočívala tato loď. Dobří námořníci a skvělí přátelé.

A teď byli oba mrtví, Julius rukou zakladatelů - zabili ho oni, nezáleželo na tom, že jeho srdce zastavila kulka vojenské arkebuzy - a Billerand zuby netvora. Hawkwood se cítil podivně osamělý. Teď spočívala odpovědnost za celou výpravu jen na jeho ramenou, navíc když se potopila *Milost Boží*, neboť tomu už začínal věřit. Jediné on sám mohl zaměřit příď *Orla* tím správným směrem.

A toto vědomí mu bolestně spočívalo na ramenou. Řekl Velascovi, že očekává zemi na obzoru v průběhu tří týdnů, ale tím chtěl jen utišit jeho strach. Hawkwood neměl nejmenší představu ohledně toho, jak dlouho bude ještě plavba k bájnému západnímu světadílu trvat.

Zaslechl dva údery lodního zvonu. Dvojí zvonění prostřední hlídky, hodina po půlnoci. Ještě se zajde naposledy nadechnout čerstvého vzduchu na palubu, zkontroluje nastavení plachet a půjde si lehnout.

Přikryl tise pochrupujícího Bardolina pláštěm a vykročil ke dveřím. Šotek za ním tázavě začířikal a on se otočil.

„Copak je, maličký?“

Tvoreček se přikrčil, odrazil a skočil mu na rameno. Strčil mu čenich do ucha a Hawkwood se usmál.

„Tak dobře. Taky bys rád na vzduch, že?“

Usoudil, že Bardolin bude na tu chvilku v bezpečí, vykročil chodbou k žebříku a vyšplhal se na velitelskou palubu. Hlídku držel Mihal, dobrý a rozumný chlap a Hawkwoodův krajan. Dva vojáci, kteří měli stát na stráži, na hlavní palubě pokuřovali z dýmek a plivali přes zábradlí. Hawkwood se ušklíbl. Disciplína na lodi neuvěřitelným způsobem upadala.

Mihal se na okamžik užasle zahleděl na šotka a pak podal hlášení:

„Stálý severovýchodní vítr, pane. Kurs přímo západ pod vším, co dokážeme rozvinout.“

„Dobře. Možná bys mohl tak za dvě otočení hodin nechat skasat hlavní plachty. Nechceme přece najet na břehy západního světadílu přímo uprostřed noci.“

„Rozumím, pane.“

„Kde je zbytek hlídky?“

„Většinou na příďovém kastelu. Dva muži u kormidla. Dá se řídit úplně lehce.“

„Dobře, Mihale.“

Hawkwood se naklonil přes návětrné zábradlí a zahleděl se na noční moře. Bylo černé jako inkoust v kalamári na jeho stole. Obloha byla skoro úplně jasná a od obzoru k obzoru se táhly dlouhé oblouky jasných hvězd. Většinu znal a plavil se podle ní už celých dvacet let. Byli to staří přátelé, jediné známé věci v tomto nekonečném oceánu.

Šotek vypísl a když se Hawkwood podíval na hlavní palubu, zahlédl ve dveřích do zádového kastelu mizet černě oděnou postavu. Pravděpodobně Ortelius. Co asi tak mohl chtít takhle pozdě v noci?

„Vzbud'me, pokud se vítr změní,“ řekl Mihalovi a vykročil k žebříku na hlavní palubu.

Šotek kňučel a přelézal mu po rameni a bylo jasné, že ho něco zneklidňuje. Zprvu se ho snažil uklidnit, ale když vstoupil do chodby v zádové nástavbě, okamžitě mu bylo jasné, že něco není v pořádku.

Přivřenými dveřmi jeho kajuty pronikal ven zlatý pruh světla - ale on si byl naprosto jist, že je za sebou zavíral.

Vytáhl dýku a rychle vkročil dovnitř. Bardolin stále ještě spal v jeho křesle, ale plášť ležel na podlaze. Šotek skočil z Hawkwoodova ramene ke svému pánovi a naléhavě začířikal.

Dveře se za Hawkwoodovými zády zabouchly. Otočil se a ústa se mu užasle otevřela. „Mateo!“

„Vítej, kapitáne,“ řekla postava s děsivým úsměvem.

Mladý plavčík byl špinavý a celý zakrvácený, ve vlasech se mu hemžily vši a nehty měl dlouhé a zčernalé. V očích mu plálo divoké světlo, které zježilo Hawkwoodovi vlasy v týle.

„Mateo, mysleli jsme, že jsi mrtvý!“

„Ano, stejně jako já, kapitáne.“ Hlas, který se v době, kdy mladík zmizel, teprve začal lámat, zněl nyní plně a hluboce jako hlas dospělého muže. „A nepřál sis snad, abych byl mrtvý - ten kluk, kterého jsi využíval a za kterého ses tolik styděl? Nebylo to tak, kapitáne? Ale já mrtvý nebyl a vrátil jsem se, stejný a přitom tak jiný.“

„O čem to pro všechno na světě mluvíš, Mateo?“ zeptal se Hawkwood. Plavčík našlapoval lehce jako kočka předtím, než zaútočí. Nyní už stál přímo mezi Hawkwoodem a spícím mágem. Šotek se ani nehýbal, byl jako zka-menělý. Prohlížel si Matea, jako by to bylo vtělení samotného pekla. Pak Hawkwooda napadla strašná myšlenka.

„Byl jsi to ty," vydechl. „Ty jsi ten vlkodlak. Ty jsi zabil Pernika a Billeranda." Hlas se mu chvěl. Napadlo ho, jestli ostatní zaslechnou jeho výkřik, a kolik času mu ještě zbývá.

Mateo se usmál a Hawkwood viděl, jak se mu špičáky prodlužují, viděl černou srst, která mu vyrůstala na lících jako vyrážka.

„Omyl, kapitáne, to jsem nebyl já. Byl to můj nový mistr, muž, který si mě cení daleko více, než jsi to kdy dokázal ty."

„Tvůj? Kdo to je?"

„Muž, vysoce postavený mezi sobě rovnými a vysoce postavený i na jiných místech. Mnoho mi slíbil a mnoho už mi poskytl. Ale už mě unavují krysy a nasýtil jsem se toho, co mi nechal z Billeranda. Chci čerstvou kořist. Tebe, kterého jsem miloval a který mě odhodil jako vyčerpaného koně. Tebe, Richarde."

„*Bardoline!*" vykřikl Hawkwood právě v okamžiku, kdy se na něho Mateo vrhl.

Murad se posadil a zjistil, že Griella je vedle něho na lůžku vzhůru, oči se jí ve tmě lesknou a něco mu na ní připadalo podivného. Další sen?

„Myslel jsem, že..."

Zavrtěla hlavou a kývla bradou ke dveřím kajuty. Stála za nimi nahrbená, obrovská, černá postava; uši jí trčely z hlavy jako rohy a v očích jí plálo žluté světlo. V kaluži stínu jí u nohou ležely černé šaty.

„Můj pane Murade," oslovil ho netvor a dlouhé zuby se mu zaleskly ve tmě. „Přišel čas tvé smrti."

V témže okamžiku Murad zaslechl, jak Hawkwood na druhé straně tenké přepážky zařval Bardolinovo jméno. Ozvalo se zadunění a třesk. Vlkodlak naklonil hlavu na stranu.

„Musí se toho ještě tolik naučit," prohodil, viditelně pobavený.

A pak skočil.

Ta věc na něm ležela a páchnoucí dech cítil přímo v obličeji. Sice v ní ještě mohl poznat Matea, ale tvář se měnila celou tu dobu, kdy Hawkwood s vlkodlakem bojoval; nos se rozšiřoval a protahoval do čenichu. Oči plály šafránovým světlem a horko kapitána dusilo.

Vlkodlak sklonil hlavu a kousl.

Hawkwood zaječel bolestí, když se mu čelisti sevřely na rameni. Dýka se svezla po silné srsti a vypadla mu z ochromené ruky. Převalili se po podlaze

kajuty a z Hawkwoodova ramene vystříkla na prkna horká krev. Vrazili do stolu a převrhli jej. Potřísnil je inkoust, kolem se rozlétly volné listy lodního deníku jako vyplašení bílí ptáci a stolní lampa dopadla na podlahu ve spršce hořícího oleje. A to horko, to strašlivé horko. Teď už se Mateo proměnil ve vlkodlaka úplně a ležel na něm jako dusivý koberec. Hawkwood ležel nehybně a síla z něho prchala se silnými výstřiky krve z přerušených žil.

„Miluji tě, Richarde," pronesl vlkodlak a nad krví zrudlým čenichem mu zazářilo ve žlutých očích šílenství. S otevřenou tlamou se znovu sklonil ke kapitánovi.

A pak byl se zavytím vzteku a bolesti odtržen. Kajuta se proměnila ve žhnoucí a poblikávající chaos stínů a plamenů. Prkna podlahy a trupové obšívky stála v ohni a vlkodlak se za strašlivého vytí snažil vytrhnout si z krku železný hák.

Za ním stál Bardolin; plameny mu ozařovaly tvář a naplňovaly světlem oči šotka, který se mu krčil na rameni. Hawkwood si vzdáleně uvědomoval další hlasy, které zněly lodí, a zmatek a vrčení na druhé straně přepážky, Muradův vyděšený křik.

„Táhni pryč," nařídil Bardolin tiše, skoro přátelsky, a natáhl ruku ke svíjejícímu se netvorovi.

Z prstů mu vylétl modrý plamen, zapraskal jako blesk a zmizel v černé hrubé kožešině vlkodlaka.

Netvor zařval. Hlava sebou trhla. Ustoupil k místu, kde plameny olizovaly přepážku, která dělila obě kajuty, a v tlamě mu zajiskřil modrý plamen. Hawkwooda v nose zašimral puch hořícího masa.

A pak se celá přepážka za tím, co bylo Mateem, náhle zřítíla.

Na podlahu nedaleko Hawkwooda dopadly dvě obrovské černé postavy v těsném objetí. Kapitán se pomalu odp plazil z dosahu plamenů a do sebe zaklesnutých vlkodlaků a opřel se o stěnu kajuty. S úžasem v očích sledoval, co se děje.

V otvoru po rozbité přepážce stál Murad s dlouhým nožem v ruce, zatímco na palubě spolu bojovali tři vlkodlaci a řvali do hučení plamenů. Hawkwood se díval, jak se jeden z nich odtrhl a naslepo se odpotácel, zatímco mu z chřípí a očí zářilo azurové světlo. Vrhł se k zářovému oknu, to pod ním povolilo - sklo, rám i prkna - a on vylétl do temné noci a se šplouchnutím dopadl do zpěněné kýlové brázdy karaky. Z vody vyrazil akvamarínový záblesk, dostatečně silný, aby svou září zastínil plameny na palubě, a pak následoval

výbuch, který otrásl celou zádí a rozvlnil moře v sérii vedlejších explozí a gejzírů, osvětlených zpod hladiny.

Celá zád'ová kajuta se proměnila ve změt' trosek a plamenů, mezi nimiž stále bojovali oba zbývající vlkodlaci. Kožešina na nich plála a v očích se jim odrážela záře ohně. Rvali se spolu tak divoce, že se celá loď otřásala a zčernalá prkna paluby praskala a sténala jim pod drápy, zatímco Hawkwooda ohlušoval vztekly řev.

Dveře kajuty se rozlétly a dovnitř vrazil poručík Sequero a za ním skupina vojáků s arkebuzami; od zapálených doutníků se táhly pramínky kouře. Důstojník chvíli nechápavě zíral na zmatek v kajutě a pak vydal rozkaz. Vojáci si přiložili pažby arkebuz k ramenům.

„Ne!“ vykřikl Bardolin.

Ozvala se salva a z hlavní vyrazily chomáče kouře a plamenné jazyky. Hawkwood viděl, jak kulky odtrhly z těl bojujících vlkodlaků kusy masa a postříkaly strop a přepážky kajuty černou krví.

Jeden ze tvorů přestal bojovat a s výhružným řevem se vrhl k vojákům; z ran se mu proudy řinula krev a škvařila se na hořící kožešině. Odhodil Sequera, vytrhl jednomu z vyděšených mužů arkebuzu a rozehnal se jí tak silně, že zlomil pažbu o dalšího muže. Na okamžik se zdálo, že se mu podaří prorazit a uprchnout.

Ale pak se mu druhý vlkodlak vrhl na záda. Hawkwood viděl, jak se čenich netvora zabořil hluboko do srsti; když se vynořil, měl v čelistech velký kus krvavého masa.

Někdo ho odtáhl. Byl to Murad. Vytáhl Hawkwooda z kajuty a opřel ho o stěnu chodby.

„Griella, to je Griella," naříkal. „Ona je jedna z nich, ona je také proměněnec."

„Oheň," zachraptěl Hawkwood. „Uhaste ten oheň, jinak přijdeme o loď." Ale to už byl Murad pryč.

Do chodby k zád'ové kajutě se nahrnuli další vojáci a za nimi skupina námořníků.

„Velasco!" dokázal Hawkwood houknout.

„Kapitáne! Co se pro všechno na..."

„Loď hoří. Nech vojáky dělat jejich práci a sežeň chlapy, aby oheň uhasili."

„Kapitáne... tvoje rameno..."

„Udělej to, ty vzpurný pse, jinak tě nechám vysadit na břeh!"

„Rozumím, pane." Velasca s pobledlou tváří odběhl.

Hawkwood slyšel Bardolinův vzteklý hlas, jak mág přikazoval vojákům, aby zastavili palbu. Dokázal se vyškrábat na nohy a zdravou rukou sevřel okraje rány na rameni. Cítil pod rukou ostré úlomky klíční kosti; zabodly se mu do dlaně jako jehly.

„U Ramusia," zasténal.

Vpotácel se zpátky do trosek zád'ové kajuty a odstrčil arkebuzíry. Celá místnost byla zahalena v oblacích kouře a pachu krve a střelného prachu. Po podlaze a stěnách přebíhaly mihotavé plameny.

Hawkwood sklouzl po dřevním rámu a posadil se na bouřkový práh dveří; hlava se mu točila, ale kupodivu necítil žádnou bolest. Nedokázal se ale déle udržet na nohou.

Křik mužů, sprška vody, která sem pronikla zející dírou v zádi, plameny, jež pohlcovaly vzácné dřevo jeho lodi. Nebohý *Orel*.

Bardolin s Muradem stáli jako sochy a šlechtic bezmocně držel v ruce nůž. Šotek ustrašeně skryl tvář u krku svého pána.

A mezi plameny ležely dvě obrovské, potřhané postavy. Z ran jim s bubláním vytékala krev a tam, kde na tělech shořela srst, se leskly plochy holé kůže, pokryté puchýři.

Jeden z vlkodlaků si tiskl ruku k hrudi stejným způsobem, jako si Hawkwood držel zraněné rameno. Černé rty se shrnuly ze zubů v parodii úsměvu.

„Takže mě vaše železo nakonec dostalo," zavrčel. „Kdo by si něco takového pomyslel? A ta nešťastná dívka. Mohli jsme si promluvit, sestřičko, jen ty a já."

Druhý vlkodlak byl stěží při vědomí. Slabě zavrčel a světlo v jeho očích sláblo s každým okamžikem.

Z kormidelní paluby sem pronikla další voda. Námořníci vytáhli nahoru pumpy a snažili se prolít hořící a doutnající prkna paluby mořskou vodou, aby uhasili požár.

„Nikdy západ nenajdete," řekl vlkodlak Hawkwoodovi, kterého v očích štípal kouř. Netvor, kterého znal jako Ortelia, mu připadal jen jako temný obrys, zezadu ozářený plameny a zalitý proudy mořské vody. „Měli byste se všichni raději modlit, aby se vám to nepovedlo. Jsou tam věci, které by obyvatelé Normannie neměli nikdy zahlédnout. Obrat' svou loď, dokud se

dokáže udržet na hladině, kapitáne. Já jsem pouhý posel; jsou jiní, daleko mocnější než já, kteří se vám postaví. Nemůžete přežít."

Vlkodlak se s překvapivou rychlostí vztyčil. Skupina mužů u dveří kajuty překvapeně sledovala, jak s divokým smíchem vyskočil zádovým oknem a s vysokým sloupem vstříknutí vody zmizel za lodí.

Do vody se zaryla salva kulek a zpěnila hladinu krajkami. Vlkodlak byl pryč.

„Griello," zasténal Murad a vykročil k ohni.

Bardolin ho zastavil.

„Raději ji nech shořet," řekl jemně a smutně. „Nedokázala by přežít."

Sledovali, jak se tělo v plamenech zmenšuje a bledne. Uši se stáhly do hlavy, srst zmizela a oči zmatněly. Během několika vteřin ležela v ohni nahá dívka, s tělem pokrytým strašlivými ranami. Ještě k nim stačila otočit hlavu a Hawkwoodovi připadalo, že se usmála. Pak tělo zčernalo, jako by selhaly veškeré síly, které ji dosud držely při životě, a plameny tančily kolem ožehlé mrtvoly.

Muradova tvář byla bílá jako lebka.

„Zachránila mi život. Udělala to pro mě. Milovala mě, Bardoline."

„Doneste sem víc vody," řekl Hawkwood tiše, „jinak půjdeme ke dnu. Slyšíte mě vůbec? Nestůjte tady jako vyřezaní svatí, zatraceně."

Murad mu věnoval pohled, ze kterého odkapávala hmatatelná nenávist, a vyrazil kolem přihlížejících vojáků z kajuty.

„Lod'. Musíte zachránit loď," trval na svém Hawkwood, ale plameny a tváře a stěny kajuty se od něho vzdalovaly temným tunelem, který pohlcoval veškerý zvuk. Nedokázal zaostřit zrak. Muži přicházeli a odcházeli a někdo ho zvedl. Poznával kousek od sebe obrys Bardolinovy tváře a měl pocit, že vidí, jak se mágovy rty pohybují. Ale tunel se prodlužoval. Nakonec už byl tak dlouhý, že se na jeho konci ztratila poslední stopa po světle a všechny vjemy vybledly. Tváře se ztrácely a bolest, původně stále větší, pomíjela. Držel se jak nejdéle mohl a poslední, co slyšel, bylo sípání pump, které všude kolem něho nasávaly vodu. Jeho nebohá loď.

Pak se mu přes unavenou mysl přelily stíny a odnesly ji s sebou na tiché místo temnoty.

Kapitola dvacet čtyři

„Šáhr Indun Johor," oznámil vezír příchod návštěvníka.

Aurungzeb Zlatý pokynul rukou. „Ať vejde."

Ještě naposledy políbil bradavku své černovlasé ramu sianské konkubíny a pak zakryl její nahé tělo hedvábnou příkrývkou.

„Můžeš zůstat," dovolil jí jejím rodným barbarským jazykem, „ale nesmíš se pohnout. Rozumíš mi?"

Heria přikývla a sklonila hlavu. Přetáhl přes ni příkrývku, dokud nebyla úplně zahalená, pak si přitáhl plášť k tělu a stáhl jej v pase šerpou. Za ni skryl dýku s prostým, ohmataným jílcem a když se otočil, klečel už u dveří komnaty šáhr Johor s očima poslušně sklopenýma.

„Vstaň, vstaň," řekl sultán Ostrabarů netrpělivě a pokynul k nízké stoličce, zatímco se sám uvelebil na hedvábním potaženém divanu u jedné stěny.

Slyšeli prozpěvovat ptáky v zahradách za harémem, bublání vody ve fontánách. Toto byla jedna z nejsoukromějších částí paláce, kde si Aurungzeb užíval těch nejvzácnějších pokladů - jako byla například ta dívka na lůžku u vzdálené stěny, pod jejímž dechem se chvěla jemná látka příkrývky. Komnata měla silné stěny a byla naprosto izolována od labyrintu zbytku palácového komplexu. Člověk si tu mohl vykřičet plíce a přece by ho nikdo neslyšel.

„Víš, proč jsi tady?" zeptal se sultán Ostrabarů a Aekiru.

Šáhr Johor byl mladý muž s jemným černým vousem a očima temnými jako leštěný eben.

„Ano, Veličenstvo."

„Dobrá. Co si myslíš o svém novém úkolu?"

„Budu se snažit naplnit tvá přání a rozhodnutí, pokud mi budou síly a schopnosti stačit, Veličenstvo. Můj život patří tobě."

„Pravda," zabručel sultán spokojeně. „Tvůj předchůdce, vážený šáhr Baraz, byl naneštěstí tíhou svých let zbaven schopností velet mé armádě. Je to vynikající voják, ale bylo mi řečeno, že jeho schopnosti už nejsou to, čím bývaly - z toho nakonec vyplynul neúspěch před tou směšnou ramusianskou pevností. Budeš pokračovat tam, kde šáhr Baraz skončil. Dobudeš Ormannovu Hráz, ale nejdřív bude třeba přeorganizovat armádu. Podle mých zdrojů je poněkud demoralizována. Zima se blíží a průsmyky v Thurijských horách jsou uzavřeny, takže tvou jedinou zásobovací linií zůstává Ostijská řeka. Až dorazíš do hlavního tábora, necháš armádu utábořit na zimu a

zaútočíš okamžitě, jakmile se počasí zlepší. Mezitím budou muset ti prokletí ramusiané čelit pobřežním nájezdům našich nových spojenců, sultanů Nalbeni a Danimir. Tím zabráníme doplnění posádky pevnosti a ty ji srovnáš se zemí, jakmile zima ustoupí."

„Takže nemám podniknout útok okamžitě, Veličenstvo?"

„Ne. Jak už jsem řekl, armáda bolestně potřebuje poněkud... přeorganizovat. Toto tažení skončilo. Postaráš se o to, aby se zlepšila komunikace mezi tábory a zásobovacími jednotkami u Aekiru. Pokud vím, tak Baraz budoval silnici; to byl jeden z jeho posledních smysluplných nápadů. Všechno musí být připraveno tak, aby byla na jaře armáda připravena znovu vyrazit. Ormannova Hráz pak bude rozdrvena a vy potáhnete na Torunnu. V té chvíli už budeš mít velení nad dalšími čerstvými jednotkami. Máš nějaké otázky?"

Šáhr Johor, nyní nejvyšší velitel nad merduckými vojsky Ostrabarů, okamžik váhal a pak se zeptal:

„Jen jednu otázku, Veličenstvo. Proč byla tato obzvláštní pocta udělena mně? Zástupce Šáhra Baraze Mughal je bezpochyby daleko lépe způsobilý."

Aurungzebova růžová tvář potemněla. Prsty přejel po jílci dýky.

„Mughal trpí jistou nesmyslnou náklonností k šáhru Barazovi. Nebylo by dobré, kdybych ho nechal velet svému vojsku. Stejně jako většina důstojníků starého štábu bude i on přeložen na jiné místo. Chci nový začátek. Ty staré praktiky *hrai*b nás svazovaly příliš dlouho; svět vstupuje do nového věku, v němž budou podobné staré kodexy spíše na překážku než ku pomoci. Ty jsi mladý a studoval jsi nejnovější způsoby vedení války. Chci, abys svých vědomostí využil během následujících tažení. Právě v tomto okamžiku putuje po Ostijské řece dodávka čtyřiceti tisíc arkebuz. Vyzbrojíš jimi své nejlepší jednotky a naučíš je taktice, kterou proti nám Toruňané používali v minulosti. Už nebudeme čelit palným zbraním jen ocelí, svaly a chrabrostí. Válka se proměnila ve věc vědy. A ty budeš prvním generálem mého lidu, který ji povede podle těchto nových pravidel."

Šáhr Johor padl na podlahu.

„Je to pro mne příliš velká pocta, můj sultáne. Můj život patří jen tobě. Pošlu ti kořist všech ramusianských království. Pokud si to Ahrimuz přeje, pak bude celý západ přiveden pod milost pravé víry."

„On si to přeje," řekl ostře Aurungzeb. „Stojně jako já. Na to nezapomínej." Mávl rukou. „Můžeš odejít."

Šáhr Johor s hlubokými úklonami vycouval. Dlouhou chvíli, co zmizel za dveřmi, stál Aurungzeb nehybně a pak úsečně přikázal: „Posaď se!”

Heria se napřímila a hedvábí jí sklouzlo po nahých ramenou jako voda. „Zvedni hlavu.”

Poslechla ho a zahleděla se na zdobený strop.

Aurungzeb k ní přikročil. I navzdory tomu, že byl poněkud tělnatý, se pohyboval tiše a mrštně jako kočka. Vpíjel se do ní očima. Jednou hnědou rukou, jejíž prsty byly v zajetí mnoha zlatých prstenů, jí přejel po těle. Zůstala sedět nehybně jako vytesaná z mramoru, nádherná socha, vytvořená géníem.

„Dám ti nové jméno,” vydechl sultán. „Musíš mít jméno. Už vím. Budu ti říkat Ahara. Je to staré jméno pro vítr, který se každý rok žene na východ po stepích z Kambaksku a Kurasanu. Můj lid tento vítr následoval a s nimi šla víra. Ahara. Vyslov je.”

Němě na něho zírала. Zaklel a začal hovořit kostrbatou normanštinou, která byla rodnou řečí všech západních království.

„Tvé jméno je Ahara. Vyslov je.” „Ahara.”

Široce se usmál a zuby se mu bíle zableskly v houštině vousu.

„Budou tě muset naučit náš jazyk, Aharo. Chci, abys jím ke mně hovořila o naší svatební noci.”

V očích jí nezableskl jediný výraz. Zasmál se.

„Zase už mluvím sám k sobě, že? Vy ramusiané... Samozřejmě budeš muset přestoupit na víru v proroka. A jsi příliš hubená, pořád ještě jsou na tobě patrné stopy dlouhé cesty. Budu tě muset trochu vykrmit, obalit masem tvé kosti. V budoucnu mi porodíš krásné syny a tí budou trávit tolik času tím, že se budou snažit zabít jeden druhého, že se jejich otec nebude muset obávat ve stáří žádného nebezpečí.” Přitáhl jí pokrývku kolem ramen. „Manželka číslo dvacet šest, to budeš ty. Měl bych jich sice mít víc, ale jsem zdrženlivý muž.”

Pokynul jí k východu z komnaty. „Běž,” dodal normansky.

Odspěchala z komnaty a hedvábí se jí vlnilo kolem ramen jako křídla. Její chodidla pleskala na mramoru a porfyru podlahy. Aurungzeb se v prázdné místnosti usmál. Měl skvělou náladu. Našel si překrásnou novou manželku - ožení se s ní i navzdory nevyhnutelným protestům. Byl to příliš cenný klenot, než aby zůstala pouhou konkubínou.

A navíc se zbavil té přítěže minulosti, šáhra Baraze. Rozkazy byly odeslány po rychlém poslovi a o jejich vyplnění se postará zvláštní jednotka

palácové strážce, která ho doprovází. Brzy bude do Orchanu dopravena starcova hlava ve džbánu, naložená do octa. Byl to věrný služebník a vynikající voják, ale nyní, když Aekir padl a nemožného bylo docíleno, už ho nepotřeboval. A kromě toho byl čím dál víc nebezpečně neposlušný. To šáhr Johor byl z jiného těsta. Celou myslí se upíral k jediné věci a po tom, jak bude naloženo s Barazem, si velice opatrně rozmyslí, jestli se někdy postaví svému sultánovi.

Aurungzeb si lehl na pomačkaná prostěradla, která stále ještě voněla jeho novou ženou.

Je škoda, že Ormannova Hráz nebude dobytá v témže roce jako Aekir, to by byl skutečně pamětihodný čin. Ale to, že budou muset počkat přes zimu, zase tak velký rozdíl neznamenal. Alespoň tak získá příležitost upevnit nové spojení s Danrimirem a Nalbeni.

Věděl, že ramusiané většinou pokládali Sedm sultanátů za merducký mocenský blok, ale skutečnost byla odlišná. Mezi jednotlivými sultanáty vládly rivalita a úklady a někdy dokonce docházelo k menším válkám. Danrimir byl ve skutečnosti vazalským státem Ostrabarů a byl s Orchanem během několika uplynulých měsíců pevně svázán, ale v případě Nalbeni šlo o něco naprosto jiného.

Nalbeni byla nejstarší z merduckých zemí, založená ještě v dobách před pádem Fimbrijské hegemonie. Byla to hlavně námořní velmoc a její hlavní město Nalben bylo mnohými pokládáno za největší přístav na celém světě, s jakým se mohlo srovnávat snad jedině Abrusio v západním Hebrionu. Nalbeni nedůvěřovalo rychle sílícímu Ostrabarům na severním konci Kardianského moře, takže s ním přirozeně uzavřelo spojení, aby na jeho vzestup pozorně dohlíželo. Byl to nejlepší způsob, jak dostat na Aurungzebův dvůr diplomaty. Diplomaty s všudypřítomnými ušima a těžkými měšci. Ale takhle už to na světě chodilo. Ostrabar Nalbeni potřeboval, aby udržoval neustálý tlak na Torunnu z druhého směru, takže až příští rok šáhr Johor vyrazí proti pevnosti v Ormannově Hrázi, nebude proti němu stát celá torunnská armáda.

Válka se vůbec nechýlila ke konci; tohle byl teprve začátek. Než zvítězím, pomyslel si Aurungzeb, bude mě na slovo poslouchat všech Sedm sultanátů a merducké armády dorazí ve vítězném tažení až k samotnému okraji Západního oceánu. Charibon bude stát v plamenech a černé kněze nechám ukřižovat po tisících. Po celém světadíle budou vztyčeny chrámy pravé víry.

Pokud si to prorok bude přát.

Ve dveřích se mihl stín. Aurungzeb se prudce posadil.

„Akrane?"

„Ne, sultáne. To jsem já, Orkh."

„Nebyl jsi ohlášen."

„Nebyl jsem spatřen."

Stín vklouzl do místnosti a skutečně to nebylo nic víc než stín - naprostá nepřítomnost světla, pouhý tvar.

„Co chceš?"

„Hovořit s tebou."

„Pak mluv. A ukaž se mi. Už toho mám dost, že se mi neustále zjevuješ jako duch."

„Patrně se ti nebude líbit, co uvidíš, sultáne."

„Ukaž se mi. To je rozkaz."

Stín se zhmotnil, získal nový rozměr. V okamžiku před sultánem stál muž v pískově zbarveném rouchu. Nebo přesněji řečeno to, co mužem bývalo.

„U vousu prorokova!" vydechl Aurungzeb.

Věc se usmála a světlo v jejích očích se stáhlo do dvou úzkých štěrbin.

„Neobchoduji s klevetami, Veličenstvo. Mí informatoři velice dobře vědí, že poskytovat mi falešné zprávy znamená velice rychlý konec. Tyto řeči byly prozkoumány a jsou založeny na pravdě."

Další ticho.

„Přirozeně to nemůžeme nechat jen tak," poznamenal sultán zamyšleně. „Musíme přezkoumat věrohodnost těchto řečí, a pokud jsou skutečně založeny na pravdě, jak říkáš, pak musíme vypravit vlastní expedici a tu zemi obsadit. Ale Ostrabar není námořní velmoc. Nemáme žádné lodě."

„Nalbeni?"

„Těm věřím ještě méně než ramusianům. Ne, tohle musí udělat někdo, kdo je od nás dál. Mořští merdukové z Calmaru. Ano. Najmu si je, aby vyslali na západ flotilu - budou jí přirozeně velet mí důstojníci."

„Bude to drahé, můj sultáne."

„Po Aekiru je mé slovo těžší než zlato," uchechtl se Aurungzeb. „Máš své agenty v Alcarasu. Postarej se o to, Orkhu. Vyberu důstojníky k vedení této výpravy osobně."

„Jak si můj sultán přeje. Chtěl bych ho nicméně požádat o jednu laskavost."

„Žádej! Tvá informace si odměnu zaslouží."

„Chci plout s touto výpravou. Chci se vydat na západ."

Aurungzeb se pozorně zahleděl na nelidsky odpornou tvář svého dvorního mága. „Potřebuji tě tady."

„Můj učedník Batak, jehož už znáš, je dostatečně schopen zaujmout mé místo a navíc netrpí stejnými omezeními jako já."

„Chceš hledat na západě lék, nebo zapomnění, Orkhu?"

„Lék, pokud nějaký existuje - zapomnění, pokud jej nenajdu."

„Dobrá tedy. Popluješ s výpravou."

Do komnaty vstoupil vezír, uctivě skloněný a s odvrácenou tváří, a Orkh se znovu proměnil v mlžný stín.

„Můj sultáne, nalbenští vyslanci přišli. Očekávají tvou jedinečnou společnost."

Aurungzeb mávl rukou. „Budu tam hned."

Vezír, stále s hlavou skloněnou, odešel. Aurungzeb se rozhlédl po komnatě.

„Orkhu? Jsi tady, Orkhu?" Ale nikdo mu neodpověděl. Mág byl pryč.

Do údolí Searilu přišel první sních. Šáhr Baraz jej cítil v unavených starých kostech ještě dřív, než shodil kožešinové příkrývky. Hlava ho bolela. Už uběhla dlouhá doba od chvíle, kdy spal naposledy pod hvězdami jako jeho předkové, náčelníci východních stepí.

Mughal už zapálil oheň. Plameny byly v jasném jitřním světle a bílém víření sněhu skoro bezbarvé. Vločky tály a syčely na hořícím dřevě.

„Zima letos přišla časně," poznamenal Mughal.

Šáhr Baraz vstal. Na okrajích zorného pole mu tančily temné stíny, dokud je mrkáním neodehnal. Bylo mu už skoro čtyřiaosmdesát let.

„Podej mi meč, Mughale. Potřebuji nějak prohrát krev."

Žíznivě spolkl tři doušky pálenky z kobylišho mléka a ruce se mu přestaly třást. Po těle se mu rozhostilo příjemné teplo.

„Když vycházelo slunce, zašel jsem se podívat přes hřeben," řekl Mughal. „Stáhli se do táborů na odvrácených kopcích a teď se zakopávají."

„Zimní tábor," přikývl šáhr Baraz. „Pro tento rok válka skončila. Až do jara se nic nového nestane."

„Jaffan je ti věrný, chedive."

„Jaffan bude poslouchat rozkazy z Orchanu, pokud nechce, aby jeho hlava

brzy zdobila něčí kopí. Nezůstane ve velení armády, protože jsme si byli příliš blízcí. Ne, pošlou sem dalšího chediva. Doufám ale, že Jaffan nebude příliš trpět za to, že nechal dva starce vyklouznout kolem stráží do noci."

„Co myslíš, kdo bude ten nový chediv?“ „Kdo ví? Nějaký Aurungzebův přísluhovač, který bude mnohem poddajnější než já. Někdo, komu bude vlastní ctižádost dražší než životy jeho mužů. Vody Searilu se zbarví doruda, než tu pevnost dobudeme, Mughale."

„Ale na jaře padne. Jinak to není možné. A kde budeš ty?"

„Já budu jíst jogurt v plstěné chatrči na stepi."

Mughal se usmál, pak se naklonil k ohni a přistrčil k plamenům konvici. Než vyrazí, napijí se horké kavy pro zahřátí.

„To se k tomu takhle jednoduše dokážeš otočit zády?" zeptal se.

Šáhr Baraz dlouho mlčel.

„Já patřím ke starým *hraiib*, " řekl nakonec. „Tahle válka, kterou jsme zahájili, posune svět do nového věku. A mužům jako jsem já nebo jako byl John Mogen nebude dáno v tomto věku velet armádám. Svět se změnil a mění se stále. Lid merduků už netvoří ti divocí štěpní jezdcí jako za mého mládí; jejich krev se smísila s mnoha z těch, kdo byli kdysi ramusiany a staré nomádské časy už žijí jedině ve vzpomínkách.

I způsoby válečníků se mění. Střelný prach je teď daleko cennější než odvaha. Kulky z arkebuz si nevybírají podle hodnosti. A čest, ta má čím dál menší a menší cenu. Generálové se brzy promění z vojáků v řemeslníky a vědce a válka se změní ve hru, kde o úspěchu bude rozhodovat matematika a rovnice. Takhle jsem já ale boj nikdy nevedl a nikdy bych jej ani vést nemohl.

Nuže ano: otáčím se k tomu zády, Mughale. Nechám celou válku mužům mladším, kteří přijdou po mně. Viděl jsem merducké vojsko pochodovat ulicemi Aekiru; své místo v dějinách jsem už získal. To mi nikdo nevezme.

A teď pojedu na východ, abych se ještě naposledy rozhlédl po zemi svých otců, po nekonečných stepích Kambaksku a Kolčuku, kde se zrodil náš národ, a tam složím své kosti."

„Rád bych jel s tebou, pokud mi to dovolíš," poprosil Mughal.

Starcovy rty se mezi dlouhými převíslými konci knírů zvedly do potěšeného úsměvu.

„To bych byl rád. Říká se, že společnost krátí cestu. A že to bude dlouhá cesta."

„Ale bude to poslední cesta," zamumlal Mughal a nalil jim oběma horkou

kavu.

„Řekni mi, co vidíš," požádal Macrobius.

Stáli na cimbuří citadely Ormannovy Hráze - skupina důstojníků a vojáků a v jejich středu slepý stařec. Corfe vyhlédl na bílou, prázdnou, popraškem sněhu pokrytou zvlněnou krajinu za břidlicovým tokem Searilu.

„Nic tam není. Táboře byly opuštěny. I zákopy a násypy, které postavili, jsou pod sněhem stěží vidět; pouhé stíny na úbočích kopců. Tu a tam jsou zbytky stanů, několik trosek, přikrytých závějí sněhu. Odešli, Svatosti."

„Co je to za pach?"

„Když bylo dohodnuto příměří, shromáždili své mrtvé a spálili je na hranici v jednom z vedlejších údolí. Z hromady popela stále ještě stoupá kouř."

„Kam ale odešli, Corfe? Kam může taková obrovská armáda odejít?"

Corfe se podíval na svého velitele. Martellus pokrčil rameny.

„Stáhli se do zimního tábora, asi míli od našich zdí."

„Takže jsou poraženi. Ormannova Hráz je v bezpečí."

„Prozatím ano. Na jaře, až sníh roztaje, se ale vrátí. Ale to už na ně budeme připraveni. Odrazíme je za Ostijskou řeku a znovu očistíme Aekir."

Nejvyšší pontifex sklonil hlavu a bělostné vlasy mu pročísl mrazivý vánek. „Díky Bohu a milosrdnému Svatému."

„A ty, Svatosti, jsi tady svou povinnost vykonal a vykonal jsi ji skvěle," poznamenal Martellus. „Je čas k tomu, abys zaujal místo, které ti náleží."

„Místo, které mi náleží?" opakoval Macrobius. „Snad. Už si tím nejsem tolik jist. Dorazila nějaká zpráva z Charibonu? "

„Ještě ne," zalhal Martellus. „Kráľ Lofantyr se vrátí velice brzy z Vol Ephriru; bude lepší, pokud se vypravíš do Torunny, aby ses s ním setkal. Je toho mnoho, o čem spolu musíte hovořit. Corfe pojede s tebou. Je z něho teď plukovník; vedl si znamenitě. Je to jediný Toruňan, který přežil Aekir a bude schopen zodpovědět královy otázky."

„Víš tedy jistě, že merdukové už nezaútočí, generále?"

„Naprosto jistě. Vyklidili dělostřelecké baterie a museli by bojovat, aby je znovu obsadili. Ne, mí zvědové hlásí, že merdukové dokončují novou silnici od Aekiru, po níž sem budou dopravovat zásoby. A malé jednotky pátrají na horním a dolním toku Searilu po možnosti, kudy by vojáci mohli řeku přejít a zaútočit na Ormannovu Hráz z křídla. Žádnou cestu nenajdou. Fimbrijci tuhle pevnost postavili na nejlepším možném místě. Tažení pro letošní rok

skončilo. Strávíš daleko příjemnější zimu v Torunně než tady, Svatosti, a navíc nám tam budeš daleko víc k užítku."

„To znamená?" zeptal se Macrobius.

„To znamená, že chci, abys s Corfem přesvědčil krále Lofantyra. Než sníh roztaje, musí být Ormannova Hráz posílena. Merdukové měli nějaké potíže s velením - což je jeden z důvodů, proč tu pořád ještě stojíme. Ale na jaře se nám vrhnou po krku pod velením nového generála. To se alespoň říká."

Macrobius se k němu otočil. „Takže šáhr Baraz zahynul?"

„Bud' zahynul, nebo byl nahrazen - velký rozdíl v tom není. Ale podle zpráv je Ostijská řeka plná zásobovacích člunů, z nichž jsou mnohé po okraj naloženy palnými zbraněmi. Až znovu zaútočí, budou používat jinou taktiku a my navíc ztratili východní bastion. Náš osud visí na nitce, navzdory tomu, že ti hlupáci v uprchlických táborech oslavují vítězství - tyto tábory jsou další věc, kterou Corfe přednese králi."

Macrobius se trpce usmál a otočil se ke Corfemu.

„Urazil jsi dlouhou cestu, příteli, od chvíle, kdy ses se mnou dělil na západní silnici o spálený turín. Stal se z tebe muž, jehož slova vyhledávají králové a pontifikové a tvá hvězda ještě nevystoupila na vrchol své dráhy; to cítím."

„Doprovodí vás třicet Ranafastových vojáků," dodal Martellus poněkud rozladěně. „To je všechno, co dokážeme vyšetřit, ale mělo by to stačit. Silnice na jih je stále ještě otevřená, ale měli byste vyrazit co nejdřív."

„Já už nepotřebuji cestovat se žádnými poctami, generále," odpověděl Macrobius. „Všechno, co mám, nosím s sebou. Mohu vyrazit, kdykoli si budeš přát."

„Přišla chvíle, kdy svět musí znovu poznat Macrobia a dozvědět se, co se tu stalo. Vedli jsme si dobře, ale byla to jen první bitva dlouhé války."

Rok se nachyloval.

Dokonce i ve Vol Ephriru mizela ze vzduchu mírnost a planoucí stromy byly každým dnem holejší. Konkláve králů pokračovalo, zatímco se země začínala ukládat k zimnímu spánku. Nevídné počasí se brzy změní v mrazivé, které uzavře horské průsmyky. Toto temné roční období bude dlouhé a tvrdé - daleko tvrdší pro ty, jejichž domovy ohrožují stíny války na východě.

Nejvyšší pontifex v Charibonu, Himerius II, vydal pontifikální bulu, v níž

odsoudil starého slepce, o němž se říkalo, že je Macrobius a který přebýval v Ormannové Hrázi, jako podvodníka a kacíře. Jeho dobrodinec, torunnský generál Pieter Martellus, který úspěšně bránil pevnost proti útoku šáhra Baraze, byl v nepřítomnosti obžalován ze zločinu kacírství a do Torunny byl vyslán kurýr se žádostí o jeho zatčení a potrestání.

Druhá bula zmocňovala duchovní autority pěti ramusianských království západu stejně jako vévodství a knížectví, aby zatkly a uvrhly do žaláře jakoukoli osobu nebo osoby, které užívají černou magii, pocházejí z území, nevyznávajícího ramusianskou víru nebo které si veřejně stěžovaly na uvěznění výše uvedených. Majetek těchto osob měl být pokládán za konfiskát a rozdělen mezi církev a světské autority té které oblasti, a osoby samotné měly být pohnány před církevní soud.

Zhruba v téže chvíli dorazily do Abrusia v království Hebrion dva tisíce rytířů církve a byly uvítány u bran představiteli řádu zakladatelů. V celém obvodu města bylo zavedeno teokratické právo a vládl mu sbor zakladatelů a šlechticů, kteří se zodpovídali pouze nejvyššímu pontifikovi a hebrionskému králi - který byl v té době ještě stále naneštěstí daleko ve Vol Ephriru. První den nové vlády vyvrcholil upálením sedmi set třiceti lidí, čímž byly katakomby vyprázdněny a připraveny pro novou várku kacírů a cizinců, které rytíři církve honili po celém městě a okolní krajině.

Ale ke krizi, která měla změnit běh světa v budoucnu nejvíce, došlo ve Vol Ephriru, kde se shromáždění králové sesedli, aby hovořili o Himeriových bulách a o těžkostech, před nimiž stojí západ.

„Podle všeho máme nyní dva pontifiky," řekl Cadamost bez okolků. „Toto je situace, která nemůže přetrvávat. Pokud bychom to neukončili, došlo by k anarchii."

„Díky Himeriovi se anarchii daří v obvodu Pěti království velice dobře a jen vzkvétá," odsekl Abeleyn. Se situací v Hebrionu ho seznámil Golophinův raroh a nyní už se nemohl dočkat, aby vyrazil na cestu, aby se opět chopil vlády ve svém království a zastavil ten strašný masakr.

„Balancuješ na pokraji kacírství, bratrance," poznamenal Skarpathin z Finnmarku a nepříjemně se usmál.

„Celý svět balancuje na hranici zdravého rozumu a vy mezitím chodíte kolem horké kaše jako hlupáci. Copak vám nedochází, co se děje? Himerius si uvědomuje, že je podvodník - neprávem zvolený nejvyšší pontifex - a tak

udeřil první a vypálil svou autoritu na celém světaříle ohněm a krví..."

„A dobře udělal," vpadl Haukir z Almarku zvučně. „Už bylo na čase, aby se vlády nad církví ujala silná ruka. Macrobius, který je bezpochyby mrtvý, jednal jako stará baba, která nechává řešení důležitých věcí na později. Himerius je přesně ten druh muže, kterého na pontifikálním stolci potřebujeme: muž, který se nebojí jednat. Silná ruka na kormidle."

„Ušetři nás své eulogie, bratrance," odsekl prudce Abeleyn. „Všichni víme, že zakladatelé mají Almark v kapse kutny už celé roky."

Haukir zbělel. „I králové mají svá omezení," řekl neobvykle ovládaným hlasem. „I králové se mohou prohřešit. Tvá slova tě odsoudí, chlapče. Církev už vládne tvému hlavnímu městu. Pokud si nebudeš dávat pozor, brzy bude vládnout celému tvému království a ty zemřeš, vyobcovaný z jejího lůna."

„Pak alespoň zemřu jako svobodný člověk a ne jako loutka Havranů, kterým jde jen o moc!" zvolal Abeleyn.

Místnost ztichla a vladaři s hrůzou a úžasem přihlíželi této půtce. Jedině Fimbriané vypadali pouze vzdáleně zaujatě, jako by se jich celá věc netýkala.

„Neuposlechnu žádnou bulu, kterou Himerius vydá," řekl už klidněji Abeleyn. „Neuznávám ho za pontifika, ale tvrdím, že je to podvodník a uzurpátor. Skutečným pontifikem zůstává Macrobius. Popírám autoritu Charibonu, která je založena na falši, a nedovolím své království rozvrátit hrabivými vrahy, kteří se převlékají do šatu duchovních!"

Cadamost se nadechl k odpovědi, ale Abeleyn ho umlčel pohledem. Nyní už stál a všichni přítomní v sále se na něho dívali. Panovalo takové ticho, že bylo možno slyšet zpěv ptáků na nejvyšších ze stromů, které obklopovaly palácové věže.

„Tímto se s Hebrionem vyděluji ze společenství ramusianských království, která uznávají preláta Himeria jako nejvyššího pontifika. Jeho nelidské edikty neuposlechnu, jeho služebníky vyženu za hranice své země. Stojím před vámi a ptám se: kdo další se ke mně v této věci přidá? Kdo další uznává jako pravou hlavu církve Macrobia?"

Nastala chvíle ticha a pak pomalu a ztěžka vstal Mark z Astaracu. Jeho neochota byla očividná, ale před ostatními vládci stál zpříma.

„V této věci je Astarac s Hebrionem spojen: Abeleyn je zasnouben s mou sestrou. Budu stát při něm. Také se zříkám Himeria jako uzurpátora."

Místností se přelila vlna vzrušeného šeptání. Pak znovu nastalo ticho, které přerušilo až po chvílce skřípění nohou další židle na bohatě vykládané

podlaze. U stolu vstal Lofantyr z Torunny.

„Torunna stála proti hrozbě z východu osamocena. Od žádného západního státu se nám nedostalo sebemenší pomoci a Himerius nám jako pontifex odmítl pomoc, která nám po právu náležela. Věřím svému generálovi, Martellu Lvovi. Macrobius žije a zůstává pontifikem. V této věci budu stát s Hebrionem a Astaracem.”

To bylo všechno. Nikdo další už nevstal, nikdo nepromluvil. Ramusianská království byla neodvolatelně rozpolcená na dvě části a na kontinentě byli dva pontifikové a možná i dvě církve. Vzduch v síni se chvěl neblahou předtuchou, pocitem osudovosti okamžiku.

Cadamost si odkašlal a když promluvil, vytratila se mu z melodického hlasu všechna jemnost a zněl chraptivě.

„Prosím vás, myslíte na to, co děláte. Jste vůdci tří velkých království západu. V době, kdy nám nepřítel buší na brány, nemůžeme si dovolit být rozdělení takovým způsobem. Nesmíme připustit, aby se víra, která nás spojuje, stala mečem, který nás rozděluje.”

„Jste kacíři, všichni tři,” prohlásil starý Haukir se sotva skrývaným uspokojením v hlase. „Teď už se nedočkáš vůbec žádné pomoci, Lofantyre; podepsal jsi nad svým královstvím rozsudek smrti. A Hebrion a Astarac nedokáží stát osamoceně proti ostatním státům západu.”

Abeleyn se rozhlédl po mužích, kteří seděli v síni: králové, vévodové a knížata. Almark a Perigraine, Finnmark a Candelaria, Tarber a Gardiac, Tournon a Fulk. Dokonce i Gabrion, který byl dlouho znám svou tradicí nezávislosti. Ale co ti dva muži v černém, kteří seděli beze slova mezi nimi? Co Fimbriané?

„Hodlají k tomu elektoráty něco dodat, nebo budou následovat vůli ostatních?” zeptal se.

Maršál Jonakait mírně pozvedl obočí.

„Fimbria nikdy neuznala autoritu jakékoli mocnosti mimo vlastní hranice, a to se týká i pontifika. Jsme také ramusianská země a zakladatelé žijí a pracují v našich zemích, ale elektroři nejsou nijak vázáni bulami nebo výnosy hlavy církve.”

Abeleyn cítil, jak se v něm probudila naděje. „Takže vaše nabídka vojenské pomoci stále trvá?”

Maršálovu tvrdou tvář na okamžik pro jasnilo něco jako úsměv a pak zase zvažněl.

„Nebudeme vojensky pomáhat jakémukoli ramusianskému státu, který by chtěl naše síly využít ve válce proti jinému ramusianskému státu, ale přidělíme je tomu, kdo bude válčit s merduky.“

Cadamost sebou trhl. „To nemůžete! Pomáhali byste tak kacířům, jejichž duše jsou odsouzeny stejně jako duše merduků!“

Jonakait pokrčil rameny. „Jen z jistého pohledu na věc. Pro naše představitele je válka na východě nadřazena všemu ostatnímu. Pokud ostatní nesouhlasí, mohou své námítky přednést a my je uvážíme. Ale žádný Fimbrian se nepropůjčí jako žoldněř v jakékoli formě bratrovražedné církevní války.“

„To je absurdní!“ vybuchl Haukir. „Ještě nedávno jste tady slibovali vojáky každému, kdo o ně požádá. Jak tomu chcete říkat, když ne žoldněřství?“

„Jeden každý případ bude posuzován samostatně. Nic víc přislíbit nemohu.“

Fimbriané se přirozeně nemohli okamžitě přiklonit na jednu či druhou stranu. Západ byl rozpolcen vedví. Aby dostáli slovu, elektoráty budou nyní muset poslat vojáky Lofantymu - Abeleyn věděl, že už o ně požádal. Ale budou muset počkat a pozorně sledovat, jak se situace vyvine, než se rozhodnou své jednotky vyslat kamkoli jinam. Maršálové se bezpochyby v duchu plácali po ramenou při představě rozděleného západu, kde spolu bude Pět království bojovat navzájem. To mohlo napomoci jakémukoli fimbrijskému pokusu o znovunastolení Hegemonie, která padla před celými staletími. Ale pro tuto chvíli byla nejdůležitější skutečnost, že Lofantyr dostane posily - i když ty před sebou mají stále ještě dlouhou cestu, než přejdou Perigraine, aby dorazily k Ormannově Hrázi.

Sázka se vyplatila. Mark s Lofantymem sehráli své role dokonale, ale Abeleyn na druhou stranu nenechal nic náhodě a celou věc si s nimi pečlivě prošel během dnů, které následovaly po příchodu zpráv z Charibonu.

Haukir se na tři odpadlé krále zamračil.

„Osobně se postarám o to, aby vás nejvyšší pontifex exkomunikoval a to bude znamenat válku - ramusian proti ramusianovi. Snad vám Bůh odpustí to, co jste dnes spáchali.“

Abeleyn se naklonil nad stůl. Jeho oči připomínaly dvě černé díry.

„To, co jsme dnes udělali, bylo odhození jha zakladatelů, které už po celá desetiletí svíralo hrdlo každé země na západě. Vyvedli jsme svá království z

hrůz smrti upálením na hranicích."

„Uvrhli jste západ do války v době, kdy už zoufale bojuje o holý život," řekl Cadamost.

„Ne," odpověděl Lofantyr prudce. „O holý život bojuje Torunna. Mé království a mí lidé - my jsme ti, kdo umírá na hranici. Vy tady nevíte vůbec nic o našem utrpení a vůbec vás to nezajímá. Skutečný pontifex přebývá v Ormannově Hrázi přímo v srdci boje, který má ochránit západ. Nesedí v Charibonu, aby podepisoval výnosy o uvržení tisíců lidí do plamenů. Říkám vám toto: než skončím, postarám se o to, aby Himerius stál na téže hranici, na které už zahynulo tolik lidí."

V místnosti zavládlo hrůzoplné ticho. Muži, usazení kolem stolu, jako by ani nedokázali uvěřit královým slovům, jako by nedokázali plně pochopit, co vlastně slyšeli.

„Opusťte toto město," pronesl Cadamost konečně a oči v jeho papírově bílé tváři vypadaly jako dva krvavé body. „Odejděte jako králové se všemi poctami, protože jakmile se o vašich slovech doslechne Charibon, stanete se psanci a každý spravedlivý muž vás bude nenávidět. Budete zbaveni vašeho rodného práva vládnout a vaše království budou prohlášena za státy bez vlády. Žádný pravověrný vládce se nebude muset obávat církevních odvet, pokud na ně zaútočí. Nejste již více příslušníky tohoto společenství. Jděte."

Tři králové vstali ze svých míst. Ještě než vykročili ke dveřím, Abeleyn se naposledy otočil.

„Je to Himerius, koho odmítáme. Nechováme žádné zlé úmysly vůči žádnému jinému státu nebo vladaři..."

Haukir si pohrdavě odfrkl.

„... ale pokud se nás budete bez právoplatného důvodu snažit poškodit, pak před vámi všemi přísahám toto: naše armády budou vyžadovat zadostiučinění v krvi vašich poddaných, naše flotily promění vaše pobřeží v nekonečné peklo a svým nepřítelům neprokážeme více útrpnosti než tomu nejčernějšímu merduckému sultánovi. Budete litovat dne, kdy jste se rozhodli zkřížit zbraně s Hebrionem, Astaracem nebo Torunnou. S tímto vám přejeme dobrý den, pánové."

Tři mladí králové se otočili a společně vyšli z komnaty. V tichu, které následovalo, sklopili himerianští králové jak vejdou ve známost - zrak ke stolu, který se stal němým svědkem jejich konkláve a rozdělení Pěti království západu. Cesta dějin byla dána; jediné, co nyní mohli udělat, bylo

kráčet po ní a modlit se k Bohu a jeho Svatému o duchovní vedení na své pouti.

Kapitola dvacet pět

Severovýchodní vítr se jim opíral do plachet stejně neúhybně a silně jako hebrionský pasát. Hawkwood cítil, jak neustálé hučení síly živlu rozechvívá celou loď, jako by naplňovalo i morek jeho kostí. *Orel* žil, houpal se na vlnách a poslušně ujížděl po větru. Kapitánova mysl se uvolnila a znovu se vypravila do známých míst.

Byl zase chlapec a poprvé vyplul na moře v neohrabané karavele, která kdysi Hawkwoodům patřila. Byl tam otec, častoval své lodníky hrubými poznámkami a nadávkami, a bílá tříšť stříkala na palubu, když se před lodi zařezávala do olivínově zelenavých vln Levangoru. Když se ohlédl, viděl za zádi bledé, prachem pokryté pobřeží Gab-rionu, jehož vnitrozemské kopce zdobila koruna temných lesů; po levoboku se černaly první ostrovy Malacarského souostroví - plynuly jako nehmotné stíny v oparu horka, který se usadil na obzoru.

Nahoru a dolů, nahoru a dolů se pohybovala před karavely, zelené vlny se zvedaly jako zdi a zase klesaly, raccí křičeli, ječeli a znečišťovali paluby trusem, lanoví se napínalo a sténalo, jako by odpovídalo praštění namáhaných trámů lodi a požehnání větru, který naplňoval plachty.

Tak tohle, pomyslel si, je *moře*. A on nikdy nepochyboval o tom, že na ně má právo; vždy se ke svým lodím vracel jako muž k manželce.

Hawkwood se nemohl pohnout. Byl promáčený potem a neschopný pohybu jako mramorová karyatida. Chřípí mu naplňoval neznámý pach. Pach ohně.

Pod nohama ucítil prudký náraz, když se lodi srazily boky, až dřevo bolestně vykřiklo.

„Pal!“ zařval Hawkwood a muži na palubě vrazili doutnáky do zátravek děl. Ta postupně vypálila a odskočila na podvozcích od střílén jako poplašení býci. Uši mu naplnil neuvěřitelný rachot, jakému se nepodobalo nic jiného na světě. Byl daleko hlasitější než řev vln hnaných bouří, které útočily na skalnaté pobřeží, nebo bouře na hřebenu Hebrosu. Celý pravobok zmizel v kouři a plamenech. Ten rachot dokázal přehlušit jen řev mužů a praskot

rozdrčeného dřeva.

Korzáři také vypálili salvu děly, jejichž ústí se skoro dotýkala boku karaky. Mírně zvedli hlavně, takže koule si prorazily cestu na palubu. Snad sám vzduch vybuchl, když jej zaplnily ostré úlomky dřeva, které trhaly muže na kusy, rozhazovaly je po prknech paluby jako bezvládné panáky nebo je metaly přes bok lodi, vykuchané jako ryby. Hawkwood se vyšplhal na pravoboční zábradlí velitelské paluby a zvedl nad hlavu těžkou šavli. „*Ted' chlapi, na ně! Dejte jim co proto!*”

A pak skočil přímo do středu jatek na přecpané palubě nepřátelské lodi.

„*Richarde!*” vykřikla, když do ní prudce pronikl a vtiskl jí záda do zmačkaných prostěradel na lůžku. Z tváře mu odkapával pot a dopadal jí na klíční kost, odkud putoval v pramínku mezi řadra. Jemilla se divoce usmála a její tělo se prohnulo, vyšlo mu vstříc, pomohlo mu proniknout ještě hlouběji. Pot se jim na pokožce proměnil v kluzké lepidlo, takže se jejich těla spojovala a rozdělovala s mlaskáním, zatímco se pohyboval dovnitř a ven jako loď, která si proráží cestu těžkým vlnobitím a kýl se noří hluboko do zelené vody.

Ale to horko! Tělo jako by mu stálo v plamenech, jako by ležel v kalužině roztaveného kovu, každý pohyb znamenal nečekaná muka a z každého póru mu s bolestí unikal život. Horkost z něho ždímalu vodu, dokud nebyl úplně vysušený a scvrklý jako nasolené tresky, uložené v soudcích v nákladovém prostoru. Kdyby se pohnul, popraskal by, roztrhl by se a rozsypal na kousky tak drobné a jemné jako prach.

„*Richarde.*”

Otevřel oči.

Bardolin se usmál. „Takže ses konečně vrátil z dalekých cest.”

Lod' se pravidelně nakláněla a kolébala. Cítil, že vítr je mírný a pravidelné vane ze zádového kvadrantu, čerstvý vánek, který je pohání k západu. V tichu slyšel, jak lodní zvon udeřil třikrát a připadalo mu to jako zvuk známého hlasu.

Otočil hlavu na stranu a bolest se okamžitě probudila jako roztavený žár, který se mu usadil v pravém rameni. Bezděčně zasténal.

„Pomalu.” Mágovy silné prsty ho vzaly pod bradou a stočily mu hlavu zpátky.

„Oheň,” zachraptěl.

„Zvládli jsme ho. Lod' je v bezpečí, kapitáne, a pluje pěkně zčerstva.”

„Pomoz mi, ať si sednu.”

„Ne. Potřebuješ...”

„Pomoz mi!”

Bolest přicházela a odcházela ve vlnách, které mu vháněly slzy do očí, ale zamrkal a zaťal zuby, dokud ji alespoň trochu neukonejšil a nezahnal natolik, aby s ní dokázal žít.

Prostor, ve kterém ležel, nepoznával. Malá kajuta s kulverinem u stěny.

„Kde jsme?”

„Na dělové palubě. Tesař jednu část oddělil přepážkami, abys měl klid. Potřeboval jsi ho.”

Ano. Teď už prostor poznával, ale byl podivně ztichlý, jako by byl na palubě skoro sám. Nad hlavou slyšel dupání mnoha nohou a slabé hlasy.

„Oheň. Zádřová kajuta...”

„Víceméně opravená. Tesař na ní dřel jako posedlý. Nemáme ale náhradní skleněné tabulky do oken, takže musí být většinu času uzavřené okenicemi.”

„Lodní deník. Bardoline, podařilo se zachránit lodní deník?”

Mág se zasmušil. „Ne. Shořel stejně jako většina map a ten starý portolán.”
„Co Griella?”

„Odešla v míru. Udělal jsem chybu, že jsem ji na tuhle plavbu vůbec bral, ale myslím, že nám zachránila život. Přinejmenším Muradovi ano. Těžko říct. Těžko o tom jen přemýšlet.”

„Milovala ho.” Nebyla to ani otázka, ani prohlášení.

„Svým způsobem ano. Ale nic dobrého by z toho nevzešlo. Nakonec by zničili jeden druhého a možná je nakonec lepší, že to skončilo právě takhle.” Mágova paže, překvapivě silná, Hawkwooda podepřela, když se pohnul.
„Opatrné, kapitáne. Nedělej nic, z čeho by ti popraskaly stehy.”

„Ortelius,” poznamenal Hawkwood, jako by ho ani neslyšel. „Kdo by to byl řekl.”

„Ano, jak jsme to mohli tušit? Mnich zakladatel a vlkodlak! To ale vede k mnoha otázkám, kapitáne - jak tady na palubě lodi, tak u nás doma. Mám takový pocit, že jsme v naší pýše a moudrosti museli něco přehlédnout. Hluboko v naší společnosti je něco, co bychom tam nikdy nehledali. Něco hrozivého.”

„Mateo - než se proměnil - říkal, že je jeho pán vysoce postavený ve společnosti. Nemyslím, že by mluvil o té, kterou známe.”

„Předpokládám, že odpovědi najdeme na západě. Už nemohu tuhle plavbu pokládat za objevitelskou, kapitáne, ani za pokus o osídlení. Je to spíše

ozbrojený průzkum. Murad se mnou souhlasí."

„Západ. Myslíš, že..."

„Je osídlený? Ano, ale nemáme tušení, jací lidé nebo tvorové tam přebývají."

Hawkwood spustil nohy z visutého lůžka. Ted' už bolest dokázal zvládnout. Přicházela a ustupovala jako příliv. Pravou paži měl obvazy pevně upoutanou k hrudi, takže nedokázal držet rovnováhu.

„Jak zlá ta rána je?"

„Ta věc ti úplně prokousla klíční kost a těžce poškodila oba konce. Musel jsem ránu vyčistit a vytahat všechny úlomky. Několik léčitelů mi přitom pomáhalo a myslím, že jsme to zvládli docela dobře a že jsme dokázali zahnat sněť. Rána byla cítit docela zdravě a podle mě to přežiješ, ale zůstane ti strašná jizva a pravou ruku už nikdy nebudeš mít tak silnou jako předtím."

Ale žiju, pomyslel si Hawkwood. To už něco znamená. A loď pluje dál; to je ještě lepší.

Nahé tělo mu zakrýval jenom kus látky, převázané v bedrech, a nohy mu připadaly neuvěřitelně bledé a vzdálené. Nejistě se na ně zahleděl a pak mu srdcem projelo bodnutí strachu,

„Bardoline, ten netvor mě kousl. Znamená to, že mě nakazil chorobou? Začnu se taky proměňovat?"

„Černá choroba není nakažlivá tak, jak si lidé myslí. Nedá se přenést kousnutím."

„Ale Ortelius udělal vlkodlaka z Matea."

„Ano. A musím přiznat, že mě to mate. Ale neboj se, kapitáne - ať už se ten nebohý chlapec stal z plavčíka proměněncem jakýmkoli krvavým a magickým způsobem, tobě se něco podobného nestalo. Bez ohledu na to, co říkají pověry, se nemohou lidé nakazit lykantropií pouhým kousnutím. Potvrzuje to Gregory a tvrdil to i můj starý učitel, Golophin. Děje se tu něco jiného, čemu nedokážeme porozumět."

Hawkwood se uvolnil a trochu uklidnil. „Ale proč to udělal? Proč takhle chudákovi Mateovi ublížil?"

„Předpokládám, že potřeboval pomoc. Viděl, jak odhodlaní jsme pokračovat v cestě na západ a hodlal nás zabít všechny tři - Murada, tebe a mne. A aby to dokázal udělat jedním rychlým úderem, potřeboval společníka. Také se mohl cítit... osaměle. Kdo ví? Nemohu tvrdit, že bych do těchto věcí moc viděl, protože jsem znal jediné Griellu. Tolik toho ještě nevíme o vztahu,

který panuje mezi mužem - nebo ženou - a vlkodlakem v jejich nitru." Odmlčel se a smutně se pousmál. „Omlouvám se, nechtěl jsem ti tady dělat přednášku."

„Tys to věděl - ty jsi věděl, co je zač, když jste přišli na palubu."

„Věděl jsem to, ať mi Bůh odpustí. Taky jsem do ní byl trochu zamilovaný, víš. Myslel jsem, že ji dokážu udržet na uzdě. Dokonce jsem snad snil o tom, že ji vyléčím. Ale s tím je konec. Budu ji mít do smrti na svědomí."

„To je v pořádku. Stejně už je po všem - a nejspíš je to tak dobře. Řekni mi, jak dlouhá doba uběhla od požáru? Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?"

„Osm dní."

„Osm dní! Laskaví svatí v nebi! Pomoz mi vstát, Bardoline. Musím si promluvit s Velascou. Musím zkontrolovat kurs."

Bardolin ho jemně, ale neústupně přitlačil zpátky na lůžko.

„Jak se zdá, tak Velasca sám ví, jak zamířit příď lodě na západ a vítr vane tak stále, jak by sis jen mohl přát. Jestli chceš, tak ho sem mohu poslat, ale ty nikam nepůjdeš. Ještě nějakou chvíli ne."

Hawkwood ulehl a nechal se přikrýt. Hlava se mu točila.

„Tak dobře. Pošli ho sem okamžitě a sežeň někoho, kdo by mi pomohl s oblékáním, ano? A pošli mi sem taky tesaře. Chci si s ním promluvit o opravách."

„Dobře, kapitáne. Pošlu je sem okamžitě, jakmile je najdu." Bardolin ho zamračeného opustil.

Osm dní. Pokud držel Velasca *Orla* na daném kursu, už mohli být méně než týden od souše. Dokáží to. Hawkwood to cítil v morku zlomených kostí. Cítil zemi, která se rozkládala někde na neviditelném obzoru, osvětlena pouze námořnickým tušením. Byla tam a oni se k ní blížili každou hodinou, během níž karaka nořila a zvedala příď mezi vlny.

Murad stál na okraji velitelské paluby mezi svými poručíky a pevně nohama vyrovnával houpání lodi. Dlouhé zplhlé vlasy mu pročesával vítr a byl oblečený v černých kožených jezdeckých kalhotách. U boku mu v pochvě visel rapír. I když měl tvář bledou jako křída, jizvu na jedné tváři jako by vítr rozdmýchal do žhnoucího karmínu a oči vypadaly jako trnky.

Hlavní paluba byla zaplněna lidmi a podél lodních lávek stáli vojáci. Skoro všechny duše na lodi se sešly, aby přihlížely trestu.

„Pokračuj, Sequero," řekl Murad lhostejně.

Sequero přikročil k zábradlí velitelské paluby. „Seržante Mensurado, vyveď obviněného."

U průvlaku podpalubí se pohnulo několik postav. Mensurado se dvěma dalšími vojáky se prodrali davem a vedli čtvrtého muže, který mel ruce svázaný za zády.

„Přečti rozsudek, poručíku."

Sequero zvolal hlasem tak silným, aby ho mohli zaslechnout všichni: „Gabriello Habrare, jsi obviněn z toho, že jsi jedenáctého endorionu roku Svatého pět set padesát jedna pronášel v předovém kastelu karaky *Gabrionský orel* poznámky, škodlivé morálce a odhodlání účastníků korunou financované výpravy a tímto jsi očeřňoval a hanobil autoritu svého velitele a jeho pána, našeho krále Abeleyna z Hebrionu a Imerdonu."

Sequero se odmlčel a pohlédl k Muradovi. Hubený šlechtic stroze přikývl.

„Tímto jsi odsouzen ke strappadu. Seržante Mensurado, pokračuj. Bubeník!"

Ozvalo se hluboké dunění, když jeden z vojáků udeřil do kozí kůže svého nástroje. Námořník shodil z konce hlavního ráhna lano, jehož konec Mensurado a oba vojáci přivázali ke svázaným zápěstím odsouzeného. Druhý konec lana hodil námořník vojákům, kteří stáli na lodní lávce.

Murad zvedl ruku.

Svázaný muž byl za zápěstí vytažen do vzduchu; ruce svíraly se zády děsivý úhel a kůže zad se mu na lopatkách napnula. Bolestné zaječel, ale výkřik byl pohlcen zvukem bubnu. Visel ve vzduchu, kopal a kroutil se. Po několika minutách křik utichl a muž se na konci lana houpal bezvládně jako mrtvý. Oči měl vypoulené a z úst mu kapala krev z prokousnutého jazyku.

„Spusťte ho," přikázal Murad a odvrátil se od hlavní paluby k zádi. Sequero a di Souza k němu přistoupili.

„Budu mít na této lodi disciplínu," přikázal Murad chladně. „Vy jste nevykonávali svou práci dostatečně, pánové. Muži jsou vzpurní a neposlušní. Já to z nich dostanu, i kdybych měl potrestat bičováním a strappadem jednoho každého. Je to jasné?"

Di Souza souhlasně zamumlal. Sequero nepromluvil, ale oči mu plály.

„Chceš k tomu něco říct, poručíku?" zeptal se Murad a otočil se ke svému urozenému podřízenému.

„Jen to, že pokud bude potrestán strappadem každý muž v terciu, nedokáže

jich moc přiložit k rameni arkebuzu, až konečně přistaneme na západě," odpověděl Sequero, kterého nedokázal umlčet ani upřený pohled velitelových hadích očí.

Murad se na něho dlouhou chvíli mlčky díval, ale ačkoli poručík zbledl, neustoupil ani o krok. Konečně rty staršího muže rozvlnil mrazivý úsměv.

„Raději budu velet mrzákovi, který je poslušný, než muži, který bere v potaz každé mé slovo," řekl tiše. „Skoro by se zdálo, Sequero, že sis ke svým podřízeným vypěstoval podivný útlocit, i když je to spodina všech spodin. Možná tě tato plavba učí soucitu, který je vlastní sedlákům nebo bratřím mendikantům. Jsem si jist, že pokud ti začne tato počínající solidarita jakkoli překážet ve výkonu tvé práce a v loajalitě ke tvému nadřízenému důstojníkovi a králi, budu tím prvním, kdo se o tom dozví."

Sequero neodpověděl, ale díval se na velitele s neskrývanou nenávisí. Murad se znovu usmál tím mrtvým, mrazivým způsobem, který byl daleko děsivější než jakkoli výhružná slova.

„Můžete odejít, oba. Ty se postarej o Habrara, di Souza. Sežeň jednu z těch čarodějnic na palubě, aby se na něho podívala. Sequero, po večeri se mužstvo zúčastní výcviku v boji s ručními zbraněmi."

Oba poručíci zasalutovali, otočili se a opustili velitelskou palubu. Dav ve středu lodi se už rozcházel a ne jeden člověk se na šlechtice, který se opíral o zád'ové zábradlí, temně mračil.

Muradovi na tom nezáleželo.

Bylo mu už jasné, že jeho sen o kolonii, které bude vládnout on sám, se mění ve zbožné přání, v ranní mlhu, která se rozplyne pod nemilosrdnými paprsky slunce. Mluvil o tom s Bardolinem a nakonec sám musel souhlasit s mágovým tvrzením, že na západě něco je - něco, co se jim Ortelius za každou cenu snažil zabránit objevit. Ale kdo mu to přikázal? Buď byl mnich zakladatel vyslán na tuto plavbu ramusianským monarchou, což bylo vysoce nepravděpodobné, protože žádný ze západních králů by nevyužíval služeb duchovního a proměněnce zároveň - nebo pracoval pro někoho, kdo už na západě přebýval.

A Muradův neobjevený světadíl už byl dávno objeven. *Ale kým?*

Vlkodlaci. Proměněnci. Mágové. Tahle banda už mu lezla krkem. Naháněli mu hrůzu. A vzpomínky na ty sny - tedy na to, co si myslel, že byly sny - způsobovaly, že stále ještě ležel v noci s otevřenýma očima a potil se. Sdílel lůžko s netvorem, cítil jeho horkost a nenávistný pohled žlutých očí.

Vzpomínal na Griellino pevné tělo, napjaté jako provaz, na měděnou hladkost její pleti. A znovu se otočil tváří ke kýlové brázdě lodi, aby nikdo z té spodiny společnosti nemohl v jeho zraku zahlédnout odlesk zrádné vlhkosti, která mu zalila ty prázdné černé oči.

Karaka dělala pravidelně šedesát lig denně a severovýchodní vítr ji poháněl stálou rychlostí sedmi uzlů za hodinu. Urazila možná nějakých čtyři sta osmdesát lig od chvíle, kdy musel Hawkwood ulehnout na lůžko. Urazili stejnou cestu, jako by pluli od jižních calmarských pouští k dalekému zmrzlému severu Yazdegardu; přes celou šíři známého světa. A přesto se stále zdálo, že tento oceán nikde nekončí.

Požár na palubě přiskočil na zádní stěžeň a spálil na něm všechny zadní stehy a větší část upínaček. Kdyby na ně udeřila další bouře, pravděpodobně by o celý stěžeň přišli, ale moře k nim bylo milosrdné. Plameny byly uhašeny dweomerem přenášenou mořskou vodou, když někteří z čarodějů zvedali pomocí magie z vln stovky galonů a rozlévali je na stěžeň, palubu a celou zád'. Zatímco Hawkwood ležel v bezvědomí, opravy podstatně pokročily a karaka byla nyní znovu ve své kůži a jen černé ožehlé stopy naznačovaly, jak blízko se nacházela zkáze. Ale jak hlásil Hawkwoodovi lodní tesař hned prvního odpoledne, při opravách jim došly veškeré zásoby lodních kulatin a víc udělat nemohli. Pokud bude loď poškozena znovu, nebudou mít ani třísku, jejíž pomocí by ji mohli opravit.

Mimoto už neměli žádná náhradní lana. Pokud bude zapotřebí, tak budou muset splétat a uzlovat, než dokážou přistát.

Velasca také podal hlášení. Během dní, kdy stál na velitelské palubě sám, dokázal vést docela čitelný nový lodní deník, ale očividně se mu ulevilo, když byl kapitán zase při vědomí a odpočatý. O navigaci toho příliš mnoho nevěděl, dokázal stěží pracovat s Jakubovou holí a udržovat loď na kursu podle kompasu. Hawkwood vystoupil na palubu okamžitě, jak to bylo jen trochu možné, aby zaměřil Severní hvězdu a znovu a znovu propočítával vzdálenosti. Celé dny a noci byl na přídi přítomen měřič s mořskou olovnicí, který pátral po jakékoli známce dna, a pokaždé na noc skasával plachty i navzdory protestům Murada, který chtěl, aby karaka plula plnou rychlostí. Nedokázal šlechtice přesvědčit o svém přesvědčení, že brzy dorazí k souši. Byla to námořnická předtucha, snad něco, co cítil ve vzduchu nebo co viděl ve vlnách oceánu, ale Hawkwood byl pevně přesvědčen, že západní světadíl už není daleko.

Dvacátého dne endorionu, devět dní poté, co se Hawkwood probudil v Bardolinově společnosti, se nad hlavní palubou rozlehlo přiškrcené volání měřiče; samotný zvuk jeho hlasu přiměl každého muže a ženu k ohlédnutí. Celé dny hlásil jen monotónní: „Žádné dno. Žádné dno s touto šňůrou." Ale teď vzrušeně vykřikl:

„Osmdesát sáhů! Osmdesát sáhů s touto šňůrou!" Hawkwood s Muradem stáli na velitelské palubě a kapitán se skláněl nad stolem, který si nechal přinést z podpalubí a do něhož pracně psal a kreslil levou rukou do nového lodního deníku.

„Sedmdesát pět! Sedmdesát pět sáhů!" volal měřič. A loď zalila vlna vzrušeného hovoru. Průlezy se začernaly, když z podpalubí začali proudit vojáci a cestující na palubu, aby zjistili, co se děje.

„Sedmdesát sáhů! Bílý písek a mušle na olovu!"

„Měř dál!" houkl na něho Hawkwood. „Posádka na palubu! Posádka na palubu skasat plachty!"

Právě zaznělo osm zazvonění poslední psí hlídky a námořníci se vystřídali, ale celá posádka se rychle vyhrnula na hlavní a velitelskou palubu.

„Velasco!" překřikl Hawkwood pleskání nohou a vzrušený hovor. „Skasat všechno kromě košovek! Pozor u ráhnových otěží!"

„Je tam někde souš?" zeptal se Murad a oči se mu zaleskly. „Už jsme u ní? Nic nevidím."

Hawkwood jako by ho ani neslyšel a zahleděl se k hlavní čnělce, kde byl muž na hlídce.

„Koš! Co vidíš?"

Chvilka ticha.

„Na sedm osm lig kolem nic, jen opar, pane." „Sleduj obzor."

„Co se děje?" zeptal se Murad prudce s tváří brunátnou vzteky.

„Blížíme se k mělčinám, pane Murade," odpověděl Hawkwood klidně. „Měřič narazil na dno."

„Znamená to snad, že budeme brzy přistávat?" „Patrně ano."

„Jak daleko je?" Murad se zahleděl k obzoru, jako by čekal, že zpoza něj západní světadíl každou vteřinou vyskočí.

„To se nedá říct přesně, ale skasáváme plachty, abychom nenajeli plnou rychlostí na útesy."

„U všech svatých v nebi!" vydechl Murad chraptivě. „Takže tu přece jenom je, co?"

Hawkwood se usmál. „Ano, Murade, někde tam je.“

Karaka vplula do večera s větrem od zádě a s většinou posádky a cestujících na palubě; všichni pozorně sledovali moře na západě. Když se na obrovité černé klenbě oblohy rozsvítily první hvězdy, sešli cestující dolů k večeri, ale Hawkwood zůstal po celé dvě hlídky na palubě a přežvykoval nasolené vepřové a lodní suchary. A měřič pokračoval na přídi ve své litanii:

„Šedesát sáhů. Šedesát sáhů s touto šňůrou.“ I samotný vzduch byl jiný. Námořníci to cítili. Bylo na něm něco více vlhkého a nasládlého, čím se naprosto lišil od toho ostrého vzduchu, který si přivykli dýchat na otevřeném moři. Hawkwoodovi připadalo, že v něm cítí ještě něco dalšího; sílící vůni jakoby květinové zahrady. Země nebyla daleko.

„Bílá pěna! Bílá pěna dva kabely přímo před přídí!“ zavolal muž v koši.

Hawkwood se naklonil k průvlak do kormidelny. „Kormidlo! Dvě čárky k levoboku. Západojihozápad.“

„Rozkaz, pane.“

Karaka se poslušně stočila na stranu a vítr teď vál do plachet přímo zezadu. Posádka se vrhla k ráhnovým otěžím, aby přetočila ráhna do správného směru. Hawkwood zahlédl bílé záblesky a pěnu na vlnách, které se tříštily o černé skály na pravoboku.

„Měřič! Jakou máme hloubku?“

Ozvalo se šplouchnutí, chvilka ticha a pak muž na přídi zavolal: „Čtyřicet sáhů, pane, a bílý písek!“

„Odebrat košovky!“ zavolal Hawkwood do lanoví. Posádka se šplhala po upínačkách, lodníci se rozestoupili podél košových ráhen a začali soukat vzhůru zešedlé plachty, Loď zpomalila.

„Proč ztrácíme rychlost, kapitáne?“ To byl Murad, který po žebříku na velitelskou palubu málem vyběhl.

„Příbojové vlny!“ zvolala hlídka v koši. „Pravobok i levobok. Tři kabely od přídě!“

„Milosrdný Bože!“ zvolal vyděšeně Hawkwood. „Spustit kotvu!“

Lodník udeřil palicí do klínu, který na přídi zadržoval těžkou lodní kotvu. Ozvalo se dunivé šplouchnutí, z černého moře vystříkla bělostná pěna; loď nejdřív zpomalila a za okamžik zastavila úplně. Pak se začala stáčet bokem, jak se do zádě opíral vítr.

„Spust' zádovou kotvu, Velasco," otočil se Hawkwood k prvnímu důstojníkovi. „A modli se, aby držela.“

Ted' už to viděl sám: přerušovanou linii zpěněné vody, v noci sotva viditelnou a doprovázenou dalším zvukem, vzdáleným hukotem příboje. Hawkwood si uvědomil, že se chvěje, v rameni mu cuká šarlatový plamen bolesti a na těle mu vystoupil lepkavý a kyselý pot. Bez pozorného muže v hlídkovém koši by loď stále ještě plula ke vzdáleným černým skaliskům.

„To už je pevnina?“ zeptal se tiše Murad a díval se na bílou pěnu, která rozdělovala oponu temnoty v půli.

„Možná. Může to být jen útes. Nesmíme riskovat. Nechal jsem spustit kotvy. Sice se mi nelíbí zastavovat zrovna teď, ale dnes v noci nikam pokračovat nebudeme. Musíme počkat, až se rozední.“

Oba naslouchali a vyhlíželi do tmy. Jen těžko se dalo odhadovat, co čeká v hluboké noci, jaká země se rozkládá za vlhkou temnotou a linií zrádných skalisek.

„Zád'ová kotva shozena a drží, pane,“ ohlásil Velasca.

„Dobře. Pošli hlídku z levoboku dolů a ať chlapi z pravoboku spustí čluny. Musí se zatáhnout, jinak by zítra tekly jako cedníky.“

„Rozumím, pane.“

Hawkwood vyhlédl do tmy; cítil, jak se mu loď převaluje a houpá pod nohama jako uvázané zvíře, které se vzpírá otěží. Teplo noci mu teď připadalo daleko napjatější a měl pocit, že zahlédl kolem zád'ové lucerny poletovat drobný hmyz. Takže to není jen samostatný útes, ale něco většího. Těžko dokázal uvěřit, že se cíl po tak dlouhé době objevil přímo před přídíl, přímo pod kýlem.

Napadlo ho, jestli dokázal tutéž cestu urazit i Haukal a na okamžik se zamyslel nad zmizením menší lodi, půvabné malé karavely a dobrých námořníků, kteří se na ní plavili. Plaví se ještě někde daleko? Nebo se už mezi jejich kostmi proplétají ryby? To se nejspíš nikdy nedozví.

Murad zmizel. Hawkwood slyšel, jak šlechtic na hlavní palubě volá rozkazy na své důstojníky a seržanty. Všechno bude třeba vyleštit a vyčistit; ráno zaberou pro svého krále nový světadíl.

Té poslední noci spolu Hawkwood, Murad a Bardolin vypili v zád'ové kajutě, jejíž okenice byly otevřeny, aby mohl dovnitř proniknout vzduch, láhev candelarijského vína. Okny beze skla vlétla dovnitř můra a poletovala kolem stolní lampy jako v transu a oni - také jako v transu sledovali, jak krouží a nakonec přilétá příliš blízko, takže jí plamen spaluje křídla a ona padá zčernalá na stůl. Nechali ji tam ležet jako podivný talisman a snad i jako

příslib věcí budoucích. A skvělým vínem si připili na úspěch plavby a na to, co přinese zítřek, a poslední zbytek nápoje obětovali moři v rituálu daleko starším než jakákoli vzpomínka na Ramusia. Napili se na věčný mír duší, které zahynuly během plavby a na to, co jim přinese budoucnost, která přilétne na křídlech úsvitu.

Ráno vyšlo slunce z pásu bělostných oblaků jako výkovek obrovské výhně, umístěné za východním obzorem. Každý Člověk, který na lodi plul, přišel na palubu v tom nejlepším oděvu, který měl; Hawkwood si dokonce připnul k opasku meč. Všichni naprosto jasně slyšeli burácení příboje a cítili vlhký, těžký vzduch souše. V lanoví posedávali malí šedohnedí ptáci podobní vrabcům a zpěvem a čírikáním vítali východ slunce. Byl to zvuk, který vyvolával na tvářích posádky užaslé a zasněné úsměvy. Zpěv ptáků - to bylo něco jakoby z minulých životů.

Kolem lodi se převalovala mlha, kterou východ slunce zbarvil do růžová. Muž v hlídkovém koši byl první, kdo zahlédl, co se za ní nachází a z plna hrdla zavolal:

„Země na obzoru! Na pravoboku k zádi - kopce a stromy. Milosrdný Bože!”

Ozval se výbuch radosti, který Murad se svými důstojníky rychle umlčel. Mlha řídla každým okamžikem.

A teď už ji viděli všichni. Z jitřního mlžného oparu se vynořila zelená krajina s hustým rostlinstvem. K čisté obloze se pnuly hory, pozlacené září slunce.

„Muži do člunů,” zavelel Hawkwood chraptivě. Posádka posledních dvou lodních člunů, které jim ještě zbývaly, hbitě slezla po boku karaky, provázena vojáky, kteří byli se svou zbrojí a zbraněmi trochu neohrabaní.

„Odrazit!” rozkázal Hawkwood, jakmile se všichni usadili na lavičkách. Nebylo třeba říkat cokoli dalšího; posádka věděla, co má dělat, stejně jako Velasca.

Z lubů slétly konce lan a voda se rozčeřila pod vesly. Muži veslovali pravidelně a námaha jim z pórů vyrážela pot i navzdory tomu, že jitro bylo stále ještě časně. Lod' se za nimi pomalu zmenšovala.

Mezi útesy se nacházela široká mezera, kterou by mohl *Orel* pohodlně proplout i včera v noci, kdyby ji posádka viděla. Dva čluny ji rychle nechaly za sebou. Za útesy byla hladina klidnější a už viděli pás bílého písku, který se trpytil před jednolitou oponou džungle.

„Kapitáne!" zavolal jeden z námořníků ve vedlejším člunu. „Kapitáne, podívej se dozadu, na pobřežní stranu útesu!"

Hawkwood a Murad se otočili najednou a zamžourali proti rannímu slunci.

„Nevím, co..." začal Murad, ale pak zmlkl.

Na západní straně útesu se povalovaly zbytky lodi. Byla to příd', část kýlu a několik silnějších trámů. Zdálo se, že loď na skalisko narazila v plné rychlosti, přední část vyletěla nahoru a zbytek se odtrhl a potopil.

Byla to *Milost Boží*.

Muži se s mumláním přežehnali na hrudi znamením Svatého. Hawkwooda zabořily oči, jako by soucítily s poraněným ramenem. Doplout tak daleko a selhat. Tolik skvělých mužů.

„Ať je k nim Bůh milostivý," zamumlal.

„Mohl někdo přežít?" zeptal se Murad.

Pomalů zavrtěl hlavou, když si pozorně prohlédl část vraku a divoký příboj, rozježený útes. Byla čirá náhoda, že kus lodi zůstal vcelku; byla na skále zaklíněná jen silnými údery vln. Na palubě mohl někdo přežít jedině zázrakem.

„Takže jsme sami," poznamenal Murad.

„Jsme sami," přikývl Hawkwood.

Voda byla čím dál mělkší. Cítili horko pevniny jako pevnou zeď. Muži zvedli vesla a za několik vteřin dna člunů zaskřípěla na písku.

Richard Hawkwood vyskočil z prvního člunu do vody a Murad ho následoval jen o vteřinu později. Nad duněním příboje od útesu se nesl zpěv ptáků z neproniknutelné džungle přímo před nimi.

Vyšli mělkou vodou a zastavili se v horkém bílém písku, zatímco se jim do zad opíralo žhnoucí ranní slunce. Posádka vytáhla čluny z vody a nejistě postávala vedle nich. Vojáci pevně svírali v rukou své arkebuzy.

Murad se otočil k Hawkwoodovi, podíval se na něho a beze slova společně vykročili po horkém písku tam, kde se před nimi rozkládala temná a panenská džungle západního světadílu.

Paul Kearney

* 1967

Britský fantasy spisovatel pochází ze severoirské Ballymeny a dnes žije v tamním Belfastu. Studoval anglický jazyk na univerzitě v Oxfordu a mezi jeho koníčky patří horolezectví a veslování. Do žánru vstoupil románem *The Way to Babylon* (1992), v němž je známý autor fantasy požádán o pomoc v boji proti silám hrožícím zcela zničit jím vytvořený magický svět Minginish. Pozornost čtenářů upoutal titulem *A Different Kingdom* (1993, č. Cizí království - Deus 1998), kde vypráví příběh irského chlapce Michaela, který v okolí rodinné farmy objeví vstup do fantastického světa nadpřirozených bytostí. Důstojníka z fantasy románu *Riding the Unicorn* (1994) pronásledují zvláštní vize z jiného světa. Prozatím nejambicióznějším a dlužno dodat také nejzdařilejším autorovým projektem je bezesporu fantasy pentalogie *The Monarchies of God: Hawkwood's Voyage* (1995, č. Hawkwoodova cesta - Laser 2001), *The Heretic Kings* (1996), *The Iron Wars* (1999), *The Second Empire* (2000) a *Ships From The West* (2001), v níž vytvořil propracovaný alternativní svět geopolitic-ky připomínající renesanční Evropu, zde však přirozeně obohacenou o přítomnost magie. Do budoucna připravuje román *The Sun Stood Still* z dob americké občanské války, zcela novou fantasy sérii z pirátského prostředí *The Sea-Beggars* a temný thriller *Carnifex* o masovém vrahovi z dnešního Londýna.

Název originálu: HAWKWOOD'S VOYAGE

Obálka: Pavol Martinický

Grafická úprava obálky: Petr Bauer

Překlad: Robert Čapek

Redakce: Helena Šebestová

Copyright © 1995 by Paul Kearney

All Rights Reserved Copyright © 2001 for the Czech translation by Robert Čapek

Copyright © 2001 for Cover by Pavol Martinický Copyright © 2001 for the Czech edition by laser - books s. r. o.

ISBN 80-7193-101-2